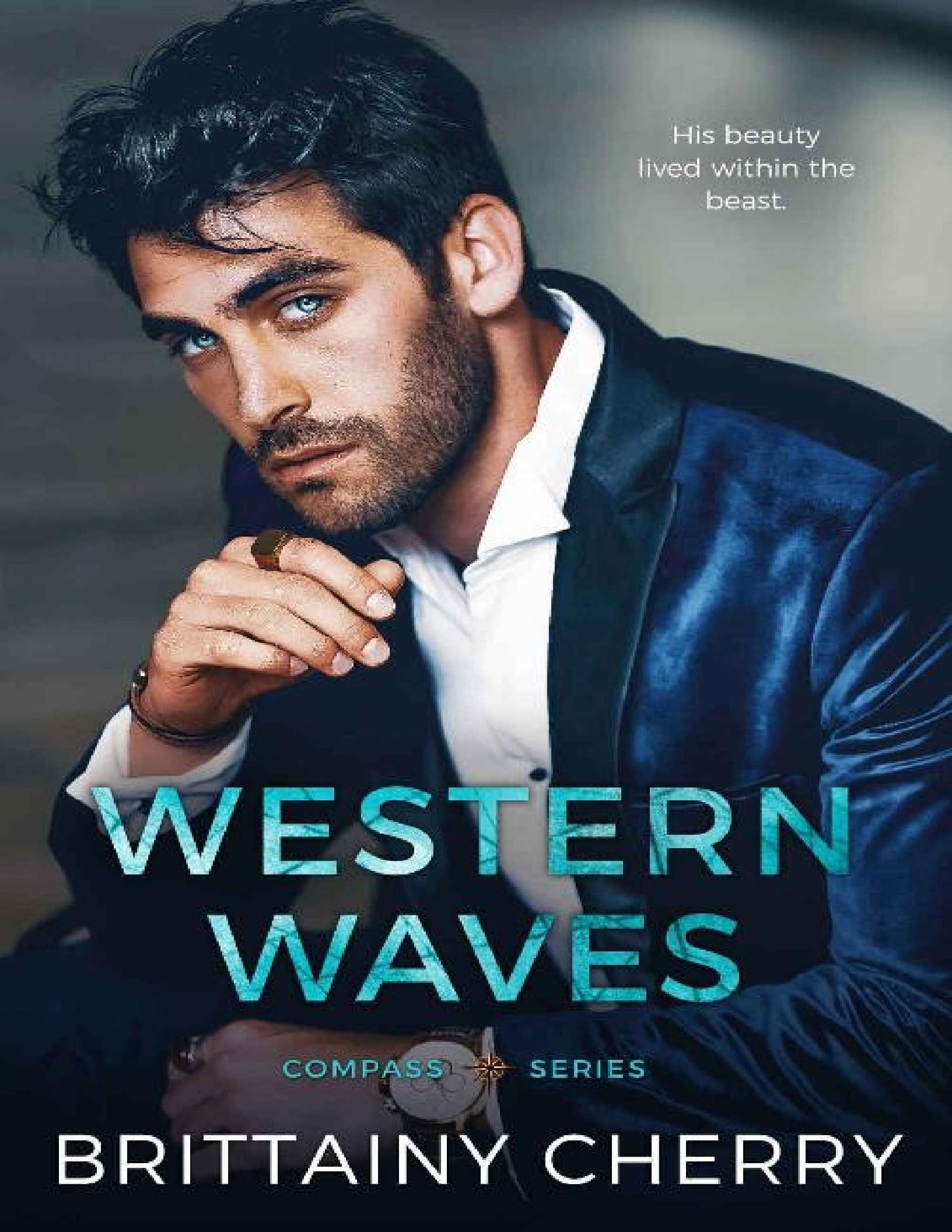

His beauty
lived within the
beast.
WESTERN
WAVES
COMPASS SERIES
BRITTAINY CHERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BATI DALGALARI

BRITTAINY CHERRY

Batı Dalgaları

Pusula Serisi Yazan

Brittainy Cherry

Batı Dalgaları

Batı Dalgaları

Copyright © 2021 by Brittainy Cherry

Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız.
Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Brittainy Cherry 2021, BCherry Books, INC

Düzenleme: Jenny Sims at Editing for Indies, My Brother's Editor, Virginia Tesi Carey

Kapak Tasarımı: Hang Le

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Kapak Modeli: Sam Myerson

Vellum ile hazırlanmıştır

İÇİNDEKİLER

Brittainy Cherry'nin Bülteni

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

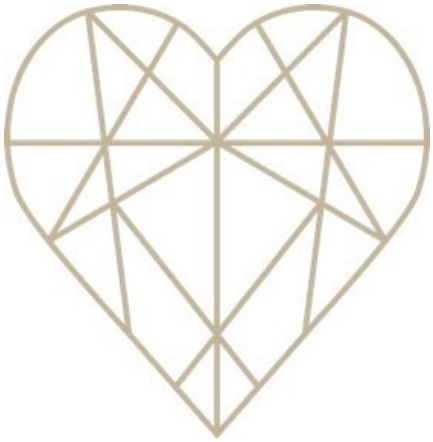
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42 Sonsöz
Epilog #2
Bonus Sahne
Pusula Serisi
Elementler Serisi
Ayrıca Brittainy C. Cherry Yazar
Hakkında

BRITTAINY CHERRY'NİN BÜLTENİ

Brittainy Cherry'den yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Bültenine bugün kaydolun!

Haber Bülteni: BCherry Books Bülteni

Flavia ve Meire için,
Peri annelerim

Kalbi kırılmış ama yine de sonsuza dek mutlu olacağına inanan tüm ruhlar için.

Bu senin için.

PROLOGUE

Stella
Altı Yaşında

"BU BİZİM SORUNUMUZ DEĞİL," dedi Catherine evin içinden. Kevin'in arka verandasındaki salıncağa oturdum, büyükannem de yanımdaydı. Herkes ona Akçaağaç derdi çünkü şurup gibi çok tatlıydı. Annem her zaman büyükannemin dünyanın büyükannesi gibi olduğunu söylerdi çünkü ihtiyacı olan herkesle ilgilenirdi. Yine de en şanslı kız bendim, çünkü Maple ona büyükanne dememe izin veriyordu - çünkü o benim için bir büyükanne gibiydi.

Son birkaç gündür benimle ilgileniyordu çünkü sanırım buna ihtiyacım vardı.

Dalgalar kıyıya vururken orada oturup okyanusu seyrediyorduk. Kevin ve Catherine'in evi benim en sevdiğim evdi ve büyükannemin onunla birlikte işe gelmeme izin vermesi her zaman hoşuma giderdi. Kevin küçük bir çocukken büyükannem onun dadısıydı ve Kevin büyüdükten sonra da onu evinin yöneticisi olarak yanında tuttu. Kevin annemle onun evini temizlemeye başladığında tanıştı. İkisi arasında sadece birkaç yıl vardı ve en iyi arkadaş oldular. B e n hiç

Kevin ya da büyükannemin olmadığı bir hayat bilmiyordum. Annemin bir keresinde bana söylediğine göre, St. Michael Hastanesi'nde doğduğum gün ikisi de oradaymış. Kevin ve büyükannem, annem dışında benim için dünyalara bedel iki insandı.

Büyükannemin lakabını bile göbek adım olarak

almıştım. Stella Maple Mitchell.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Catherine? Stella aileden biri. Sophie benim en iyi arkadaşımdı, Tanrı aşkına!" Kevin Catherine'e bağırdı. Daha önce hiç bağırdığını duymamıştım. Nasıl bağırılacağını bildiğini bile bilmiyordum.

"Ben senin kişin olmalıyım! Ortağın!" Catherine bağırarak karşılık verdi. Buna şaşırmamıştım. Catherine makyaj yapmakla falan meşgul olmadığı zamanlarda hep bağırırdı. "Ve kendimden olmayan bir kızı yetiştirirken kendimi rahat hissetmiyorum."

Kevin ona "Bir aile kurmak istiyorduk," dedi.

"Evet, kendi ailemiz. Başkasının artıkları değil," diye karşılık verdi Catherine. "Kaltak," diye mırıldandı Grams, tiksintiyle başını sallayarak.

"Kötü kelime," dedim ona.

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Evet, tatlım. Ama bazen hayatta bir şeyin -ya da birinin- ne kadar kötü olduğunu ifade etmenin tek yolu kötü sözlerdir."

"Catherine bana kızgın mı?" Benim için yaptığı deniz kabuğu kolyeyle oynarken sordum. Büyükannem bir deniz kabuğu koleksiyoncusuydu ve yürümeye başladığımdan beri Kevin'in arazisinde bir aşağı bir yukarı gider, büyükannem bana okyanusla ilgili hikâyeler anlatırken deniz kabukları toplardık.

Büyükannem tanrılar ve tanrıçalar hakkında çok şey bilirdi ve bana hep onlarla ilgili hikayeler anlatırdı. Kara tanrıları, rüzgar tanrıları ve ateş tanrıları. Tüm bu hikayeleri severdim ama en sevdiklerim okyanus tanrıçası Yamiya ile ilgili olanlardı.

Büyükannem ve annem tanrılara ve tanrıçalara inanırlardı. Tanıştıklarında geleneklerini ve inançlarını birbirleriyle paylaşmayı çok sevdiler. Onlar öğretti

Küçük yaşta Yamiya'nın şarkılarını ve danslarını öğrendim ve her zaman okyanusa sevgi ve ışık tanrıçası sunuları getirirdik.

Büyükannem Yamiya'yı en çok onun ve annem gibi su burcu olduğum için sevdiğimi söylerdi. Büyükannemin her ay dolunay ve yeni ay sırasında garip bir şekilde woo-woo yapması dışında bunun ne anlama geldiği hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ama doğum günüm Mart ayında olduğu için, büyükannem bu yüzden suya çağrıldığımı hissettiğimi söyledi.

Bazen bunun sadece su sıçratmayı çok sevdiğim için olduğunu düşünüyorum.

Büyükanne başını salladı. "Oh, hayır, tatlım, sana kızgın değil. O sadece..." Catherine'in içeriden gelen çığlıklarını ve ağlamalarını dinlerken gözlerini kıstı. "O sadece..."

"Sürtük mü?" diye sordum.

Büyükanne güldü ve başını salladı. "Evet, ama bu ikimizin arasında kalsın."

Başımı eğdim ve kolyeye baktım. "Keşke annem burada olsaydı."

"Biliyorum. Ben de isterdim."

"Sence bizi özlüyor mudur?"

"Oh, tatlım. Senin bilebileceğinden çok daha fazlası." Büyükanne çantasına uzandı ve dev bir deniz kabuğu çıkardı. "İşte, bunu dinle." Deniz kabuğunu kulağıma dayadı. "Bunu duyuyor musun?"

"Okyanus sesi gibi!" diye haykırdım.

"Evet, öyle ve annen şu anda orada. O artık okyanusun, diğer alemin bir parçası."

Kaşlarımı çattım. "Geri gelebilir mi?"

"Fiziksel olarak değil ama suya girdiğinizde yemin ederim onu hissedebiliyorsunuz. Sana Yamiya'dan nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Hepimizi nasıl koruduğunu?"

Başımı salladım.

"Annen okyanustaki tanrıçaya katıldı ve onu ne zaman hissetmek istersen gidip suyun içinde durabilir ve onun sevgisini içine çekebilirsin.

Ayrıca, okyanusta dilek tutabilirsiniz ve onlar da dileklerinizi gerçekleştirmeye yardımcı olurlar."

Gözlerimi kısmıştım. "Onu okyanusta hissedebilir ve istediğim zaman dilek tutabilir miyim?"

"Ne zaman istersen."

"Yani... şimdi mi?"

Büyükannem verandadaki salıncaktan zıpladı ve elini bana doğru uzattı. "Hemen şimdi." Elini tuttum ve beni sandalyeden yukarı çekti. Göz göze gelene kadar kendini alçalttı. "Seninle suya kadar yarışacağım. Oraya ilk varan, akşam yemeğinden sonra bizim için en sevdiği tatlıyı seçecek."

"En sevdiğin tatlı nedir?" "Ciğer ve soğan."

Yüzümü buruşturdum. "Ew! Bunu istemiyorum!"

"O zaman hızlı koşsan iyi edersin. Bir... iki... üç... hadi!" diye bağırdı.

Güneş uykuya dalmaya başladığında ve gökyüzü pamuk şekeri gibi göründüğünde suya doğru koşmaya başladım. Bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koşarken kollarım havaya kalktı. Suyun içine düştüm. Önce ayak parmaklarıma, sonra ayak bileklerime, sonra da dizlerime çarptı. Dalgalar üzerime sıçrarken etrafımda döndüm ve çok geçmeden büyükannem de bana katıldı. Güldük, dans ettik ve su bizimle birlikte hareket ederken annemin sevgisini hissettik.

Belki de büyükannem haklıydı. Belki de annem okyanusun bir parçasıydı. Bu beni mutlu ediyordu çünkü bu, ihtiyaç duyduğumda sadece suya girerek onunla konuşabileceğim anlamına geliyordu. Ayrıca, büyükannem kendime baktığımda da annemi görebileceğimi söylemişti. Doğal sarmal saçlarımdan kahverengi tenime kadar. Her parçam tıpkı anneme benziyordu, gözlerim ve burnum bile.

Uzun süre suyun içinde kaldık. Kevin kıyıya doğru yürümeye başlayınca su sıçratmayı bıraktık. Yorgun ve biraz üzgün görünüyordu, ama annem okyanusun bir parçası olduğundan beri bir süredir bu şekilde görünüyordu.

Grams üzgün olduğunu çünkü ruh eşini annesinde kaybettiğini söyledi. Kevin ve Catherine gibi evli olmasalar da, büyükannem ruh eşinin bir insanın en iyi arkadaşı olabileceğine inanıyordu. Ve bir insan en iyi arkadaşını kaybettiğinde, kendi kalbi de bir süreliğine durmuş gibi hissederdi.

Kevin'in kalbinin tekrar atmasını umuyordum. Onun üzgün olmasından hoşlanmıyordum.

Kevin kumda yürürken ayakkabı giymiyordu. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve ellerini mavi pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bana gülümser gibi yaptı. Bir çeşit gülümseme, bir insanın dudaklarını tam bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştığı, ancak yarı yolda yorulduğu ve bir çeşit kaş çatmaya düştüğü zamandır.

Büyükannem ve ben suyun içinde dururken Kevin gülümseyerek bize doğru baktı. "Her şey yolunda mı?" Büyükannem sordu.

Başını salladı.

Büyükanne bir kaşını kaldırdı. "Peki ya Catherine?"

Kaşları çatıktı, tam bir kaş çatmaya dönüştü. "Artık sorun olmayacak."

"Özür dilerim," dedi Grams.

"Değilim," diye yanıtladı Kevin. Bana döndü ve gerçek bir gülümseme verdi. "Hey, ufaklık. Sana bir sorum var."

"Vur, buckaroo!" Dalgalar beni bir ileri bir geri savururken bağırdım.

"Sonsuza kadar benimle kalmaya ne dersin?"

Gözlerim b ü y ü d ü ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bence s e n ve ben iyi bir takım oluruz, değil mi? Büyükannem de tabii ki misafirhanede kalacak."

Büyükanne başını salladı. "Eğer kalmamı istiyorsan, kalırım Kevin." "Çok sevinirim," diye cevap verdi. "Sana ihtiyacım olacak."

"Hepimiz burada mı yaşayacağız?" diye sordum. "Bir aile gibi mi?"

"Evet. Bir aile. Bu konuda ne diyorsun?" Kevin sordu.

"Sonsuza kadar mı?"

Başını salladı. "Sonsuza kadar."

Ona başka bir şey söyleyecek zamanım bile olmadı çünkü ona doğru koştum ve kollarına atladım. Büyükannem de büyük bir grup kucaklaşmasında bize katıldı ve ikisine de olabildiğince sıkı sarıldım.

Kevin'e sarılırken "Teşekkürler anne," diye fısıldadım.

Büyükannem ve Kevin bilmiyorlardı ama ben okyanustayken yine bir aile diledim. Okyanusun gerçekten güçleri olduğunu o zaman anladım çünkü en büyük dileğim gerçekleşmişti.

1

Stella
Günümüz

Jerry's Bakery'de oldukça uzun bir kuyrukta beklerken kendi kendime "Şaka yapıyor olmalısın" diye hayıflandım.

Sıra beklemekten hoşlanan bir kadın değildim. Ne konser biletleri için, ne yemek için, ne de Kara Cuma fırsatları için. Aslına bakarsanız, elimden geldiğince sıra beklememek için elimden geleni yapardım. Önümde ondan fazla kişi varsa, yeni popüler tavuklu sandviçi denemek için kalmama ihtimalim çok yüksekti. Oh, almak için can attığım şu yeni spor ayakkabılar? Harika! Yirmi beş kişilik bir kuyruk mu? Onları gelecek sezon alırım, çok teşekkürler.

Yine de o Cumartesi sabahı kendimi son derece uzun bir kuyrukta beklerken buldum. Jerry's'den sadece ve sadece iki şeye ihtiyacım vardı: bir yaban mersinli çörek ve iki küp şekerli sade kahve. İkame yok, ne olursa olsun. Cumartesi sabahı Jerry's'e gitmekle ilgili bir sorun vardı çünkü tüm dünya taze ürünler için gelmiş gibi görünüyordu.

Sabah sekizde kuyruk binanın etrafını sarmıştı ve ben ön kapıya ancak 8:35'te ulaşabildim.

Normalde fırına hafta içi, iş çıkışında yoğunluğun azaldığı saatlerde giderdim. Hiçbir parçam Jerry's'e Cumartesi günü erkenden gitmek istemezdi ama o sabah fazla seçeneğim yoktu.

Sıra her an biraz daha yaklaşıyordu ve çok geçmeden, görevle benim aramda duran tek şey tasarımcı kıyafetleri giymiş çok uzun boylu bir adamdı. O kadar yaklaşmıştım ki neredeyse yaban mersinlerinin tadını alabilecektim. O kadar yakındım ki, koyulaşmış kahvenin dilimin ucunu yakmasına saniyeler kalmıştı. Tam önümdeki vitrinde hedefimi gördüm: güzel, kalın bir yaban mersinli çörek. Hem de sonuncusu. Sanki evren bana tepeden bakmış ve sevgisiyle yanağımdan öpmüş gibi hissettim.

Ne yazık ki, evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı çünkü önümdeki beyefendi sonuncuyu sipariş ederken devam etti ve beni tokatladı.

"Hayır!" diye bağırdım, sanki bir bombanın patlamasını engellemeye çalışıyormuşum gibi önüne ateş ettim. Sanki hayattaki kendi görevimmiş gibi onu ve ekranı engelledim. Kahverengi gözlerim yuvalarından fırlarken kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyordu. Kasiyer ve adam bana deliymişim gibi baktılar ve bu adil bir değerlendirmeydi ama ne kadar deli göründüğüm umurumda değildi.

Tek umursadığım o lanet çöreği almaktı.

"Özür dilerim, kötü bir niyetim yok," dedim korkmuş görünen kasiyere, boğazımı temizleyerek. On yedi yaşından büyük olamazdı. Ağır makyajlı bir günde on sekiz. Önümdeki beyefendiye bakmak için döndüm ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda neredeyse bayılacaktım. O kadar çok benziyordu ki...

Hayır.

Odaklan, Stella.

Toparlayabildiğim en dostça gülümsemeyi ittim ve şimdiye kadar gördüğüm en soğuk mavi gözlerle karşılaştığımda sinirlerimden kurtuldum. Okyanusa benziyorlardı - eğer okyanus donmuş ve misafirperver değilse. Ayrıca size sabitlendiklerinde insanın omurgasına buz gibi bir ürperti yayıyorlardı.

Maviliklerine bakarken tüm bedenim titredi. Duruşu güçlü ve sabitti.

Sanırım gözlerim onun üzerinde aynı etkiyi bırakmamıştı.

"Ben de aslında yaban mersinli çörek alacaktım," dedim. "Bunca zamandır onun için sırada bekliyordum."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok," diye homurdandı. Sesi derin ve dumanlıydı. Aksanında biraz New York tınısı var mıydı? Belki Queens? Ya da Brooklyn? Çocukken New Yorklu olduğumu hayal etmek gibi tuhaf bir saplantım vardı. *Sex and The City'nin* çok fazla bölümünü izlemiş ve YouTube'da duyduğum farklı New York aksanları üzerinde çalışmıştım.

Bazı çocuklar insanlarla takıldı; diğerleri yatak odalarında aksanları taklit etti.

Yabancı kartını kasiyere doğru uzattı ve ben de kartını elinden alıp yere fırlattım. Gözleri kartına kaydı, benim bakışlarımla buluşmak için yükseldi, tekrar karta ve sonra tekrar bana baktı. Bir mide bulantısı dalgasının beni vurduğunu hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Şaka mı yapıyorsun lan?" diye karşılık verdi, varoluşundan öfke damlıyordu.

Zavallı kasiyer, sanki birinin onu bu garip durumdan kurtarmasını umuyormuş gibi dükkanın arka tarafına doğru bakarken rahatsız görünüyordu. "Hanımefendi, özür dilerim. Size ihtiyacım olacak-"

"Ben ödeyeceğim!" Kızı görmezden gelip adama bakarken araya girdim ve çantamdan cüzdanımı çıkardım. "Bu çörek ne kadar?"

"Benimle konuşmayı kes," dedi, kartını almak için eğildi. Kasiyere uzatmaya gitti, ben de bir kez daha elinden aldım. Onun

Sesi sinirli bir hırıltıya dönüştü ve geriye doğru bir adım atarken öfkesinin sıcaklığının tenime çarptığını hissettim. "Dinleyin hanımefendi," diye homurdandı.

"Hayır, sen dinle. O yaban mersinli çöreğe ihtiyacım var.

Dibs dedim!" Kasiyer, "Benimdir diyemezsin," dedi.

"Bu işe karışma, Julie!" Onu tersledim. Sonra eğildim ve fısıldadım, "Özür dilerim, bu çok sertti. Ses tonum için özür dilerim. Ben bağıran biri değilim, yemin ederim. Ben sadece-"

"Çok hasta," diye mırıldandı
adam. Kaşlarımı çattım. "Bu çok
kaba."

"Umurumda değil," diye cevap verdi.

"Sorun değil. Umursamaman umurumda değil. Tek umursadığım o çörek."

"O zaman daha erken gelmeliydin," diye karşılık
verdi. "Gelecektim ama trafiğe takıldım ve-" "Ve
kimse senin acıklı hikayeni sormadı."

"Anlamıyorsun. I-"

"Tekrar söylüyorum. Kimsenin umurunda değil," dedi soğuk bir ifadeyle ve bir kez daha kartını almak için çömeldi.

"O haklı. Sırayı uzatıyorsunuz!" diye bağırdı arkamda giderek büyüyen kuyruktan bir yabancı.

O kişiye döndüm ve "Bu benim yaşadığım özel bir durum-" dedim.

"Kendisi," dedi soğuk kalpli adam, benim olması gereken yaban mersinli çöreğinin parasını ödedikten sonra. Kahvesini ve çöreğini aldı ve çıkışa doğru yöneldi.

Son yaban mersinli çöreğin binadan çıkışını izlerken göğsüm alev almış gibi hissediyordum. Romeo, Juliet'ini kaybettikten sonra böyle mi hissetmişti? "İşte aşkım!" dediğinde ne hissettiğini şimdi anlıyordum. Ey gerçek eczacı. İlaçların çok hızlı. Böylece bir öpücükle ölüyorum."

O çöreği dudaklarımla öpmek için neler vermezdim.

Bunun söz konusu adamla son etkileşimim olduğunu söylemek isterdim ama hayır. Olayın orada bitmesine izin vermeyecek kadar dengesizdim. O anda dönüşmekte olduğum dengesiz birey gibi, yabancıyı dükkânın dışına kadar kovaladım ve "Hey! Hey! Bekle!" diye bağırdım.

Omzunun üzerinden bana baktı ve yüzünde beliren kızgınlığı gördüm. Öne döndü ve yürümeye devam etti, beni biraz garip bir koşuya zorladı. Bu adamın boyu ne kadardı? Tek adımları benim garip koşumun iki katı uzunluğundaydı.

"Affedersiniz!" Arabasının arka kapısını açtığında bağırdım - çok pahalı görünen bir araçtı ve şoförü önde oturuyordu. Kapı tam olarak açılmadan önüne atladım. "Affedersiniz, merhaba. Aslında ben de sizi arıyordum."

"Kaliforniya'daki tuhaflıklara ayıracak vaktim yok hanımefendi."

Demek Kaliforniya yerlisi değilsin. Belli ki, Bay Aksan.

"Yardım edemezsin ama beni seviyorsun" gülümsemesiyle gülümsedim. "Benim adım Stella." "Sormadım."

Tamam, belki beni sevmekten başka bir şey yapamazdı, ama ne yazık ki.

Çılgın moduma devam etmek istiyordum ama hâlâ o lanet çöreğe ihtiyacım olduğu için daha cana yakın görünmeye çalıştım. "Evet, ama ilk isim bazında olursak daha kolay olacağını düşündüm. O zaman bu etkileşim daha kişisel olur."

"Ben kişisel iş yapmam."

"Kişisel olarak profesyonel olduğumu açıklamaktan memnuniyet duyuyorum. Yani ben önden gidebilirim, sen de takip edebilirsin. Küçük bir bir-iki ça-ça-ça-ça sohbet tangosu yapabiliriz." Onun önünde ça-ça yaptım. Hiç eğlenmedi.

Arka arkaya altı kez gözlerini kırpıştırdı.

"Çekil." "Ama!"

"Gitmem gereken yerler var, tamam mı?!" diye tersledi.

"O zaman git." "Gideceğim, yemin ederim. Bana yaban mersinli çöreği verdikten sonra." "Sen bir psikopatsın."

"Evet, tamam, güzel. Bana ne istersen söyle. Bana o çöreği verdiğin sürece."

Yüzünü buruşturdu ve kısık gözlerle, "Bu çöreği mi kastediyorsun?" diye homurdandı. İçinde çörek olan paketine baktı. Yavaşça çıkardı ve parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Umurumda değildi. Devlet eğitimi almıştım ve ilkokulda elma toplarken hayatta kalmıştım. Mikroplar beni korkutmuyordu.

"Evet, şu."

"Oh, tamam." Bana doğru uzattı. Tam kapmak üzereyken ağzına attı ve üç ısırıkta hepsini yedi. *Bir, iki, üç.* Yüzümdeki yemeği agresif bir şekilde çiğnerken kırıntılar yere düştü. Dürüst olmak gerekirse, çoğu ağzına bile girmedi. Zavallı, tatlı yaban mersinleri kaldırıma düştü ve bu basit mağara adamlığı hareketinden dolayı sanki mahrem yerlerime tekme atmış gibi hissettim.

"Şimdi hareket edebilir misin?" diye sordu ağzı dolu bir şekilde, kırıntıları bana doğru tükürerek. Özel siyah takım elbisesinin üzerindeki kırıntıların tozunu aldı ve ukala bir kaşını kaldırdı.

"Sen... sen... sen büyük bir pisliksin!" Öfke, tiksinti ve üzüntüyle ağzımdan kaçırdım. Çoğunlukla üzgün.

İnanılmaz derecede üzücü.

"Ben bir pislik değilim. Sadece pislik eğilimlerim var," diye mırıldandı, sonra iç çekti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne

yapıyorsun?"

"Ağlıyorum."

"Ben değilim."

"Gözyaşı kanalların sıvı sızdırıyor. Buna ağlamak denir."

Yanaklarıma dokundum ve başımı salladım. *Şuna bakar mısın?* Ağlıyordum. "Çöreklerimi yememeliydin," diye ağzımdan kaçırdım, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım. Neyim vardı benim? Kolay ağlayan biri olduğumu biliyordum ama bu benim için bile biraz saçmaydı.

Bir kaşını kaldırdı ve kızgın olmaktan çok endişeli görünüyordu. Sanki beni teselli edecekmiş gibi ağzını araladı ama onun yerine dudaklarını kapattı, elini ön cebine attı ve mükemmel bir şekilde katlanmış mendilini bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, burnumu sümkürerek. Ona geri uzattım.

Yüzünü buruşturdu. "Sende kalsın. Şimdi, son kez söylüyorum, arabamdan uzaklaşabilir misin?"

Kenara çekildim.

Arabasına bindi ve kapıyı arkasından çarptı. Sonra camını indirdi ve bana baktı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, iyi bile değildi," dedi camını tekrar yukarı kaldırmadan önce.

Şoförü uzaklaştı ve beni kaldırımın kenarında, bu tuhaf etkileşimi hatırlatan kırıntılardan başka bir şeyle çevrili halde bıraktı. Belli ki benim rahatsız olduğum bir etkileşim.

Sinirlerim bozulmuş olsa da kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Sonra arabama tırmandım ve bir sonraki hedefime doğru yola çıktım. Günümün en çok korktuğum bölümüydü. Keşke yatağıma geri dönüp günün geri kalanını atlayabilseydim ama hayat duraklatma düğmeleriyle gelmiyordu. Ne yazık ki, insan ne kadar ara vermeye ihtiyaç duyarsa duysun, her gün devam ediyordu.

2

Stella

BUNDAN NEFRET EDIYORUM.

Kevin da bundan nefret ederdi.

Ben çocukken bana "Beni okyanusa at ve denizkızlarının beni alıp götürmesine izin ver" demişti. Annemin cenazesinden hemen sonraydı ve üzüntü ona çok ağır gelmişti. Kevin pek duygularını belli eden biri değildi ama annemin vefatından sonra yaşadığı çöküntüden daha üzücü bir şeye tanık olmamıştım.

Çok yakın oldukları için, bunun bir tür aile üyesini kaybetmek gibi bir şey olduğunu düşündüm hep. Şimdi ikisi de gittiğine göre, kendimi biraz evsiz ve beni yetiştiren iki kişi olmadan ne yapacağım konusunda kararsız hissediyordum. En azından hala büyükannem vardı.

Kevin'in vefatından bu yana onsuz yapabileceğimden emin değildim. Son birkaç sabahtır uyanmakta zorlanıyordum. Her gün ışığı daha karanlık gecelere yol açıyor gibiydi.

Hiç bir şey göğsünüze uzanmış, kalbinizi çıkarmış, defalarca yere çarpmış, balyozla vurmuş ve ardından kağıt öğütücüye göndermiş gibi hissettiniz mi? Sonra da onu göğsünüzün içine, tamamen paramparça olmuş ve onarılamayacak kadar hasar görmüş bir şekilde geri koyacak kadar cüretkardılar. Keder bana böyle hissettirdi. Çarpılmış, dövülmüş, kâğıt gibi parçalanmış bir kalp gibiydi.

Önce annem, şimdi de Kevin.

Kevin Michaels benim için bir baba gibiydi. Benim yanımda olmak için elinden gelenin fazlasını yaptı ve artık yoktu. Bunu aklım almıyordu. Çoğu zaman, sanki bir inkar durumunda yaşıyormuşum gibi hissediyor, hayattaki iyi yanları bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Yine de bazı günler diğerlerinden daha zordu.

"Nefes al hayatım," dedi büyükannem eli belime inerken. Onun dokunuşunun bana getirdiği rahatlığa çok ihtiyacım vardı, çünkü çökmeme saniyeler kalmıştı.

Büyükanne elini dairesel hareketlerle ovuşturarak, "Dinlemiyorsun," diye tekrarladı. "Nefes al dedim."

Nefesimi bıraktım.

Kevin'i çok sevmeme rağmen, büyükannemin ona olan sevgisinin daha derin olduğunu biliyordum. Onu tüm hayatı boyunca tanımıştı. Annesinden sonra onun ikinci aşkıydı, hayatının ilk ayından itibaren dadısı olmuştu. Kevin bir dadı için çok büyüdüğünde, ailesi Grams'i evlerinin yöneticisi olarak işe aldı. Grams, ev yöneticisinin hizmetçi demenin süslü bir yolu olduğunu söylüyordu ama ona saygılarından böyle dediklerini biliyordu.

Herkes Büyükanne'yi tam olarak ailenin büyüğü olarak bilirdi. Zen'in yeri. Hepimizin yanında yürümek ve bize nefes almamızı hatırlatmak için gönderilen koruyucu melek. Kevin için de öyleydi, annem için de öyleydi, benim için de öyleydi.

"Sadece anlamıyorum. Bir gün buradaydı, sonra bir baktım..." Tabutun önünde dururken fısıldadım. Elim boynuma dayalı duran kolyeye sarılı kaldı. Üç deniz kabuğuydu. Sonra

Annem vefat etti, onun deniz kabuğunu kolyeme ekledim ve ellerimi kolyeye her doladığımda sanki hep yanımdaymış gibi hissettim. Geçen gün Kevin'ınkini de eklemem kalbimi kırdı.

"Hayatın istediğimizden daha hızlı ilerleyen bir yolu var," dedi Grams. "En azından artık acı çekmiyor." Ellerini tabutun üzerine koydu ve annemin başında okuduğu duanın aynısını etti. "Toprakla bir, denizle bir, okyanusun dalgaları seni kutsasın. Bir sonraki yolculuğunda huzur bulasın, Kevin. Sonsuza dek kutsansın."

"Sonsuza dek kutsansın," diye fısıldadım onaylarcasına. Büyükannem bana, iki ya da daha fazla kişi dualar ya da tezahürler üzerinde anlaştığında, bunların daha fazla güce sahip olduğunu aşılamıştı. Bu nedenle, "sonsuza dek kutsansın" şeklindeki yankım Kevin'in ruhunun öbür dünyada huzur içinde olmasını sağlamak içindi.

"Seninkini değiştirmeye başlamadan yıllar önce onun bezini değiştiriyordum," dedi büyükannem başını eğerek. Eli birkaç saniye daha tabutun üzerinde kaldı. Vücudu omuzlarından kavisliydi ve sanki dünyanın yükü üzerinde oturuyormuş gibi görünüyordu. "Ve şimdi o gitti."

Beni tanık olmaktan korumaya çalıştığı hüzün gözlerine sızmıştı.

"Büyükanne," diye fısıldadım, gözlerinin duygu seline kapılmasını izlerken tıkandım. Benim yanımda ağlamamak için her zaman elinden geleni yapardı. Kendisini eşsiz ailemizin reisi gibi hissederdi ve her zaman güçlü kalmak onun sorumluluğuydu, ama hayatındaki evlat gibi bir figürü kaybettikten sonra çatlıyordu.

Biraz burnunu çekti ve gözlerini silmek için çantasından bir mendil çıkardı. "Ben iyiyim tatlım. Sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım." Uzaklaşmaya başladı ve ben de onu takip etmeye başladığımda, bana dönüp bakmadan ilerlememi durdurmak için elini kaldırdı. "Bana zaman ver, aşkım. İyi olacağım."

Yoluna devam etti. Elimi tabutun üzerine koyarak gözlerimi kapattım ve büyükannemin daha önce paylaştığı kutsamaları fısıldadım. "Bir ile

toprakla, denizle bir ol, okyanusun dalgaları seni kutsasın." Kendimi bildim bileli ailemde söylenen bir sözdü bu. Bunu sadece karanlık anlarda kullanmazdınız. Bu sözleri kutlamalarımız sırasında da söylerdik. Sevdiklerimiz için bir kutsama olarak dururlardı. Nereye giderseniz gidin, nereye seyahat ederseniz edin, toprağın ve suyun bereketinin her zaman sizi çevreleyeceği anlamına geliyordu. Doğal dünya sizin koruyucunuzdu ve bu nimetler iyi günde de kötü günde de hep yanınızda olacaktı.

Gözlerimi açtığımda, siyahların en koyusunu giymiş bir adamın yanımda durduğunu görünce biraz irkildim. Tabuta öyle yoğun bir kopukluk ifadesiyle bakıyordu ki. Ona doğru baktığımda içimi ezici bir aşinalık duygusu kapladı. Midem düğümlendi ve yabancıya bakarken ağzım kurudu.

İkisini yan yana görmek bana her şeyi çok net gösterdi. Kevin'e çok benziyordu.

Boyundan mükemmel bakımlı sakalına ve gözlerine kadar. Tanrım, o gözler. Gözleri tıpkı Kevin'ınki gibi masmaviydi. Ama en sakin günlerde bile gözleri okyanusa benzeyen Kevin'ın aksine, bu adam sanki en sert fırtınalar sırasında yaratılmış gibi görünüyordu. İçimi bir ürperti kapladı ve sabahımı mahveden, sakalında hâlâ bir çörek kırıntısı duran adama bakarken ağzım açık kaldı.

"Sen!" Fısıldadım.

İç çekti. "Şaka yapıyor olmalısın."

Düşüncelerimi bile toparlayamıyordum çünkü hiçbir şey birbirini tutmuyordu. "Kimse sana bakmanın kaba bir davranış olduğunu öğretmedi mi?" dedi alçak sesle,

Sesi derin ve boğuktu, nezaketten eser yoktu.

Kesinlikle Kevin'ın sesi değil.

Kesinlikle Kevin'ın kibarlığı

değil. Kesinlikle, *kesinlikle*

Kevin'ın gözleri.

"Burada ne işin var senin?!" Onun varlığından rahatsız olarak havladım. Bana Kevin'ı hatırlattığı için sinirlenmiştim. Lanet çöreğimi yemesine sinirlendim.

"Normalde cenazelerde çoğu insan ne yapar hanımefendi?"

"Stella."

"Tekrar söylüyorum, umurumda değil."

"Üzgünüm, ben... sen..." Kendimi toparlamaya çalışarak başımı

salladım. Kevin'e bakarak, "O yaşlı," dedi. "Bu kadar yaşlı olmasını Bu."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Kahretsin, bilmiyorum. O sadece... düşündüğümden

daha yaşlı." "Kilisede küfretmemelisin."

"Kahretsin, benim hatam," diye alaycı bir şekilde belirtti.

Ne pislik ama. Ama yine de bu beni biraz güldürdü.

Gözlerimi kıstım. "Kevin'ı nereden tanıyorsun?"

"Ben yapmadım."

"Oh." Alaycı bir kahkaha attım. "En sevdiğim eğlencelerden biri rastgele insanların cenazelerine gitmektir."

Bana boş boş baktı.

"Bu bir şakaydı," dedim, "ama komik bir şaka değildi sanırım. Belki de cenazelerde yapılan şakalar hoş karşılanmaz. Ama onun tarafından değil," dedim Kevin'in tabutunu göstererek. "Artık pek kaşlarını çatmıyor." Güldüm. "Bu da başka bir şakaydı," dedim. "Ama sanırım komik bir şaka da değil. Peki, şuna ne dersin? Tak, tak?"

İlgisiz görünerek bakmaya devam etti.

Şakayı kendim bitirdim çünkü durumlar garipleştiğinde, onları rahatsızlığın daha da derinlerine atmayı severdim. "Kim var orada? Kevin değil. Çünkü o öldü. Ha-ha. Anladın mı? Cenaze şakaları."

Gözlerini kırpıştırdı.

Yüzünü buruşturdu.

Gözlerini benden kaçırdı.

"Cenaze törenlerini basan bir adam için hiç de komik değilsin," dedim. Aman Tanrım, benim neyim vardı? Hiç tanımadığı bir adamın cenazesine gelen bu yabancıya en rastgele, en garip şeyleri ağzımdan kaçırıyordum.

Yine de en rahatlatıcı şekilde çarpıcı bir şekilde tanıdık görünüyordu.

Konuşmayı kes, Stella.

Boğazımı temizledim ve ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim. "Özür dilerim. Rahatsız edici durumlara garip bir şekilde gülerim. Ayrıca, Kevin ve benim her zaman biraz hastalıklı bir mizah anlayışımız vardı. Ve, şey, çöreği neden yedin?" Dudaklarım düşüncelerim kadar hızlı hareket ederken tükürdüm, bu da tren kazasına yol açtı.

"Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. İstemedin bile!"

"İstemeseydim sipariş vermezdim."

"Evet, ama ona değer bile vermedin! Önemsiz biri olmaya çalışarak onu boşa harcadın."

"Ne diyebilirim ki? Ben önemsiz bir adamım."

"Sen bir pisliksin. Sen busun işte."

"Kilisenin içinde küfretmemelisin," diye alay etti.

"Kahretsin, benim hatam," diye cevap verdim.

Kısa bir kahkaha attı. "Ben bir pislik değilim. Ben sadece-"

"Pislik eğilimlerin var, evet, evet, falan filan. Ayrıca tuhaf birisin, biliyorsun. Tanımadığın birinin cenazesine geldiğin için." Durakladım. Ellerim panik içinde göğsüme giderken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Aman Tanrım, anlıyorum."

"Neyi alayım?"

"Beni takip ediyorsun!"

"Pardon?"

"Beni takip ediyorsun! Beni buraya kadar takip

mi ettin?" İç çekti. "Kendini övme."

"Bu çok mantıklı!"

"Ölü bir adamın cenazesinde seni takip etmek istemem mantıklı mı? Kendini bu kadar mı üstün görüyorsun?"

"Sorduğunuz buysa, özgüven eksikliği çekmiyorum. Çok takip edilebilir bir birey olduğumu düşünmeye başladım. İnsanlar beni takip etmek için adam öldürür. Ya da beni takip ederken öldürebilirler. İki arada bir derede, gerçekten."

"Her zaman böyle garip misin?"

"Her gün, evet."

Meraklı bir kaşını kaldırdı ve beni incelerken kaş çatma çizgileri derinleşti. Sonra tekrar Kevin'a, sonra da bana baktı. "Hiç tıpkı sana benzeyen bir kişinin cenazesine katıldın mı?"

"Ben, şey... hayır."

"Senden Sherlock Holmes ya da Matlock olmanı istemiyorum. Sadece noktaları birleştir diyorum, bayan."

"Stella."

"Umurumda değil."

"Kevin'in oğlu olduğunu mu söylüyorsun-"

Ben düşüncemi tamamlayamadan adam ilgisiz bir bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra uzaklaştı. O hareket ederken, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve beni ön kollarımı aşağı yukarı ovuşturmaya zorladı.

"Hayır, olamaz," diye mırıldandım. Kevin'in bir oğlu olsaydı, bunu bilirdim.

Hiçbir şekilde... Yani, o olamaz...

Bu doğru olabilir mi? Kevin'in uzun zamandır kayıp bir oğlu olduğu?

Bu çörek hırsızı, egoist, gülünç derecede yakışıklı ve huysuz adamın adının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Kevin'in tabutuna doğru döndüm ve başımı salladım. "Mezara bir şeyler götürmeye çalıştığınızı görüyorum ama görünüşe göre kıyıya vurmuşlar. Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?" Elimi sanki bir mikrofon tutuyormuşum gibi ağzının önüne uzattım. "Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Sessiz kaldı. Bu zaten paramparça olan kalbimi milyonlarca parçaya daha ayırdı.

"Cenaze şakaları yaptığım için özür dilerim, Kevin. Gerçi oldukça komiktiler."

Yine de onun mizah anlayışını bildiğim için biraz gülümsedim. Eğer böyle bir şansı olsaydı o da gülerdi. Bir insanın kahkahasını bu kadar derinden özleyebilmek delilik. Eğer şansım olsaydı, anılarımda saklamak için daha fazla kahkaha toplardım.

Yeniden geçiş törenine katılmak üzere eve vardım ve herkesin iyi olduğundan ve iyi bakıldığından emin olma rolünü üstlendim. Ve tabii ki, günümün merkezinde yer alan adam - tabii ki Kevin'den sonra - oradaydı ve evin çevresini inceliyordu. Döner merdivenin yanındaki duvarda duran tüm fotoğraflara bakıyordu.

Kevin gençken fotoğrafçıydı ve ilk milyonlarını bu şekilde kazandı. Elbette, borsadaki başarısı ve ailesinin kuşaklar boyu süren zenginliği multimilyoner yaşam tarzının büyük bir parçasıydı, ancak sanatına çok tutkuluydu.

Belki de bu yüzden birbirimize bu kadar iyi bağlandık. Elbette ben akrilik boya ve fırça kullanıyordum ama her türden yaratıcı insan birbirine doğru çekiliyor gibiydi. Belli bir gurur seviyesini paylaşıyorduk.

"Hepsi onun eseri," diye yorumladım ona doğru yürürken.

Bana doğru bir bakış attı, sonra tek kelime etmeden fotoğraflara geri döndü.

Ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim. "Bir adın var mı?"

"Evet."

Paylaşmasını bekledim. Paylaşmadı. "Eee...?"

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye bağırdı.

"Hayır. Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ortada konuşmamızı gerektirecek hiçbir neden yokken benimle iletişim kurmaya çalışıyorsun. Seninle konuşmakla ilgilenmediğim çok açık ama yine de sohbet etme ihtiyacı duyuyorsun. Çok yorucusun."

"Tanrım. Sebepsiz yere çok huysuz ve kabasın."

"Cenazede mutlu mu olmam gerekiyor?"

"Hayır, ama hıyar olmak zorunda değilsin."

Alaycı bir sırıtış attı. "Cenaze tüyoları için teşekkürler."

"Siktir git."

"İlgilenmiyorum."

"Senin gibi biriyle bir daha yolumun kesişmeyeceğine çok memnunum, Bay 'Yabancıların cenazelerine katılıyorum çünkü kendime ait bir hayatım yok' adamı."

"Ve senin gibi biriyle bir daha yolumun kesişmeyeceğine sevindim, Bayan 'Ölü birinin cenazesinde aptalca şakalar yaparım ve yaban mersinli çörekler için ağlarım' kızı."

"Sen bir pisliksin!"

"Beni rahat bırakmadan önce bunu bana daha kaç kez söyleyeceksin?"

"I-"

"Çok konuşuyorsun. Yaptığın şey bu. Çok konuşuyorsun."

"Sen gerçekten Kevin'ın oğlu musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bilmiyorum. Ona sormaya ne dersin? Bir dakika. Soramazsın, çünkü o öldü," diye cevap verdi. Boş gözlerle ona baktım. Omuz silkti. "Ben de senin gibi cenaze şakası yapmaya çalışıyordum."

"Evet, komedi zamanlaman biraz kötü."

"Sanırım stand-up'tan emekli olacağım."

"Affedersiniz Bay Blackstone, sanırım birazdan başlayacağız," dedi bir beyefendi yanımıza yaklaşarak. Bana baktı ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Stella! Seni görmek çok güzel," diye selamladı. Joe Tipton Kevin'in uzun süredir avukatı ve yakın arkadaşıydı. Onu Kevin'i tanıdığımdan beri tanıyordum, yani tüm hayatım boyunca.

Joe'nun sarılması sıcak ve rahatlatıcıydı. "Keşke farklı koşullar altında olsaydı."

"Ben de, ama sizi olan bitenden alıkoymayacağım," dedim Joe'dan uzaklaşarak. "Sonra görüşürüz."

"Bekle, hayır. E-postamı almadın mı?" diye

sordu. "Ne e-postası?"

"Kevin'in vasiyeti hakkında. Şu anda onun çalışma odasında bunun için toplanıyoruz. Maple biz konuşurken herkesi dışarı çıkarıyor. Eğer müsaitseniz, on beş dakika içinde bize katılmanız büyük önem taşıyor."

"Neden orada olmak zorundayım ki?" Ben sordum.

"Haydi, Stella." Joe gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Gerçekten Kevin'in senin için geride bir şey bırakmayacağını mı sandın? Sen onun kızına en yakın şeyiydin. Aileye sahip olduğu en yakın şey. Sen ve Maple, yani."

"Ve sen."

Gülümsedi. "Ama en çok da sen." Sol kıç yanağımdaki acıya neden olan adama baktı. "Damian, sen ve Stella vasiyetnamenin üzerinden geçmeye hazırsanız, sizi herkesin toplandığı çalışma odasına götürebilirim."

"Damian," dedim yabancıya bakarak. Damian'a benziyordu. Huysuz ve karamsar, t a m a m . Gizemli ve unutulmaz. Yakışıklı bir

sinir bozucu bir şekilde. Evet. Damian o yaratık için çok uygun bir isimdi.

"İkinizin çoktan tanışmış olmanıza sevindim. Bu işin bundan sonraki kısmını çok daha kolay hale getirecek," diye açıkladı Joe.

"Bu ne anlama geliyor?" Damian ve ben hep bir ağızdan söyledik.

Joe sadece gülümsedi ve bir kez başını salladı. "Lütfen, beni bu taraftan takip edin."

Kevin'in ofisine girdiğimizde, etrafımdaki tanıdık yüzlere bakarken kalp atışlarım hızlandı. Yıllardır, hatta bazılarını on yıllardır görmediğim yüzler.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Önümde duran kadınlara şaşkınlıkla bakarak sordum. Beni bir nebze olsun rahatlatan tek kişi en sol köşede oturan büyükannemdi.

"Kocamızın bizi vasiyetinin dışında bırakacağını düşünmediniz, değil mi?" Denise alay etti. Denise Littrell. En azından kısa bir süre için resmi olarak Denise Michaels olarak biliniyordu. Etrafında Kevin'in hayatı boyunca eşleri olarak gelip giden iki kadın daha vardı.

Denise, Rosalina ve Catherine.

Ya da benim deyimimle, geçmişimin kötü üvey anneleri.

"Bütün bu kadınlarla evli miydi?" Damian bir kaşını kaldırarak sordu.

"Bir noktada, evet," dedim Rosalina'ya doğru bakarak. "Gerçi bazıları sadece bir hafta sürdü."

Rosalina daha fazla kırmızı ruj sürerek, "Ortadan kaybolmayan sinir bozucu çocuk dışında harika bir haftaydı," dedi. Makyajı eskiden olduğu kadar ağırdı. Elbisesi de bir o kadar dardı ama bu sorun değildi. Rosalina makyajlı ya da makyajsız yaşayan en güzel kadınlardan biriydi. Eski eşlerinin hepsi manken gibiydi. Catherine gibi bazıları gerçek birer süper modeldi.

Damian kuru bir ifadeyle, "Bir tipi varmış gibi görünüyordu," dedi.

"Kim bu aygır çörek?" Denise, Damian'a sanki bir et parçasıymış ve açlıktan ölüyormuş gibi yukarı aşağı bakarak sordu. Çünkü ben

Çocukluğumu hatırlıyorum da, Denise köfteyi yemek masasına fırlattığında et yemekten çok uzak olduğunu belli etmişti.

Üçünün de ilişkisi Kevin'la çatışan bir konu yüzünden sona erdi: ben.

Ve şimdi, vasiyetinin üzerinden geçmek için hep birlikte bir odada durduk.

"Gerekirse hepimiz kendimizi tanıtabiliriz. Aksi takdirde doğrudan vasiyetin ana kısmına geçebiliriz," diye önerdi Joe.

Damian kadınların kendisine diktiği gözleri görmezden gelerek, "Hadi başlayalım," diye araya girdi. "Bundan sonra ilgilenmem gereken bir iş var."

"Doğru. Tabii ki. O zaman işe koyulalım." Joe evrak çantasını aldı ve Kevin'in masasında açtı. Onun Kevin'in sandalyesine oturduğunu görmek bile göğsümün biraz ağrımasına neden oldu. Keder garipti. En olmadık zamanlarda ortaya çıkıyordu. Kevin'in koltuğuna başka bir adamın oturduğunu görmek, fark etmediğim bir üzüntüye yol açtı. Kevin'in bir daha orada oturmayacağı düşüncesi gözlerimi yaşarttı.

Elimi cebime attım ve Damian'ın akan gözyaşlarımı silmek için daha önce bana verdiği mendili çıkardım.

Catherine, "İşte timsah gözyaşlarıyla Küçük Bayan Mükemmel gidiyor," dedi.

"Defol git, olur mu Catherine? Zaten kimse seni sevmiyordu," diye azarladı büyükannem ve yanıma gelip elimi tuttu. Elimi sıkarak beni rahatlatması, Kevin'in ölümünün yasını tutan tek kişinin ben olmadığımı anlamamı sağladı.

Joe, "Hepinizin bildiği gibi Kevin her birinize büyük değer verirdi," dedi. "Bu yüzden her birinize, her birinize bıraktıklarını anlatan kişisel bir mektup yazma ihtiyacı duydu." Odadaki herkese birer mektup dağıttı. Kadınlar ne aldıklarını görmek için hemen kendi mektuplarını açtılar ve kendi standartlarına uygun olmadığında tıslayıp sızlandılar.

"Onun plak koleksiyonu mu? Bunu neden isteyeyim ki?" Denise şikayet etti.

"Kevin ilk randevunuzun bir plak dükkanında olduğunu söyledi. Şarkılar eşliğinde dans ettiğinizi ve koleksiyonun sizin için değerli olduğunu söyledi."

"Bunların değeri ne kadar?" diye sordu kaşlarını indirerek. Joe ağzında biraz küçümseme ile, "Yeterince," dedi.

"Gerçekten de New York'taki çatı katını bana mı bırakıyor?" Rosalina şaşkınlıkla sordu.

"Ne?! Onu istiyorum!" Denise bağırdı.

"Görüyorum ki çeneni kapatmayı hâlâ öğrenememişsin," dedi Grams.

"Git biraz tarot kartı çevir Maple." Denise, Grams'e ters ters baktı ve Grams de cevap olarak sırıttı.

"Evet, Rosalina. Broadway gösterilerini sevdiğini söyledi," diye açıkladı Joe. "Seviyordum." Rosalina başını salladı, biraz gözleri dolmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Kevin'in eski eşleri arasında Rosalina benim favorimdi. Zaman zaman iyi kalpliydi ama kişisel travmalarla dolu bir dünyası vardı ve bu da onu yoğun bir şekilde harekete geçiriyordu. Yine de aklı başında olduğunda çok nazikti. Eğer gruptan favori bir üvey anne seçmem gerekseydi, bu Rosalina olurdu. Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu, gerçekten. Üç kötünün en iyisi.

"Bu bizim ilk randevumuzdu," dedi Rosalina. "New York Tiyatrosu."

Joe ona, "Ayrıca sana on yıllık sezonluk bale biletlerini de bıraktı," diye bilgi verdi.

"Mücevherlerini de aldım." Rosalina neşeyle kıkırdadı. Hınzır bir gülümsemeyle Denise'e doğru baktı. "Sanırım bu benim senden daha çok sevildiğim anlamına geliyor." Sonra Catherine'e doğru baktı. "Sana ne bıraktı?"

"Umarım ikinizden de fazla. Ne de olsa benimle iki kez evlendi," diye belirtti.

"Seni de iki kez boşadı," diye karşılık verdi Denise. "Bana sorarsan çifte kaybeden. Tıpkı Miss America'yı iki kez kaybettiğin gibi."

"Canın cehenneme Denise," diye tersledi Catherine.

"Hanımlar, hanımlar. Karşılaştırmaya fazla kapılmayalım. Bunları her birinize mektup olarak yazdı çünkü bunun kamusal bir mesele olmasını istemedi," dedi Joe.

"İlişkilerden bahsetmişken, Catherine neden bir şey alıyor ki? Evliliğimi bitiren kişi o olduğuna göre," diye azarladı Denise.

"Oh, lütfen. Seninle evlenmeden önce bile seni unutmuştu. Tatil partisinde senin artık gitmekte olduğun belliydi. Hemen içeri girdiğim için beni suçlayamazsın," diye alay etti Catherine.

"Bu gerçek hayat olamaz," diye mırıldandı Damian kendi kendine, kadınlar Kevin'in en çok kimi sevdiği konusunda tartışmaya başlarken burnunun kenarını sıkarak. Oda, Kevin gittiği için asla gerçek anlamda elde edemeyecekleri bir onay arayışıyla bağıran kadınlarla doluydu.

O hala yok.

"Hepiniz çenenizi kapatıp Joe'nun okuması gereken her neyse onu bitirmesine izin verecek misiniz?!" Damian gürledi, sesi odayı doldurdu ve tüm çığlık seslerinin aniden durmasına neden oldu. Derin sesi yükseldikçe tüylerim diken diken oldu.

Takım elbisesini düzeltti ve Denise'in gözleri ona kaydı. "Hayır, gerçekten, sen de kimsin?" Joe'ya döndü. "Madem bize sadece mektup verecekti, neden hepimizi bu gece buraya getirdi? Bu bir e-posta olabilirdi. Tanrım. İnsanların e-posta olarak gönderilebilecek konular için fiziksel toplantılar yapmasından nefret ediyorum."

Bu konuda Denise ile aynı fikirde değildim. Gereksiz toplantıların yapılmasına duyduğumuz nefret dışında, dünyadaki hemen hemen her konuda aynı fikirde değildik.

Mektubumu ellerimde tutuyordum. Henüz açacak gücü kendimde bulamıyordum. Bana söylediği son sözleri okumaya hazır değildim. Biraz fazla veda gibi gelmişti.

"Bu kısım için." Joe bir kâğıt parçasını açmaya başladı. "Bunlar Kevin'in son arzularıydı, kendi sözleriyle yazılmıştı ve benden okumamı istedi

onları sana vereceğim." Boğazını temizledi ve her şeyi değiştiren kelimeleri okumaya başladı. "Eğer hepiniz bunu duyuyorsanız, ben sonsuzluğun diğer tarafındayım ve umarım hiçbiriniz uzun bir süre benimle burada karşılaşmazsınız. Hepinizi buraya son dileklerimi yerine getirmek için getiriyorum. Tüm eski eşlerime merhaba. Nasılsınız? Harika görünüyorsun. Kilo mu verdin?"

Kadınlar, sanki adam onlara gerçekten iltifat ediyormuş gibi kıkırdadılar.

Joe devam etti. "Hepinizin bildiği gibi, evliliğe o kadar inanırım ki, bunu dört kez yaptım. Her biriniz bana farklı bir şey verdiniz. Rosalina, bana merak ve macera duygusunu armağan ettin. Catherine, inatçı ama güçlü kişiliğinle ve Denise, bana saçlarımdaki beyazları hediye ettin."

Denise gözlerini devirirken kendi kendime kıs kıs güldüm ve Joe devam etti.

"Üçünüzü bir araya getirdiğimde mükemmel bir evlilik yaptığımı söyleyebilirim. Ben de hem Damian hem de Stella için bunu diliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Damian homurdandı.

Joe odadakileri susturmak için bir parmağını kaldırdı. "Son dileğim Damian ve Stella'ya servetimin geri kalanını bırakmak, buna hisse senetlerim, tahvillerim, mal varlığım ve ikiniz arasında paylaştırılacak beş yüz milyon dolardan fazlası dahil."

Eski eşler bu fikir üzerine küplere bindi ve ben boğazımdaki büyük yumruyu yutmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

Bütün eşyalarını bana mı bıraktı?

Ya Damian Blackstone?

Ama neden?

"Hepsi bu kadar değil," dedi Joe, odanın gücünü yeniden toparlamaya çalışmak için sesini yükselterek. "Bunun gerçekleşmesi için Damian ve Stella'nın altı ay boyunca evlenmeleri son derece önemli. Bu altı ay içinde, ikisi aynı evde yaşamalı ve haftanın en az beş gününü aynı çatı altında geçirmelidir. Kırk sekiz saatten fazla aynı evde kalamazlar.

ev dışında birlikte. Kaçamak yok. Bu düzenleme bugünden itibaren en geç bir hafta içinde başlayacaktır."

Damian ve ben hep bir ağızdan, "Hayatta olmaz," dedik. Aynı anda aynı kelimeleri konuşmamızın sebebi neydi?

"Bu hiç adil değil!" Denise sızlandı. "Neden iyi şeyleri onlar alıyor?" "Denise, sus," dedi Grams.

"Ne? Bu doğru. Kusura bakmayın ama bu adamın kim olduğunu bile bilmiyoruz ve nedense Kevin'in eşyalarından bir kuruşu bile hak ettiğini düşünmemiz gerekiyor? O para üzerinde en az hakkı olan kişi o."

"Haklı," diye söze karıştı Catherine. "O paranın tek kuruşunu bile almaya hakkı yok."

"Anlaşıldığı kadarıyla Damian, Kevin'in oğlu. Dolayısıyla para üzerinde hakkı var," diye ekledi Joe.

Kadınların gözleri Damian'a takıldı ve hepsinin yaşadığı şok, o gün erken saatlerde farkına vardığımda benim yaşadığım şokla aynıydı.

Boş boş baktı ve hepsine doğru başını salladı. "Merhaba üvey anneler." "Kimin çocuğu bu?" Denise diğerlerine bakarak sordu.

"Bana bakma," dedi Catherine. "Bu ceset bir çocuk doğurmuş gibi mi görünüyor?"

"Tatlım, iyi bir Kaliforniya cerrahı herkeste mucizeler yaratabilir. Rosalina'ya ve burnuna sor," dedi Denise sinsice.

"Konuşmadığınızı biliyorum, Dr. Kent'in Bayan Poposu," diye karşılık verdi Rosalina. "Görünüşe göre kalçalar yalan söyleyebiliyor."

The Real Ex-Housewives of Los Angeles'ın canlı aksiyonunu izlemek gibiydi.

Joe boğazını temizledi. "Bunların hiçbiri önemli değil, hanımlar. Önemli olan tek şey, Damian ve Stella anlaşmayı sürdürürlerse, tüm geliri alacak olmaları. Eski eşlerden biri de Damian ve Stella'nın hediyeyi hak ettiğine karar verdikleri kişiye göre yirmi milyon dolar alacak."

"Para ödülü mü?" Rosalina daha dik oturarak sordu. "En iyi eş için mi?"

"Evet." Joe kâğıdı işaret etti. "Tam burada yazıyor. Her eş altı ay içinde Damian'la bir akşam geçirmeli ve parayı neden alması gerektiğini göstermeli. Hepiniz genç yaşta Stella ile zaman geçirdiğiniz için, Kevin Damian'ı kendi başına tanımanızın önemli olduğuna inanıyor."

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım.

Damian Joe'ya dönerek, "İşte bu yüzden bunların hiçbirinde yer almıyorum," dedi. "Alınma Joe ama ölü Kevin'e parasını kıçına sokmasını söyleyebilirsin. Ben istemiyorum. Buraya gelme sebebim bu değil."

"Damian parayı istemezse ne olacak?" Denise hevesle sordu. "Anlaşmayı reddederlerse ya da kuralları çiğnerlerse?"

Joe, "Üç eski eş arasında paylaştırılacak," diye açıkladı.

Gözlerinin Noel sabahı gibi parladığına yemin edebilirim. Rosalina, "Sanırım en iyisi bu," dedi.

"Devam et," dedi Damian. "Al şunu."

Dönüp odadan çıktı ve kapının arkasından çarpmasına izin verdi.

"Yapılacak en doğru şey bu." Catherine memnuniyetle gülümsedi. "Onun çocuğunu büyütmek zorunda kaldıktan sonra hepimiz bunu hak ediyoruz. Onu en uzun süre ben büyüttüğüm için en çok ben hak ediyorum."

Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuştu.

"Tek önemsediğin şey para mı?" Zihnim bir çamaşır makinesinin içindeymiş ve düşüncelerim dengesiz bir hızla dönüp durmaya zorlanıyormuş gibi hissederek sordum. Kevin'in Damian'la evlenmemi istediği fikri bir yana, söylenenleri bile bir araya getiremiyordum.

Bunu neden yapsın ki?

Benim de uzun süreli bir ilişkim olduğunu biliyordum.

"Neye önem verdiğimiz önemli değil," dedi Denise. "Önemli olan bunların Kevin'in son arzuları olması. Ve sen gerçekten onlara karşı gelmek istiyor musun? Paranın bana gelmesini istedi."

"Biz," diye düzeltti Rosalina. Midemin bulandığını hissettim.

Büyükannem bana döndü ve gülümsedi. "Bu dünyaya hiçbir şey borçlu değilsin, tatlım. Kevin'a bile."

Verdiği teselli nazikti ama sözlerine inanmadım. Bir bakıma her şeyimi Kevin'a borçluydum. Hiçbir şeyim kalmamışken o bana bir dünya vermişti. Bunu neden yaptığını anlamıyordum ama yeterince iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum.

"Bunu o istedi büyükanne," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Evet," diye onayladı. "Ama sen ne istiyorsun?"

Onu gururlandırmak için.

Fazla düşünmeden ofisten çıktım ve Damian'ı elini evin ön kapısına dayamış, gitmeye hazır bir halde buldum.

"Damian, bekle!"

"Neden? Burada benim için hiçbir şey kalmadı." "Evet, var. Vasiyet-"

"Tam bir çöp. Beni umursamayan bir adamdan gelen rastgele bir mektup yüzünden hayatımı kökünden söküp bu lanet eyalete taşınmamam gerektiğini bilmeliydim. Ben gidiyorum."

"Hayır, yapamazsınız," dedim, onunla kapı arasına girerek. "Tanrım, yine mi bu, hanımefendi," diye mırıldandı.

"Stella."

"I-"

"Umurumda değil. Evet, biliyorum ama en azından bunu konuşmalıyız. Kevin bunu sebepsiz yere yapmaz. Yaptıklarının daha derin bir anlamı olmalı."

"'Umurumda değil' senin için ne anlama geliyor? Çünkü daha derin bir anlam gerçekten umurumda değil."

"Ben biliyorum."

"Biliyorum ve anlıyorum. Paçavradan zenginliğe ulaşmaya çalışan modern bir Külkedisi gibisin ama bunların hiçbiri umurumda değil."

"Ne? Hayır. Para umurumda değil. Ben Cinderella değilim."

"Şu anda baba figürü olarak gördüğünüz bir adamın mülkünde, görünüşte kötü özentili üvey annelerden oluşan bir koleksiyonla birlikte değil misiniz?"

"Ben, şey, evet, ama-"

"Cinderstella."

Sindirella ve Stella'nın bir karışımı.

Bu adamdan nefret ediyordum. İsminin bu kadar zekice olmasından da nefret ediyordum. "Bu zekice değil," diye yalan söyledim.

"Umurumda değil, Cinderstella. Sadece hareket et."

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Konuşana kadar olmaz."

Bir kaşını kaldırdı. "Kımıldayın, yoksa yerinizi değiştiririm."

"Ben iki yüz yirmi küsur kiloyum. Beni hareket ettirebileceğinden şüpheliyim."

"Uykumda senin iki katın ağırlıkta bench press yapıyorum. İnan bana, teorini test etmek istemezsin. Şimdi, gerçekten sinirlenmeden çekil, Cinderstella."

"Bana öyle demeyi kes." "Öyle olmayı bırak o zaman."

"Sen sadece, sen, sen *Güzel ve Çirkin*'deki lanet Canavar'sın! Seksi bir erkeğe dönüşmeden önceki hali! Sen sadece kıllı, çirkin, huysuz bir Canavar'sın!"

Bana doğru bir adım attı ve ukala bir kaşını kaldırdı. "Sence ben çirkin miyim, Cinderstella?"

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde. *En azından içinden.* Bu da onun dış görünüşünü çok daha iğrenç hale getiriyordu. *Oh, Stella, söylediğimiz yalanlar*

Kendimizi. Damian Blackstone yolumun kesiştiği en çekici adamlardan biriydi. Bu da onu daha sinir bozucu yapıyordu.

"Güzel. Gözlerinin üzerimde olmamasını tercih ederim."

Ona bakmamak için başımı tavana doğru eğdim. "İnan bana, bu çok kolay!"

"Güzel."

"Ekstra iyi!" İçimde sinir ve öfkenin birbirine karıştığını hissederek mücadele ettim.

"Damian, lütfen, bir dakika," dedi Joe, Damian'ın ve benim etkileşimimizi keserek.

İç çekerek Joe'ya doğru yürüdü. İkisi alçak sesle birbirlerine bir şeyler söylediler. Keşke birkaç santim daha yakın olsaydım da ne konuştuklarını duyabilseydim, ama ne yazık ki.

Konuşmaları bittiğinde Damian burnunun kenarını sıktı ve içini çekti.

Birkaç saniye içinde tekrar önümde duruyordu. Takım elbise ceketinin cebine uzandı ve lamine edilmiş bir kağıt parçası çıkardı. Bir kartvizit. Avucumun içine yerleştirdi. "İşte kartım. Bu berbat anlaşmayı yapmayı kabul edersen beni ara."

"Ama birkaç saniye önce dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye bağırdı ve tüylerimi diken diken etti. "Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Çünkü ben yaptım."

Tek kelime etmedim ama elim kartı kavradı. Kapının kenarına çekildim ve Damian'a eğer isterse dışarı çıkma özgürlüğü tanıdım. O da bu fırsatı değerlendirdi ve dışarı çıktı.

"Çirkin kıçıma bakmayı kes," diye bağırdı omzunun üzerinden bakmadan.

"Ben değilim!" Yanaklarımın kızardığını hissederek bağırdım.

Tamam, belki biraz bakıyordum ama bu benim suçum değildi. Çirkin Beast poposunu gösteren özel dikim bir takım elbise giymemeliydi.

Ona çirkin demem neredeyse komikti çünkü Damian'ın vücudunda çirkinliğin zerresi bile yoktu. Eski Hollywood tarzı bir çekiciliği vardı. Huysuz bakışları, bana en fırtınalı okyanusları hatırlatan gülünç derecede bağımlılık yapan mavi gözleri vardı ve fiziğine dayanarak boş zamanlarında kolayca yarı kamyon kaldırıyordu.

Elbette, dış tasarımı hayalleri süslüyordu. Ancak içi bu kadar karanlık ve soğukken bunun ne önemi vardı?

Çoğu zaman erkekler ağızlarını açıp konuşmaya başladıklarında çekiciliklerini kaybederlerdi ve Damian şimdiye kadar karşılaştığım en çirkin adamdı.

Sanki dünyam anlayamadığım bir hızda dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. Tam o sırada büyükannem geldi ve elini omzuma koydu.

"Yavaşla," dedi nazik sesiyle. "Kendinden, içsel benliğinden kopuyorsun. Topraklanma zamanı."

"Şu anda yapamam, büyükanne. Az önce ne olduğunu duydun mu? Vasiyetini? Son isteklerini? Kevin, Damian gibi bir adamla evlenmemi istemiş olamaz! Akla yatmayan o kadar çok şey var ki. Ve eğer istediği buysa, o zaman neden? Bir oğlu olduğunu ne zamandır biliyordu? Ve aman Tanrım, Kevin'ın bir çocuk daha yetiştirdiğini öğrenmenin Damian için ne kadar zor olacağını hayal edebiliyor musunuz? Hayal bile edemiyorum. Ayrıca, eski eşleri ve-"

"Stella Rose Mitchell." Büyükanne otoriter sesini kullandı. "Şimdi git kendini toprakla."

Ne demek istediğini biliyordum. Çocukken ne zaman bunalmış hissetsem, büyükannem beni suya gönderirdi. Kaygılarımdan arınırken, doğayla yeniden bağlantı kurardım.

Dünya, kendimle. Bu çocukluğumdan beri sürdürdüğüm bir alışkanlıktı ama bunu hemen o anda yapmak bana biraz saçma geliyordu.

"Şu anda bunun için zamanım yok," diye açıkladım.

Büyükanne başını salladı, gümüş rengi saçlarından birkaçı yüksek topuzundan düştü. "Kendine ayıracak vaktin yoksa, hiçbir şeye ayıracak vaktin yok demektir. Şimdi git çocuğum." Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve hafifçe sıktı. "Git ve huzurunu bul. Döndüğünde dünya hâlâ burada olacak."

3

Damian

BENİ YAN YOLLARDAN SİKİN ve bana Kevin Michaels'ın küçük orospusu deyin çünkü ben tam olarak buna dönüşmüştüm. Ölü bir adamın küçük kaltağı. O hayalet beni parmağında oynatıyordu ve bunun için ondan nefret ediyordum. O adamdan nefret etmek için bir sürü nedenim vardı ama en son nedenler aklımda daha gürültülüydü.

Joe konuşmak için beni kenara çektiğinde, Kevin'in vasiyetinde bıraktığı saçma düzenlemede yer almak için ilgimi değiştiren tek bilgiyi verdi: hayır kurumum.

Milyonlarca dolarım olsaydı, bu koruyucu aile sisteminde büyüyen milyonlarca çocuğa yardım edebileceğim anlamına geliyordu. Bir fark yaratabilirdim. Koruyucu aile programlarındaki çocuklara yardım etmekten çok zarar veren yozlaşmış yasaların değiştirilmesine yardımcı olabilirdim.

Mücadele eden çocuklar için ruh sağlığı klinikleri açabilirim.

Mücadele eden gençlerin asla benim büyüdüğüm kadar karanlığa yaklaşmak zorunda kalmamalarını sağlamaya yardımcı olabilirdim.

O para benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama belki de hiç tanımadığım pek çok insan için çok şey ifade ediyordu.

"Neden bu hikâyenin bir bölümünü kaçırmışım gibi hissediyorum? Bir yabancıyla evcilik oynuyor olabilirim de ne demek?" Connor telefon hattından sordu. Evden hışımla çıktıktan sonra, beni eve götürmesi için şoförümün eve gelmesini beklemek zorunda kaldım. Tabii ki yaptığım ilk şey en iyi arkadaşım Connor'ı arayıp hayatımdaki tuhaflıklar hakkında bilgi vermek oldu. "Demek istediğim, gelecek hafta, geçmişimle ilgili cevaplar almak ve bir ton para kazanmak için hiç tanımadığım bir kadınla evlenmem gerekiyor. Kevin vasiyetinde bu şekilde yazmış. İhtiyacım olan cevapları almamın ve Stella'nın mirasın yarısını almasının tek yolu bu. En az altı ay boyunca evlenmezsek, tüm serveti paylaşılacak. eski eşleri arasında."

"Tanrım." Connor ahizeye doğru iç geçirdi. "Kolay kolay bir şeylerden etkilenmem ama bu çılgınlık."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Peki ya aile, bu kadının adı neydi?" "Stella."

"Stella'nın bununla bir sorunu yok mu?"

"Kim bilir? Tam bir karmaşa. Tüm tören mülkte gerçekleşecek."

"Yaşaman gereken yer mi?"

"Evet. Doğru. Önümüzdeki Cuma'ya kadar bir yabancının yanına taşınmam gerekiyor."

"Bu çılgınlık, Damian. Tüm bu durum tuhaf, ama sonra tekrar... belki bu sihirli bir şeye dönüşebilir. Mesela Aaliyah ve bana bak. Birlikte yaşadık ve şimdi evliyiz, çocuğumuz da yolda."

"Bu bir Connor ve Aaliyah durumu değil."

"Doğru, ama bir Stella ve Damian durumu olabilir."

Ah, Connor. Umutsuz romantik.

"Kes şunu," diye
emrettim. "Neyi
durduracaksın?"

"Kafanda bir peri masalı romantizmi uyduruyorsun, seni ucube."

"Bunu yapmayacağım," dedi ikna edici olmanın tam tersi bir tonda.

"Öylesin!"

"*Ben değilim*!" diye haykırdı. "Ama demek istediğim, ya o kız doğru kişiyse Damian?" demeden önce bir an duraksadı.

"O değil. Bu saçmalığa inanmadığımı biliyorsun. Anlıyorum, tüm bu aşk saçmalıklarına inanıyorsun, ama bu saçmalıklar bana göre değil. Bilgimi almak, parayı almak ve çıkmak için buradayım. Hepsi bu kadar. Tamam mı?"

"Evet, evet, tamam."

"Connor."

"Evet?"

"Benim aşık olma fikrime aşık olmayı bırak."

"Ama Damian!" diye bağırdı, dramatik bir şekilde sızlanarak. "Ya o senin sonsuza dek mutlu olacağın kişiyse?"

"Bir kadını kendine aşık ediyorsun, seninle evleniyorsun ve şimdi bir çocuğun var ve bunun seni bir aşk uzmanı yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bana Dr. Romance deyin," diye şaka yaptı. "Ama madem Aaliyah'ın hamile olduğunu konuşuyoruz, sanırım sabah bulantısı çekiyorum."

"Ben doktor değilim Connor, ama hamileliğin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum."

Connor ve Aaliyah evleneli sadece bir ya da iki hafta olmuştu ve düğünleri boyunca Aaliyah kendisine ikram edilen her içkiyi geri çevirmişti. Başka kimse fark etmemiş gibiydi ama ben, ben olduğum için, hemen not aldım. Ayrıca, Connor yakında doğacak çocuklarıyla ilgili heyecanını hiç azaltmadı ve o akşam ne zaman fırsat bulsa Aaliyah'ın karnına dokunmaya devam etti. Los Angeles'a gittiğim gün bana hamileliği haber verdiler.

O zamandan beri Connor, sanki yükü kendisi taşıyormuş gibi davranarak yaşayan en dramatik kişi oldu.

"Anlamıyorsunuz. Son iki gündür midem bulanıyor, vücudum ağrıyor ve en ufak bir şey yediğimde kusacakmışım gibi hissediyorum. Hamilelik belirtileri olmalı."

"Grip denen şeyi duydunuz, değil mi?"

"Evet, bu da bir olasılık ama bunun hamilelik hisleri olduğundan yüzde doksan dokuz eminim. Aaliyah ve ben o kadar yakınız ki onun hissettiği her şeyi hissedebiliyorum. Şu anda birlikte bile değiliz ama canının acılı patates kızartması çektiğini biliyorum, o yüzden dışarı çıkıp biraz alacağım."

"Önümüzdeki birkaç ay içinde şişmanlayacaksın."

"Bana Aziz Nick de dostum, çünkü bu bağırsak birazdan kocaman olacak."

Biraz kıs kıs güldüm. "Şimdi telefonu suratına kapatacağım."

"Tamam. Beni her şeyden haberdar et."

"Evet, yapacağım."

"Eğer anlaşmayı yaparsan, Cuma günü görüşürüz!" "Cuma görüşürüz de ne demek?"

"Ah, özür dilerim. Az önce önümüzdeki hafta sonu evlenebileceğinizi ve provanın Cuma günü olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet."

"Cuma günü görüşürüz."

"Connor, hayır. Bunun için buraya gelmene gerek yok. Bu büyük bir mesele değil." "Farklı nedenlerle de olsa bu en büyük anlaşma. Ben kaçırmıyorum düğününüz."

"Şaka yapmıyorum, Con. Sakın gelme. Bunu olduğundan daha büyük bir olay haline getirmek istemiyorum. Bunu yapmaya karar versek bile, anlaşma Aaliyah'ın tüm hamileliğinden daha kısa sürecek. Bunu büyük bir mesele haline getirmeyeceğiz. Lütfen gelmeyin."

Telefonu kapattık ve ben evin etrafına bakındım. Şoförüm hâlâ on beş dakikalık yoldaydı ve o eve geri dönmeyi hiç istemiyordum.

Olan biten her şeyden nefret ediyordum.

Artık beni sevecek bir aile için yalvaran bir çocuk değildim. Hayatımın o aşamasını geride bırakmıştım. Yine de, garip bir nedenden ötürü, sanki birileri fikrini değiştirse yarın sokağa atılabilecek o savunmasız küçük çocukmuşum gibi hissediyordum.

Bu yüzden başkalarından bir şeyler almayı sevmezdim. Hediyelerden ve verilen sözlerden nefret ederdim. İnsanlar hediyeleri başınızın üzerinde tutabilir ve gerektiğinde yüzünüze fırlatabilirlerdi ve sözler bozulması en kolay şeylerdi.

Kafam aşırı hız modundaydı ve tek yapmak istediğim onu kapatmaktı.

Aracımı beklerken kendimi basketbol sahasında basket atarken buldum. Çünkü tabii ki Kevin Michaels'ın bir basketbol sahası vardı. Zihnimin dönmesini engellemek için yapabildiğim tek şey buydu. Bronx'taki kırık dökük sahalarda basketbol oynayarak büyüdüm ve bu oyun bana her zaman bir tür huzur verdi. Atışlarımın kontrolünün bende olması ve kaçırdığımda tekrar deneme şansı bulmamla ilgili bir şey vardı.

Gece gökyüzü zifiri karanlıktı ve birkaç yıldız parlıyordu. Topu birkaç kez ileri geri sürüp birkaç alıştırma yaptıktan sonra suya doğru baktım ve bir an duraklayıp topu elime aldım.

Stella oradaydı, siyah elbisesiyle suya doğru yürüyordu. O akşam dalgalar biraz agresifti ve suyun biraz soğuk olması gerektiğini biliyordum. Su önce ayak bileklerine çarptı ve biraz titredi ama okyanusa doğru yürümeye devam etti. Gözlerimi ondan alamıyordum ve neden deli gibi suya doğru yürüdüğünü anlayamıyordum. Gece geç saatlerde yüzmeye gidiyor gibi değildi ama beni rahatsız eden bir hızla vuran yoğun dalgaların içine doğru yürüyordu.

Su insanı değildim. Çocukluğumda suya en çok yaklaştığım zamanlar itfaiyecilerin yaz aylarında New York'taki sıcak hava dalgaları sırasında muslukları açtıkları zamanlardı. Bu yüzden okyanus beni çok korkuturdu.

O derinleştikçe ben daha da gerildim.

Ne yaptığını biliyor, dedim kendi kendime.

Dalgalarla başa çıkamayacak olsa orada olmazdı, diye tekrarlayıp durdum kafamda.

Büyük bir dalga ona doğru geldi ve tüm vücudunu yutarak onu suyun altına götürdü. Olanları izlerken taşaklarımın tutuştuğuna yemin edebilirim. Ortaya çıkmadığında göğsüm yandı.

"Ayağa kalk," dedim sanki beni duyabilecekmiş gibi yüksek sesle. Zaman geçip de hâlâ ayağa kalkmadığında, boğazımı temizledim ve tısladım, "Ayağa kalk, Stella."

Hala bir şey yok.

Basketbol topunu sahaya bıraktım ve okyanus kıyısına doğru koştum. Stella hâlâ gelmiyordu, bu da beni çok korkuttu. Dibe daldım ve onu aramaya başladım. Onu hissettiğim anda kolumu beline doladım ve sırılsıklam olmuş bedenini sudan çıkararak onu çekmeye başladım. Panik o zaman başladı.

Sanki onu öldürmeye çalışan bir psikopatmışım gibi bağırmaya, kollarını sağa sola savurmaya başladı.

"Bırakın beni!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı, sudan çıkarılmaktan duyduğu rahatsızlıktan dolayı öksürüyordu. Kıyı şeridine vurduğumuzda tökezledi, arkasının üzerine düştü ve benden geriye doğru sürünerek uzaklaştı. "Dokunma bana!" diye bağırdı panik içinde. Onu suçlayabilir miydim?

Okyanusa daldım ve dışarıda olduğumu bile bilmeden onu çıkardım. Bir yabancı tarafından sudan çıkarılsaydım ben de çok ürkerdim.

Ama ne yapmam gerekiyordu?! Boğuluyordu.

"Sakin ol," dedim ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sana yardım ediyordum."

"Bana yardım mı ediyorsun?!" diye tısladı, ayağa kalkmaya çalışıyordu, ürkmüştü ve hâlâ dehşet içinde görünüyordu. "Yardımına ihtiyacım yoktu!"

"Cehenneme gitmedin. Boğuluyordun."

"Boğulmuyordum!"

"Evet, öyleydin. Hava almak için geri gelmedin! Seni

gördüm." "Biliyorum! Buna yüzmek denir!"

"Yüzmek boğulmaya dönüşebilir!"

"Ne yaptığını bildiğin halde değil," diye tersledi. "Annemle konuşuyordum."

Deli kadın ne diyor?

"Bu da ne demek oluyor?" Cevabını isteyip istemediğimden emin olamadan sordum.

"Seni ilgilendirmez! Tanrım. Yüzmek için suya girmeyi seviyorum, tamam mı?

Bu yüzden, bunu yapmam için beni yalnız bırakırsan

harika olur." "Tamam."

"Harika."

"Harika," diye tıslayarak karşılık verdim.

"Fan-freaking-tastic!" diye cevap verdi.

Kısa bir süreliğine de olsa kendimi önemsememe izin verdiğim için sinirlenerek uzaklaşmak için döndüm. Bir dahaki sefere, hiç şüphesiz, kadının boğulmasına izin verirdim.

"Derdin ne senin, ha?!" diye tersledi, arkamı döndüğümde onu tam bir sinir krizi içinde gördüm. "Senin derdin ne?"

"Affedersiniz?"

"Senin sorunun ne? Seninle tanıştığım andan itibaren kabalıktan başka bir şey yapmadın."

"Ben mi? Lanet bir çörek yüzünden bana psikopat gibi davrandın."

"Ben psikopatlaşmadım. Ayrıca, tüm bunların arkasındaki anlamı bilmiyorsun."

"O fırının içinde ve dışında sergilediğin davranışlar için yeterince iyi bir neden yok," dedim ona.

"Bu doğru değil. I-" "Bir

mazeretim yok-"

"*Onun en sevdiği çörekti*!" diye bağırdı, duyguları dikiş yerlerinden fışkırırken burnu alevlendi. Duyguları gözlerinin arkasında birikirken vücudundan sular damlıyordu. Sakinleşmek için elinden geleni yaparak devam ederken sesi biraz düştü. "Bu onun en sevdiği çörekti. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca Kevin Cumartesi sabahları kasabaya gider ve Jerry'nin Fırını'nda sıra beklerdi. Sonra eve gelirdi ve yaban mersinli çöreğimizi birbirimizle paylaşırdık. Bugüne kadar Cumartesi çörek randevumuzu hiç kaçırmadık.

"Bu sabah garip davrandığım için beni affedin. Kendimi tam ve dengeli hissetmediğim için beni affedin. Ama bugün, benim için dünyalara bedel olan tek adamı toprağa verdim. İyi günde kötü günde yanımda olan tek adamı. Bugün babamı kaybettim." Gözyaşlarını tutamadı. "Beni biraz rahat bırakmaya ne dersiniz, çünkü hayatımın en kötü günlerinden birinde beni eleştirmenizin ve yargılamanızın gerekli olduğunu düşünüyorsanız, inanılmaz derecede yanılıyorsunuz. Özüme kadar kırıldım, tamam mı? Şu anda boğuluyorum. Başımı suyun altında tutmaya devam etmek zorunda değilsin. Yeterince kötü bir gün geçiriyorum."

"Kötü bir gün geçiren bir tek sen misin sanıyorsun? Babamın kim olduğunu öğrenmenin ötesinde, hayatı boyunca başka birinin çocuğunu büyüttüğünü öğrendim. Başkasının çocuğuna benim istediğim her şeyi vermiş. Başkası için bir babada olmasını istediğim her şeydi. Ve bana geçmişim hakkında daha fazla bilgi edinmek için buraya gelmem söylendi, oysa gerçekte bana sanki lanet bir oyunmuş gibi hayatımın yapboz parçaları verildi.

"Kevin Michaels bir kuklacı ve ben de onun iplerine bağlı lanet bir kuklayım. Bana doğrudan annemin kim olduğunu söyleyebilirdi, ama bunun yerine o karmaşık vasiyetini hazırladı. Sonra da az önce ofisinde elime tutuşturduğu mektubu yazarak bana

annemle aynı odada. Üç kadınla aynı odada durdum ve onlardan biri de annemdi. Hayatımı bir oyun haline getirdi, bu yüzden kırgınsam beni affedin. Bugün bir pisliksem beni affet. Kötü bir gün mü geçirdin? Bir de kötü bir hayat yaşamayı dene. Sen keder içinde boğuluyor olabilirsin ama ben zaten ölüyüm."

Ağzı şok içinde açıldı. "Mektubunda böyle mi yazıyordu? Onlardan birinin annen olduğu mu?"

Arka cebimden dalgalar yüzünden parçalanmış kâğıt parçasını çıkardım ve yüzüne doğru tuttum. "Mektupta sevgili babanızın doğum belgemle eşleşen üç kadınla da aynı zaman diliminde nasıl yattığı yazıyordu. Üçünden herhangi biri annem olabilirdi.

Ölen babanın bir erkek fahişesi olduğunu öğrenmek

harika. Ne güzel bir gün.

Stella'nın yüzünün renginin solduğunu gördüm. "Aman Tanrım. Kötü üvey annelerden biri senin annen mi?" diye sordu.

"Söylenti bu."

"Hiçbiri haberlere hiç tepki vermedi," diye belirtti.

"Teşekkürler, Kaptan Apaçık."

"Her konuda iğneleyici olmak zorunda mısın?" "Evet.

Bu benim tarzım."

"Bu adi bir şey." "Ben

adi bir sikiciyim."

Uzandı ve elini ön koluma koydu. "Damian... Ben- ben çok üzgünüm. Senin hayatın söz konusuyken Kevin'in bunu bir oyunmuş gibi göstermesine inanamıyorum."

Dokunuşu sistemimde bir his yarattı. Koluma yasladığı eline baktım. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Kahverengi gözleri. Beni kızdırmış olsa da, Stella'nın gözleri dikkate değerdi. Hissettiği her şeyi kelimeler olmadan ifade ediyorlardı.

"Seni rahatlatıyorum," diye açıkladı. "Bunu daha önce kimse yapmadı mı?"

"Tabii ki var," diye karşılık verdim, kolumu tekrar yanıma çekerek. "Sadece senin merhametine ihtiyacım yok."

"Bu acıma değil. Bu bir teselli," diye açıkladı. "Aradaki farkı anlayamamanız beni üzüyor."

"Üzüntünü benim için harcama."

"Hayatta ne zaman bu kadar soğuk oldun?" diye sordu.

Bu soru göğsüme sertçe çarptı ve başımın dönmesine neden oldu.

Cevap veremeden şoförümün bana doğru yürüdüğünü fark ettim. "Bayım.

Blackstone. Geldim."

Stella ile göz göze geldim ve bakışlarının ardındaki acıyı gördüm. Bu acının kendisi için mi yoksa benim için mi olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde içimde bir rahatsızlık hissettim. Bana acımadığını söylediğini biliyorum ama bunu görebiliyordum. Bu kadın hakkında çok az şey biliyordum ama benim için üzüldüğünü bilecek kadarını biliyordum.

O, tüm bireyler için kendini kötü hisseden insanlardan biriydi. Hikayelerdeki kötüler için bile -belki de kötüler için daha da fazla çünkü kötülerin öyle doğmadığını biliyordu. Onlar hayal kırıklıkları ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayattan yetişmişlerdi.

4

Damian
Yedi Yaşında

YATAK ODAMIN KAPISINDA "Girilmez" yazan bir tabela vardı ve üzerinde bir kafatası çizilmişti. Bayan Gable bunu çizmeme yardım etti, çünkü yetenekli olduğumu düşünüyordu. Bir gün ne tür bir sanat yapacağımı bilmiyordu ama ne olursa olsun iyi olacağıma inanıyordu. Bu yüzden farklı sanat türlerini denemem için bana sanat malzemeleri ve tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi aldı.

Bay Gable tabelamı yatak odasının kapısına astı ve kaçabileceğim kendi özel alanıma sahip olmayı hak ettiğimi söyledi.

Daha önce hiç kendime ait bir odam olmamıştı, o yüzden bu beni mutlu etti.

Uzaya takıntılı olduğum için yatak odamı galaksiye çevirmişlerdi. Yatağım bir roket gemisiydi ve Bayan Gable geceleri yıldızları odama yansıtan dönen bir ışık aleti almıştı. Karanlıktan korkuyordum, bu yüzden kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Yıldız şeklinde gece lambaları bile vardı çünkü Gables beni rahat hissettirmeye çok önem veriyordu. Aylardır Gables ile birlikteydim.

Şimdiye kadar bir aileyle geçirdiğim en uzun süreydi. Bayramları bile birlikte kutluyorduk ve yakında benim için büyük bir doğum günü partisi planlıyorlardı. Birkaç kez ev ev dolaştıktan sonra onlarla birlikte olmak güzeldi.

Geçici evler.

Yine de bu biraz farklı hissettirdi. Belki de Gable'lar sonsuza kadar kalmamı isterlerdi. Belki ben de bir Gable olabilirim.

Bir kardeşim bile olacaktı. Jordan benden bir yaş büyüktü ama çok iyi arkadaştık. Video oyunları ve anime gibi her türlü şey hakkında konuşurduk. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı, ki bu çok güzeldi çünkü daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı. Birinin en iyi arkadaşım olmasını isteyecek kadar uzun süre bir yerde kalmamıştım.

Gelecek hafta doğum günümdü ve sekiz yaşıma girecektim. Heyecanlıydım çünkü Gables bana süslemelerden pastaya ve arka bahçedeki zıplama evine kadar her şeyin yer aldığı büyük bir parti sözü vermişti.

Bay Gable, Bayan Gable'ı aldatana kadar her şey yolunda gidiyordu.

Mükemmel ailem gözlerimin önünde parçalanmaya başlamıştı. Bay Gable taşındı ve Bayan Gable o günden sonra her gün ağladı. Onunla aynı evde oturuyor olmama rağmen doğum günümü bile kaçırdı.

Dört hafta geçti. Bayan Gable artık yataktan zor çıkıyordu. Jordan da ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden onun yolundan çekildik ve üzülmesine izin verdik. Bazen arka bahçeye çıkıp ona çiçek toplayarak kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordum. Ama işe yaramadı. Belki de yanlış çiçekleri topluyordum.

Üç hafta daha geçti. Bayan Gable iyileşmiyordu.

Bir öğleden sonra Jordan ödevime yardım etmeyi bitirdikten sonra beni oturma odasına çağırdı. Aşağıya indim ve sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim.

Sosyal hizmet uzmanım Bayan Kelp, Bayan Gable'ın yanındaki kanepede oturuyordu.

İkisi de ağlayacakmış gibi görünüyordu, bu da benim de ağlamak üzere olduğum anlamına geliyordu. Bayan Kelp beklenmedik bir anda ortaya çıktığında hep ağlardım çünkü bu beni alıp götüreceği anlamına gelirdi.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Ellerim de titriyordu ve sanki kusacakmışım gibi hissediyordum.

Bayan Kelp sanki ani bir hareket dünyamı alt üst edecekmiş gibi yavaşça koltuktan kalktı. Yine de oradaydım, çoktan dönmeye ve ayağımı kaybetmeye başlamıştım.

"Lütfen beni almasına izin vermeyin," diye bağırarak Bayan Gable'a doğru koştum. "Lütfen. Her şeyi berbat ettiğimi ve üzgün olduğunda sana yardım etmediğimi biliyorum ama yemin ederim daha fazla yardım edeceğim, lütfen. Daha iyisini yapacağım. Ve yapabilirim-"

"Damian, lütfen dur," diye yalvardı Bayan Gable, gözyaşlarını yüzünden silerek. "Jerry'den ayrıldığım ve boşanmak üzere olduğum için sana hak ettiğin şekilde bakamıyorum."

"Ama Jordan ne olacak? Onu tutuyorsun! Beni de aynı şekilde tutabilirsin. Yolundan çekileceğim. İyi olacağım, söz veriyorum. Neden Jordan kalıyor da ben gitmek zorundayım?"

"Şey, Damian, tatlım... Jordan benim oğlum..."

Sertçe yutkundum ama hâlâ nefes alamıyordum. "Ben de öyle."

Gözlerini kırpıştırarak kapattı ve ben de kollarımı ona doladım. "Lütfen, lütfen. Beni gitmeye zorlama."

Gidemezdim. Yatak odamın kapısında bir tabela vardı. O benim kapımdı. Bu benim ailemdi. Onları kaybedemezdim. Belki birkaç gün Bay Gable'ın yanında kalabilirdim, o zaman Bayan Gable daha fazla bunalmazdı. Belki daha az yersem, çok fazla olduğumu düşünmezdi. Belki sessiz kalırsam-

"Lütfen anne," diye boğuldum, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kollarımı ondan ayırdı.

Beni hayatından çıkardı.

Bayan Kelp bana doğru yürümeye başladı ve ben bağırdım. "Hayır! Hayır! Grup evine geri dönmeyeceğim!"

O cevap veremeden ön kapıya doğru fırladım ve gecenin karanlığında dışarı koştum. Adımı haykırdıklarını, geri dönmemi istediklerini duydum ama devam ettim çünkü her şeye yeniden başlamak istemiyordum. Beni istemeyen başka bir aileye gitmek istemiyordum.

Bayan Kelp'in beni bulması uzun sürmedi. Beni bir grup evine geri götürdü, bu sefer farklı bir grup evine, ama yine de hepsi aynı hissi veriyordu - yalnızlık.

Sonsuz bir yuva istedim, ama belki bazı çocuklar böyle bir şeye sahip olamadı.

Belki bazı çocukların geçici evleri vardır.

Bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmeme rağmen.

5

Stella

"YAPMAK ZORUNDASIN," dedi Jeff, sanki delirmişim gibi bana bakarak. Şu anda delice olan tek şey erkek arkadaşımın bana Kevin'in isteklerini yerine getirmem gerektiğini söylemesiydi. Cenazeden sonra eve döndüğümde hâlâ bu çılgınca açıklamanın etkisindeydim. Ayrılmadan önce büyükannemle biraz konuştum. Kevin ona hayatının geri kalanında güvende olmasını sağlayacak kadar çok para ve mülk bırakmıştı. Bana ne olursa olsun yaptığım seçimin doğru olacağını söyleyip duruyordu ama Jeff'in farklı bir fikri vardı.

Jeff tezgâhın başında durmuş, büyük ikramiye kazanma umuduyla her gün aldığı piyango biletlerini kazıyordu. Henüz böyle bir şey olmamıştı ama bir keresinde otuz dolarlık bir biletle bin dolar kazandıktan sonra son sekiz yıldır bu kazı-kazanları biriktiriyordu. Bu onun en sevdiği eğlencelerden biriydi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Güldüm çünkü belli ki şaka yapıyordu. Küçük mutfağımıza girdim ve kendime bir fincan şarap doldurdum. Bardaktakiyle aynı sonuç, sadece biraz daha az süslü. Biraz daha benim gibi.

"Tabii ki hayır, şaka yapmıyorum. Bebeğim, bu bizim çıkış biletimiz," dedi ve bana doğru ilerledi. Jeff beyaz bir tişört ve gri bir eşofman altı giymişti. Ben de aynı şekilde giyinmiştim ama onun iki katı olduğum için erkek arkadaşımın eşofmanlarını giyememiştim. Sue'nun aksine, kalçalarım yalan söylemezdi. Genetik ve baharatlı Doritos üzerine inşa edilmişti. Yıllarca süren zehirli diyet kültürü inançlarından sonra o kalçalarla da gurur duyuyorum.

Pijama ve rahat kıyafetlere tuhaf bir bağımlılığım vardı. Kanepemde spor kıyafetleri giyme konusunda da profesyoneldim. En sevdiğim eğlencelerden biri spor kıyafetleriyle kestirmekti. Bir hayvan olsaydım hep kedi olmak isterdim diye düşünürdüm. Uyur, yemek yer ve insanların temizlemekten sorumlu olduğu bir kum kabına kaka yapardım. Birinin en iyi hayatını yaşamasının en üst aşaması.

"Çıkış biletimiz mi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Neyden çıkış?"

"Bunun!" diye bağırdı, etrafını göstererek. "Tek odalı bir evde yaşıyoruz ve çok az yerimiz var. Sen ve ben neredeyse birbirimizin üstündeyiz."

"Ne zamandan beri üstümde olmaktan hoşlanmıyorsun?" Alay ettim.

Jeff karşılık vermedi. Sadece devam etti. "Ayrıca, bu paranın bir kısmını müzik kariyerime yatırarak ihtiyacım olan sıçramayı yapabiliriz."

Ciddi olup olmadığından emin olamadığım için yüzümü buruşturdum. "Uzun bir gün oldu. Şu anda ironik olmamanla gerçekten başa çıkamam. O yüzden lütfen devam et ve bana şaka yaptığını söyle."

Kupayı elimden aldı ve tezgahın üzerine koydu. "Bunu bir düşün. İki milyon dolar hayatlarımızı sonsuza dek değiştirebilir."

Bir kaşımı kaldırdım. Jeff ayrıntılı dinleme becerileriyle tanınmazdı. "İki milyon değil, iki yüz milyon dedim."

Tam o sırada gözbebekleri yüzünden fırladı. "Ne?! Lanet olsun, Stella!"

"Biliyorum. Bu beni de huzursuz ediyor. Ayrıca, tüm hisse senetleri ve varlıklar... bu... çok fazla."

"Ve bu bizim."

"Ama ben istemiyorum. Ben sadece..." İçimi çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Sadece onu geri istiyorum."

"Şey, bu gerçekten bir seçenek değil, tatlım, bu yüzden bu bir sonraki en iyi şey. Bir düşün, Stella. İstediğimiz her şey"-parmaklarını şıklattı-"işte böyle. Tüm hayallerimizi göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleştirebiliriz."

"Ve kız arkadaşın bir yabancıyla evlenmek zorunda kalacak. Yoksa o kısmı kaçırdın mı?"

"Evet, evet. Bunun biraz garip olacağını anlıyorum ama sonuç fedakarlığa değer."

"Para için ortağını feda etmeye hazır mısın?"

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve bana en tatlı gülümsemesini yaptı. "Sadece altı ay için bebeğim. Sonra tamamen benim olacaksın. Adamla yatacak değilsin ya, değil mi?"

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır. Muhtemelen birbirimizi hiç görmeyiz bile. O zaten içine kapanık biri."

"Bu mükemmel. Altı ay ve iki yüz milyon dolar sonra benimle eve dönüyorsun. Sonra evlenebiliriz ve sen de hayallerinin düğününü yapabilirsin."

"Hayallerimdeki gibi bir düğüne ihtiyacım yok," dedim ona. "Adliye binası gayet iyi iş görür."

"Sen bir mahkeme düğününden daha fazlasısın. Bağımsız bir kadın olduğunu biliyorum, bu yüzden Kevin'in sana almayı teklif ettiği ev yerine burada yaşıyoruz. Ama yardım alman sorun değil, Stella. Bu kadar aşırı bağımsız olmak zorunda değilsin. Bunun bir travma belirtisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Psikoloji dersi falan mı aldın?"

"Hayır. Bununla ilgili bir TikTok gördüm. Ama bu doğru. Her şeyi kontrol etmek ve Kevin'dan sadaka almamak zorundaymışsın gibi hissediyorsun. Yıllar önce tanıştığımızdan beri böylesin."

Omuz silktim. "Beni büyütmek zorunda olmadığı halde büyüttü. Benim olmayan hiçbir şeyi istemiyorum."

"Ama sen onun çocuğuydun. O senin için bir babaydı ve sen de onun kızıydın. Ailelerde böyle olur. Mirasınızı bir sonraki nesle aktarırsınız. En azından ben buna inanıyorum. Biliyorsun, senin dışında hiçbir zaman bir aileyle büyümedim."

"Biliyorum... ve haklısın. Ayrıca, bu onun son dileği olduğu için bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Evet, aynen öyle. Onun son arzularına karşı gelmenin seni nasıl yiyip bitireceğini düşün. Sonra zaman içinde sen ve ben kendi ailemizi kurabilir ve bu nimetleri çocuklarımıza aktarabiliriz."

Gerçekten çok sert konuşuyordu, orası kesin.

"Bunu en sevdiğiniz film olan *Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası* gibi düşünün. Sen Charlie'sin ve bu da senin altın biletin" dedi Jeff.

"Willy Wonka en sevdiğin film." Güldüm.

"Senin, benim, patates, potahto. Tek söylediğim, bu bizim bu dünyadan çıkış biletimiz. Yani... al onu. İkimiz için değilse bile Kevin için yap. Bu onun son dileğiydi."

O bu sözleri söylerken göğsümde bir gerilme hissettim. Para için bir yabancıyla evlenme fikri çılgınca görünse de, Kevin'a istediğini vermek için bir fırsattı.

"Yani, sanırım görücü usulü evlilik o kadar da garip değil. Ayrıca, en sevdiğim tarihi aşk romanlarının çoğunda bu başlıca temadır," dedim, kavramı daha az tuhaf göstermeye çalışarak.

"İşte bu! Bu tür şeylerle ilgili bir tür var. Ayrıca, altı ay mı? Bu hiçbir şey değil. Öğrenci borcu olmadan üniversitenin bir dönemi gibi. Gidip telefonunu açmanı, o numarayı çevirmeni ve Dillon'a evet demeni istiyorum."

"Damian."

Jeff gözlerini devirdi ve el salladı. "Her neyse. Gerçekten önemli değil. Önemli olan tek şey ona 'evet' demen, böylece daha sonra bana da 'evet' diyebilirsin."

Bu delilikti. Kevin'in cenazesine katılmak üzere uyandığımda Damian'la evlenme fikrini aklımın ucundan bile geçirmiyordum. Gün ciddi bir şekilde değişti ve tek yapmak istediğim yatağa gitmek ve uyandığımda bunun garip bir rüyadan başka bir şey olmadığını görmekti. Kevin'in hala hayatta ve iyi olduğunu ve o günkü ağırlığın hiçbirinin aslında yaşanmadığını öğrenmek.

Sinirlerim tepeme çıkarken omzumu ovuşturdum. "Peki ya biz? Unutma, altı ay boyunca Damian'la yaşamak zorunda kalacağım."

"Bir yolunu buluruz. İki gün izinli olduğunu söyledin, o günler birlikte geçireceğimiz günler olacak. Diğer günler Dan'le kalabilirsin."

"Damian."

"Umurumda değil." Güldü. "Hayatında bir kez olsun, Stella, bunu yapmayı bırak."

"Ne yapıyorsun?"

"Fazla düşünmek. Tüm cevaplara hemen sahip olamayacaksınız. Hayat böyle işlemez. Bazen sadece adım atmanız ve sonunda her şeyin yoluna gireceğine güvenmeniz gerekir. O yüzden bunu yapın. Sıçra. Kendiniz için değilse bile aileniz için."

O gece yatmaya gittik ve ben Jeff'in benden yapmamamı istediği şeyi yaparak, yani fazla düşünerek uyanık kaldım. Oda zifiri karanlıkta kalırken o da yanımda horladı. Telefonuma baktığımda saatin sabahın üçü olduğunu gördüm.

Uzun süre tırnaklarımı kemirdikten sonra Damian'ın o gün bana verdiği kartı çıkardım, telefonuma numarasını yazdım ve ona bir mesaj attım.

Stella: Tamam, ben varım. **Damian:** Bu kim? **Stella:** Stella.

Damian: Stella da kim?

İç çektim. Her nasılsa, mesaj yoluyla da yüz yüze olduğu kadar soğuk olmayı başarmıştı.

Stella: Cinderstella.

Damian: Oh. Doğru. En sevdiğim Disney
prensesi. Mesajındaki alaycılığı
hissedebiliyordum.

Stella: Kapa çeneni. Sadece bu anlaşmayı kabul ettiğimi söylüyorum.

Damian: Oh.

Damian: Tamam.

Mesajlarına bakarken, bana cevap verirkenki cansız ifadelerini hayal edebiliyordum. Kısa sözlerini kişisel olarak algılamadım çünkü o beni tanımıyordu, ben de onu tanımıyordum. Kişisel olmasının hiçbir yolu yoktu. Biz sadece yabancıydık. Damian'ın tüm dünyaya karşı soğuk olduğuna dair içimde iyi bir his vardı. Bu nedenle, onun ürpertisini ciddiye almamalıydım.

Stella: Peki... Sonraki adımlar?

Joe ile bir toplantı ayarlayacağım. Oradan her şeyi organize ederiz. Kısa süre içinde iletişime geçeceğim.

Stella: Tamam, teşekkür ederim.

Damian: Bunu yapacağına söz veriyor musun?

Stella: Evet. Tabii ki.

Damian: Sözcüğünüzün değeri ne kadar?
Sormak için ne garip bir soru.

Stella: Ne demek istiyorsun?

Damian: Birçok insanın sözü bir bok ifade etmez. Söz verirler ama sonra geri alırlar. Ben sözünü geri alanlarla uğraşmam, bu yüzden eğer bu konuda tam olarak kararlı değilsen, bunu kabul etme ve bu ileri geri konuşmalarla durumu başıma bela etme. Tekrar soruyorum, sözünüzün değeri ne kadar?

Mesajını okurken kalbim küt küt atıyordu. Göğsümdeki güçlü bir çekiş nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu yabancı neden bana bu kadar çok şey hissettiriyordu?

Stella: Benim sözüm her şey demektir.

Damian: Umarım bu doğrudur.

Stella: Ve bu kadar geç mesaj attığım için özür dilerim. Umarım seni uyandırmamışımdır. Gece kuşu musun?

Cevap vermedi. Havadan sudan konuşmayı pek sevmiyor gibiydi.

Telefonumu tekrar komodinin üzerine koydum, ama uykuya dalmak yerine gecenin karanlığına baktım ve hayatımın nasıl bir sekiz yapmak üzere olduğunu düşündüm.

Bayan Blackstone.

Geçici bir süre için de olsa bu ismin benim olacak olmasından nefret ediyordum.

Umudum, hayalim ve en büyük dileğim bir gün Jeff'in soyadını almak ve onun eşi olmaktı. Ama önce soyadımı Blackstone olarak değiştirmem gerekiyordu. Ruhu taş kadar karanlık ve kişiliği taş kadar soğuk bir adam için son derece uygun bir isim.

Ertesi sabah, çalan kapı ziliyle uyandım. Jeff homurdandı ve sesi bastırmak için yastığını başının üzerine bastırdı. Yan dönmeden önce, "Şuna bak," diye mırıldandı.

İkimizden birinin sabah insanı olduğu açıktı. Dürüst olmak gerekirse Jeff gecelerinin çoğunu güneş doğana kadar DJ'lik yaparak geçirirdi. Ben güneşin altında dans ederken o ay ışığında mükemmeldi.

Kapı zili tekrar tekrar çaldığında güneş henüz doğmamıştı.

Jeff'in geçen yıl Noel'de bana aldığı sabahlık bornozumu ve kaka emojili terliklerimi giydim ve dubleks dairemizin ön kapısına yöneldim. I

nedenini bilmiyordu ama Jeff terliklerin dünyadaki en komik şey olduğunu düşünüyordu. Rahat oldukları inkâr edilemezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, şehrin benim tarafımda asla göremeyeceğimi düşündüğüm tek kişiyi buldum.

"Catherine." Şaşkınlık beni vururken bornozumun kemerini sıktım. "Burada ne işin var?"

"Merhaba Stella. Konuşabileceğimizi umuyordum."

Oturma odamda duran büyükbabamın saatine baktım. "Saat daha sabahın beş buçuğu."

"Evet, tahmin edersiniz ki son zamanlarda pek uyuyamıyorum."

"Anlaşılabilir, ama nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Havadan sudan konuşmayalım. Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum." Gözlerini sokağa park ettiği arabasına çevirdi. "Arabam bu mahallede güvenli mi?"

Biraz kıkırdadım. "Biraz göze çarpıyor ama sorun olmayacaktır."

Anahtarlığını alıp tekrar tekrar kilitlediğinde yüzünü buruşturdu ve yüksek bir bip sesi yankılandı.

"İstersen arabanda konuşabilir miyiz?" Evimden daha pahalı olan arabasında en ufak bir çizik bile olsa aklını kaçıracağını bildiğim için teklif ettim. "Ayrıca, Jeff hâlâ uyuyor ve onu uyandırmak istemem." Başını sallarken dudaklarından rahat bir nefes döküldü. "Evet, sanırım sorun değil," diye homurdandı, evime habersiz gelen kendisi olmasına rağmen tüm bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Büyükannemin davetsiz misafirler konusunda çok katı bir kuralı vardı: kapıları kapalı tutmak ve Perdeler çekilmiş.

"Kimse evine davet edilmeden gelmemeli. Bu onların cennetini işgal etmektir," derdi hep. "Ve eğer bunu yaparlarsa, gözlerini kırpmadan tüm sınırlarınızı aşarlar."

Arabasına doğru yürüdük ve ben yolcu koltuğuna tırmandım. İkimiz de oturduktan sonra Catherine kapıları toplam dört kez kilitledi. "Sadece

davası," dedi.

Sadece gülümsedim. Ona göre, bir gangster muhtemelen her an onu böğründen bıçaklayabilirdi.

Bacak bacak üstüne attığımda gözleri kaka emojili terliklerime takıldı ve tiksinti dolu bakışları onu ele geçirdi. Eğer bir şey varsa, Catherine'in poker yüzü yoktu.

"Jeff'in hediyesiydi-"

"Önemli değil," diyerek sözümü kesti. "Seninle konuşmak istememin nedeni moda anlayışın değil."

"Oh. Tamam. Şey... ne oldu?"

"Özür dilemek istedim." "Ne

için?"

"Geçmişte sana nasıl davrandığım için. Bunun için özür dilemek istiyorum. Perişan haldeydim ve kendimde değildim. Yıllar içinde çok fazla terapi gördüm ve değiştim. Bunun için özür dilerim."

"Vay canına, Catherine. Teşekkür ederim. Bu çok-"

"Her neyse, Damian'ın en iyi üvey anne ödemesi için beni seçtiğinden emin olmanı istiyorum," diye araya girdi.

Güldüm çünkü ciddi olamazdı. Sonra yine gözlerindeki ciddi bakış kıkırdamalarımın dağılmasına neden oldu. "Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Hiç de değil, hayır. Bunu hak ediyorum. Seni diğer kadınlardan daha çok ben büyüttüm."

Şeytan çok çalışır, ama Catherine daha çok çalışır.

"Yani buraya sadece Damian'ı seni seçmeye ikna edebilmek için mi geldin?

Özür dilemek gerçekten umurunda değil miydi?"

"Tabii ki hayır," dedi düşünmeden, sonra hatasını fark etti ve başını salladı. "Yani, tabii ki tek sebep bu değil. Seni önemsiyorum."

Bu, Catherine'in dudaklarının söyleyebileceği en zor şeymiş gibi geldi.

"Yap şunu Stella. Dürüst olmak gerekirse, kocamın parasının bir kuruşunu bile hak etmiyorsun. Sen onun ailesi değilsin."

"O benim için her zaman bir baba figürü gibiydi. Ve sen onun eski karısısın." "Ama o senin baban değildi. Babanı tanımıyorsun bile, ve sen Bunun için annene teşekkür edebilirsin ama Kevin'i sapkın fantezilerinin dışında bırakabilirsin. O benim kocamdı, senin değil."

"Annem hakkında asla böyle konuşma," diye tısladım, sözleri kulaklarımı tırmalarken kalp atışlarım hızlandı. Catherine onun adını ağzına alacak kadar cüretkârdı. Hayatta pek çok şeyle başa çıkabilirdim. İnsanların hakkımda ettiği hakaretleri ve başkalarının yargılarını kaldırabilirdim ama ailem hakkında konuşmak, geçmelerine izin vermeyi reddettiğim bir çizgiydi.

Catherine bir karşılık vermek için dudaklarını araladı ama vazgeçmiş olmalıydı. Boğazını temizledi. "Sadece beni seçeceğine söz ver. Ya da daha iyisi, bütün anlaĢmayı iptal et, Rosalina, Denise ve ben parayı paylaĢalım. Bunu istemediğini biliyorum. En iyisi ödemeyi üçümüzün alması."

"Ya Damian? Ne olmuş ona?"

"Ona ne olduğunun ne önemi var? O bizim için hiç kimse. Hangi köprünün altından sürünerek çıktıysa oraya geri dönebilir."

Damian'la yaptığım konuşmayı düşündüğümde bu içgüdü beni hemen etkiledi.

Senin kelimen ne anlama geliyor?

Catherine evrakları bana doğru itti ve tereddüt ettim.

"Sadece yap, Stella. Zaten sadaka isteyecek bir kadın olmadığını biliyorum. Sen aldığı şey için çalışan güçlü bir kadınsın."

"Evet... bu doğru, ama istediğin şeyi yapamam. Ve Kevin'ın son isteklerini iptal etmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Damian'a çoktan söz verdim."

"Anlayamadım?"

"Dün gece onunla konuştum. Ona anlaşmaya uyacağımı söyledim."

"Ona ne söylediğin kimin umurunda. Senin sadakatin ona değil,

Stella." Başımı salladım. "Sözümden dönemem."

"Şu anda ciddi olamazsın," diye sordu şaşkınlıkla. Kaşları kalktı ve yüzü kırmızının en koyu tonuna dönerken öfkesinden kulaklarından buhar çıktığını gördüğüme yemin edebilirim. "Saçmalamayı kes, Stella!"

Kapımın kilidini açtım ve içeri girdim. "Üzgünüm, Catherine. Gerçekten üzgünüm ama ona söz verdim."

"Sen altın avcısı bir aptalsın! Sana asla güvenmemem gerektiğini biliyordum. Seni ben büyüttüm! Ne var biliyor musun? Cehenneme git, Stella, tıpkı annen gibi."

Son kazmanın onun üzgün olmasından kaynaklandığını biliyordum ama yine de canımı yaktı.

Ben arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra, Catherine ayrılma bahanesiyle lastiklerini sıyırdı.

Dışarıda durdum, birkaç derin nefes aldım, üzgün kadının karakterim ve annem hakkında söylediği sözlerden kurtuldum. Bu enerjiyi evime alamazdım.

Söylediği hiçbir şey doğru

değildi. Ben kendimi

biliyordum.

Servet avcısı

değildim. Canavar

değildim.

Ve annem cehennemde değildi.

Cennette annem ve onun kalp atışları için özel bir bölüm ayrılmıştı. Kevin'in de onun yanında olmasını o kadar çok umuyordum ki.

Horlayan Jeff'in yanında yatağa geri döndüğümde telefonum çaldı.

Damian: Yarın Roe Emlak ofisinde buluşalım. Avukatım son detayları gözden geçirmek için hazır bulunacak.

Görünüşe göre son zamanlarda uyuyamayan tek kişi Catherine değildi.

6

Damian

ŞOFÖRÜM Perşembe günü öğleden sonra Kevin'in evinin önüne geldi. Stella ile konuştum ve bana eşyalarını Çarşamba günü taşıyacağını söyledi. Onun taşınmasıyla çakışmak istemediğimden, eşyalarımı eve sokmak için bir gün bekledim. Bir evden öte, bir malikaneydi. Saçma sapan paralar kazanan zengin insanlara her gün sattığım türden evler. Kimsenin yaşamak için bu kadar büyük bir alana ihtiyacı olmadığını söyleyerek hayatım boyunca alay ettiğim türden evler.

Yirmi bin metre karenin üzerinde bir arazi, güzel beyaz kumlu bir plajın hemen kıyısında. Devasa bir açık yüzme havuzu, bir basketbol sahası, bir tenis kortu ve hatta bir sauna evi vardı. Ayrıca, Kevin'in eski hizmetçisi Maple Woods'un yaşadığı bir misafirhane de vardı.

Eğer on altı yaşındaki Damian evin önüne gelseydi, alternatif bir evrende olduğuna inanırdı. Yetişkin Damian da hâlâ aynı şekilde hissediyordu.

Diğerleri acı çekerken bazı insanların ne kadar çok şeye sahip olduğunu görmek beni biraz kızdırıyordu. Hayat bazen tam bir saçmalıktı ve her şeyin böyle olması hiç adil değildi. O ev gibi bir yerde yaşamayı hak etmiyordum ve hiç tanımadığım bir adamın orayı geçici evim olmaya zorlamasının berbat bir şey olduğunu kesinlikle biliyordum.

Geçici evlere yabancı değildim. Doğrusu, bildiğim tek şey onlardı.

Eve girmeden önce Stella'ya geldiğimi bildiren bir mesaj gönderdim. Evde olduğumu ona haber vermenin doğru olduğunu düşündüm. Bir yabancının benim yaşamam gereken yerde dolaştığını bilmek beni ürkütürdü.

Hemen mesaj attı. Emojilerle. Bana gönderdiği neredeyse her mesaja bir emoji ekliyordu. Bu onun nasıl bir insan olduğunu özetliyordu. Emoji kullanımına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Stella için, her cümlesinden sonra gönderdiği gülen yüzlerin sayısıyla çok fazla çabalıyor gibi görünüyordu. Bense daha çok nokta atışı yapan bir mesajcıydım. Kısa kelimeler kullanır ve doğrudan konuya girerdim, sanki bir sonraki büyük Amerikan romanını hazırlıyormuş gibi paragraf paragraf yazan Stella'nın aksine.

Ona gideceğimi söyledim. Bana tamam dedi, bavulunu açtığını, akşam yemeği için ne sipariş ettiğini, bir şey isteyip istemediğimi sordu ve sonra Satürn'ün etrafında kaç tane halka olduğunu söyledi. Tamam, belki ikincisi değildi ama öyle görünüyordu.

Arabadan bazı kutuları indirmeye başladım. Eşyalarımın geri kalanı düğünden sonra gelecekti, bu yüzden almam gereken sadece birkaç şey vardı.

Şoförüm kutulara yardım etti, sonra da gece için yola çıktı.

Stella'nın evin içinde bir yerde olduğunu biliyordum çünkü arabası dışarıda park edilmişti, ama yollarımızın kesişmesi bile saatler sürdü. Bunu yaptığımızda, ben yemek masasında oturmuş akşam yemeğimi yerken oldu. Stella'nın yemeği

ve onu almaya gitti. Mutfağa doğru geri döndüğünde benimle karşılaşmaması mümkün değildi.

Bana baktı ve durakladı, bir adım geri çekilirken şok olmuş gibi görünüyordu.

İşte fırsat buydu. Onu yemeğe davet etmek için mükemmel bir fırsattı, böylece daha az hıyar gibi görünecektim ve anlaşmanın altı ayını bitirmesi daha olası olacaktı.

Devam et, Damian. Ona bir davetiye teklif et.

"Aval aval bakacak mısın yoksa oturacak
mısın?" Tükürdüm. Kaşlarını çattı. "Bu
tavırla olmaz." "O zaman bakmayı kes,
Cinderstella."

"Sorun değil, Beast." Beni karanlık odada oturur halde bırakarak aceleyle uzaklaştı.

Onu suçlayamazdım. Bu şimdiye kadar yaptığım en sıcak davet değildi. Yine de insanları benimle yemek yemeye davet eden biri değildim. Yıllar geçtikçe yalnızlığımın tadını çıkarmayı öğrenmiştim. Hayatımın uzun yılları boyunca insanlar beni uzaklara gönderdi. Artık insanların bu fırsatı yakalayacak kadar yakınlaşmasına asla izin vermiyordum. Ayrıca, yalnız olmayı seviyordum. Yalnızlık güvenliydi. Tek başınayken insanlar sana zarar veremezdi.

Stella mutfakta yemeğini hazırladı ve yemek odasına geri geldi.

Lütfen yürümeye devam edin.

Elbette konuşmadı, çünkü Stella konuşmayı severdi.

"Bence temel kurallara ihtiyacımız var," dedi parmaklarıyla yemeğini karıştırırken.

"Kurallarımızın birbirimizden uzak durmak
olduğunu sanıyordum?" "Evet, ama bunu her
zaman yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü aptalca." *Sağlam sebep, Stella.* "Ayrıca, oda arkadaşlarının kuralları vardır.
Market alışverişi gibi. Bunu birlikte mi yapıyoruz?"

"Kesinlikle
hayır." "Peki ya
çamaşır?" "Ben
kendim yıkarım."

"Peki ya misafirler? Eğer kadınları, erkekleri ya da romantik bir şekilde herhangi birini ağırlayacaksanız, bana haber verebilirsiniz ve ben de tüm bu süre boyunca odamda kalırım."

"Sen de öyle."

"Aslında Jeff'i davet etmeyeceğim. Bence çok tuhaf olur." Başımı
salladım çünkü umurumda değildi.

Bir kaşını kaldırdı. "Var mı...?" "Ne
var mı?"

"Hayatında biri mi var?"

"Bekar olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet. Önemli olduğundan değil, ama, şey, eğer
senin-" "Ben ilişki kurmam."

"Bunu bir yabancıyla evlenmek üzere olan adam söylüyor."

"Bu bir evlilik, ilişki değil. İki eşit derecede farklı şey."

"Evet," diye kabul etti. "Ama Kevin'in neden bizi bir araya getirmeyi seçtiğini merak etmiyor musun? Yani, bir nedeni olduğunu biliyorum ama noktaları birleştiremiyorum."

"Gerekçesini bilmek gibi bir arzum yok. Bu işe sadece parayı almak için girdim. Altı ay sonra kendi yoluma gideceğim."

Sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi hafifçe kıs kıs güldü. "Hadi ama. Bunu neden yaptığını biraz merak ediyor olmalısın."

"Hiç de değil."

"Ama-"

"Neden benimle konuşup duruyorsun?" Tersledim. "Konuşmak istemediğim gün gibi ortada."

"Çok kabasın."

"Ve bir pislik ve bir pislik, evet. Bir ipucu alıp beni rahat bırakmadan önce benimle ilgili düşüncelerini daha kaç kez tekrarlayacaksın?" Ağzını araladı ve ben de başımı eğerek cevap veremeden sözünü kestim. "İyi geceler."

Ona karşı zalimdim. Elimde değildi. Ona her baktığımda, babamın benim yerime bir başkasını yetiştirmeyi nasıl seçtiğini hatırlıyordum. O benim sahip olabileceğim hayatı temsil ediyordu ve bu beni kızdırıyordu. O çok mutlu ve derli topluydu. Yaklaşılabilir, nazik, gün ışığı ve mutluluk. Bu adil değildi.

Onun bana borçlu olan bir adamdan aldığı sevgiyi hissetme şansım hiç olmadı. Bu onun hatası değildi, ama ben acılıydım. Öfkenin insanı vurup masum seyircileri vurmak gibi bir huyu vardı. Stella, Kevin Michaels'a duyduğum nefretin çapraz ateşi altındaydı.

Gece ilerledikçe durum daha da tuhaf ve rahatsız edici gelmeye başladı. Büyürken pek çok koruyucu ailede kalmıştım ve ilk geceler her zaman en zor olanlarıydı. Aile beni bırakmayı seçmeden önce bu anlaşmanın ne kadar süreceğini hep fazla düşünürdüm. Bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacağımı düşündüğüm bir duygunun böylesine tuhaf bir şekilde geri dönmesinden nefret ediyordum.

Yatak odama gittiğimde güneş doğana kadar uyanık kaldım ve kıyaslanamayacak kadar bitkin bir halde işe gittim.

Bahse girerim Stella, onu yetiştiren evde benim uyuduğumdan daha iyi uyumuştur.

Ne yazık ki, kâbuslarım yüzünden uyuyamadım.

İş günü, tüm iş günleri gibi sıradan geçti. Bütün gün zengin züppelere ev satarken dışa dönükmüş gibi davranmak zorunda kalan bir içe dönük olmaktan dolayı duygusal olarak tükenmiş hissediyordum. Sahte gülümsemeler ve abartılı nezaketten sonra yüzümü rahatlatabildiğim an kendimi biraz daha iyi hissettim. Bütün gün çalıştıktan sonra kaltak suratımı dinlendirmek benim için bir varsayımdı.

Ayrıca, insanın yüzünde dinlenmiş bir sürtük ifadesi olduğunda, çoğu insan sohbet etmek için size yaklaşma ihtiyacı duymuyordu. Stella hâlâ yazıyı okuyamıyordu.

ama çabuk öğrenirdi.

İşten sonra, Kevin'in yarattığı hayal dünyasında bir gün daha yaşamak üzere eve dönmekten korkuyordum. Düğün sabah olacaktı ve ben bu gerçeği henüz kavrayamamıştım.

Şoför tesise yanaştığında, garaj yolunda park etmiş rastgele bir araba gördüm.

Lanetleneceğim.

Göt herif geldi.

Connor yanında Aaliyah'ı da getirmişti ve onların varlığı için minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Kaliforniya'ya geldiğimden beri her şey bana yabancı geliyordu. Sanki ait olmadığım ve kimsenin beni anlamadığı bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Bu yüzden onların tanıdık yüzlerini görmek bana özlediğimi bile bilmediğim bir rahatlık getirdi.

"Nerede kaldığımı nasıl öğrendin?" Kiralık arabasından inerken Connor'a sordum. Aaliyah onun çok gerisinde değildi ve yaklaşmaya başlamak için tam yanına gelmesini bekledi. Asla onun önünde yürümezdi, her zaman yan yana yürürdü. Eğer bir kapıdan geçeceklerse, kapıyı onun için açık tutardı. Eğer kız öksürürse, yudumlaması için bir bardak su hazırdı bile. Eminim çoğu insan Connor'ın karısı için yaptığı bu küçük şeyleri fark etmemiştir ama benim gözüme hep çarpmışlardır. Onlar için nasıl işlediğini görene kadar aşka inanmamıştım. Kolay görünmesini sağladılar.

"İyi bir dedektif olan tek kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye şaka yaparak yanıma geldi. Omzumu okşadı çünkü sarılma konusunda ne hissettiğimi biliyordu.

Aaliyah şimdiden gözyaşlarına boğulmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. İyi kalbi her zaman kahverengi gözlerinin bakış açısında yaşardı. Stella'nınki gibi. Onun kalbi ya da nezaketi hakkında bir şey öğrendiğimden değil. Sadece fark ettiğim bir şeydi.

Aaliyah o kadar büyük gülümsedi ki sıcaklığı hissettim. Şimdiden bir anne gibi görünüyordu. Beni kucakladı çünkü ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

ihtiyacım vardı.

"Tüm bunlar bir girdap gibi döndüğü için üzgünüm," diye fısıldadı bana. "Connor'la daha kardeşçe bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama konuşacak bir kız kardeşe ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Ben iyiyim."

Geri çekildi ve ellerini bir saniyeliğine omuzlarıma koydu, açıkça bana inanmıyordu ama yalanımı söylemem için bana alan bıraktı.

Connor, "Ben bavulları getireyim," dedi.

Aaliyah, "Ona burada kalmamıza izin verilip verilmediğini bile sormadın Connor," diye karşı çıktı. Kızgınlıkla bana döndü. "Ona bir otele gitmemiz gerektiğini söyledim. Zaten bunaldığını biliyorum ve-"

"Sorun değil. Stella'ya senin ziyarete gelme ihtimalinin yüksek olduğunu söyledim. Sorun olup olmadığını sordum, o da kabul etti. Odanı seçtim bile."

"Gördün mü Red! Mükemmel," dedi Connor, karısının takma adını kullanarak. Kadın onun Kırmızı Başlıklı Kız'ı, adam da Kaptan Amerika'sıydı ve aşkları neredeyse mide bulandırıcıydı. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, bavulları getireyim."

Aaliyah arabaya doğru bir adım atarak, "Yardım edeceğim," dedi.

"Sakın buna cüret etme!" Connor ve ben hep bir ağızdan Aaliyah'a delirmiş gibi baktık.

Güldü. "Ben hamileyim, özürlü değilim çocuklar. Bir bavulu kaldırabilirim."

Eve doğru başımı sallayarak, "Bizim gözetimimizde olmaz," dedim. "Orada bekle."

Dediğimi yaptı. Connor ve ben bavullarını aldık ve onunla evin önünde buluştuk.

"Lanet olsun, Damian. Son görüşmemizde buranın güzel olduğunu söylediğinde, bu kadar güzel olduğundan bahsetmemiştin," dedi Connor, inanamayarak başını sallayarak

evde. Şok olduğu için onu suçlayamazdım çünkü ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim.

"Sorun değil," dedim, sanki hiç etkileyici değilmiş gibi davranarak. Kendimi tüm bu sahte gerçeklikten uzak tutmak için bunu yapmak zorundaydım. Aklımı başımda tutabilmemin tek yolu buydu. Tüm bu düzenleme bir kurguydu ve ben peri masallarında yaşamayı sevmiyordum.

Yarın bir yabancıyla evleneceğim gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Stella'yla neden evlenmek zorunda olduğumu bile hâlâ anlamıyordum. Hiçbir şey birbirini tutmuyordu ve her şeyi mantıklı hale getirmeye çalışırken migrenim tutuyordu.

"Yani"-Aaliyah gülümseyerek beni kasvetli ve kötü düşüncelerimden kopardı

-"Gelinle ne zaman tanışabilirim?"

İKİ KADIN anında kaynaştı. Şok edici değildi. Aaliyah herkesi evinde hissettiren türden biriydi. Benim gibi aptalları bile. Stella'nın Aaliyah ile tanışmasının beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim. Sanki gerçek dünyam bir fanteziyle karışıyor gibiydi. Kendimi ateşli bir rüyanın ortasında gibi hissediyordum.

Aaliyah onunla konuştukça Stella gülümsüyordu ve Aaliyah konuştukça Stella'nın gerginliği azalıyordu. Aaliyah ona fısıldadıkça Stella'nın tedirgin vücudunun gevşemesini izledim. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri stresliydi ve onu suçlayamazdım. İnsanları incelemek gibi bir huyum vardı ve Stella'yı genel olarak önemsemesem de, birkaç ipucu yakalamıştım.

Aaliyah'la konuşurken yüzünde bir hafiflik vardı ve rahat ve içten gülümsüyordu.

Konuşmaya devam ettiler ve keşke omuzlarından birinin üzerinde bir sinek olabilseydim diye düşündüm. Sonra birbirlerine sarıldılar. Stella Aaliyah'a fısıltıyla teşekkür etti ve Aaliyah onu daha sıkı sıktı. Ben de onların

Aaliyah'ın sarıldığı taraf. Bu kuşatma her insana korunduğunu hissettirebilirdi.

Birbirlerini bıraktıktan sonra Stella başını kaldırıp bana doğru baktı ve bakışlarımı yakaladı. Aaliyah ile paylaştığı gülümseme, dönüp ters yöne gitmeden önce bana da geçti. Aaliyah başını kaldırdı ve bana doğru yürümeye başladı. Üzerinde hamilelik ışıltısı vardı. Sadece birkaç aylık olmasına rağmen, bu çocuğa en iyi anneliği yapacağından çoktan emindim. Hayatta heyecanlandığım pek bir şey yoktu ama anne olmayı hak eden biri varsa onun Aaliyah olduğunu biliyordum. Ve baba olması gereken biri varsa o da Connor'dı. Onlar çocukken sahip olduğumu sandığım türden ebeveynlerdi.

En azından birileri benim hiç gerçekleşmeyen hayalime kavuşacaktı.

"Çok tatlı biri," dedi Aaliyah bana doğru
gülümseyerek. Öfkelendim. "Onu tanımıyorsun
bile."

"Bazı insanları sadece küçük bir konuşmadan bile
anlayabilirsiniz." "Sana ne söyledi?"

"Bu iki kadın arasındaki bir sır."

"Düğün hakkında konuştunuz
mu?" "Evet."

"Sana nasıl hissettiğini söyledi mi?"

"Evet."

Kaşlarımı kaldırdım. Bana söylemeyeceğini söyleyerek başını salladı.

Sinirle elimi yüzümde gezdirdim. "Ne bekleyeceğimi bilmek isterim."

"İşlerin nasıl sonuçlanacağını her z a m a n önceden bilemezsin Damian. Bazen sadece sürece güvenmen gerekir."

"Güven sorunlarım var."

Aaliyah'ın her zaman sahip olduğu o hoş sırıtışla gülümsedi. "Gerginsin. Merak etmeyin, o da öyle."

"Gergin değilim," diye takıldım. "Gerçekten ama. Sana ne söyledi?"

"Oh, bilirsin, şu ve bu. Kız muhabbeti."

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

Aaliyah elini omzuma koydu ve gülümsedi. Dokunulmaktan nefret ederdim ama onun için buna izin verirdim. Hamileyken önümüzdeki birkaç ay boyunca muhtemelen her şeyden kurtulabilirdi.

"Sana kesinlikle söylemeyeceğim."

Yüzümü buruşturdum.

Omzumu sıktı. "Kaşlarını çatma, Damy. Yarın evleniyorsun."

Damy.

Ona bana bir daha asla böyle seslenmemesini söylemek istedim ama o, aile olduğumuz için takma adlara ihtiyacımız olduğunu söyledi. Damy'yi buldu ve ben bu lakabın her şeyinden nefret ettim.

Connor yanımda durmuş, her zamankinden daha sert bir şekilde çiğnerken o da çekip gitti.

"Sana onun gibi Damy diyemeyeceğime emin misin?" diye sordu.

"Eğer dersen, taşaklarını yumruklarım."

Yüzünü buruşturdu ve ellerini aletinin üzerine koydu.

"Not edildi." "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Hiç iyilik istemezsin." "Evet, ama

bugün bir tanesine ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Aaliyah'a Stella'nın ne dediğini söyletmeye çalış."

"Vay canına." Connor sıcak bir nefes verdi. "Aaliyah haklı. Gerginsin."

"*Ben gergin değilim*!" Homurdandım. Evet, bu doğru. Lanet bir canavar gibi hırladım. Stella'nın bana taktığı lakabı yerine getirdim.

Peki, tamam. Gergindim. Beni suçlayabilir misiniz? Bir kadınla yirmi dört saatten daha uzun süre çıkmamıştım ve bu bile biraz zordu. Şimdi, bir kadının varlığından sadece bir hafta haberdar olduktan ve muhtemelen onunla tam bir saatten az zaman geçirdikten sonra, "Evet" demek için onunla bir koridorun sonunda buluşuyordum.

Damarlarımda dolaşan endişeden altıma yapacakmışım gibi hissediyordum. Gergin bir adam bile değildim. Çoğu zaman bir şey hissedecek kadar umursamazdım.

Başımı eğdim ve ellerimi birbirine kenetledim. "Bunu nasıl berbat etmeyeceğim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Altı ay boyunca birlikte yaşamalıyız. Yaşam düzenlemelerini berbat etme konusunda bir geçmişim var ve eğer o giderse-"

"Ya kalırsa?"

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Daha önce kimse kalmamıştı, dolayısıyla bu durumun da farklı olacağından şüpheliydim.

"Ben ciddiyim Connor. Bana biraz ipucu ver."

"Benden bir kadının nasıl kalacağına dair ipuçları mı istiyorsun? Sadece iki buçuk saniyedir evli olan bir adam mı?"

"Evet, ama sen benden daha iyi bir adamsın."

"Sanırım ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, ama iltifatını kabul ediyorum." En yakın sandalyeye oturdu ve dizini sıvazladı. "Gel oğlum, babanın kucağına otur da sana moral konuşması yapayım." Ona ölümcül bir bakış attım ve o da ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ya da olduğun yerde kal. Zarar yok, faul yok."

Boğazını temizledi ve ellerini birbirine kenetledi, biraz kasvetli bir hal aldı ki bu Connor'ın sık sık yaptığı bir şey değildi. "Sabırlı ol. Ona karşı, kendine karşı. İkiniz de bu duruma yüklerinizle geliyorsunuz. Onun yükünün ne olduğunu bilmiyorum, ama sizinkini biliyorum ve bazen nasıl ağır gelebileceğini biliyorum, bu yüzden kendinizi bunaltmayın. Bir yere koyduğunuzda

ve ihtiyaç duyduğunuzda ailenize yaslanın. Aaliyah ve ben sadece bir telefon uzağınızdayız."

Ona ağır bir gülümseme verdim ve o da daha parlak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler, Con." "Hoş geldin Damy."

Pislik.

"Bu gerçekten harika bir aşk romanı açılışı gibi geliyor," dedi Connor. "Aaliyah bana, muhtemelen terapiyle daha iyi olabilecek iki zehirli insan hakkında en sevdiği kitaplardan birini okuttu, ama adam biraz tuhaf olmasına ve onu uyurken izlemesine rağmen garip bir şekilde çözdüler."

"Hangi kitap bu?"

"*Alacakaranlık* diye bir şey."

"Güven bana, bu Edward ve Bella'nın durumu gibi olmayacak."

Connor'ın gözleri parladı ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ederken yüzünde sersem bir sırıtış vardı. "*Twilight*'ı okudun mu?"

"Ve filmleri izledim. Ben bir pisliğim Connor. Kültürel olarak akılsız bir ahmak değilim. O kitapları daha yeni mi okuyorsun? Aaliyah bunu kırmızı bayrak olarak algılayıp başka yöne kaçmalıydı."

Yüzük parmağını kaldırdı. "Yüzük taktı. Artık geri dönüşü yok."

"Boşanma diye bir şey var."

Altı ay içinde kesinlikle dört gözle beklediğim bir şeydi.

"Belki sen Stella'ya aşık olursun, o da sana aşık olur ve ikiniz boşanmadan sonsuza dek mutlu yaşarsınız."

"Nefesini tutma," diye cevap verdim kuru bir şekilde.

Nefesini tutup iyi şans için parmaklarını çaprazlarken söylediklerimin tam tersini yaptı. Ondan bu kadar hoşlanmasaydım, bu heriften nefret ederdim.

"Gidip Aaliyah'ın iyi olup olmadığına bakacağım. Çok fazla ayakta duruyor ve ayak bileklerini dinlendirmesi gerekiyor."

"Tamam, ama bekle, Connor?"

"Öyle mi?"

"Sen, uh...?" Bunu söylemek bile istemedim çünkü duygusal bir pislik olacağını biliyordum. "Sağdıcım falan mı olmak istiyorsun? Sahte olduğunu biliyorum ama..." Gözleri yaşlarla doldu ve elini göğsüne götürdü. "Kes şunu," diye bağırdım.

"Damian Lincoln Blackstone-"

"Benim göbek adım Lincoln değil-"

"Senin göbek adın ne-"

"Benim göbek adım yok-"

"Her neyse. Fark etmez. Sağdıcınız olmaktan onur duyarım." "Kes şunu," dedim yine.

"Neyi durdurayım?"

"Ağlamayı."

"Hormonlar yüzünden. Hamilelik gariptir." "Ben sadece senin tuhaf olduğunu düşünüyorum."

"Gidip Aaliyah'a iyi haberi vermeliyim. Ama, hey, sadece bir uyarı. Sen kalmaya değersin Damian. Terk eden insanlar sana layık değildi."

Beni terk etmediler. Beni gönderdiler. Bu farklı bir duyguydu.

En iyi arkadaşım ne kadar da aptaldı. Birbirimize bu kadar zıt olmamız çok komikti. Zıt kutuplar birbirini çeker derler, bizim durumumuzda bu çok doğruydu. Bunun Stella ve benim için ne anlama geldiğini merak ediyordum. Benim karanlığım onun aydınlığıyla karşılaştığında ne olacaktı?

Connor gözyaşlarını silerek uzaklaştı ve köşede Aaliyah'a haberleri anlattığını duyabiliyordum. Eminim o da ağlıyordur, bu iki duygusal ucube. Bazen ben de onlar gibi hissetmek isterdim. Onların duygularına kapılmaktan utanmadan özgürce hissedebilmeyi. Gerçi çok derinden hissettiğim için birçok kez yanmıştım, bu yüzden bu benim kartlarımda yoktu.

Köşeyi dönüp çalışma odasına girdim ve ne yazık ki bulunmamam gereken bir alana girdim. Orada, çalışma odasının ortasında bir

Terzi, Maple ve Stella.

Stella.

Boşlukta dururken, asılı elbiselerle çevriliyken, vücuduna bir tane giydi.

Stella.

Elbise içinde.

Bir gelinlik.

Gelinim.

Kahretsin.

Bir gelinim vardı.

Hem de çok güzel bir tane.

Beyazlar içinde dünyanın en büyük hediyesi gibi görünüyordu ama aynı zamanda elbisenin içinde rahatsız görünüyordu. Bunun benim hatam olmadığını biliyordum ama bir an suçluluk duygusuna kapıldım. Bir kadının sizinle evlenmek istemediği gün gibi ortadayken insanın kafasında bir şeyler oluyordu.

Benimle evlenmek istemedi. Beni tanımıyordu bile. Onun kocası olmak için yalvarıyor da değildim.

Bu delilikti. Her şey, içinde bulunduğumuz durumun her bir santimi delilikti.

"Düğünden önce gelini görmemen gerekiyor!" Maple beni el sallayarak uzaklaştırdı.

"Batıl inançlara inanmam," dedim, gözlerim hâlâ Stella'dayken onunkiler bana kilitlenmişti.

"Senin bilmemen onların var olmadığı anlamına gelmez. Şimdi kötü şansa neden olmadan önce git buradan," dedi Maple ve beni kovdu.

Elbise raflarına baktım, sonra sessiz ve rahatsız Stella'ya döndüm ve ona bir nebze olsun huzur verebilmek için aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Siyah giyersen sorun olmaz."

7

Stella

DAMIAN'IN ARKADAŞLARI SIHIRLIYDI.

Connor ve Aaliyah endişemi aldılar ve bir karnaval gezintisine dönüştürdüler. Onlarla tanışmak önemli bir olaydı ve bir şekilde sabahki düğün hakkında biraz daha az gergin hissetmemi sağladı.

"Prova yemeği için dışarı çıkmalıyız!" Connor, ben elbisemi, Damian da takım elbisesini giydikten sonra, "Prova yemeği için dışarı çıkmalıyız," dedi.

"Prova yemeğine ihtiyacımız yok çünkü prova yapmıyoruz. Yarın arka bahçede evleniyoruz. Önemli bir şey değil," dedi Damian kuru bir ifadeyle.

Onunla arkadaşları arasındaki tüm dinamiğe gülümsemekten kendimi alamadım. Aaliyah ve Connor'dan çok farklıydı. Onlar bir bloktaki parlak, canlı ev gibiyken Damian tamamen siyah giyinmiş bir evdi. Tamamen zıttılar ama bir şekilde birlikte çok iyi çalışıyorlardı.

Belki de Damian gibi bir insanın içinde biraz ışık taşıyan arkadaşlara ihtiyacı vardı. Aksi takdirde karanlıkta boğulurdu.

"Kesinlikle bir prova yemeğine ihtiyacımız var," diye söze girdi Aaliyah. Sıkı tutam saçları mükemmel bir topuzla sarılmıştı ve gülümsemesi başkalarını gülümsetmeye yetiyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Connor'a.

"Oh, ne düşündüğünü biliyorum." Başını salladı.

"In-N-Out Burger!" diye hep birlikte bağırdılar ve ellerini havaya kaldırdılar.

Hava.

"Aman Tanrım, bir de şu önünden geçtiğimiz şeyi alabilir miyiz? Bugün kiralık arabamız var mı?" Connor sordu.

"Donutlar!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Sanki tamamlanmamış cümlelerle konuşuyorlardı ve ne söylendiğini tam olarak biliyorlardı. Bu çok sevimli bir şeydi.

Damian soğuk bir tavırla, "Bunların hiçbirini yapmıyoruz," dedi. Arkadaşlarının onun kuruluğu karşısında bu kadar etkilenmemiş olmaları beni şaşırttı. Her zamanki neşeli hallerini koruyorlardı. Damian'ın fast food'a ne kadar karşı olduğunu görünce güzel bir restorana gittik. In-N-Out Burger'in hayvan tarzı patates kızartmasını hiç denememiş olmalı. Gerçek bir şaheser.

"Biliyorsun, Aaliyah ve ben oda arkadaşı olarak başladık ve şimdi nerede olduğumuza bir bak. Yani, bir durum ne kadar vahşi görünürse görünsün, belki sizinki de bizimki gibi iyi sonuçlanır," dedi Connor. Eğer en umutlu romantik o değilse, o zaman kimin olduğunu bilmiyordum.

Ne yazık ki hayal yıkıcı bendim. "Bu senin için doğru olsa da, benim aslında bir erkek arkadaşım var."

"Ne?!" Connor tükürdü, poker suratının hiçbir anlamı yoktu. "Erkek arkadaşın mı var?"

"Evet."

"Ve tüm bunlar onun için sorun değil mi?"

"Aslında bu onun fikriydi." Omuz silktim. "Beni bunu yapmaya iten oydu."

"Paraya aç bir adama benziyor," diye mırıldandı Damian.

Ona bir bakış attım. "Bu anlaşmayı sadece para için yapan adam söylüyor bunu."

Bana daha pis bir bakış fırlattı. Neredeyse ona dilimi çıkaracaktım. Çocukça mı? Evet. Dramatik mi? Aynı zamanda evet.

Zihnimde ona dilimi çıkardım ve bir şekilde bu garip bir şekilde tatmin edici hissettirdi.

"Damian'a aldırmayın. Kötü sofra adabı var. Erkek arkadaşınla ne zamandır çıkıyorsun?" Connor sordu.

"On yıl."

Gözlerini kıstı ve parmağıyla beni işaret etti. "Yani duyduğuma göre o kadar da ciddi değilmiş," diye şaka yaptı.

"Aldırma ona," dedi Aaliyah, rahatlatıcı bir elini koluma koyarak. "Benimle birlikte çok fazla romantik komedi izliyor."

"Aman Tanrım, anlıyorum. Her gece benim romantik komedi filmi gecem," diye açıkladım. "Her gün bir tane izliyorum ve tekrar izliyorum. Hallmark filmlerine hiç girmeyeyim bile."

Damian gözlerini devirerek, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. Neden her şeyi bu kadar huysuzlaştırmak zorundaydı ki? Sanki gerçekten iyi bir gece geçiriyormuşuz gibi hissediyordum.

"Bunun nesi yanlış?" Ona dikkatle sordum.

"Hiçbir şey. Boş ver," dedi.

"Damian'ın küçümseyici sözlerini ciddiye alma. O da beni romantik komedi bağımlılığım yüzünden yargıladı," diyerek Damian'ın bana verdiği hafif gerginliği hafifletti Connor. Onun ne düşündüğü neden umurumdaydı ki? Birbirimizle hoşa giden tek bir etkileşimimiz bile olmamıştı. Belli ki birbirimize uygun olmaktan çok uzaktık.

"Neden bana karşı her zaman bu kadar huysuzsun?" Damian'a sözlerini ciddiye almadan edemeyerek sordum. Elimde değildi.

Damian gözlerini devirerek, "Tanrı aşkına, ağlamaya başlama," dedi.

"Damian! Kes şunu," diye arkadaşını azarladı Aaliyah. Damian ona baktı ve sonra bir özür mırıldanarak tuvalete gitmek için izin istedi.

Dehşet içinde kabinin arkalığına yaslandım. "Özür dilerim ama arkadaşının nesi var? Tam bir pislik!"

Connor kaşlarını çattı. "Evet, zaman zaman omzunda büyük bir çip olabiliyor."

"Bir çip mi? Lütfen. Omuzlarında bir parti boyu Lay's patates cipsi var. Scrooge ve Cruella de Vil'in aşk çocuğuna dönüşmüş hali."

Aaliyah gülümsedi. "Demek istediğim, yüz buruşturmaları onda kilitli. Ama yemin ederim, o gerçekten nazik bir ruh. Sertleştirilmiş humus gibi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Pardon?"

"Hani partide humusu çok uzun süre bekletirsiniz ya? Ve üst tabaka sertleşir? Ama deldiğinizde altında yumuşacık humus kalır ya? İşte bu Damian. O, yapışkan iç kısımlarına ulaşmak için biraz delmeniz gereken sertleşmiş humus."

"Bu şimdiye kadarki en tuhaf karşılaştırma," dedim ona.

"Evet, tatlım. Gerçekten çok tuhaf," diye onayladı Connor.

"Özür dilerim." Aaliyah'ın gözleri doldu. "Sadece birkaç gün önce yediğim humusu düşünüyordum, dışarıda bırakmıştım, sonra uyandım ve bozulduğu için yiyemedim, ama yine de pide cipsimi sertleşmiş yüzeyine soktum ve yapışkan ortasına geldiğimde ağladım. O zamandan beri humus aşeriyorum."

Connor'ın gözleri duygularla doldu. "Ağlama. Sen ağlarsan benim de ağlayacağımı biliyorsun."

"Özür dilerim ama çok güzeldi!" Aaliyah gözyaşlarını silerek şöyle dedi.

Hamile kadının kocasının duygularına aynı derinlikte çarpan duygularına gülmekten kendimi alamadım. Sanki iki ruhun arasına yerleştirilmiş tek bir kalp gibiydiler.

"İkinizin de duygularınızla bu kadar iç içe olmanız ve Damian'ın bir şekilde en iyi arkadaşınız olması aklımı başımdan alıyor."

Connor banyoya doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü. Kollarını sıvadı, sonra ellerini birbirine vurdu. "Tamam, o gitmişken sana Damian'la nasıl başa çıkacağın konusunda hızlandırılmış bir kurs verebiliriz."

"Oh, bu fikri sevdim! Damian 101 Nasıl Yapılır gibi!" Aaliyah sanki humus yüzünden zihinsel bir çöküntü yaşamıyormuş gibi heyecanla haykırdı. "Mesela bir numara: Hırladığında, ofladığında ya da yüzünü buruşturduğunda asla geri adım atma. Bu saldırganlık biçimlerini insanları uzaklaştırmak için kullanır. Dik durun ve gerekirse siz de homurdanarak karşılık verin."

"Bu sağlam bir tane. Ve ikincisi: size saygısızlık etmesine izin vermeyin. Duygularınızı gerçekten incittiğinde bunu belli edin. Bazen o kadar açık sözlü olur ki bunun farkına bile varmaz. Ancak sözlerinden ya da davranışlarından incindiğinizi ona bildirirseniz, gözlerindeki parıltıyı göreceksiniz. Daha sonraki davranışları özür dilediğini gösterecektir. Bazen bunu söyler ama genellikle davranışlarıyla özür diler. Söyleyen değil gösteren bir adamdır."

"Üç numara: Geçmişte yaşadığı ve hakkında konuşmadığı bir travması var ama terk edilmekten korkuyor. Bu yüzden insanlarla arasına mesafe koyuyor," diye fısıldadı Aaliyah, Damian'ın banyodan çıktığını fark ettiğinde.

"Ve dört numara!" Connor bana doğru eğilerek söyledi. "O herife bazen siktirip gitmesini söyle. Zamanın yüzde doksan dokuzu bunu söylemeyi hak etmiyor. Ama haddinin bildirilmesi gereken yüzde bir de var. Kendini savunan ve ona karşı duran insanlara saygı duyar."

"Evet, onun humus olduğunu da unutma," dedi Aaliyah, kafasının yan tarafına vurarak. "Sadece onu biraz parçala ve iyi şeylere ulaşacaksın."

8

Damian

YEMEKTEN SONRA, Stella ve ben dışarıda durmuş, valenin Connor'ın kiralık arabasını köşeden çekmesini bekliyorduk. Aaliyah ve Connor tuvalete koştular ve ikimizi yan yana bıraktılar.

Ve tabii ki, iyi kalpli Stella bir sohbet başlatmadan önce çok uzun süre sessiz kalamazdı.

"Arkadaşların çok iyi." Stella başını bana doğru eğdi ve gözlerini kıstı. "Ben de senin neden böyle bir pislik olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Ve işte yine başlıyoruz.

"Farklı yetiştirilme tarzları," diye mırıldandım.

"Evet. Belki. Aaliyah kendisinin de sizinki gibi durumlarda büyüdüğünden bahsetmişti."

"Cahil olma." "Pardon,

ne dedin?"

"Eğer Aaliyah ve benim koruyucu aile sisteminde büyümemizi karşılaştırıyorsanız ve tüm koruyucu aile bireylerinin aynı şekilde büyüdüğünü düşünüyorsanız, o zaman

cahilsin."

"Aaliyah'ın koruyucu ailede büyüdüğünü bile bilmiyordum. Belki de düşüncemi tamamlamama izin verseydiniz, ne demek istediğimi a n l a r d ı n ı z ."

"Ne söyleyecektin?" "Unut gitsin.

Önemli değil."

Homurdandım ve konuyu uzatmadım.

Kaldırımın kenarında durmuş, Aaliyah ve Connor'ın bize katılmasını bekliyorduk. Sessizlik gürültülüydü, ama konuşacak ve Stella'ya düşüncelerinin ne olduğunu tahmin ettiğim için özür dileyecek cesaretim yoktu.

"Bunu hep kaldırır mısın?" diye sordu, gözlerini sokağa dikmiş ama benimle konuşuyordu.

"Neyi kaldırdın?"

"Kalkanını."

"Kalkan mı?"

"İnsanları dışarıda tutmak için."

Ayakkabılarımın içinde kıpırdandım ve kollarımı kavuşturdum,

ona cevap vermedim. Cevabım kesin bir evet olmasına rağmen.

Ağır bir iç geçirdi ve bana döndü. "Dinle, tüm bu anlaşmadan memnun olmadığını biliyorum ve inan bana, ben de değilim. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca bu işi yürüteceksek, birbirimizle iletişim kurabilmeliyiz."

"Katılmıyorum. Yapmamız gereken şey birbirimizin yolundan çekilmek. İnsanlarla pek aram yoktur."

"Görünüşe göre birbirimizin tamamen zıttıyız. Ben insanlardan yanayım." "S o r u n değil. Sadece bu i n s a n l a birlikte olma," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. "Ayrıca, sen bir insan insanı değilsin, insanları memnun eden birisin ve bu aynı şey."

Güldü. "Beni tanımıyorsun bile ama şimdiden kim olduğumu tanımlamaya çalışıyorsun."

"Seninle ilgili bu gerçeği fark etmek için fazla bir şey gerekmiyor. İnsanların onayını almak için her şeyi yapıyorsun. Bu yüzden senden hoşlanmamamı bu kadar önemsiyorsun."

"Benden hoşlanmaman hiç umurumda değil," diye cevap verdi. Ayakkabılarının içinde kıpırdanarak omuzlarını geriye attı. "Neden benden hoşlanmıyorsun peki?" diye sorarak tam olarak ne demek istediğimi kanıtladı.

Kıs kıs güldüm.

Kaşlarını çattı.

Kaşlarını çatmasına alışık değildim. Çoğundan daha üzgün görünüyordu. Belki de bunu çok sık yapmadığı içindir.

"Canın cehenneme, Beast."

"Işıklar açıkken mi yoksa açık değilken mi, Cinderstella?"

Kızardı ve biraz kekeledikten sonra rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdandı. "Dinle, ikimiz de burada olmak istemiyoruz, bu yüzden birbirimizin yolundan çekilelim, tamam mı? Altı ay sen farkına bile varmadan bitmiş olacak ve ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Çok yakında birbirimiz için uzak bir anıdan başka bir şey olmayacağız."

"Dört gözle bekliyorum." "Güzel."

"Harika."

"Fan-freaking-tastic!"

Gözlerimi devirdim. "Her zaman son sözü sen mi söylemek zorundasın?" "Hayır!"

"Güzel."

"Sadece söylüyorum-"

"Tanrım, kadın! Bir şey söylemeyi keser misin? Çok fazla konuşuyorsun." "Çok az konuşuyorsun."

Sessizleştim.

Konuşmaya devam etti.

Öfkelendim.

Dramatik bir şekilde geri ofladı. "*Huff*!" diye bağırdı. "Bu da neydi böyle?"

Göğsünü şişirdi. "Senin oflamana ofladım."

Bu kadının gerçekten hasta olup olmadığını düşündüm ama ona konuşmayı sürdürme fırsatı vermek istemediğim için karşılık vermedim.

Tuhaf bir çifttik ve bir parçam onun önümüzdeki altı ay boyunca benimle konuşmadan yaşayabileceğinden şüphe ediyordu. O ana kadar sessizliğin hayatımda ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hiç fark etmemiştim.

Connor, "Ona karşı daha nazik ol," dedi. "Ne?"

"Beni duydun. Pislik gibi davranmayı bırak. Bariyerlerini biraz yıkmalısın Damian," diye yorumladı Connor yemekten sonra evin tiyatro salonunda otururken. Aaliyah bu gece için yatmıştı ve Stella her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Muhtemelen ayın altında dans ediyor ve okyanusla konuşuyor ya da garip bir şeyler yapıyordu.

Connor büyük ekranda bir film izlememizi önerdi, ben de kabul ettim. Gerçi son yirmi dakikadır filmi nasıl oynatacağımızı bulmaya çalışıyorduk. Sonunda pes etti ve gülünç derecede rahat koltuklardan birine oturdu ve beni azarlamaya başladı.

"Benim engellerim iyi," diye karşı çıktım. "Sınırlar iyidir."

"Evet," diye kabul etti. "Ama soğukluk değil. Stella iyi bir insan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona kaba davranıyorsun."

"Ben kaba değilim. Açık sözlüyüm."

Güldü. "Açık sözlülüğünüz dünyanın büyük bir kısmına kaba gelebilir."

"Dünyanın çoğunun nasıl hissettiğini kontrol etmek neden benim işim olsun?" Parmağıyla beni işaret etti. "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Savunmaya geçiyorsun. Buraya seni sinirlendirmek için gelmedim, dostum. En iyi arkadaşın olarak buradayım. Bana bu durumu Stella ile nasıl yürütebileceğine dair ipuçlarım olup olmadığını sordun, böylece istediğin şeyi elde edebilirsin - hayır kurumuna yardım etmek için para."

"Evet."

"Yani, bu benim yardımcı bir arkadaş olmam. Ona karşı daha nazik olmalısın." "Ben iyi bir insan değilim."

"Saçmalık. Sen tanıdığım en iyi insansın. Sadece bunu dünyaya pek sık göstermiyorsun. Geçen yıl, zor zamanlarımızda Aaliyah'ın yanında olduğunda, iyinin de ötesindeydin. Naziktin. Ve sabırlıydın. Ve tüm dünyadaki en iyi arkadaştın. Sen bu gezegendeki en samimi insansın Damian. Stella için Süpermen olman gerektiğini söylemiyorum, ama... sadece biraz rahatla. Hassas olduğu çok açık."

"Her şeye ağlıyor."

"Ve sen hiçbir şey için ağlıyorsun. Tam zıttınız. En azından onunla yarı yolda buluş. Bu çılgın durumda yalnız değilsin. Stella da bunu gün be gün yaşıyor. Bu hikâyedeki kötü adam o değil Damian. O başroldeki kadın. İyi bir kadın."

"Ya öyle değilse? Ya berbat biriyse ve bunu iyi saklıyorsa?"

Omuz silkti. "İnsanlarla beş dakikadan fazla zaman geçirdiğin andan itibaren onları okumakta ustasın. Stella'yla geçirdiğin süre boyunca, zalim olduğuna dair herhangi bir işaret gösterdi mi?"

Hayır

.

Yok.

Tam tersi.

Çok mu kaçıktı? Evet, öyleydi. Ama zalim? Bir gram bile değil.

"Sana ona aşık olmanı söylemiyorum, gerçi ben de buna varım. Tek söylediğim onu biraz rahat bırakman. O da senin yanında bu boktan fırtınanın içinden geçiyor. İkiniz dünyaya karşı, gerçekten."

Oflayıp pufladım, doğru söylediği için sinirlendim.

"Sorun mu yaşıyorsunuz?" Stella tiyatro salonuna girerken konuşmayı böldü. Sırılsıklamdı, kıvırcık saçlarını bir havluyla kuruluyordu. Bir gece önce yaptığı gibi okyanusa daldığından neredeyse emindim.

"Çalıştıramadık," dedi Connor, beş farklı uzaktan kumandayı tutarak.

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Yanına gitti ve uzaktan kumandayı aldı. Birkaç saniye içinde ekran açıldı. Ne izlemek istediğimizi sordu, Connor ona söyledi ve o da her şeyi ayarladı.

"İşiniz bittiğinde bu düğmeye basarak her şeyi kapatabilirsiniz. İstersen arka köşede bir içecek dolabı var. İstersen sana patlamış mısır da yapabilirim," diye teklif etti.

"Sorun yok," dedim.

"Patlamış mısıra bayılırım!" Connor sanki akşam yemeğinde iki sepet ekmek yememiş gibi haykırdı.

Stella bir saniye bile tereddüt etmeden yanına gitti ve aç arkadaşım için taze patlamış mısır patlatmaya başladı. Onda zerre kadar kızgınlık ya da şikâyet yoktu. Sadece rolünü yaptı ve bize iki kase patlamış mısır uzattı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir noktada, bana haber verin. Ben bu evde büyüdüm, bu yüzden her şeyi biliyorum. Aksi takdirde, yarın büyük törende görüşürüz," diyerek tören hakkında endişeli bir şekilde şaka yaptı. O da benim kadar gergin miydi?

O odadan çıkarken içimi çektim ve önümdeki nefis kokulu patlamış çekirdeklere baktım.

"Ne oldu?" Connor iç çektiğimi fark ederek sordu.

"Tıpkı sen ve Aaliyah gibi, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi devirerek bir avuç patlamış mısırı ağzıma attım ve agresif bir şekilde çiğnedim. "İyi bir insan." Güldü. Ben inledim. "Hiç komik değil."

"Biliyorum. İyi insanların ortaya çıkmasından nefret ediyorum. Tam bir baş belası." Ben de nefret ederdim. Çünkü neredeyse hiç kalmıyorlardı.

9

Stella

Huzursuz bir gecenin ardından ertesi sabah uyandım. Yaklaşan günün düşüncesi sabahın erken saatlerinde beni evirip çevirmeye devam etti. Daha da kötüsü, geceyi Jeff'le geçirerek ona ve belki de kendime bu evlilik anlaşmasının günün sonunda uyacağım bir sözleşmeden başka bir şey olmadığını daha açık bir şekilde anlatabilmeyi umuyordum. Kevin'in tuhaf son dileğini gerçekleştirmek için sadece bir kağıt parçası.

Ne yazık ki Jeff'in o akşam bir DJ konseri vardı ve törene katılma talebini geri çevirdi. Onu suçlayamazdım. Onun başka bir kadınla evlendiğini görmekten nefret ederdim. Yine de onun orada olmasıyla bunun ne kadar saçma bir anlaşma olduğunun daha da netleşeceğini umuyordum - özellikle de beni her şeyi yapmaya iten kişi o olduğu için.

Bunu bizim için yapıyorum. Geleceğimiz için. Sonsuza dek mutlu olmamız için.

Kendime sürekli bunu söyleyerek sinir krizi geçirmemi engelledim.

Kapım çalındı ve beni yatağımdan kalkmaya zorladı. Kapıyı açtığımda, dostça bir yüz gördüm, elinde bir tepsi vardı. En önemlisi de şampanya.

"Günaydın!" Aaliyah kulaktan kulağa gülümseyerek haykırdı. "Gelin adayının güne başlamak için bir kokteyli hak ettiğini düşündüm. Bunun gerçek bir düğün töreni olmadığını biliyorum ama yine de kraliyet muamelesini hak ediyorsunuz."

"Hayatım boyunca neredeydin?" Şaka yaptım. "İçeri gelsene." O içeri girerken, odamın karşısındaki koridorda duran sehpanın üzerinde başka bir tepsi fark ettim. "Bu da mı senden?" diye sordum.

"Oh, hayır. Ben gelmeden önce oradaydı."

Ona doğru yürüdüm ve üzerinde yaban mersinli çörekler olan bir tabak ve bir fincan sade kahve bulmak için aşağıya baktığımda kalbimin birkaç atım attığını hissettim. Kevin'in kesin siparişi. Tabağın yanında katlanmış bir not vardı. Elime aldım ve vücudumdaki en güçlü organ göğüs kafesime vururken kelimeleri okudum.

Gün için mavi bir şey. - Canavar

Oh, Damian.

Seni sertleşmiş humus, seni.

"Damian'dan mı?" Aaliyah sordu.

"Evet. Bu..." İçimi çektim, çöreklere bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim. "Babam ve ben birlikte yaban mersinli çörek yerdik. Bu uzun bir hikâye."

Gülümsedi ve bana bir mimoza hazırlamaya başladı. "Dinliyorum."

Ona çöreklerin hikâyesini ve Damian'la nasıl tanıştığımızı anlattım. O sabah bu kadar çılgınca davrandığım için kendimi aptal gibi hissetsem de bu konuşmaya güldü."

"Onu neden sabahın dördünde evden çıkarken gördüğümü merak ediyordum. Sanırım ilk sırada o vardı," dedi Aaliyah.

"Sabahın dördünde uyanık mıydın?"

"Evet. İki saatlik zaman değişikliği yüzünden uyuyamadım."

Biraz da şaşkınlıkla çöreklere baktım. "Pisliğin teki olan birinin nasıl bu kadar tatlı olabildiği aklımı başımdan alıyor."

"İşte sana Damian."

"O çörekleri görmek bile ağlama isteği uyandırıyor bende. Aptalca olduğunu biliyorum ama öyle."

"Geçen hafta hayatınızdaki en önemli insanlardan birini kaybettiniz. Duygusal hissetmek hiç de aptalca değil. Karşına ne çıkarsa çıksın hisset. Buna izin var."

"Teşekkürler,

Aaliyah." "Tabii

ki."

"Bana onun hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?" Elinde içkimle yanıma geldiğinde sordum. Yüzümdeki korkuya bakarak bir içkiye ihtiyacım olduğunu bildiğinden neredeyse emindim.

"Damian hakkında mı?"

"Evet. Aptalca olduğunu biliyorum ama

ben..." "Bunalmış."

Başımı salladım.

Bana nazik bir gülümseme verdi ve bardağımı uzattı. "Anlıyorum. Ben tam olarak anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu tür durumları sadece hikaye kitaplarında okudum."

"Bir de bana sor." Sinirli bir şekilde güldüm.

"Çarpıtılmış bir peri masalı gibi. Ya Canavar Sindirella ile evlenirse?"

"Sana lakaplarımızdan bahsetti mi?"

Meraklı bir kaş kaldırdı. "Hayır. Lakaplar mı? Damian takma isimlerden nefret eder."

Güldüm. "Söz konusu ben olduğumda değil. Bana Cinderstella diyor - en azından alaycı bir tonda."

"Vay canına. Böyle bir tepki aldığına göre ondan bir şeyler koparmış olmalısın. Size söyleyeceğim şey, onun sadık olduğudur. Bir insanın yanında durduğunda, asla tereddüt etmez. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, korkunç bir durumdaydım. Connor'la aramız pek iyi değildi ama Damian birine en çok ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıktı. Benimle kaldı ve beni rahatlattı - tabii ki Damian'ın rahatlatma yöntemiyle - ve en zor zamanlarımda elimi tuttu. Hepsi Connor'a olan sevgisi yüzünden. En iyi arkadaşı için her şeyi yapardı."

"Nasıl tanıştılar?"

"Duş alman ve giyinmen gerektiğine göre bu paylaşabileceğimden daha uzun bir hikâye. Maple yaklaşık iki saat içinde elbiseni giymek üzere konukevinde olmanı sağlamamı söyledi. Yani, kendine biraz zaman ayır. Ve ne olursa olsun, her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağını bil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "İçgüdü diyelim. Çöreklerinizin ve mimozalarınızın tadını çıkarın."

"Tekrar teşekkürler, Aaliyah."

"Hoş geldiniz." Sanki aklında bir şey varmış gibi durakladı. "Neymiş o?"

"Sadece şunu söylemek istiyorum... Damian ile aranızda ne olacağını bilmiyorum. Bu tuhaf senaryonun sonunda ne olacağını ya da ikinizin altı aylık süreyi tamamlayıp tamamlayamayacağınızı bilmiyorum ama peri masallarını bilirim. Ve onlar her zaman mutlu sonla biter."

Alt dudağımı ısırdım. "Bükülmüş olanları bile mi?"

"Özellikle de çarpık olanlar. Planladığımız gibi bir son olmayabilir ama yine de her şey yolunda gidiyor."

Ona tekrar teşekkür ettim. O gitmeden önce bir isteğim daha vardı.

"Baş nedimem olmakla ilgilenir misin? Maple nikâh memuru olarak görev alacağı için yanımda duracak kimsem yok. Yani, iş arkadaşlarım falan var, ama bu

Bu benim gerçek düğünüm değil, onları davet etmek, hele hele tüm bu düzenlemeden haberdar etmek garip geldi."

"Onur duyarım. Ayrıca, dün sana ipuçları verdiğimizi biliyorum ama eş kartını kullanmaktan çekinme. 'Evet' dedikten sonra Damian'ın sana zerre kadar saygısızlık etmesine izin verme. Evlilik kurumuna inanmıyormuş gibi davransa bile, bağlılık ve yeminler onun için dünyalara bedeldir. 'Evet' dedikten sonra, onun sadakatine sahip olacaksın."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Yaban mersinli çöreklere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Çünkü arkadaşımı ve onda yokmuş gibi davrandığı kalbini tanıyorum."

Elbisemi giydikten sonra yatak odasından çıkarken büyükanneme "AĞLAMA" dedim. Damian'ın isteği üzerine siyah bir elbise. Bir nedenden ötürü doğru hissettiriyordu. Sanki bir gün Jeff için saklamayı umduğum özel bir şeyi ona vermiyordum.

Büyükanneme söylediklerimin anlamsız olduğunu biliyordum çünkü ben ağzımı açtığımda o çoktan gözyaşlarına boğulmuştu.

"Vay, vay, vay," diye nefes aldı, kollarını iki yana açarak bana doğru yürüdü. "Bunun senin için çılgın bir macera olduğunu biliyorum, ama vay canına Stella. Bir başyapıt gibi görünüyorsun." Kollarını etrafıma doladı ve beni en sıkı şekilde kucakladı. "Keşke annen ve Kevin seni bugün görebilseydi."

Bu sözler kalbimin tellerini titretti. "Bu gerçek değil, büyükanne."

"Biliyorum, biliyorum. Ama oğlum..." Geri çekildi ve avuç içlerini yanaklarıma dayadı. "Bugün kesinlikle gerçek görünüyor."

Ön kapı çalındı. Büyükannem kapıyı açtı ve Aaliyah'ı gördü. "Merhaba hanımlar. Stella, vay canına... muhteşem görünüyorsun," dedi bana.

"Teşekkür ederim."

"Çocuklar kemerin yanında, siz ikiniz hazırsanız başlamak için hazırlar."

Büyükannem bana dönmeden önce "Öyleyiz," dedi. Bir kaşını kaldırdı. "Öyle miyiz?" diye sordu, devam etmek için onayımı bekliyordu.

Başımı salladım ve tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi bıraktım. "Öyleyiz. Siz ikiniz gidip yerinizi alabilirsiniz. Sorun olmazsa ben beş dakika içinde çıkacağım."

"Mükemmel." İkisi yollarına gitmeden önce büyükannem bana son bir kez sarıldı.

Pencereye doğru yürüdüm ve kıyı şeridine çarpan dalgalara baktım. Su o sabah sakindi. Hatta sakindi. Fazla düşünmeden konukevinin arka kapısından çıktım ve suya doğru yürümeye başladım. Sol tarafımda törenin yapılacağı yeri görebiliyordum ve orada durup tanımadığım bir adama "evet" demeden önce sadece biraz zamanım olduğunu biliyordum.

Beni ilk seven kadınla geçireceğim o birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

"Anne, bugün bana yol göstermen için sevgine ihtiyacım olacak. Ben bir şekilde bana burada olduğunu göstermen gerekecek, tamam mı? Çünkü şu anda çıldırmak üzereyim ve bunu sensiz yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum... Kevin olmadan..." Derin bir nefes aldım ve ellerimi elbisemin üzerinde düzelttim. "Bu arada, tüm bu olanlar yüzünden ona çok kızgın olduğumu söyleyebilir misin?" Durakladım ve parmaklarımla oynadım. "Ayrıca ona, benimle koridorda yürümek için burada olmamasından nefret ettiğimi de söyle."

Eğildim ve ellerimi suyun içine soktum, serinliğin tenimi yıkadığını hissettim. Gözlerimi kapattığımda, sadece ruhumun duyabileceği sözcüklere cevabımı sessizce fısıldadım. "Ben de seni seviyorum anne."

Toprakla bir, denizle bir, okyanusun dalgaları beni kutsasın.

Dik durdum ve "Evet" diyeceğim geçici hayatıma doğru yürüdüm.

Koridorda yürüdüğümde mor leylaklar bir yol oluşturdu. En sevdiğim çiçeklere bakarken göğsüm sıkıştı. Avuçlarım sinirden terlerken güneş tenime vuruyordu. Önüme bakmak için başımı kaldırdığımda Damian'ın gözleriyle karşılaştım ve ilk kez ondan daha önce görmediğim bir bakışı fark ettim.

Bu bir merak mıydı?

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Başını hafifçe salladı, boğazını temizlerken kendini trans halinden sıyırdı. Harika görünmediğini iddia edemezdim bile. Canavar, tamamen siyah bir takım elbise ve kumda çıplak ayaklarla güzelce temizlenmişti. Mavi gözleri, törene fon oluşturan okyanusla birlikte daha da öne çıktı.

Yerime ulaştığımda ona döndüm. "Merhaba, Beast." Biraz

burnunu çekti ve başını salladı. "Merhaba, Cinderstella."

Gülümsedim.

Neredeyse o da yapıyordu.

"Bir dakika, lütfen, izin verin geçidimi bulayım," dedi Grams, kitabını karıştırırken hafifçe arkasını dönerek.

Damian gözlerini benden ayırmadı. Gözlerimi ondan ayırmayı düşünemedim bile.

"Sen..." Sinirleri tepesine çıkmaya başladığında başparmağını burnuna götürdü. "Sen..."

"Güzel mi?"

Sırıttım. "Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Oh."

"Öyle demek istemedim." Yüzünü buruşturdu ve yere bakarken nefesinin altından mırıldandı. Hafifçe kıpırdandığında ayak parmakları kumun altında kıpırdadı. Başını kaldırdığında, dışarı çıktığımda bana ilk kez attığı o bakış gözlerinde ağır ağır oturuyordu. Bu sefer çok açıktı. "Büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı. O kadar alçaktı ki sadece ben duydum. O kadar şefkatliydi ki

kelebekler midemi istila etti. O kadar dürüsttüm ki neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordum.

Hayatımda hiç kimse beni tanımlamak için böyle bir kelime kullanmamıştı. Güzel mi? Evet. Sevimli mi? Elbette. Sevimli mi? Her zaman. Ama büyüleyici? Bu, benim gibi bir kadını tanımlamak için asla kullanılmayan kelimeler koleksiyonunda saklı gizli bir kelime gibiydi.

Büyüleyici mi? Büyüleyici. *Büyüleyici*!

Tek bir kelimenin yaratabileceği ürperti aklımı başımdan alıyordu.

"Ağlama," diye uyardı.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye

cevap verdim. Gülümsedi.

Elimden kaydı. Bir kaza. Muhtemelen neredeyse hiç yapmadığı bir şey.

Çabucak geri soktu ama ben gördüm. O da benim gördüğümü gördü ve bu gülümsemeyi bir süre daha beynimde taşıyacaktım.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Kafam karışmış bir halde fısıldadım. Restoranın dışında tartıştığım Damian, o sabah yanında durduğum, beni tanımlamak için büyüleyici gibi kelimeler kullanan ve bana yaban mersinli çörek bırakan Damian değildi.

"Çünkü bugün bizim düğün günümüz," diye cevap verdi.

Kafamı çok karıştırıyorsunuz Bay Blackstone.

"Pekâlâ, işte başlıyoruz." Büyükannem dönüp ikimize baktı ve tören başladı. Uzun bir tören değildi, ki bunun için minnettardım çünkü uzun sürmesini beklemiyordum. Tören bittiğinde aklımda hemen yatak odama gidip Jeff'i aramak ve benden yapmamı istediği bir şey için özür dilemek vardı.

Kendimi biraz kirli hissettim, gerçekten.

"İkinizin de hazırladığı yeminleri mi ediyoruz?" Büyükannem bize sordu.

Gözlerim irileşti, sorusu beni biraz şaşırttı. "Oh, hayır. Nasıl olduğunu görünce bunun gerekli olacağını düşünmedim-"

Damian araya girerek, "Biraz yazdım," dedi ve beni şaşkına çevirdi.

"Ha? Yaptın mı?" Ben sorguladım.

Takım elbisesinin göğüs cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Evet, ama okumamamı tercih ederseniz-"

"Hayır," dedim aceleyle, elimi ön koluna koyarak. Elim tenine değdiği anda Damian'ın gözleri dokunuşumuza takıldı, sonra yavaşça kalkıp mavilerini benim kahverengilerime kilitledi. Elimi hızla çektim ve terli ellerimi elbiseme sürttüm. "Yani, duymak isterim."

Başını salladı ve kâğıdı açtı. "Stella. Sanırım bugünün çok tuhaf olduğunu söylemek yanlış olmaz," diye başladı ve hepimizi güldürdü. Yine de kıkırdamadı. Sanki devam ederken komik olduğunu bile bilmiyormuş gibiydi. "Ve bunu yazarken seni tanımadığımı fark ettim. Bırakın soyadınızı, göbek adınızı bile bilmiyorum. Ama bunun ikimiz için de kolay olmadığını biliyorum. Bir arkadaşım bana bu gerçeği hatırlattı. Senin hakkında çok şey bilmesem de kendimi tanıyorum. Kusurlarımı ve nerede zorlandığımı biliyorum. Açık sözlü olduğumu biliyorum. Soğuk ve yaklaşılması zor biriyim. Bazen çabuk sinirlenirim ve çoğu insan hakkında en kötüsünü düşünme yeteneğine sahibim. Bu yönlerimi zaten gördüğünü biliyorum ve bundan gurur duymuyorum çünkü son birkaç gün içinde ben de senin bazı yönlerini gördüm."

Bana baktı ve kelimeleri doğrudan bana söylemeye başladı. "Senin nezaketini gördüm. Hassasiyetinizi gördüm. Her kelimeyi nasıl kalbine aldığını ve her şey için nasıl derinden hissettiğini gördüm - dalgalar için bile" dedi ve okyanusu işaret etti.

Güldüm, o devam ederken gözyaşlarımı tutamadım.

"Yüz ifadelerinizi ve sözlerimin sizi nasıl etkilediğini gördüm. Pislik eğilimlerimin seni nasıl etkilediğini gördüm. Bu yüzden bugün sana birkaç söz vereceğim. Sözlerime dikkat edeceğime söz veriyorum, böylece kendini yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi hissetmeyeceksin. Hatalı olduğumda ve hatta haklı olduğumda bile özür dileyeceğime söz veriyorum. Sana karşı dürüst olacağıma ama bunu daha nazik bir şekilde yapmaya çalışacağıma söz veriyorum. Bu sahte olsa da, öyle değilmiş gibi davranacağıma söz veriyorum. Senin olmak için

Bana ihtiyacın olduğunda kocan, elimden geldiğince daha az pislik olacağım. Cumartesi sabahları sana yaban mersinli çörek sözü veriyorum çünkü bunun önemli olduğunu biliyorum. Yani evet. İşte bu kadar. En kötü yanlarım olmayacağıma söz veriyorum, böylece sen de en iyi yanların olabilirsin. Bugün sana bunun sözünü veriyorum."

"Peki o zaman," dedi büyükannem gözlerinden akan yaşları silerken. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Damian yüzünü buruşturdu. "Bu çok fazlaydı."

"Hayır!" diye bağırdı herkes birden, ellerini havaya kaldırarak.

Connor öne doğru eğildi ve arkadaşının omzunu sıvazladı. "Yeterince mükemmel bir miktardı."

Damian'ın huysuz bakışı, düşük kaşlarıyla birlikte geri dönmüştü. "Tamam. O zaman devam et," dedi Grams'e.

"Bekle!" Bağırdım. "Ben de birkaç vaatte bulundum." "Öyle

mi?" diye sordu şaşırarak.

"Evet. Açıkçası, bunu ilerledikçe uyduruyorum, ama sana sessiz sabahlar vaat ediyorum. Kahve yaparken çıkardığın homurdanmalara bakılırsa sabah insanı olmadığını zaten fark ettim. Havanda olmadığın belliyken uzun ve rastgele sohbetler yapmayacağıma söz veriyorum, yani bunu asla yapmayacağım. Aslında yapabilirim ama bu sadece geveze olduğum içindir. Sessiz yerlerde pek başarılı olamıyorum. Tek başımayken bile yüksek sesle konuşurum. Ama bu konuda daha dikkatli olmaya çalışacağım. Duygusal kaos dünyamda size huzur sözü veriyorum. Ağlamamı geri çekeceğime söz veriyorum çünkü bunun seni huzursuz ettiğini biliyorum. Ve sana en kötü yanlarının bile gösterdiğin kadar çirkin olmadığına söz veriyorum ve yargılamadan en gerçek benliğin olabileceğin bir alan yaratmaya söz veriyorum. Bugün sana bunun sözünü veriyorum."

"Sanki ikiniz de hamile bir kadının duygularını yok etmeye çalışıyorsunuz," diye haykırdı Aaliyah, sutyeninde sakladığı bir mendile uzanarak.

Connor bir mendil uzanarak, "Bir tane de buraya uzat," diye onayladı.

Bu kadar kaygıyla dolu bir sabahın ardından her şeyin ne kadar neşeli hale geldiğine güldüm.

"Evet" zamanı geldiğinde, ikimiz de söyledik. Yüzüklerimizi değiştirmedik ama bir kâğıt imzaladık ve böylece anlaşmayı gerçek bir anlaşma haline getirdik.

Büyükanne ellerini birbirine vurdu. "Kaliforniya Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Öpebilirsiniz.
-"

"Seni öpmeyeceğim," diye ağzından kaçırdı Damian. Biraz utandı ve başını salladı. "Biliyorsun, erkek arkadaşın falan var."

"Doğru. Erkek arkadaşım. Tabii ki erkek arkadaşım. Bu tamamen uygunsuz olurdu."

"Evet. Çünkü bir yabancıyla evlenmek hiç de uygunsuz değil," diye şaka yaptı. En azından ben şaka yaptığını sanıyordum. Bunu söylemek çok zordu.

"En azından birbirinize sarılın," diye önerdi büyükannem.

"Damian kucaklaşmaz," dedi Connor. "Aaliyah hariç, ama o da hamile olduğu için. Birkaç aylığına serbest geçiş hakkı var."

"Yumruklaşmak ister misin?" Şaka yaptım.

Damian, "Yumruklarımı sıkmıyorum,"

diye cevap verdi. Yeterince makul.

"Peki, el sıkışalım mı?" Grams bütün bu olanlardan sıkıldığını söyledi.

Elimi Damian'a doğru uzattım, o da kendi elini bana doğru uzattı.

Karı koca olarak birbirimizin elini sıktık. Hemen ardından kıyıya vuran bir dalga yanaklarıma su sıçrattı, sanki annemin öpücükleriymiş gibi hissettim.

CONNOR VE AALIYAH törenden sonra Kaliforniya'dan New York'a giden bir uçağa yetişmek zorunda kaldılar. Ayrıldıklarında, her zamanki gibi

Yine bir Cumartesi akşamı. Üzerimdeki geleneksel olmayan gelinlik ve içinde büyüdüğüm evdeki koca hariç.

Sahil şeridinde oturmuş, kararmış gökyüzü okyanusun kenarını öperken dışarı bakıyor ve kalp atışlarımın yoğunlaştığını hissediyordum. Bugünün normal bir gün olmasını istesem de, önümüzdeki altı ay boyunca işlerin oldukça ilginç olacağını hissediyordum.

Siyah elbisemle suya doğru yürüdüm ve dalgaların beni içine çekmesine izin verdim. Okyanus tanrıçasına dua ettim ve annemle Kevin'dan beni her şeye karşı korumalarını istedim. Bana gitmem gereken yolu göstermelerini. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini anlamama yardımcı olmalarını çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hayatımın pek bir yönü yokmuş gibi hissediyordum. Neredeyse otuz yaşındayken hayatımın farklı olacağını düşünmüştüm. Sanatımın yükselişe geçeceğini ve hala bir masaj stüdyosunda çalışıyor olmayacağımı düşünmüştüm. Jeff'le evleneceğimi ve belki de ilk çocuğumuzu bekliyor olacağımı düşündüm. Kevin'in hala burada olacağını ve benimle evleneceğini düşünmüştüm.

Dalgalar üzerimden hızla geçerken, endişelerimi ve korkularımı almaları için yalvardım.

On dakika boyunca suyun içinde kaldım. Çıktığımda kıyıya doğru döndüm ve Damian'ın elinde bir havluyla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yaklaştıkça merakla bir kaşımı kaldırdım.

"Bunu her gece yapıyor musun?" diye sordu bana. "Suya girmeyi mi?" "Evet. Bu benim tarzım."

Dudağının kenarı seğirdi ve havluya baktı, sonra havluyu bana doğru uzattı. "Bir havluya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Ona teşekkür ettim. Ciddi gözleriyle orada öylece durdu ve aklında başka bir şey olduğunu bildiğim için gülümsedim.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, sadece... Bunu yapmamız gerekip gerekmediğinden emin değildim. Sonra törende atlandı ama..." Elini cebine attı ve ortasında kocaman siyah bir kristal bulunan bir yüzük çıkardı. I

gördüğümde nefesim kesildi. Kaşlarını çattı. "Bu hafta başında aldım. Sana vermem gerekip gerekmediğinden emin değildim, o yüzden... işte." Elime tutuşturdu ve hızla uzaklaşmak için döndü.

Sinirlerine gülümsemekten kendimi alamadım. Görünüşe göre her şeyi fazla düşünen tek kişi ben değildim.

"Damian, bekle!" Seslendim.

Kalkık kaşları ve huysuz ifadesiyle bana baktı. Ona doğru başımı salladım. "Bunun için teşekkür ederim. Havlu için de. Dürüst olacağım, biraz evcilik oynayan çocuklar gibiyiz."

"Hayatım boyunca farklı senaryolarda evcilik oynadım."

"Evlatlık sisteminde mi?" diye sordum. Başıyla onayladı. "Sorabilir miyim, kaç ailenin parçası oldunuz?"

"Sayılamayacak kadar çok."

Bu onun için kalbimi sızlattı. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Annem öldükten sonra beni yanına alacak Kevin olmasaydı, ben de aynı duruma düşebilirdim. Damian hakkında daha fazla şey öğrendikçe, sertleşmiş humusu daha iyi anlamaya başlıyordum.

Hayatı boyunca sert olmak zorundaydı çünkü muhtemelen sık sık bir kenara atılıyormuş gibi hissediyordu. Benim de insanlara karşı güven sorunlarım olurdu.

Daha fazla şey söylemek, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama bilgi almak için onu zorlamanın en iyi yol olmadığını biliyordum. Çabucak susardı.

Onun yerine havlu için tekrar teşekkür ettim.

"Tabii ki." Elini kürek kemiğine sürttü. "Bir kocanın karısı için yapacağı şey bu değil midir?"

Evet. Sanırım öyle.

10

Damian

Kasım ayının ilk ayında Stella ile yaşamak beklediğimden daha kolay geçti. Geceyi evde birlikte geçirmek zorunda kalmadığımız günlerde, erkek arkadaşı Jeff ile dışarı çıkıyordu. Onunla henüz tanışmamıştım ama ondan sanki gökyüzündeki güneş ve aymış gibi bahsediyordu. Bu da muhtemelen onun iyi biri olmadığı anlamına geliyordu. Stella, ben de dahil olmak üzere dünyadaki pek çok kişi için pembe gözlükler takıyor gibiydi.

Mülkü terk etmekte özgür olduğum zamanlarda şehirdeki dairemde kalmadım. Çarşamba ve Perşembe günleri hayatımı altüst etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum, çünkü iki gün sonra yine aynı yere dönmek zorunda kalacaktım. Her ne kadar birlikte yaşamamız yeni bir düzenleme olsa da, Stella evde yokken evin ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu itiraf etmekten kendimi alamıyordum.

O etrafta olduğu zaman, sanki sirk kasabaya gelmiş gibi hissedilirdi. Can sıkıcı bir şekilde değil -tamam, belki biraz can sıkıcı bir şekilde- ama aynı zamanda Stella'nın eve ışık kattığı bir şekilde. Evi aydınlatmak için her zaman çiçek getirirdi ve o oradayken evdeki tüm ışıklar

evin ışıkları açıktı. Sanki karanlıkta bir an bile uzun süre oturmaktan korkar gibiydi. Ayrıca, kendi kendine konuşurdu. Herhangi bir şey yaparken. Herhangi bir iş yaparken ya yüksek sesle konuşuyor ya da kalçalarını sallayarak bir melodi mırıldanıyordu. Varlığının bu kadar neşeli olması beni çok yoruyordu. Sadece mutlu olan insanlardan biri gibi görünüyordu. Var olmak için bir nedene ihtiyaç duymayan türden bir mutluluk. Connor'dan önce, bu tür insanların gerçek olduğunu bilmiyordum. Şimdi Stella da günışığı ve gökkuşağı köşesinde ona katılıyor gibiydi.

Ancak o evde olmadığında, gri gökyüzüne ve fırtınalara geri dönüyordu.

Hâlâ başka biriyle yaşamaya alışmaya çalışıyordum. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım. En son on beş yaşındayken koruyucu ailemden kaçmıştım. Ondan sonra tek başıma kalmıştım.

Kendi başınıza yaşamaya alıştıktan sonra başkalarıyla birlikte yaşamak zorunda kaldığınızda, bulaşıkları bulaşık makinesine koymadan önce yıkamak gibi küçük alışkanlık davranışlarınızın son derece farkına vardınız. Ya da kirli çamaşırları sepete atmak yerine doğrudan çamaşır makinesine atmak gibi. Artık bunu yapamıyordum çünkü çamaşır makinesi artık daha çok bir topluluk işiydi.

Huysuz ruh halime rağmen Stella beni çok fazla kızdıracak bir şey yapmadı. Çok temiz ve düzenli bir insandı. Neredeyse hiçbir şeyi yerinde bırakmazdı ve bazen dışarı çıktığında dükkândan bir şeye ihtiyacım olup olmadığını bile sorardı. Zor bir başlangıç yapmamıza rağmen çok düşünceli biriydi.

Erkek arkadaşının onunla çoktan evlenmemiş olmasına biraz şaşırmıştım. Yakın ilişkilere pek girmezdim ama Stella'nın erkeklerin gözdesi olduğunu görebiliyordum. Aptaldı, evet, ama nazikti de. Nazik ve düşünceli. Güzeldi. Bazen o bakmıyorken bakmama neden olan türden bir güzellik. Bazen onu bir odada telefonundaki bir şeye tek başına gülerken yakalıyordum ve başını öyle bir geriye atıyordu ki

neşeyle bakardı. Kıkırdarken ağzı bir karış açık kalır, hatta neşeyle kalçasına vurur, kendini tamamen o ana kaptırırdı. Bazen homurdanırdı bile... İşte o anları yakaladığımda saf mutluluğun nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

Beni kıskandırdı. Ona baktığımda o neşeyi görebiliyordum. Beynim böyle bir şeyin nasıl bir his olduğunu kavrayamıyordu.

Yine de bazen kızdığında nasıl biri olacağını merak ederdim. Kızar mıydı? Hiç sinirlenir miydi? Yoksa mutluluktan üzüntüye mi geçerdi? Acıya mı? Kızgın Stella'nın neye benzediğini merak ederdim.

Gerçi neden merak ettiğimi de bilmiyordum. Yine de arada sırada, çalışırken aklıma geliyordu.

Her akşam tamamen giyinik bir şekilde suya giriyor ve okyanusa dalıyordu. Daha sonra kurulanması için kıyıya temiz havlu bırakmaya başladım. Neden tamamen giyinik olarak daldığını hiç sormadım. Kendince sebepleri olduğundan emindim. Benim ya da bir başkasının anlaması gerekmeyen nedenler.

Düşüncelerimden nefret ederdim - istedikleri zaman onun zihnime girmesine izin vermelerinden.

Şükran Günü akşamı ofisimde oturmuş çalışmaya çalışıyordum. Stella beni bayram yemeğine davet etmişti ama ben ilgilenmiyordum. Ayrıca, vasiyet düzenlemesinden dolayı kırk sekiz saatten fazla evden uzak kalamayacağımdan Connor ve Aaliyah ile kutlama yapmak için geri dönemezdim.

Ayrıca o günkü halter seansımdan dolayı belimde oluşan garip bir bükülmeyi de atlatmaya çalışıyordum. Sanki bir ton gerginlik onu çekiyormuş gibi hissediyordum ve ne zaman hafifçe dönsem, vücuduma bir ağrı saplanıyordu. Rahatsızlık asi bir hal almıştı ve çalışmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Kapımın çalınması beni işimden ve acılarımdan kopardı. "İçeri gel," diye seslendim.

Stella dudaklarında bir gülümsemeyle belirdi çünkü onun dudaklarında her zaman bir g ü l ü m s e m e vardı. "Merhaba."

"Merhaba."

"Sana Şükran Günü yemeğimden bir tabak ve tatlılardan da getirdim. Onları senin için buzdolabına koydum."

Düşünceli, Stella.

Düşünceli olmakta iyiydi. Çoğu insan değildi. Stella bu konuda mükemmeldi.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

"Hoş geldiniz. Ayrıca-" Durakladı, bana doğru baktığında telaşlanmıştı. "Sırtının nesi var?"

"Yok bir şey," dedim, irkildiğimin ve belimi tekrar ovuşturduğumun farkında bile olmadan. Ağrı çok şiddetliydi. Ertesi günkü antrenmanımın üstesinden nasıl gelebileceğimi bilemiyordum.

"Kendine zarar verdin. Nasıl?"

"Sadece çalışırken sinirlerim zedelendi."

"Gel, yardım edeyim," diyerek bana doğru yürüdü. "Ben lisanslı bir masözüm."

"Hayır, gerçekten, sorun değil. I-"

Dokunuşunda eriyorum.

Stella'nın elleri sırtıma indi ve yavaşça belimi yoğurmaya başladı. Parmakları mükemmel miktarda basınçla derimin daha derinlerine indi.

Gözlerimi kapadım ve iç çektim. "Daha aşağı," dedim. "Daha sert," diye yineledim. "Daha derine, daha derine, daha derine."

Siktir, siktir, siktir, bu iyi hissettiriyor.

"Bunlar normalde erkeklere söylediğim yorumlar," diye şaka yaptı.

Yorumumun kulağa bu kadar müstehcen gelmesini beklemiyordum ama onun kahkahası ne kadar uygunsuz olabileceğini fark etmemi sağladı.

O tatlı, neşeli kahkaha.

Saf mutluluk.

Cevap verme şansım olmadı çünkü daha derine indi ve ben inledim.

Evet. Sırtımın alt kısmına bastıran elleri yüzünden yüksek sesle inledim.

Öne doğru eğilerek kendimi masama yasladım, Stella'ya daha fazla hareket alanı sağladım ve bu küçük uyarlamayla şehre gitti. "Siktir, siktir, siktir, siktir," diye mırıldandım, bacaklarım zevkten titriyordu. Elimi yumruk yaptım ve masaya tekrar tekrar vurdum. "Evet, evet, evet, tam oraya, tam oraya."

Kıkırdadı çünkü muhtemelen kulağa saçma geliyordum ama umurumda değildi.

Elleri sihirliydi ve ben bir şekilde büyülenmiştim.

Bitirdiğinde birkaç adım geri gitti. Doğrulmam birkaç dakika aldı ama doğrulduğumda hissettiklerim karşısında şok oldum. Daha dik oturuyordum. Bu kadar şekilsiz olduğumun farkında bile değildim. Gerçi çalışanlarımdan bazılarının bu gerçeğe dikkat çekeceğinden emindim.

"Bu..." Biraz sersemlemiş bir halde nefes verdim. Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Haftada kaç gün ağırlık kaldırıyorsun?"

"Altı."

"Peki ne sıklıkla esniyorsun?" Sessizliğim sağır ediciydi. "Damian!" diye azarladı.

"O kadar da büyük bir mesele değil."

"Bu büyük bir anlaşma!" diye bağırdı. Bu muydu? Bu onun kızgınlık seviyesi miydi? Ya da... hayır. Endişeliydi. Kahretsin Stella, kızgınken nasıl görünüyordun? Neden umurumda olsun ki?

Devam etti ve ben biraz da onun endişeli ifadesine kilitlenmiştim. "Vücuduna zarar veriyorsun. Egzersiz rutinine esneme hareketlerini de eklemelisin."

"Ama-"

"Aması yok. Bu bir emirdir. Ayrıca, haftada bir masaj yaptırmalısın. Çok gerginsiniz ve vücudunuz bunun için size teşekkür

edecektir." "Haftalık masaj için zamanım yok."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır, yok. Ben meşgul bir adamım."

Gülümsedi. "Vücudun yardım için haykırıyor. Eğer bu çağrıları görmezden gelmeye devam edersen, tek sahip olduğun şeyin zaman olduğu noktaya kadar bozulacak çünkü hareket edemeyecek kadar kırılmış durumdasın." Masamdan bir kâğıt ve kalem aldı ve bilgileri karaladı. "Bu benim masaj stüdyomun adı. Arayın, size en iyi çalışanlardan birini ayarlayalım."

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun ki?" Deadpan sordum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Çünkü sen bir insansın. Bu nedenle, insanların senin iyiliğinle ilgilenmesini hak ediyorsun?"

"Çoğu insanın senin gibi düşünmediğini biliyor musun?"

Omuzları yükseldi ve sonra düştü. "İnsanların benim gibi düşünmemesi onların düşüncelerini doğru yapmaz. Dünyada başkalarını önemseyen daha fazla insana ihtiyacımız var."

"Evet, ama bu hayali bir dünya."

"Ne diyebilirim ki? İyi kurguları severim. Ayrıca, bu dünyada kötüden çok iyi insan olduğunu düşünüyorum."

"Böyle bir şey düşündüğünüz için hayal görüyorsunuz. Bu dünyanın çoğu kötülük tarafından şekillendirilmiştir. Farklı düşünecek kadar cahilsiniz."

Stella yorumum karşısında incindiğini dudaklarını bükerek anında gösterdi. Belki benim sözlerimden kaynaklanıyordu, ama ben daha çok kelimeleri kullanışımdan kaynaklandığını hissediyordum. Çoğu zaman soğuk davranırdım ama bu konuda kendimi hiç kötü hissetmezdim. İnsanların soğuk olduğumu düşünmeleri, uzak durmak istemelerini kolaylaştırıyordu.

Düzeltiyorum: Eskiden bu konuda hiç kötü hissetmezdim. Stella'nın duygusal tepkileriyle ilgili bir şey bana neredeyse suçluluk hissettiriyordu. Hayır. Neredeyse değil. Kendimi bir pislik gibi hissettim. O duygularını

yüzüne yansıtıyordu. Bense benimkileri ruhumun derinliklerinde saklıyordum. O ve ben birçok yönden birbirimize çok zıttık.

"Her zaman bu kadar huysuz olmanın sebebi ne?" diye sordu. "Bir nedeni olmak zorunda mı?"

"Her zaman bir nedeni vardır."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kafamı dolduran düşünceleri paylaşmak istemedim. Böyle olmamın nedenlerini biliyordum ama bu ayrıntıları karımla paylaşmak istemiyordum.

Geçici karım, sadece birkaç ay daha bağlı kalacağım bir kadın.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim, sözlerimin soğukluğu neredeyse yüzümü buruşturmama neden oluyordu. Yine de elimde değildi. Zihnimi karanlık yerlere götürüyordu ve en son istediğim şey, bulutlar başımın üzerinde karardığında beni görmesiydi.

"Seni kim incitti Damian?" diye fısıldadı, sözleri endişeyle doluydu.

"Dünya," diye cevap verdim bir saniye bile düşünmeden.

Keşke bunu daha iyi düşünseydim, çünkü bu Stella'nın hassas kalbini kırmaya yetecek gibi görünüyordu. Endişeli bakışları yüzünden biraz irkildim. Bana sanki terk edilmiş bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyordu ve sadece beni içine alıp rahatlatmak istiyordu.

"Bunu yapma," diye uyardım. "Neyi yapmayayım?"

"Dikkat."

"Elimde değil." Elini hafifçe kolunda aşağı yukarı gezdirdi ve omuz silkti. "Benim işim bu."

"O zaman git başka yerde yap. Ben-"

"Meşgulüm," diye araya girdi. "Evet. Bunu açıkça belirttiniz."

Gözlerimi Stella'dan kaçırdım çünkü onun kahverengi gözlerine bakmaya dayanamıyordum. Neredeyse her zaman böyle olduğum için özür dilemek istememe neden oluyorlardı.

Bir an öylece durdu, bir şey söylememi bekledi ama söyleyecek başka ne vardı emin değildim. Doğrusu, beni huzursuz ediyordu.

Aşinalığın hayatımın bir parçası olmasına asla izin vermemiş olsam da onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ellerini çıplak kollarına dayadı ve bir kez başını salladı. "Tamam, peki, tamam. Belki de konuşmalıyız ve-"

Midemde bir düğüm hissederek yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Nasıl olduğum için mi?" Bir açıklama olması gerektiği halde soru gibi çıkmıştı. Başımı salladım ve başparmağımı burnuma sürttüm. "İşleri zorlaştırdığım için özür dilerim. İnsanlarla birlikte yaşamaya alışık değilim. Dilimi ısırmaya alışık değilim. Buna alışkın değilim," dedim, etrafı işaret ederek. "Senin gibi biriyle etkileşime girmeye."

"Benim gibi biri mi?" "İyi bir insan."

"Hayatında çok fazla iyi insanla karşılaşmadığın için üzgünüm, Damian."

"Sorun yok."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Öyle değil. Ama anlıyorum. Tüm bu durum tuhaf, bu yüzden anlıyorum."

"Sadece bu durumla ilgili değil," diye itiraf ettim. "Ben iyi değilim." "Ne ile?"

"Diğer insanlar."

"Oh," dedi anlayışla. "Şey, insanlar biraz abartılabilir." "İnsanları seviyorsun."

Güldü ve omuz silkti. "İyi ya da kötü."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken ağzımın kenarı biraz seğirdi. "Yemin ederken söylediğim gibi daha iyisini yapacağım. Olduğum gibi bir pislik olmamak için daha iyi olmaya çalışacağım. Pisliğin teki olduğum için özür dilerim. Bunun üzerinde çalışıyorum. Sadece, lütfen... Bana karşı sabırlı ol."

Başını eğip bana doğru bakarken kahverengi gözlerinde bir yumuşaklık vardı. Ağzını araladı ve ben de zihnimle dolgun, kalp şeklindeki dudaklarının kıvrımlarını izledim. Bir insan için bakışlarını ona dikmek inanılmaz derecede kolaydı ve

onun mükemmelliğine takılıp kalmıştı. Stella, Louvre Müzesi'nde sergilenecek bir sanat eserine benziyordu.

Nefes kesici.

Ona karşı bir pislik gibi davrandığımda bile, bir parçam onun olağanüstü varlığını fark etti. O bunu bilmiyordu ama bazen onun güzelliğinin etrafında olmak bile zor geliyordu.

"Sen bir pislik değilsin Damian," diye fısıldadı, sesinde hak ettiğimden emin olmadığım bir nezaket vardı. "Sadece pislik eğilimlerin var."

Biraz kıkırdadım.

Gözleri parladı.

Kahkahalarımı

durdurdum. Gözleri

karardı.

"Keşke daha uzun sürseydi," dedi kahkahalarımdan bahsederken.

Keşke ben de öyle olsaydı diyecek kadar cesaretim yoktu.

"İşine dönmene izin vereceğim, ama lütfen Damian, gerçekten," dedi uzaklaşırken, "haftada bir masaj yaptır. Daha iyi uyuyacaksın."

"İyi uyuyamadığımı nereden çıkardın?"

Bir kez gülümsedi, çok bilmiş bir gülümseme ve sonra yoluna devam etti. O mekânı terk ettikten sonra, oda daha karanlık hissettirdi.

Belki de haklıydı. Belki de karanlığın beni takip etmenin bir yolu vardı.

11

Damian

Sabah güne tesis içindeki spor salonunda egzersiz yaparak başladım. Ağır şeyler kaldırmak ve onları düşürmek en sevdiğim eğlencelerden biriydi. Bazı insanlar terapiye gider, diğerleri spor salonuna. Ben ikincisiydim.

Antrenmandan sonra genellikle duş alır ve kahvaltı hazırlamaya giderdim ama son deadlift setimi yaparken kapı çaldı ve sinirden homurdanmaya başladım. Fuayeye yöneldim ve kapıyı açtığımda elinde kocaman fotoğraf albümleriyle yaşlı bir kadınla karşılaştım. Onu tanıyordum, daha doğrusu tanımıyordum ama cenazede ve düğün töreninde görmüştüm. Arazideki misafirhanede yaşıyordu.

Saçları kırlaşmıştı ve hippi tipi dökümlü bir elbise ile beyaz platform sandaletler giymişti. Ayakkabılarındaki santimlere rağmen boyu sadece 1.80 civarındaydı. Ufak tefek bir kadındı ama enerjisi çoğu kişiden daha büyüktü.

"Merhaba." Gülümsedi. "Seni Stella ile evlendirmiş olsam da, resmi olarak tanışıp sohbet etmedik. Sana biraz zaman vermek istedim.

Yerleşin. Ben Maple, Stella'nın büyükannesiyim, kan bağıyla değil, kalp bağıyla." "O burada değil," diye yorum yaptım.

"Biliyorum, bugün Cumartesi. Sanat dersi almak için şehirde. İçeri gelebilir miyim?" Maple sordu. Bir nevi sordu demeliyim. Düşündüm de, kapıdan içeri doğru ilerlerken bu bir soru değildi. "Antrenmanını yeni mi bitirdin?" diye sordu, söz konusu evde kendini son derece rahat hissederek.

"Henüz tam olarak bitirmemiştim," diye yalan söyledim.

"Yalan söylemek sana kolay mı geliyor?" diye sordu, yemek odasına doğru ilerlerken. Ben onu takip ederken elindeki sepeti masanın üzerine bıraktı. Bana doğru döndü ve ellerini kalçalarına dayadı. "Yoksa kendini biraz kirli mi hissediyorsun?"

Pek bir şey hissetmiyorum.

"Evet." Sanki zihnimi okuyabiliyormuşçasına içten bir endişe ifadesiyle bana baktı. "Bunu görebiliyorum."

"Özür dilerim, bir şeye mi ihtiyacınız var yoksa-"

"Sana Kevin'in fotoğraf albümlerinden getirdim. Sen de bir fotoğrafçı olduğun için bunları görmek isteyebileceğini düşündüm."

Bunu nereden biliyordu? Fotoğrafçılık hobim hakkında kimseyle konuşmazdım. Belki fotoğraf makinelerimi etrafta görmüştür ya da beni dışarıda sahil şeridinde fotoğraf çekerken görmüştür.

Gülümsedi. "Ben sadece insanları okumakta yetenekliyim evlat. Seni çok fazla korkutmama izin verme. Ben sadece iyi büyüye inanırım."

Neden bahsediyordu?

"Her neyse, ben de Stella'm için buradayım," dedi Maple, yine de büyü yorumuna takılmıştım. O bir cadı mıydı? Bu da ne böyle...?

"Oh?" Bu tuhaf kadın tarafından korkutulmamaya çalışarak sordum.

"Stella'm çok hassastır. Sadece yüzüne bakarak duygularını anlayabilirsiniz ve o da duygularını dile getiren biridir. O

onları iletir. Kendi konforu pahasına da olsa, her durumda herkesin rahat olmasını sağlamak ister."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ben Stella gibi değilim. Daha çok senin gibiyim. Bir karamsar. Dünyaya karşı biraz soğuk." Gülümsedi ve bir kez başını salladı. "Pek bir şey hissetmeyen biri. Ama hissettiğim az sayıda şey, değer verdiğim az sayıda insan var, onlar için her şeyi hissediyorum. Bu yüzden buraya sadece şunu söylemek için geldim, eğer Stella'mı incitirsen-"

"Maple-"

"Kesilmekten hoşlanmıyorum,

evlat." Çenemi kapattım.

Devam etti. "Eğer ona zarar verirsen... sana zarar veririm."

Ruhundaki ateş neredeyse kendi tenimi tutuşturacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. "Anlıyorum."

Yüzü yumuşamadan önce sözlerinin sertliği biraz buharlaştı. "Dünya seni incittiği için üzgünüm."

"Bunu sana Stella mı söyledi?" Öfkelendim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Senin ve benim gibi insanlar böyle yaratılıyor. Dünya bizi bıktırıyor. Seni rahat bırakayım. Sadece kendimi tanıtmak ve kız arkadaşıma zarar verirsen neler olacağı konusunda seni uyarmak istedim. Umarım mesaj alınmıştır."

"Öyleydi ve endişelenme. Ona zarar

vermeyeceğim." "Teşekkür ederim, Damian."

Bir kez başımı salladım.

Döndü ve uzaklaşmaya başladı ama omzunun üzerinden baktı. "Sen iyi bir adamsın Damian. Tıpkı baban gibi."

Yüzümü buruşturdum. "Beni tanımıyorsun."

Gülümsedi. "Ama babanı

tanıyordum." "Beni o büyütmedi."

"Evet, ama sizin varlığınızdan haberdar olsaydı, babanız olmayı çok isterdi. Tek istediği bir ebeveyn olmaktı. Seninle bu fırsatı kaçırmış olmasından nefret ediyorum."

"Benden haberi yoktu derken ne demek istiyorsun?"

"Vefatından hemen önce sizin varlığınızı öğrendi. Haber kendisine ulaşana kadar bu dünyada olduğunuza dair hiçbir fikri yoktu."

İçimde bir düğüm oluştu. Hayatımın çoğunu babamdan nefret ederek, beni terk ettiğini düşünerek geçirdim. Gençlik yıllarımı sırf ona defolup gitmesini söyleyebilmek için izini bulmaya çalışarak geçirdim. Sonra bir nefes içinde, benim varlığımdan bile haberdar olmadığını öğrendim. Bu bilgiyi nasıl sindireceğimi bilemedim.

"Damian, Kevin'in seni isteyeceğini bilmenin senin için önemli olduğunu düşünüyorum. Eğer fırsatı olsaydı her gün senin dünyanda olurdu."

Boğazımı temizledim. "Benim gibi olduğunu söylemiştin. Karamsar ve soğuk." "Evet."

"Ama sonra tam tersi şeyler yapıyor ve söylüyorsunuz."

"Ah, evet. Biliyorum. Bazen kendimi daha yumuşak tarafıma kayarken görüyorum. Bu Stella etkisi. Onun etrafında yeterince zaman geçirirsen, o da seni etkisi altına alır."

Evden çıktı ve göğsüm hâlâ ağırdı. Kalbim deli gibi atıyordu ve avuç içlerim terlemişti.

"Maple," diye seslendim, kendimi ön verandada durmuş, arabasına tırmanırken ona doğru bakarken buldum. Durdu ve devam etmemi bekleyerek bana doğru baktı. "Ona zarar vermeyeceğim," diye tekrarladım, Stella'dan bahsediyordum. "Sana söz veriyorum."

"Sözünün senin için önemli olduğunu hissediyorum." "Öyle."

"O zaman bunu bana verdiğin için teşekkür ederim." Stella'nın gülümsemesiyle gülümsedi. Aralarında kan bağı olmasa da, benzerlikleri görebiliyordum. "Sana inanıyorum.

Onu da koru, tamam mı? Eğer ihtiyacı olursa?"

Nedenini bilmiyordum ama yapacağıma söz vermiştim.

O öğleden sonra Stella eve döndü ve bir şekilde mekân artık o kadar da karanlık görünmüyordu. Mutfakta yemek pişiriyordum ve o elinde taze sebze ve meyvelerle dolu bir çantayla içeri girdi.

"Oh, merhaba," dedi, beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Merhaba."

"Burası nefis kokuyor," dedi yiyeceklerini boşaltmaya başlarken. "Makarna mı?"

"Evet."

Karnı guruldadı ve biraz kıkırdadı. "Ve işte akşam yemeği için bir paket ramen noodle ile buradayım."

"Maple," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bu sabah uğradı. Bana Kevin'in çalışmalarının fotoğraflarını getirdi."

"Ah." Elleri göğsüne düştü. "O şeyleri görmek çok zor olmalı."

"İçine bakmadım."

"Anlıyorum."

Başka bir şey söylemedi ama bana bakmaya devam etti. Bakışları beni huzursuz ediyordu çünkü var olduğunu bilmediğim bir rahatlık hissi veriyordu. Ayaklarımı kaydırdım ve makarna tabağıma bakmaya geri döndüm. "O nazik biri. Maple."

"O tanıdığım en iyi insanlardan biri. Aslında bugün sanat sınıfıma uğradı ve bana sizden de bahsetti."

"Ne dedi?"

"Sana zarar vermeyeceğime dair bana söz verdirdi."

Kahretsin, Maple.

Yırtık ve çürük kalp tellerimi çekmenin yolu.

Stella tüm yiyecekleri boşaltmayı bitirdi ve sonra yeniden kullanılabilir poşetlerini kilere attı. Mutfaktan çıkmak için yanımdan geçerken, yatak odasına yönelmeden önce midesi tekrar guruldadı.

Yaklaşık on beş dakika sonra yatak odasının kapısını çaldım.

Kapıyı açtı ve gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba."

Hep aynı kelimeleri kullandık. "Merhaba" ve "Merhaba."

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, kapısını çaldığım için kafası karışmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır."

"Değil mi?"

"Yani, evet."

"Tamam...?"

"Yani," diye homurdandım ve avuç içimi enseme sürttüm. "Fazlası var."

"Ekstra ne?"

"Yemek."

Daha fazla gülümsedi ve gözlerini kıstı. "Varmak istediğin nokta tam da orası gibi geliyor ama yine de biraz daha yönlendirilmeye ihtiyacım var."

"İsterseniz fazladan yiyecek var. Çok yaptım."

"Normalde yemek artıkları için saklamıyor musun? Cuma günü gelecek hafta için yemek hazırlama günün değil mi?"

Beni bu kadar yakından izliyor muydu?

"Önümüzdeki hafta iş yemeği toplantılarım var. Buna ihtiyacım olmayacak." "Zorlamak istemem ama seninle yememi istersen-"

"Bilmiyorum."

Gözleri karardı ve sanki onu sinirlendirmişim gibi ağzının kenarı seğirdi. Maple haklıydı. Stella yüzündeki her bir duyguyu sergiledi.

"Demek istediğim, yapacak işlerim var. Ofisimde yiyeceğim. Ama kalan yemekleri yemekte özgürsünüz."

"Çok naziksiniz ve teklifinizi kabul edeceğim. Teşekkür ederim, Damian."

"Evet."

"Eğer birlikte yemek yemek istersen-"

"İlgilenmiyorum, Stella."

"Tamam o zaman. İyi geceler."

Ona "Sen de" demek istedim ama bunu söylemeye dilim varmadı.

12

Stella

DAMIAN HARIKA BIR AŞÇIYDI. Yemeğimi bitirdikten sonra mutfağı temizledim ve akşamımın geri kalanını geçireceğim oturma odasına yöneldim. İzlemek istediğim filmi seçebildim, bu da en sevdiğim romantik komedilerden biri oldu. Şimdiye kadar yapılmış tüm romantik komedileri izlediğimden neredeyse emindim, hatta farklı dillerde altyazılı olanları bile.

Eğer bir aşk hikayesi varsa, onu izlemek için orada olacaktım - gözyaşlarımla ve her şeyimle. Artı, ne kadar klişe, o kadar iyi. *Peyniri getir, Hollywood.*

Ben oturma odasında battaniyeye sarınmış bir şekilde otururken, Damian elinde boş bir bardakla koridordan geçti. Gözleri önce bana sonra da televizyona takıldı. Oflayıp pufladı ve yoluna devam etti.

"Yapma bunu!" Dedim.

"Neyi yapmayayım?"

"Huff film seçimlerime bak."

"Oflamadım."

"Evet, öyle yaptın. Her zaman oflayıp pufluyorsun."

"Eğer her zaman oflarsam, senin filminde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben, şey, bilmiyorum, ama filmim yüzünden oldu. Ekrana baktığında o huysuz kaşlarını çatmıştın. İnkâr etme."

"Yapmayacağım. Romantik komedileri sevmiyorum. İlişkiler için gerçekçi olmayan standartlar oluşturuyorlar."

"Flaş haber, a m a ç da bu zaten. Gerçeklik zaten yeterince yavan. Filmler abartılı ve sevimsiz olmayı hak ediyor."

"Neden gerçekçi olmayan bir şey izlemek istiyorsun?"

"Çünkü gerçekliğim için gerçek dışı olanı tezahür ettiriyorum." "Oh. Sen de onlardan birisin."

"Neyin bir tanesi?"

"Sadece düşünceleriyle bazı şeyleri yaşamlarında tezahür ettirebileceklerini düşünen insanlar."

"Düşüncelerinizin güçlü bir araç olduğunu düşünüyorum, evet. Benimle istediğiniz kadar alay edin ama ben hayatımda pek çok şeyi tezahür ettirdim ve düşüncelerime odaklandığımda daha iyi çalışıyor."

"Beni sen mi gösterdin, Cinderstella?"

"Hayır. Hâlâ buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyorum."

"Muhtemelen geçen yıl aklına gelen kötü bir düşünce ya da onun gibi bir şey."

şaka yaptım.

O... şaka yaptı. Bana karşı şakacı davranıyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Damian'ı okumak zordu. Sanki tüm varlığı eski Yunanca bir metinde yazılı gibiydi ve anlamını çözmek için bağlam ipuçlarını kullanmam gerekiyordu.

"Muhtemelen haklısın. Muhtemelen patlayıcı ishal olduğum, evrene küfrettiğim ve bana gönderecekleri başka bir bok olup olmadığını sorduğum o geceden sonra ortaya çıktın."

Bu sefer tamamen gülümsedi ve bir öncekinden biraz daha uzun süre kaldı.

Bunu daha sık yap, Damian.

Zevkle başını eğdi. "Bir şey değil." Güldüm.

Onun bu yönünü seviyordum. O kadar ağır gelmeyen yanını. Beni yanlış anlamayın, duruşu hâlâ gergin ve sertti ama gözleri... daha yumuşak görünüyordu. Etkileşimin dağılmasını istediğimden emin değildim, bu yüzden onu değiştirdim.

"Yani, romantik komedilerden hoşlanmıyor musun?" diye sordum. "Hayır."

"O zaman ne izliyorsun?" Kaşımı kaldırdım. "Dur tahmin edeyim, belgeseller."

"Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?" "Öyle değil... sadece sıkıcı bir şey."

"Sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Yani, bilmiyorum? Neyle ilgilendiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Benimle pek bir şey paylaşmıyorsun."

"Kişisel algılama. Her ne kadar her şeyi kişisel a l g ı l a d ı ğ ı n ı hissetsem de."

Daha dik oturdum. "Ben..." Başladım ama kelimeler dilimden döküldü.

Her şeyi kişisel algıladım. Bu benim hayattaki en büyük mücadelelerimden biriydi.

"Az önce tanık olduğum şey kendini gerçekleştirme miydi?" diye sordu. "Birazcık."

"Seninle gurur duyuyorum Stella."

Kanepeden reverans yapar gibi yaptım.

Elindeki bardağa ve sonra mutfağa doğru baktı. Henüz, yerine . Yürümek Uzakta, o temizlendi onun Boğaz. "I Yapma. yap

belgeseller."

"Öyle mi?"

"Genellikle üzücü durumlara dayanıyorlar ve ben üzücü durumları izlemeyi sevmiyorum. Onları kendi başıma yeterince yaşadım. Zihnime fazladan üzüntü eklemekten hoşlanmıyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Hayatıma kazara daha fazla hüzün katmaktan nefret ediyorum."

Gülümsedim ve kanepenin boş tarafını işaret ettim. "İşte bu yüzden bu romantik komediyi benimle birlikte izlemelisin. Ben iyi hissettiren şeylerden yanayım."

"Çok kurabiye kesiciler," diye homurdandı.

"Biliyorum. Onları bu yüzden seviyorum. Çünkü ne olursa olsun, ne kadar mücadele ederseniz edin, sonsuza dek mutlu olacağınız garanti. Bence dünyanın birkaç tane daha sonsuza dek mutlu sona ihtiyacı var. Yani, tekrar..." Boş koltuk minderini işaret ettim.

Ofladı. Yine de bu onun sinirli huff'ı değildi. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Damian'ın oflamalarının, homurdanmalarının ve yüz buruşturmalarının arasındaki farkı öğrenebilmiştim. Bazıları kızgın olduğu zamanlar içindi. Diğerleri bunaldığında. Hatta birkaçı rahatsızlık hissettiğinde.

Bu seferkinin ikincisi olduğuna

inanıyordum. Umuyordum.

"Bitirmem gereken işler var," diyerek teklifimi reddetti.

"Ah. Doğru, elbette. Peki, iyi geceler. Fikrini değiştirirsen ben burada olacağım."

Mutfağa doğru yürümeden önce bir kez başını salladı. Ben de fazla düşünmeden battaniyeme, atıştırmalıklarıma ve gülünç derecede bayat filmime geri döndüm. Damian elinde dolu bir bardakla mutfağa giden koridordan geri döndüğünde bana doğru bakmadı ama ben ona doğru baktım. Sonra bakışlarım tekrar televizyona gitti.

Damian'ın boğazını temizleyip dikkatimi tekrar ona çekene kadar adımlarını duraklattığını fark etmemiştim bile.

"Evet mi?" Ben sordum.

"Otuz ila kırk beş dakika içinde işimi bitirmiş olurum. Bilirsin işte. Eğer başka bir dandik filme başlarsan."

Kocaman gülümsedim. Bir sonraki filmde bana katılmak için davet edilmek mi istiyordu? "Tabii ki. Bunun sadece on beş dakikası kaldı, ama ben katılman için."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Sorun değil. Sen devam et. Sorun değil." Uzaklaşmaya başladı, ben de "Damian" diye seslendim.

"Evet?"

"Seni bekleyeceğim."

Ağzının kenarı seğirdi ve bekleme önerimi reddedecekmiş gibi dudaklarını araladı ama sözünü kestim.

"Sana patlamış mısır bile yaparım."

Kaşları çatıldı ve kaş çatma çizgilerinin bu kadar çekici olması beni şaşırttı. Bir kaş çatmanın bu kadar zahmetsizce güzel görünebileceğini bilmiyordum.

"Tereyağlı mı?" diye sordu. "Ve tuzla," diye yanıtladım.

Biraz homurdandı. Bu homurtu sinirlerinden kaynaklanıyor gibiydi. Gergin miydi?

Ben daha sorgulamadan başını salladı ve başparmağını burnuna götürdü. "İşim bitince kontrol edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Ben burada olacağım. Yüzümü dolduruyorum. İşin bitmeden bana mesaj at ki patlamış mısırını hazırlayayım."

Gitmeden önce neredeyse bana gülümsüyordu. En azından zihnim buna inanmak istiyordu.

Yirmi dakika geçtiğinde Damian bana bir patlamış mısır mesajı attı. Sekiz dakika sonra yeniden ortaya çıktı. Bu kez, rahatsız edici görünen takım elbisesini giymemişti. Yine de düz beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giymişti. Her nasılsa bu onu her zamanki robot halinden daha insani

gösteriyordu.

Her nasılsa bu eşofman altı, kasık bölgesindeki çok net ve mevcut kalın iz nedeniyle midemin kelebeklerle dolmasına neden oldu. Damian'ın aşağılarda pek bir eksiği olmadığı gün gibi ortadaydı.

Kulaktan kulağa gülümsedim ve ellerimi birbirine vurarak aklımdan geçen uygunsuz düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. "Mükemmel zamanlama. Sırada *Evlenme Teklifi* var."

"Dur tahmin edeyim, bir tür sahte evlilik durumu."

Bir kaşımı kaldırdım. "Gördün mü?"

Yerine oturup patlamış mısırını almadan önce bana birkaç kez göz kırptı. "Bir nevi yaşıyorum."

Touché.

"Dinle, eğer benden sakladığın gizli bir romantik komedi sapkınlığın varsa, yapma. Burada utanç verici sapkınlıklar yapmayız. Bazı kadınlar için bu büyük bir tahrik unsuru olabilir." Durakladım. "Yani, eğer biriyle çıkmak istiyorsan. Çıkmıyorsanız da sorun değil. Ama bir ilişkin var mı? Bu konuda hiç konuşmadık ve-"

"Stella."

"Evet?"

"Yirmi soru mu oynayacağız yoksa filmi mi başlatacaksın?"

Daha dik oturdum, umutluydum.

Yirmi soruluk bir oyundan ne kadar keyif alacağımı hafife almış.

"Hayır, Cinderstella," diye mırıldandı. "Ama Beast-"

"Oynat tuşuna bas."

Suratımı astım ama dediğini yaptım. Filmi izlemeye başladık ve arada bir Damian acı yorumlarını yapıyordu, ben de esprili mizahımla karşılık veriyordum ve o neredeyse gülümsüyordu, ben de neredeyse hoşuma gidiyordu, bir hamster tekerleği gibi dönüp duruyordum.

Sonra bir sahnede neredeyse ağlayacak gibi oldu. Yine de, cam gibi gözleri kalmadan önce ağzına bir avuç patlamış mısır attı. Bir yorum yapmak için dudaklarımı araladım ama çalan telefonum düşüncelerimi böldü.

Jeff'in adının ekranda yanıp söndüğünü gördüm. Damian'ın gözleri bana baktı ve kumandayı kapıp filmi duraklattı.

Teşekkür ederim, diye mırıldandım.

Onaylarcasına başını salladı ve patlamış mısırına geri döndü.

Telefona cevap verdim ve hafifçe Damian'a arkamı döndüm. "Hey, Jeff, neler oluyor? Senin işe başlaman gerekmiyor mu-"

"Merhaba, ben Kate," dedi bir ses, hattı keserek. "Jeff adına arıyorum."

Dik oturdum. "Kimsin sen? Neden onun telefonu sende?"

"Jeff'in DJ'lik yapması gereken kulüpte çalışıyorum. Daha konsere başlayamadan zil zurna sarhoş oldu. Sizi arayabilmem için telefonunu açabilmesi için her şeyi yapmam gerekti. Gelip onu alabilir misin?"

"Aman Tanrım, evet. O iyi mi?"

Göz ucuyla Damian'ın biraz daha dik oturduğunu fark ettim.

"Evet, sadece sarhoş. Biraz da hıyarın teki ama bilirsin, alkol insana bunu yapabiliyor." Kate bana kulübün adresini verdi ve telefonu kapatmadan önce ona teşekkür ettim. Ayağa kalktım ve Damian da benimle aynı anda, telaşlı bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Jeff. Biraz sarhoş oldu ve bu gece eve bırakılması gerekiyor. Gidip onu almam gerekiyor." Bir televizyona bir Damian'a baktım. "Filmi durdurmak zorunda olduğumuz için üzgünüm. Devam edebilirsin.

-"

"Dönmeni bekleyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Sorun değil. Sen devam et. Sorun değil."

"Stella."

"Evet?"

"Seni bekleyeceğim," dedi nazikçe, daha önce filme başlamak için onu bekleyeceğimi söylediğimde yaptığımız konuşmayı tekrarlayarak. Bir an için gülümsediğine yemin edebilirim, ama gülümsemesi göründüğü kadar çabuk kayboldu. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama başını salladı. "Git."

Ben de gittim.

JEFF EĞLENCELI BIR SARHOŞ DEĞILDI. Tam tersi, dürüst olmak gerekirse. Ne zaman büyük bir konseri olsa, sinirlerini yatıştırmak için alkol kullanmaya çalıştığını biliyordum. Ne yazık ki, sınırını bilmiyordu ve onu aşma konusunda profesyoneldi.

"Jeff, ne yapıyorsun?" Forty-Four gece kulübüne yaklaştığımda sarhoş ortağımı kulübün dışındaki bankta, yanında eşyalarıyla otururken buldum.

Ayağa kalktı ve bana doğru tökezlerken bir şeyler mırıldandı. "Bu kendini beğenmiş pisliklere inanabiliyor musun? Beni kovdular!" diye mırıldandı.

Gece kulübüne girmek için sıra vardı ve herkes bize bakarken içimi bir utanç dalgası kapladı. Kollarımı bana yaslanmış olan 1.80 boyundaki sarhoş adama doladım ve fısıldadım: "Sorun yok. Hadi seni eve götürelim. Anahtarların nerede?"

Tanınmayacak bir şeyler mırıldandı.

"Hey, bayan, onu buradan çıkarmalısınız," dedi fedai, kaşları düşük ve gözleri kızgınlıkla doluydu.

"Sikimi yala, göt h e r i f," diye bağırdı Jeff, kot pantolonunun üzerinden aletini avucunun içine alırken. Mahcup olmak hissettiklerimi anlatmaya yetmiyordu bile.

"Kes şunu Jeff," diye fısıldayarak bağırdım ve onu yanıma çektim.

"Hey bebeğim, istersen sen de benimkini yalayabilirsin." Bana doğru döndü ve burnuma vurdu. Şaşırtıcı bir şekilde, oral seks aklımdaki son şeydi. Evde oturup Sandra Bullock ve Ryan Reynolds'ın kurgusal aşkını izlemeyi tercih ederdim.

Birkaç kaba yorumundan sonra onu arabaya bindirdim. Sonra ekipmanlarını arabamın arkasına attım. Ekipman, onun sahip olmasına alışkın olduğumdan çok daha güzel görünüyordu. Bu kesinlikle başka bir günün tartışması olacaktı. O pikapları alacak parayı nereden bulmuştu?

Bagajı kapattıktan sonra arabanın sürücü koltuğuna tırmandım ve koltuğunda ileri geri sallanan, tamamen sarhoş olmuş erkek arkadaşıma baktım. Kontak anahtarını çevirdiğimde içimde garip bir ürperti hissettim. "Evinin anahtarları yanında mı Jeff?" diye sordum.

"Evinin anahtarları yanında mı Jeff?" diye cevap verdi benimle alay ederek.

Söz konusu anahtarlar olmadan onu evine geri götüremeyeceğimi biliyordum ve onunla iletişim kurmaya çalıştıkça daha da sinirleniyordum.

"Unut gitsin. Bu gece benimle kalacaksın," dedim ama o bu yorumumu umursamadı, hatta fark etmedi bile. Ayakkabılarının bağlarını çözüp ön panelimin üzerine fırlatmakla meşguldü, bir yandan da benim bilmeyecek kadar havalı olduğum yeni müzik sanatçıları hakkında konuşup duruyordu - onun sözleri, benim değil.

Araziye yanaştığımızda Jeff hala durmadan konuşuyordu, bazı anlamsız kelimeler, tam olarak tespit edebildiğim bazı kelimeler ve duygularımı biraz inciten bazı yorumlar.

Bana yaslanarak onu evin içine doğru sürükledim. Ön kapıyı açtığımda, önündeki duruma bakan Damian'ın önünde durdum. Şaşkın görünüyordu ama tek kelime etmedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Evinin anahtarlarını bulamadı ve bu gece burada kalmak zorunda."

Damian anlayışla başını salladı.

Jeff başını kaldırdı ve sırıttı. "Sen benim kızın yeni oda arkadaşı olmalısın." Damian kuru bir sesle, "Öyleyim," diye cevap verdi.

"Sadece onunla yatma," diye atıldı Jeff. Tökezleyerek Damian'ın yanına gitti ve sırtını sıvazladı. "Tabii bu bize fazladan birkaç milyon kazandırmazsa." Damian güldü ama bu yorum hiç de komik değildi.

Damian şaşkın bakışlarla bana baktıktan sonra ayağı kayan Jeff'ten birkaç adım geri çekildi. Erkek arkadaşım hayatının en komik anlarından birini yaşıyormuşçasına gülerek yere yığıldı ve ben dehşet içinde öylece kalakaldım.

"Birkaç milyon anlamına gelse, onu ne kadar çabuk satacağımı bilsen şaşarsın. Ve o da bunu kabul ederdi, değil mi bebeğim?"

"Kes şunu Jeff," diye azarladım, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Kes şunu Jeff," diye alay etti Damian'a bakmadan önce. "Sana da her zaman ebeveynlik yapıyor mu? Yemin ederim, bu kadın kıçımda o kadar çok duruyor ki, dildolar tarafından becerilmekle ilgilendiğimi sanırsın."

"Jeff!" Mahcup bir şekilde tısladım. Bakışlarım Damian'a ve onun en mavi gözlerine kilitlendi. "Çok özür dilerim."

Cevap vermedi. Sadece arkasını döndü ve kapıyı arkasından kapatarak ofisine geri döndü.

"Şu anda sana inanamıyorum Jeff!" Kendini ayakta duracak pozisyona sürüklerken haykırdım. O akşam aklını kaçırmıştı ve Damian'ın önünde bana yaşattığı utancın üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

"Sus be kadın. Şakaydı," diye mırıldandı hıçkırırken. "Peki, sikimi yalayacak mısın, yoksa uyumaya mı gideyim?" diye sordu elini kasık bölgesine sürterek. Beni sarhoş bir Jeff'ten daha çok tahrik eden bir şey yoktu. Evimize alkol girmesine asla izin vermememin nedeni buydu. Sınırını asla bilmezdi ve içtiği zaman pek de hoşlanmadığım bir insana dönüşürdü.

Onu boş odalardan birine koydum, yatağa yığıldı ve birkaç saniye içinde bayıldı. İyi oldu. Onun maskaralıklarına daha fazla katlanamazdım.

Oturma odasına gittim ve çok erken biten film gecesinden kalan tüm atıştırmalıklarımı ve diğer şeyleri temizlemeye başladım.

"Bunları ben getirebilirim," diyen bir sesle döndüğümde Damian'ın arkamda durduğunu gördüm. Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuştu ve erkek arkadaşımın aksine uzun boylu ve sert duruyordu.

"Oh, hayır, sorun değil. Bu duruma tanık olduktan sonra filmi izlemeyi bitirmek istemeyeceğinizi düşündüm."

"Seni incitti mi?" "Ne

yaptı?"

"Erkek arkadaşın. Sana zarar verdi mi?"

Yorumlarından dolayı kafam karışmış bir şekilde hafifçe güldüm. "Ne?

Tabii ki hayır.

O sadece sarhoş ve-" "Seni

küçümsüyor."

Vücudum onun sözlerine tepki verirken tüylerim diken diken oldu. Başımı iki yana salladım. "Öyle görünebileceğini biliyorum ve kendini sunuş şekli için özür dilerim."

"Bir erkek için özür dilemek senin işin değil."

"Evet, hayır, biliyorum, ama..." Neden bana karşı bu kadar kısa ve çabuk davranıyordu? Neden bunu olmadığı bir şeymiş gibi gösteriyordu? "Jeff... sarhoşken kendinde değil."

"Onun gibi adamlar gördüm," dedi. "Şu anda ayık olduğundan daha kendinde."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum."

"Dinle, ne bildiğini sandığını bilmiyorum ama bilmiyorsun. Jeff'le durumumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve-"

"Senin ona arka çıktığın gibi o kıçın da sana arka çıkmasını umuyorum. Ama bundan şüpheliyim."

Bana karşı son derece soğuk davranıyordu ama nedenini anlayamıyordum. Elbette, Jeff sarhoştu ve birkaç tuhaf yorum yapmıştı ama Damian'ın böyle tepki vermesini gerektirecek bir şey değildi. Bir nedenden dolayı işi abartıyordu ve ben nedenini anlayamıyordum.

"Neden umursuyorsun ki?" diye

sordum. "Umurumda değil."

"O zaman belki de en iyisi sen kendi işine bak," dedim elimi kolumda aşağı yukarı gezdirerek.

"Evet. Belki." "İyi

geceler, Damian."

Cevap vermedi, ki bu şaşırtıcı değildi.

Temizlendikten sonra, hem anneme hem de Kevin'a yakın hissetmek için dışarıya, okyanusa doğru yöneldim. Dalgalar kıyıya çarpıyordu ve ben de içimi dolduran tüm güvensizlikleri temizlemek için suya girdim.

Jeff'in taşkınlıklarını ve sarhoşluğunu temizlemek istedim. Damian'ın soğukluğunu ve yorumlarını üzerimden atmak istedim. Dışarıdan gelen tüm eleştirilerden kurtulmak istiyordum.

Ben de kendimi dalgaların altına bıraktım ve atalarıma beni iyileştirmeleri için yalvardım.

13

Stella

Jeff yatakta yuvarlanırken, "Kahretsin, kafam," diye mırıldandı. Sarhoş gecesinden uyanması için saatlerdir bekliyordum.

Yatağın kenarına otururken, "Kusmadığına şaşırdım," diye yorum yaptım.

Yerinde kıpırdandı ve avuçlarını gözlerine sürttü. Etrafına alıştığında, odaya dolan ışığın baş ağrısını şiddetlendirdiğinden emin olduğum için inledi.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

"Kevin'in evinde. Dün gece seni kulüpten almak zorunda kaldım. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, gerçekten. Dün gece şovumu yaptığımı bile hatırlamıyorum." "Çünkü şovunu yapmadın."

"Ne?! Neden?!" diye bağırdı ve yatakta oturur pozisyona geçti. Ani yükselişinden dolayı biraz sıçradım.

"Bilmiyorum Jeff. Sen söyle. Yani, senin telefonunu kullanan birinden seni almamı söyleyen bir telefon aldım. Kulübün dışında ekipmanlarınla iki büklüm oturuyorsun ve bu arada o ekipmanları nereden buldun?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve mırıldandı. "Bunu şu anda yapmıyoruz, Stella."

"Affedersiniz? Jeff? Bunu kesinlikle şimdi yapmalıyız. Dün gece Damian'ın önünde beni ne kadar küçük düşürdüğünü biliyor musun? Kulübün dışındaki o insanların önünde?"

Bana doğru baktı ve başını eğdi. Kaşlarını indirdi ve boğazını temizledi. "Ekipmanlarımı aldın mı?"

Sorumu görmezden gelip maddi eşyaları konusuna devam edince kalbim sıkıştı.

Yorumlarımı bir kenara itmesinin acısını fark etmiş olmalı ki hızla ayağa kalktı. "Özür dilerim Stella. Ben bir aptalım. Dün gece işleri tamamen berbat ettim. Konserim için son derece heyecanlıydım ve kafamın içinde duyabildiğim tek şey babamın sesiydi, bana yeterince iyi olmadığımı söylüyordu. Bunu yapamayacağımı söylüyordu. Ben de kendi kafamdan çıkmak için birkaç kadeh içtim."

"Biliyorsun, içki içmenin sana hiçbir faydası olmaz."

"Evet, ama biliyorsun" - başının yan tarafına vurdu ve omuz silkti
- "Baba sorunları falan. Ama özür dilerim." Bana doğru yürüdü ve kollarını bana doladı. "Bir daha böyle bir hata yapmayacağım," diye yemin etti.

"Tamam. Ama ekipman?"

"Bu konuşma devam etmeden önce ayılamaz mıyım? Bunun için beni yiyip bitireceğini zaten biliyorum."

"Söyle bana Jeff."

"Küçük bir kredi çektim, tamam mı?"

"Ne? Bunu neden yapıyorsunuz? Bunu karşılayamayız-"

"Ama yapabiliriz," diye araya girdi ve ellerimi avuçlarının içine aldı. Onları hafifçe sıktı. "Bunu anladığını sanmıyorum, Stella. Kevin sayesinde multimilyoner olduk."

"Bu sadece altı ayı tamamlayabilirsek olur. Ayrıca, bir şeyler için kredi almamalısın-"

"Neden bizim için mutlu olamıyorsun?!" diye bağırdı, öfkesi her geçen saniye artıyordu. "Her zaman okyanus tanrınıza yardım için dua ediyorsunuz, bu yüzden yardım gönderdiklerinde bunu kutlayamıyorsunuz bile."

İçimde bir düğüm oluştuğunu hissettim. "Lütfen sesini

alçalt." "Lütfen bu kadar, bu kadar, bu kadar-"

"Ne olmuş yani Jeff?"

"*Senin gibi*!" diye bağırdı. "Her şeyi olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getiriyorsun. Bu çok yorucu. Çok yorucusun, Stella."

Altlarında ağır torbalar olan gözlerine baktığımda tüylerim diken diken oldu. Sözleri canımı yaktı ve nutkum tutuldu.

"Burada bir sorun mu var?" diye sordu derinden gelen bir ses. Döndüğümde Damian'ın geniş omuzları ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada dikildiğini gördüm. Dikkati Jeff'in üzerindeydi ve saldırmaya hazır görünüyordu.

"Sen de kimsin be?" diye sordu Jeff.

"Ben Damian, Stella'nın oda

arkadaşıyım."

Ev arkadaşı. Koca. Aynı şey, farklı terimler.

Jeff göğsünü biraz kabarttı ve bana döndü. "Vasiyetteki adam bu mu?"

"Dün gece tanışmıştık," dedi Damian soğuk bir ifadeyle. "Sanırım o karşılaşmayı hatırlayamayacak kadar sarhoştun."

"Evet, muhtemelen." Jeff bana doğru baktı. "Ben su almaya gidiyorum, sonra bu tartışmayı evde bitiririz."

Ben bir şey yapamadan Jeff, Damian'ı ve beni iterek yatak odasından çıktı.

O gittiğinde boğazımda düğümlenen nefesi serbest bıraktım. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Damian'a bakarken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Gürültü için özür dilerim."

"Sana bağırdı."

"Evet. Biraz akşamdan kalma ve pek sabah insanı değil."

"Öğlen oldu."

"Doğru. Tabii ki. Ama o-" "Bunu yapmak zorunda değilsin, Stella."

"Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Yaptıkları için bahaneler uydurun."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, görünüşe göre o da bilmiyordu çünkü bir süre tam bir sessizlik içinde durduk. Yine de aklında bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Damian'ın düşüncelerinde her zaman bir şeyler vardı. Sadece bunları asla bir izleyici kitlesiyle paylaşmazdı.

"Sadece söyle, Damian. Bir şeyler düşündüğünü biliyorum, o yüzden devam et ve söyle."

"Bu beni rahatsız ediyor," dedi dik durarak. "Seni rahatsız eden ne?"

"İçme şekli ve içerken sizinle konuşma şekli. Akşamdan kalma olduğunda sana bağırma şekli. Bu beni rahatsız ediyor."

"I-"

"Canını yakıyor mu?" diye araya girerek bana yaklaştı.

"Bana bunu sormaya devam edemezsin, Damian," diye fısıldadım. "Bu konuda yalan söylemeyi bıraktığında sormayı bırakacağım, Stella."

Sertçe yutkundum, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Bana hiç vurmadı," dedim sertçe, emin bir şekilde.

Damian'ın yüz hatları en yürek parçalayıcı ifadeye büründü. Okyanus mavisi gözleri umutsuzluğun eşiğinde bana bakıyordu. Tek başına ifadesi bile neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ağlamama neden olacaktı.

"Stella," diye fısıldadı, yaklaşıyordu. O kadar yakındı ki aramızdaki mesafe sadece birkaç santimdi. O kadar yakındı ki, vücudundan yayılan ısı tenime değebiliyordu. Ortaya çıkarmayı düşünmediğim bir gerçeği söylerken ağzını ayırdı. "Bir erkeğin bir kadını incitmesinin tek yolu bu değildir."

"Ben... o..." Kafam karışmıştı. Damian'ın benden ne söylememi istediğinden bile emin değildim. "Jeff düşündüğün kadar kötü biri değil."

"Umarım kendinize de başkalarına davrandığınız kadar nazik davranırsınız, ancak ortaklık seçiminize bakılırsa bundan şüpheliyim."

"Bu çok kaba Damian," dedim usulca, gözyaşlarının eşiğinde hissederek. "O zaman özür dilerim," diye cevap verdi. "Rencide etmek istemedim. Sadece demek istediğim
gerçekleri konuşmak için."

"Bunlar gerçek değil. Bu senin
fikrin." "Güven bana, Stella.
Bunlar gerçekler."

"Stella! Telefonumun şarjı bitti. Beni arabama geri götürmen gerekiyor," diye bağırdı Jeff. "Acele et, olur mu?"

Damian geri adım attı.

Kıpırdamadan durdum, bütün bu olanlardan dolayı sarsılmıştım.
"Üzgünüm, gitmem gerek," diye mırıldandım ve yanından geçip odadan çıktım.

"Stella."

"Evet?"

Damian, "O senin romantik komedindeki kahraman değil," dedi. O devam ederken mavi gözlerine baktım. "O açılış jeneriğindeki sik kafalı erkek arkadaş."

JEFF ve ben evimize döndükten sonra hala biraz akşamdan kalmaydı, ben de ona kahvaltı hazırladım. Özür dilemesi biraz zaman aldı ama bana davranışları için üzgün olduğunu söyledi. Sonra beni bir döngüye soktu.

"Onunla tanışmak istiyorum da ne demek?" Jeff'in sözleriyle kafam karışmış bir halde sordum. "Onunla daha yeni tanıştın."

"Hayır, onunla gerçekten tanışmayı kastediyorum.

Oturup konuşmak." "Neden?"

"Neden olmasın? Erkek arkadaşının kocanla tanışmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" dedi oturma odasında oturmuş plak koleksiyonunu karıştırırken. "Tabii bu konuda tuhaf davranmanın bir nedeni yoksa."

Odanın diğer tarafına geçip yere, onun ve plakların yanına oturduğumda sözleriyle beni enayi yerine koyduğunu hissettim. "Ne dedin? Hayır. Tabii ki bir nedeni yok. Neden böyle düşündün ki?"

"Düğüne davet edilmedim," dedi.

Güldüm. "Davet edildin. Gelmek istemediğini söylemiştin."

"Tabii ki gelip başka bir adamın kadınımla evlenmesini izlemek istemedim. Ama birlikte yaşadığınız kişiyle tanışmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Yani, ya o bir sapıksa? Ya da bir seri katilse?"

"O bir seri katil değil."

"Bunu bilmiyorsun. Bugün döndükten sonra onu araştırdım, sicili temiz ama anlaşılan bana onun hakkında bir şey söylemeyi unutmuşsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ve bu?"

"Calvin Klein modellerine benziyor."

Gözlerimi kıstım. "Ne? Bekle bir dakika... sen...?" Jeff'in yüzündeki ciddi ifadeye bakarken kıkırdamaya başladım. "Kıskandın mı?"

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bunu komik bulmana sevindim! Kız arkadaşın her gün yakışıklı bir adamla evlenmiyor."

"Kısa bir hatırlatma, bunların hiçbiri benim fikrim değildi Jeff. Senin fikrindi.

Bunu yapmak istemedim."

"Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Sadece bir Yunan tanrısıyla birlikte olduğunu bilmiyordum."

Yaklaştım ve kollarımı ona doladım. "Açıkçası bakışlarını fark etmemiştim bile."

Bu bir yalandı. Bakışlarını fark ettim. Bunu yapmamak imkansızdı.

Jeff ortaya çıktı rahatlamış tarafından benim cevap. "Sen gerekir tutmak mesafeni koru."

Gülümsedim. "Kıskanç tarafını pek sık görmüyorum. Bu bir tür tahrik edici."

Plaklarını yere bıraktı ve beni kucağına çekti. "Öyle mi? Bu senin için yeterli mi?"

"Erkek arkadaşım sahte kocamı mı kıskanıyor? Oh, evet. Bu benim tahrik olmamın anahtarı."

Koridora bir göz attı. "Biraz boş musun?"

"Evet." Bir sonraki durağın yatak odamız olacağını düşünerek ona sokulduğumda midemde kelebekler uçuştuğunu hissettim. Onun yerine Jeff'in telefonu çaldı ve ben kucağındayken telefonu açtığında aramızdaki küçük bağlantı kesintiye uğradı.

"Alo? Hey, evet. N'aber?" Jeff konuşan diğer kişiyi dinledi ve gözleri parladı. "Şu anda mı? Oh evet, ben varım. Bana yirmi dakika ver. Hemen geliyorum." Telefonu kapattı ve beni kucağından yere düşürerek hızla ayağa kalktı.

"Hey!" diye karşı çıktım.

"Üzgünüm, bebeğim. Az önce 5-90 kulübünden aradılar. Son dakika DJ'ine ihtiyaçları varmış ve Cassie onlara benim adımı vermiş."

"Cassie mi? Cassie kim?"

"Başka bir yerel DJ," diye açıkladı. Bana baktı ve dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşti. "Şimdi kim kıskanç?"

"Ne? Ben..." Tamam, belki biraz. Ama bunu yüzüme vurmasına gerek yoktu. Damian ve durum hakkında her şeyi biliyordu. Ben de

Cassie ismini dudaklarından bir kez bile duymadım ama kavga etmek istemedim. Her şey olup biterken olmazdı. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet. Bu benim için büyük bir fırsat. Bizim için yani. Dönmem lazım."

"Bekle, hâlâ konuşmamız gerekiyor. Özellikle de sahip olduğunuz yeni ekipman hakkında ve-"

"Stella. Şimdi olmaz. Dün gece para kaybettim ve bugün de kaybedemem.

Bir an için fazla düşünmeyi bırakabilir misin?"

Sessizleştim.

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Dur tahmin edeyim. Şimdi sinirleneceksin."

"Ne dedin? Hayır. Sadece... sanki kopuk bir an yaşıyormuşuz gibi hissediyorum." "Bunun nedeni çok hassas olman ve bunu fazla düşünmen. Biz iyiyiz bebeğim. Aşırı tepki verdiğin için seni affediyorum." Eğildi ve benimkini öptü.

yanak sonra aceleyle mekândan çıktı ve eşyalarını toplamaya gitti.

Aşırı tepki mi veriyordum? Çok mu hassasım?

O haklı. Her şeyi fazla düşünüyorum.

İşini bitirdiğinde dışarı çıktı ve beni bıraktığı yerde, oturma odasında otururken buldu. Bana doğru yürüdü ve alnımdan öptü. "Bana şans dile."

"Şans," diye mırıldandım.

"Birazdan görüşürüz, tamam mı? Ve şaka yapmıyorum, hala. Damian ve benim için bir akşam yemeği ayarla. Varlığımı duyurmak istiyorum."

"Tamam. Seni seviyorum," diye seslendim.

"Sen de," diye yanıtladı, ön kapıyı arkasından çarparak.

14

Damian

BU O MU?

Erkek arkadaşı bu

mu? Üzgünüm, ama...

Ne oluyor lan?

Stella gibi biri nasıl oldu da onun gibi biriyle birlikte oldu?

Bu kadar nazik ve neşeli birinin nasıl olup da Jeff gibi biriyle birlikte olduğunu anlayamıyordum. Kadınların üzerine yürüyen ve sırf kendini olduğu ezikten bir santim daha büyük ve daha iyi hissedebilmek için onları parçalayan omurgasız bir sikin poster çocuğuydu.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Elbette, Stella'nın anlaşma gereği beni kocası olarak seçme şansı yoktu, ama seçiminin onu Jeff gibi bir adama götürmesi beni şaşırtmıştı. Onun standartları yer seviyesinde bile değildi. Tamamen yer altındaydılar. Bar cehennemdeydi ve Jeff orayı ateşe verdi.

"Ön verandamda volta atmaya devam mı edeceksin yoksa gerçekten içeri mi gireceksin?" Maple evinin içinden seslendi.

Maple beni görmek için dönmemiş olsa da, volta atarken yakalandığım için kıpırdamadan durdum.

"Kapıyı aç oğlum," dedi ve beni evinden içeri adım atmaya çağırdı.

Dediğini yaptım ve kapıyı arkamdan kapattım. Yemek masasında oturmuş, etrafında kristaller ve yanan mumlarla tarot kartlarını çeviriyordu. Bir çeşit yangın tehlikesi gibi görünüyordu. Maple destesini karıştırırken ona doğru yürüdüm.

"Orada olduğumu nereden bildin? Perdeleriniz kapalı," diye sordum.

"Buna altıncı his diyebilirsin."

Bir adım daha yaklaştım ve elinde destesiyle bana doğru döndü. "Bir kart seçer misin?"

Başımı salladım. "Ben böyle şeylere inanmam." "Bu şeylerle neyi kastediyorsun?"

"Büyücülük ve voodoo saçmalıkları."

Maple gülümsedi, zanaatını reddetmemden etkilenmemişti. "İnsanlar pek çok şeye inanmıyor. Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Ne olursa olsun, anlıyorum. Koç burcu erkeklerinin gözlerinin önünde olmayan şeylere inanması biraz daha zordur."

"Ben bir Kova'yım, Koç değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu büyücülük, voodoo saçmalıklarına inanmadığını sanıyordum?"

"Bilmiyorum. Yine de burcumu bilecek kadar çok şey öğrendim."

"Gerçek bir Koç burcu gibi konuştun," dedi tekrar, kartlardan birini açarak. "Sana söyledim, ben Koç değilim."

"Tabii ki değilsin. En azından güneş burcunuzla. Ama tatlım, bugün senin Ay'ından bahsediyorum."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve şaşkınlığımı fark ederek daha büyük gülümsedi. Son kartlarını yere koydu ve

bir ses çıkardı, sonra bana baktı, kartlara baktı, sonra tekrar bana baktı. "Hımm," diye mırıldandı yine.

Sonra mumlarını söndürdü, destesini istifledi ve sandalyesini bana doğru çevirdi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Damian?"

"Sana bir sorum var."

"Biliyorum. Sor o zaman."

"Jeff'in Stella'ya karşı kırıcı olma ihtimali var mı?" Maple

bir kaşını kaldırdı. "Ona bir şey mi yaptı?"

"Evet, şey, hayır. Fiziksel olarak söyleyebileceğim bir şey yok. Sadece içimde kötü bir his var." Ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. "Ona karşı kaba davranıyor. Ve baltalıyor. Ve sarhoş."

"Oh, evet. O bunların hepsi."

"Ama onun içindeki iyiliği görüyormuş gibi davranıyor."

"Tatlım, numara yapmıyor. Bu onun hem yeteneği hem de laneti - insanların içindeki iyiliği görmek." Bir çakmak aldı ve bir demet çubuk ve yaprağı yaktı. Çakmağı boşlukta salladıkça yanmaya ve duman çıkarmaya başladılar. "Saging," diye açıkladı. "Negatif enerjiyi yok eder."

"Muhtemelen üzerimde çok kullanmanız gerekecek."

Samimi bir sırıtışla gülümsedi. "Düşündüğün kadar değil." Adaçayı demetini bir vazo içinde şöminenin üzerine koydu ve ardından ellerini masanın üzerinde duran bir beze silerek temizledi. "Demek Jeff'in zehirli olduğunu düşünüyorsun."

"İstiyorum."

"Ve Stella'nın güvenliği için endişeleniyorsun."

"Hayır." Boğazımı temizledim. "Onun hayatından endişe etmiyorum."

Maple güldü ve bana doğru yürüdü. Elini ön koluma koydu. "Önemsemekte sorun yok, tatlım. Bu seni zayıf yapmaz."

Cevap vermedim çünkü umurumda değildi.

Değil mi? Evet. Umurumda değildi. Ama...

"Sanki zekâdan yoksunmuş gibi onu aşağılayarak konuşuyor."

"Evet. Aramızda kalsın ama bence o bir pislik. Onun hakkında birkaç okuma yaptım ve şey... iyi bir insan değil."

"Tarot kartlarına göre mi?"

"Bu ve onunla olan gerçek etkileşimlerine dayanarak." "Neden onunla kalıyor? Adamın berbat olduğu çok açık."

"Dediğim gibi, o insanların en iyi yönlerini görür, sen ise" -mutfağa doğru yürüdü ve çaydanlığını ısıtmaya başladı- "bireylerin en kötü yönlerini görürsün."

"Benim yeteneğim ve lanetim," diye mırıldandım. "Çabuk anlıyorsun."

"Ne yapmalıyım? Savunmaya geçmeden ona onun iyi biri olmadığını nasıl gösteririm?"

"İşin zor kısmı da bu. Sevdiklerine karşı korumacıdır. Onun korumasını hak etmeyenleri bile. Eğer halkından biri hakkında ona yan bakarsanız, saldıracaktır."

"Ben sadece açık sözlü olmayı bilirim."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Bir bardağın içine birkaç bitki benzeri madde attı, üzerine sıcak su döktü ve sonra bana uzattı. "Bence naziklik senin özünde var."

Öfkeyle fincanı ondan aldım. "Tarot kartların sana benim hakkımda bunu mu söyledi?"

"Hayır. Gözlerin yaptı. İnsanların enerjisini okumakta iyi olan tek kişi sen değilsin. Sen daha doğmadan önce bile insanları inceliyordum. Hem tarot kartlarıyla hem de tarot kartları olmadan."

Çayı yudumladım ve yüzümü buruşturdum.

Güldü. "Kedi sidiği normalde insanların bu şekilde tepki vermesine neden olur." Gözlerim yuvalarından fırladı.

"Pardon, ne dedin?!"

Kıkırdamaları duvarları titretti. "Bu bir şaka ve tepkiniz giriş fiyatına değer. Karahindiba çayı bazılarına biraz acı gelebilir. Yine de lavanta yardımcı olacaktır."

"Ben çay insanı değilim."

"Biliyorum." Gülümsedi. Bundan nefret ettim. Nefret ettim çünkü sanki

her şeyimi biliyormuş gibi bana bakıyordu. Beni okuyabilen insanları sevmezdim. Bu

beni çok savunmasız hissettirdi. "Sana tavsiyem? Stella'ya karşı Jeff'in olmadığı kişi ol."

Kaşlarım düğümlendi. "Bunu nasıl

yapacağım?" "Basit. Kendin ol."

"Ben iyi bir insan değilim."

"Kendine yalan söylemeye devam etmen onu doğru yapmaz. Stella'nın neye ihtiyacı var biliyor musun? Onun yanında olan, kendisi için bunu yapmadığında onu savunan bir arkadaşa."

"Onun arkadaşı olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onun arkadaşı olmak istiyorsun. Bu yüzden şu anda verandamın önünde volta atıp her şeyi düşünüyorsun."

"Ya benimle arkadaş olmak istemezse?"

"İnsanları okumakta iyi olan bir adam için, bu işareti kesinlikle kaçırdın, ha?" Maple güldü. "Bu kadar saf olma, Damian. Stella ilk günden beri senin arkadaşın olmaya çalışıyor."

Yüzümü buruşturdum ve hiç yardımcı olmamış gibi görünse de tavsiyesi için teşekkür ettim. Ayrılmaya hazırlanırken tereddüt ettim ve tekrar tarot kartlarına dönmüş olan Maple'a baktım. "Benim üzerimde okuma yaptın mı?" diye sordum.

"Evet, var."

"Peki size ne söylediler?"

"Ne fark eder ki?" Genişçe gülümsedi, bir büyükannenin torunlarını anlayamayacak kadar genç torunlarıyla paylaştığı türden bir gülümseme. "Sen zaten böyle şeylere inanmazsın. İyi günler, Damian."

HAFTALARDIR, kötü üvey annelerden herhangi biriyle görüşmeyi elimden geldiğince erteliyordum, ama sonunda her biriyle bire bir görüşmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. İlk gelen Rosalina'ydı. Rosalina

Beni bir müzikale davet etti ve bunun için biraz minnettardım çünkü bu iki saat boyunca birbirimizle konuşmak zorunda olmadığımız anlamına geliyordu.

Yine de gösteriye odaklanamadım. Onun yerine kendimi onunla ilgili her şeyi incelerken buldum. Bu benim burnum muydu? Benim yan profilime mi sahipti? G e r g i n olduğumda onun gösteri sırasında yaptığı gibi parmaklarımı mı tıkırdatıyordum? O da gergin miydi? Eğer öyleyse, neden? Para yüzünden mi? Gösteri yüzünden mi? Annem olduğu için mi?

Sen benim annem misin, Rosalina?

Gösteriden sonra akşam yemeği için dışarı çıktık. O salata yedi, ben de antrikot biftek yedim. Gösterideki oyunculuk hakkında konuşup durdu, sanki daha iyisini yapabilecekmiş gibi oyuncuları yargıladı. Yapabileceğinden şüpheliyim. Yine de şu anda benim önümde annem değilmiş gibi davranarak rol yapıyor olabilirdi.

Sen benim annem misin, Rosalina?

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu bana, ağzından çıkan gerçek kelimeleri dinlemeden her şeyi düşünüp durduğumu fark etmemi sağladı.

"Hmm?"

"Denise ve Catherine hakkında. Annenin kim olduğunu düşünüyorsun?"

Midem düğümlendi. "Diğerleri hakkında konuşmakla ilgilenmiyorum."

"Elbette. Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Ben sadece Yani, b ö y l e bir şeyi bilmeyi hak ediyorsun. Hayatında senin için ne kadar zor şeyler olduğunu hayal bile edemezdim."

"Bu konuda da konuşmamayı tercih ederim," diye homurdandım.

Kaşlarını çattı ve neredeyse inanacaktım. Sonra kendime onun bir oyuncu olduğunu hatırlattım. Tüm dünya muhtemelen onun sahnesiydi.

"Tatlı ister misiniz?" diye sordu garson.

"Oh, hayır. Ben şeker kullanmam," dedi Rosalina ve onu başından savdı. Bana döndü. "Kevin ve Stella ile yaşamanın en zor yanı buydu. Stella şeker konusunda takıntılıydı. Bugüne kadar bu kadar büyük olması şaşırtıcı değil."

Defol, Rosalina.

"Yemin ederim, her gece bir kase naneli çikolatalı dondurma yiyordu. En sevdiği dondurma olduğu için ağzına tıkıyordu. Bir milyon gökkuşağı parçacıklı. Yemin ederim, bütün bir şirkete yetecek kadar yiyordu ve bu vücudundan belli oluyordu."

"Vücudunda hiçbir sorun yok," diye soğuk bir şekilde tersledim.

Güldü ve bana doğru eğildi. "Lütfen Damian, nazik davranmak zorunda değilsin. Onun iri olduğu bir sır değil. Bahse girerim şeker hastalığına bir top dondurma kadar yakındır."

Lütfen annem olma, Rosalina.

Ayağa kalktım ve ona başka bir şey söylemeden masadan ayrıldım. O kadının annem olduğu ortaya çıksa bile, ne Stella'dan ne de benden tek kuruş alamazdı.

15

Stella
Sekiz Yaşında

Büyükannem misafirhanede yaşıyordu ve Kevin'e çok yardımcı oluyordu; yemek yapıyor, evi temizliyor, okula zamanında gitmemi sağlıyordu. Saçımı yapmama bile yardım etti. "Kevin'in yüreğine sağlık ama siyah bir kadının saçıyla ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Burada aptal gibi görünmene izin veremem. Bunu yaparsam annen beni öldürür," derdi Grams, kaba saçlarımı tarayıp iki tutam halinde savururken. Büyükannemin saçları da benimkiler gibiydi ama kafasında çok daha fazla kır vardı.

Saçlarım konusunda haklıydı. Kevin saçımı yapmaya çalışırken yaklaşık beş tarak kırmıştı ve saçımı çok fazla çekiştirdiğinde genelde ağlıyordum, bu yüzden beni okula hazırlama işini büyükannem üstlenmişti. Nazik bir eli vardı.

Kevin son zamanlarda üzgün görünüyordu. Bazen ofisinin önünden geçerken ağladığını duyuyordum. Kapısını çalıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorardım ama o her zaman iyiymiş gibi davranırdı.

Büyükannem, üzüntüsünün beni üzmesini istemediği için rol yaptığını söyledi.

Geçmişinden farklı kadınları eve getirdiğini ve onları da randevulara götürdüğünü çünkü üzgün olduğunu ve artık öyle olmamaya çalıştığını söyledi.

"Neden bugün saçımı yaptırmak zorundayım?" Bir pazar sabahı büyükanneme homurdandım.

Normalde haftada sadece beş gün saçımla uğraşırdı ve Pazar günü bunlardan biri değildi.

"Sana zaten söyledim. Onun yeni kız arkadaşıyla buluşacağız ve sen de düzgün görünmelisin."

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Büyükanne kaşlarını çattı ve durakladı, bu hayır anlamına geliyordu, ama Kevin'in kız arkadaşlarının çoğunu sevmiyordu. Onlar için fazla iyi olduğunu söylerdi.

"Bence onu mutlu edebilir, o yüzden önemli olan tek şey bu, ne kadar yalnız olduğunu görmek," diye cevap verdi.

"Neden yalnız olsun ki? Biz varız!"

Büyükanne güldü. "Evet, öyle ama bazen insanın bir ortağa ihtiyacı olur. Ayrıca, annen senden daha küçükken onun en iyi arkadaşıydı. O kadar yakındılar ki muhtemelen ruhları birbirine karışmıştı. Annen öldükten sonra, Kevin'in kalbinin bir parçasının öldüğüne ve annenle birlikte okyanusa gittiğine gerçekten inanıyorum."

Tırnaklarımı yedim ve yere baktım. "Neden annemle okyanusta konuşmuyor?"

"Şey, tatlım... okyanusla iletişim kurabilmek için onun büyüsüne inanmak gerekir. Sanırım Kevin anneni suda kaybettiğinden beri inanmakta zorlanıyor. Ama kendine gelecektir. Belki etrafında birinin olması biraz daha inanmasını sağlar."

"Sence benden hoşlanacak mı?"

Büyükannem beni kendisine doğru çevirdi ve alnımdan öptü. "Senden hoşlanmamak imkânsız, Stella." Saçlarımı toplamayı bitirdi ve omuzlarımı okşadı. "Şimdi git bakalım. Git yatağının üzerine serdiğim sarı güneş elbiseni giy. Rosalina her an burada olabilir ve onu karşılamaya hazır olmanı istiyorum."

Büyükannemin dediğini yaptım ve aceleyle yatak odama gittim. Deniz mavisinden sonra en sevdiğim renk olan güneş elbisemi giydim. Dolabımın çoğu sarı ve deniz mavisi eşyalarla doluydu. Deniz mavisini severdim çünkü en sevdiğim renkti. Sarıyı da annemin olduğu için severdim.

Hazırlanırken karnımın döndüğünü hissettim. Umarım Rosalina benden hoşlanırdı çünkü evde başka bir kızın olması güzel olurdu. Bazen Kevin başıma gelenleri anlamıyordu ve onunla asla aşklarım hakkında konuşamıyordum. Bazen büyükannemle konuşabiliyordum ama aynı şey değildi.

Yeni bir anne aramıyordum çünkü benimki hâlâ suyun içindeydi ama belki Rosalina arkadaşım olabilirdi. Okulda pek arkadaşım yoktu, bu yüzden ona sahip olmak güzel olurdu.

Giyinmeyi bitirdikten sonra Rosalina'nın gelmesini beklemek üzere oturma odasına gitmek için odamdan fırladım. Köşede koşarken Kevin'a çarptım ve hızla durdum. Biraz yuvarlandım ve yere düşmeden önce beni kollarıyla yakaladı.

"Dur bakalım hız yarışçısı," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerini gördüm. Gözleri eskiden daha çok gülümserdi. Annem her zaman Kevin'in en sevdiği yanının bu olduğunu söylerdi; gözleri yüzündeki en mutlu şey olabilirdi. Ama şimdi üzgün görünüyorlardı. Bu beni de üzüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Başparmağını burnumun kenarına vurdu ve sonra her zaman yaptığımız gibi yumruğumu kendi yumruğuyla sildi. "Sorun yok. Rosalina ile tanışmaya hazır mısın?"

"Evet! Büyükannem benden hoşlanacağını ve belki arkadaş da olabileceğimizi söyledi."

"Tabii ki senden hoşlanacak! Sen bir yıldızsın." Bir poz verdim. "Biliyorum, parlıyorum."

Kıkırdamaya devam ederken gözleri artık o kadar üzgün bakmıyordu. "Annen gibi arsızsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı indirdim. "Onu özlüyor musun, Kevin?"

"Her gün."

"O zaman neden onunla okyanusta konuşmuyorsun? Ben de onunla böyle konuşuyorum büyükanne! İstersen sen de yapabilirsin."

"Oh, tatlım." Elini ensesine sürttü ve önüme doğru eğildi. Elleri omuzlarıma düştü ve fısıldadı. "Okyanusla konuşuyorum. Sadece o bana cevap vermiyor."

Ona doğru eğildim ve fısıldayarak karşılık verdim: "Çünkü yeterince dikkatli dinlemiyorsun."

Konuşmak için ağzını açtı ama kapı çaldı. Hemen ardından bir bağırış duyduk. "Tatlım, ben geldim!"

"Rosalina burada," dedi.

Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Kevin gülümsedi ve öne doğru eğilip alnımdan öptü. Annem de alnımdan öperdi. Umarım Kevin bunu hiç bırakmazdı. Büyükannem onlara okyanus öpücüğü derdi, çünkü alın öpücüğü vücuduma rahatlık dalgaları gönderirdi. Birinin beni sevdiğini hatırlatırlardı.

"Çok kişiyle çıktığımı biliyorum, ama Rosalina ile olan bu şey farklı olacak," dedi, ama sanki gerçekten kendine söylemeye çalışıyormuş gibi hissettim. "Söz veriyorum, Stella."

Ayağa kalkarken başımı salladım. Gülümseyerek ve hüzünlü gözlerle bana baktı. "Her geçen gün annene daha çok benziyorsun. UB, biliyor musun?"

Gülümsedim. "UB."

UB evrensel kutsamaları temsil ediyordu. Dünyada olan ve evrenden gelen küçük hediyeler gibi hissettiren küçük şeyler. Tuhaf deyimlerimizin çoğunu büyükannemden öğrendik. Büyü, tarot kartları, kristaller ve adaçayı gibi şeylerle ilgilenirdi. Evren söz konusu olduğunda, büyükannemin pek çok şey bilme yeteneği vardı. UB, Kevin ve bana öğrettiği milyonlarca şeyden sadece biriydi.

"Gel hadi." Elimi kendi elinin içine aldı. "Onu birlikte görmeye gidelim."

Oturma odasına doğru yürüdük ve Rosalina oradaydı, yüksek topuklu ayakkabıları ve şık kıyafetleriyle her zamanki gibi dimdik duruyordu. Şoförü bavullarından bazılarını getiriyordu ve tüm yüzünü kaplayan büyük siyah güneş gözlükleriyle cep telefonunda durmadan yazıyordu.

Bizi görünce yazmayı bıraktı ve telefonunu çantasına attı. "Kevin!" diye bağırarak ona doğru koştu. Kevin elimi bıraktı ve onlar kucaklaşırken ben de biraz arkasına geçtim.

O kadar güzeldi ki. Annem ve büyükannem dışında hiç kimsenin bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim.

Rosalina güneş gözlüklerini çıkararak, "Seni özledim bebeğim," dedi. Onları da çantasına koydu ve sonra ellerini Kevin'in yanaklarına koyup onu sertçe öptü. Uzun, çok uzun bir süre.

İğrenç.

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım. Bir yetişkinin bu tür şeyler yaptığını görmek tuhaftı.

Kevin Rosalina'dan uzaklaştı ve bana baktı. "Stella, merhaba demek ister misin?"

Kollarımı bacağına doladım ve arkasına saklandım. Beni ön tarafa doğru çekti, böylece ikisinin arasında durdum. Rosalina'nın burun delikleri bir deniz aygırı gibi alevlendi ama eğilip benimle göz göze geldiğinde kocaman gülümsedi.

"Stella, ne kadar büyümüşsün," diye haykırdı, burnuma vurarak. "Gel de yeni annene bir sarıl bakalım."

Kevin'a baktım, sonra ona, sonra tekrar Kevin'a.

Kevin yüzünü buruşturdu. "Sana bu gece söyleyecektik. Rosalina ve ben aslında Vegas'ta evlendik."

"Ne?!" Midemin bulandığını hissederek haykırdım. Ama bu onu annem yapmazdı, değil mi? Ben sadece bir arkadaş istemiştim.

"Biliyorum, tatlım. Harika değil mi?!" Rosalina beni mümkün olan en sıkı sarılmanın içine çekerek söyledi. Beni o kadar sıktı ki patlayacağımı falan sandım.

Bıraktığında, büyükannem odaya girdi ve hepimize yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Yemek boyunca tek kelime etmedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. O benim yeni annem değildi. Her gün konuştuğum bir annem vardı. Bazı insanların bunu göremeyecek kadar kör olması, annemin hala dalgaların içinde benimle olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yemekten sonra karnım ağrıyarak odama gittim.

"Stella!" Rosalina kapıyı çalmadan odama daldı. Odamda oturmuş bir resim çiziyordum. Annem bir sanatçıydı ve büyüdüğümde ben de onunki gibi şaheserler yaratacaktım.

Kapım açıldı ve Rosalina ben içeri girebileceğini söylemeden içeri girdi. Kevin ve büyükannem asla sormadan odama girmezlerdi.

"Hey, Stella. Sanırım seninle kalpten kalbe bir konuşma yapmamızın zamanı geldi. Kevin kutlamamız için tatlı hazırlıyor, her ne kadar tıknaz halinin buna pek ihtiyacı olmasa da." Resim masama doğru yürüdü ve diğer sandalyemi çekerek tam karşıma oturdu. "Yemekte hiç konuşmaman çok kabaydı."

Omuz silktim.

Yüzünü buruşturdu. Saçları yüzüne düştü ve kulaklarının arkasına taradı. "Kevin'in beni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" Hiçbir şey söylemedim. Kaşlarını kaldırdı. Seni evlat edindiğini söylediğinde şok olmuştum. Sonra

Yine, iyi bir hayırseverlik vakasını sever ve sen, Stella, bir hayırseverlik simgesisin. Ama ben onun hayatının aşkıyım ve bana açıkça söyledi ki, bu kez seninle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalırsa, beni, yani karısını seçecek. Anlıyor musun?"

"Kevin beni bırakmaz!" Kızgın bir şekilde bağırdım.

"Oh, ama yapardı. Maple da öyle. İkisi de bana çoktan söyledi. Bu konuyu onlara açsan bile bavullarını toplayıp seni göndereceklerini söylediler. Peki, ikimiz bir anlaşma yapsak nasıl olur? İkimizin de bu evde birlikte yaşaması için bir yol yaratacağız."

Kendimi iyi hissetmiyordum. O konuştukça karnım daha çok ağrıyordu.

Rosalina gülümsedi ama bu hoş bir gülümseme gibi gelmedi. Kötü hissettirdi. Yaptığı her şey bana kötü geliyordu. "Stella, senin disipline ihtiyacın var. Kevin ile evli olduğum için, seni ben yetiştireceğim. Yani her yönden mükemmel olacaksın. Sana sorulmadan ev işlerini yapacaksın. Düzgün bir hanımefendi gibi giyineceksin. Böyle vahşi bir çocuk olmayacaksın. Sesini yükseltmeyeceksin. Senin işin başkalarını rahat ettirmek için mümkün olduğunca görünmez olmak. Sadece konuşulduğunda konuşacaksın. Aksi takdirde cezalandırılacaksın. Üç kez vurursan atılırsın. Anladın mı Stella?"

"Ama!" diye haykırdım.

"Ah, ah, ah!" Rosalina bir parmağını kaldırdı. "Sesini yükseltmek yok."

Başımı eğdim ve parmaklarıma baktım.

Onun gitmesini istedim.

Rosalina parmağını çenemin altına yerleştirdi ve başımı kaldırarak onunla göz göze gelmemi sağladı. "Ve kambur durmak yok. Sadece tembel hayvanlar kambur durur, sevgilim. Biraz daha hanımefendi ol. Daha az sen."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Ama tartışmak istemedim çünkü Kevin'in beni göndermesini istemiyordum. Onu ve büyükannemi çok özleyecektim.

"Unutma, bunu senin için yapıyorum. Kevin senden bıkıp seni göndermesin diye. Bu bizim küçük sırrımız olmalı, tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım, o bu sözleri söylerken vücudumun titrediğini hissettim.

Elleri yanaklarıma indi. Yüzümü okşarken gözleri neredeyse yaşaracakmış gibi bakıyordu. Ağzını araladı ve fısıldadı, "Onun resimlerini gördüm, biliyorsun. Annene çok benziyorsun." Sonra sağ yanağımı çimdikledi ve başını salladı. "Ne yazık ki çok çirkinsin."

Kevin dışarıdan kapıya vurarak, "Tak, tak," dedi.
Rosalina'nın aksine, içeri dalmadı.

"İçeri gelin," dedi Rosalina. "Dürüst olmak gerekirse, kapıyı çalmanızın garip olduğunu düşünüyorum. Kendi evinizdeki herhangi bir odaya girememeniz için hiçbir neden yok."

"Evet, biz güvenli yerlere inanırız. Burası Stella'nın alanı," dedi Kevin. "Tatlı hazır."

Hep birlikte yemek odasına gittik ve masaya oturduk. Önümde en sevdiğim elmalı turta ve vanilyalı dondurmadan bir dilim vardı. Kevin ve Rosalina hemen içine daldılar. Ben turtayı ittim ve fazla bir şey yemedim. Rosalina'nın bana nasıl tıknaz dediğini ve tatlı yememem gerektiğini söylediğini düşünmeden edemiyordum.

Rosalina boğazını temizledi ve bana bir bakış attı. Sonra daha dik oturdu ve omuzlarını geriye attı, benim nasıl oturmam gerektiğini yankıladı. Ben de daha dik oturdum ve dirseklerimi masadan kaldırdım. Memnun olmuş bir şekilde gülümsedi.

"Stella, yemek yemeyecek misin?" Kevin
sordu. "Pek aç değilim," diye mırıldandım.

"Hmm? K o n u ş s a n a tatlım," dedi Rosalina. Bunu tatlı bir şekilde söylemişti ama yine de kaba görünüyordu.

"Pek aç değilim," diye tekrarladım, daha yüksek sesle.

"Muhtemelen en iyisi bu. Çok fazla yemek yedin," diye yorum yaptı ve tatlısına geri döndü.

"Odama gidebilir miyim?" Kevin'a sordum.

"Elbette, tabii ki. Uzun bir gün oldu. Yakında iyi geceler demek için uğrarım, tamam mı?"

"Tamam." Kendimi masadan ittim ve yatak odama doğru koşmaya başladım.

"Evin içinde koşmak yok, tatlı Stella," dedi Rosalina. "Bir hanımefendi gibi yürü."

Hızımı yavaşlattım ve Rosalina'dan bir darbe almaktan korkarak parmak uçlarımda yürümeye başladım.

Kısa bir süre sonra kapım çalındı. "Stella, içeri girebilir miyim?" Kevin sordu.

"Evet."

Kevin içeri girdiğinde ben çoktan battaniyemin altına girmiştim ve gece lambam yanıyordu. Bana gülümsedi ve yatağımın yanına bir sandalye çekti.

"Bugün büyük bir gündü," diye

bahsetti. Omuz silktim, ne diyeceğimi

bilemedim.

Kaşlarını çattı. Rosalina'nın onu daha iyi hissettirmesi gerektiği halde hâlâ üzgün görünüyordu.

"Senin için en iyisi olamadığımı hissediyorum, Stella. Sanki senin için yeterli değilmişim gibi," diye itiraf etti.

Ağlayacak gibi hissettim. Rosalina'nın dediği gibi beni ele verecekmiş gibi geliyordu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedim. Gözleri sulandı ve öne doğru eğilip bana daha fazla okyanus öpücüğü verdi.

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın,

ufaklık." "Neden üzgünsün, Kevin?"

diye sordum.

Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ağlıyorsun."

Duygularını fark etmemiş gibi yanaklarına dokundu. "Ah? Bilmiyorum. Sadece çılgın bir gündü. Sanırım her şey daha iyi olacak. Rosalina'dan hoşlanıyorsun, değil mi Stella? İkinizin iyi bir konuşma yaptığınızı söyledi."

Battaniyeyi çekiştirdim ve konuşmamızı düşündüm. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek istiyordum ama benden kurtulmasını da istemiyordum. Ayrıca artık üzülmesini de istemiyordum ve belki Rosalina onu tekrar mutlu edebilirdi. Ben de bana söyleneni yaptım ve "Evet" dedim.

Kevin hafifçe gülümsedi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Tamam. Güzel. Ben de ondan hoşlanıyorum. Ama sen?" Daha fazla okyanus öpücüğü. "Sen benim evrensel nimetimsin."

16

Stella
Günümüz

DAMIAN, Rosalina ile geçirdiği geceden sonra eve döndüğünde küçümsenmiş görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Birlikte bir gün geçirilecek kadar kolay biri değildi. Onun etrafında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Sanki herkesin enerjisini emiyordu.

"Merhaba," dedim ve gecenin romantik komedisine ara verdiğimde ona gülümsedim.

"Merhaba," diye cevap verdi, elinde bir

çantayla. "İyi misiniz?"

Yüzünü buruşturdu ve kaşlarını indirdi. Elindeki poşete baktı. "İstersen biraz naneli çikolatalı dondurmam var."

Ellerim göğsüme doğru inerken gözlerim büyüdü. "Naneli çikolata parçacıklı en sevdiğim dondurma!"

"Öyle mi?"

"Evet. Çocukken hep onu yerdim."

"Senin için bir kaseye biraz koyabilirim."

"Bu teklifi geri çevirmeyeceğim. İstersen bu akşam sinemaya gitmek için bana katılabilirsin. Sonuncusu pek işe yaramadı."

"Hayır, teşekkür ederim."

Sanki bir tür arkadaşlık kurma şansımızı mahvetmişim gibi biraz hayal kırıklığına uğramış hissettim. "Tamam."

Gidip bana bir kase dondurma getirdi ve gökkuşağı serpintileri bile eklediğini görünce gülümsedim. "Serpintilere bayılırım!" diye belirttim. Neredeyse gülümsüyordu. Sanki aklı bir şeye takılmış gibi bana baktı. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum.

"Hiçbir şey. Sen sadece..." Bir şeyler mırıldandı ve sinirli bir şekilde etrafına bakındı. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Eşofmanıma ve eşofman altıma bakarken yanaklarım kızardı. Ayrıca çenemde sivilce kremi vardı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Çok güzel
görünüyorsun." *Bu da nereden
çıkmıştı?* "Teşekkür ederim,
Damian."

"Belki başka bir zaman. Romantik komedi için
mi?" "Oh, evet, elbette. Bunu çok isterim."

"İyi geceler, Cinderstella." "İyi
geceler, Beast."

Jeff'in bana mesaj atmasıyla yarıda kesilen bir kelebekler girdabıyla beni terk etti.

Düşünüyordum da, belki Dillon'la çifte randevu yapabiliriz.

Stella: Damian.

Jeff: Doğru. İşyerinde iyi anlaştığın kızın adı neydi? Şükran Günü'ne getirdiğin kızın? Kelsey mi?

En azından adını doğru söyledi. Kelsey'nin son üç yıldır doğum günlerini ve tatilleri bizimle geçirdiğini düşünürsek, öyle de olmalıydı. Yıllar önce İngiltere'den Los Angeles'a kendi başına taşınmıştı.

oyunculuk kariyerine başlamak için, ve onunla anında bağlantı kurdum. Bir aileye ihtiyacı vardı ve ben de onu küçük dünyama davet etmekten büyük mutluluk duydum.

Stella: Evet, bu o.

Bekar olduğunu söylemiştin. Görücü usulü buluşmaya ne dersin?

Stella: Tanrım, hayır. Kelsey'nin ne tür bir adamdan hoşlandığını bile bilmiyorum.

Jeff: O adamı gördüm. Her kadın onunla ilgilenir. Ayrıca, kimseyle görüşmediğini söylemiştin. Kelsey'i de davet etmenin nesi bu kadar önemli? Başka biriyle çıkmasını istememen için bir sebep yoksa tabii.

Bununla ne demek istedi? Mesajındaki tuhaf tavrı hissedebiliyordum ama mesajlar üzerinden tartışmaktan nefret ederdim. Bazı şeyler her zaman yanlış anlaşılabilirdi. Bu yüzden, bu konuyu yüz yüze konuşana kadar omuzlarımdan attım.

Stella: Tabii ki hayır. İlgileneceği bir şey olup olmadığına bakmam gerekecek.

içinde.

Jeff: Dört kişilik rezervasyon yaptıracağım.

Damian'a rezervasyon yaptırıp yaptırmayacağını sorana kadar plana tamam dedi ama Jeff yine de devam etti ve gerekirse üçe çıkarabileceğini söyledi.

Çarşamba akşamı hepinizi alacağım. Sonra benimle eve geliyorsun.

Cevap olarak bir şey söylemedim çünkü tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"MERHABA," dedim, çamaşır yıkamak üzere olan Damian'la yollarımız kesişti.

"Merhaba." Elimdeki çamaşır sepetine baktı. "Önce seninkileri yıkamak istersen ben kendi eşyalarımı çıkarabilirim," diye teklif etti.

"Oh, hayır. Sorun değil." Ona el salladım. "Bekleyebilirim. Aslında seninle karşılaştığıma sevindim. Sana bir şey sorabileceğimi umuyordum."

"Ateş et."

"Jeff ve benimle yemeğe çıkar mısın? Kendini resmi olarak yeniden tanıtmak istiyor. Ayık bir şekilde. Bu şekilde, ilk seferinde kendini tanıttığı kadar kötü biri olmadığını göreceksiniz."

"İlk izlenimleri unutmak zordur."

"Evet, ama pek çok insan ilk seçmelerde kötüdür. Bu yüzden geri çağırmalar var."

"Tamam."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne

dedin?" "Tamam dedim. Ben

yaparım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde sordum. Bu düşündüğümden çok daha kolay oldu.

"Bu durumda rahat olman için ihtiyacın olan şey buysa, bunu yapacağım."

"Daha çok onun rahatı için, ki bu benim için önemli. Yani, evet. Onun rahatlığı beni de rahatlatıyor."

"Başkalarının dışında seni rahat ettiren nedir?"

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?" "Boş

ver."

"Hayır-"

"Boş ver Stella," dedi kesin bir ses tonuyla. Bu bana zorlamamak için yeterli bir neden verdi, özellikle de zaten başka bir istekte bulunmaya hazırlandığım için.

"Doğru. Tamam. Ayrıca bir şey daha var." Ellerini birbirine kenetledim ve Damian'ın beni terslememesi için dua ettim. "Eğer senin için de uygunsa, çifte randevu sayılır."

"Bu benim için iyi değil."

"Olmayacağını biliyordum. Tamam." Uzaklaşmaya başladım ama tekrar ona döndüm. "Sadece... Jeff aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor."

"Aramızda bir şey yok."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama Jeff bunu

bilmiyor." "Sana güvenmiyor mu?"

"Hayır. Sana güvenmiyor."

"İlişkinizin güveniyle benim ne alakam var?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Kendine güveni yok, hepsi bu."

Sessizliğini koruyordu ama aklından pek çok şey geçtiğini söyleyebilirdim. Onları duymak istediğimden emin değildim çünkü muhtemelen olumlu değillerdi.

Alt dudağımı ısırdım. "Çifte randevu yaparsan sana on dolar v e r i r i m," diye tükürdüm.

Huff diye bir ses çıkardı. "Sence ben o kadar kolay mıyım?"

"Hayır. Sadece o kadar çaresizim. Jeff ikimizin birlikte yaşaması konusunda gerçekten üzgün görünüyor ve-"

"Tamam."

"Ne?"

"Tamam dedim. Yapacağım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Eğer bu konuşmayı sona erdirecekse, yaparım."

"Tamam. Evet. Harika. Teşekkürler, Damian."

Elini bana doğru uzattı. Çamaşır sepetini tutmayan elimi yanıma kaldırdım ve sanki beşlik çakmak istermiş gibi eline bir tokat attım. Daha çok alçak bir beşlik.

"Hayır. Bana

borçlusun." "Sana ne

borçluyum?" "On

dolar."

"Ah. Doğru. Tabii ki." Etrafıma bakındım ve o anda paramın olmadığını fark ettim. "Cüzdanım yatak odamda ve-"

"Stella."
"Evet?"
"Bu bir şakaydı. Paranı istemiyorum."
"Oh. Evet, güzel. Bir şakaydı."
Şaka mı?
Şaka mı?!
Damian Blackstone benimle şakalaştı mı?
Benimle mi?!
İyi o zaman. Bu benim günümü daha da parlaklaştırdı.

17

Stella

Çifte randevunun gecesi sinirden kuduruyordum. Jeff eve geldiğinde de işimi kolaylaştırmıyordu.

"Bu arabayı nereden aldın?" Jeff son derece gösterişli ve bütçesini aşan bir BMW'den inerken ağzımdan kaçırdım. Ona ve on dört yaşındaki Honda'sına ait olmadığı belli olan araca doğru yürürken çenem neredeyse kaldırıma oturmuştu.

"Bir üst modele geçtim," dedi ellerini mutlulukla havaya kaldırarak. "Bana bunun uyuşturucu olmadığını söyle, ben de sana yalancı diyeyim."

Gözlerimi kıstım. "Ama... nasıl? Bu tür şeyler için paran yok. Ve yeni DJ ekipmanınız..." Damian ve Kelsey içeride, akşam yemeğine çıkmadan önce şaraplarını bitirirken aklım başımdan gidiyordu. İkisi çok iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

Bu kadar iyi geçinmeleri beni neden rahatsız ediyordu?

Boğazımı ve zihnimi temizledim ve tekrar Jeff'e odaklandım. "Bu bir tasarımcı kıyafeti mi Jeff?"

"Sanırım kastettiğin şey 'gülünç derecede çarpıcı görünüyorsun Jeff'," dedi bana doğru yürürken. Eve doğru baktı ve sonra eğilip beni öptü. Sertçe. Acayip uzun bir süre boyunca.

"Neyin var senin?" Kendimi geri çekerek söyledim. Eve doğru baktı ve ben de dönüp Damian'ın pencereden bize baktığını gördüm. Damian gözden kayboldu ve Jeff omuzlarını silkti.

"Yok bir şey, sadece bölgemi işaretliyorum," dedi kendini beğenmiş bir bakışla.

"Ben bir ağaç değilim, sen de üzerime işeyen bir köpek değilsin," dedim. "Ayrıca, Damian ve Kelsey arasında işler iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Bok yok mu? Gerçekten mi?

Ondan hoşlanıyor mu?" "Şaşırmış

görünüyorsun."

"Sadece o tür erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını

bilmiyordum." Güldüm. "Herhangi bir kadının ondan

hoşlanacağını söylemiştin."

"Doğru. Tabii ki, bana anlattıklarından anladığım kadarıyla biraz soğuk biri."

"Öyle, ama... rahatladığında o da sıcak olabilir. Ayrıca, bunun çifte randevu olmasını isteyen sendin. Ama asıl meseleye dönelim. Bütün bunları nereden buldun?"

Jeff ağzına birkaç nane şekeri attı. "Birkaç kredi çektim." "Ne?! Jeff, şu anda kredileri geri ödeyecek gelirimiz yok." "Yine de," o ekledi.

"I Yani, Dürüstçe, Biz güzel çok zaten multimilyonerler, bebeğim. Biz de öyle davranmaya başlayabiliriz."

"Bu biraz erken olur. Ayrıca, paranın bizi materyalist şeylerle değiştirmesini istemiyorum."

"Bunu yapma Stella," dedi sesini alçaltarak. "Neyi

yapmayayım?"

"Mızmızlanmayın. Dürüst olmak gerekirse, kutlayacak çok şeyimiz var. Ben daha çok konser alıyorum. Sen daha fazla para alıyorsun. Yükselişteyiz! Hiçbir şey ve hiç kimse ruh halimizi bozamayacak, buna sen

de dâhilsin." Beni tekrar öptü, sert ve uzun bir öpücüktü, bu da Damian'ın

bir kez daha izliyor olmalıydı. Jeff pek sık öpüşen biri değildi. Bu konuda benden daha çekingendi. İkimiz arasında aşık olan bendim.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi.

Bir köpek yavrusu gibi sevimli, deniz gibi büyüleyici değil.

Onları karşılaştırmayı bırak Stella.

Şaşırtıcı bir şekilde yemek iyi geçti. Damian düşündüğümden çok daha fazla iletişim kurdu ve Kelsey ve Jeff'le dikkate değer bir seviyede iletişim kurdu. Hatta birkaç kez güldü ki bu beni çok şaşırttı. Hiç kıkırdayan biri değildi, bu yüzden güldüğünde sesi sistemimde titreşti. Gülüşü hoşuma gitmişti. Keşke daha çok gülseydi.

Yemek sırasında telefonum çaldı ve sesi kapatmak için elime aldım ama ekranda ne yazdığını gördüğümde nefesim kesildi. "Aman Tanrım!" Çığlık attım ve e-postayı hızla açtım. "Girdim!" Her zamanki gibi şok olmuş bir şekilde haykırdım. "Girdim!" Tekrar söyledim.

"Neyin içinde?" Kelsey sordu.

"Mateo's Gallery'deki sanat sergisi. Son anda sergiden ayrılan biri oldu ve ben de sergide yer almak için bekleme listesine girdim. Aman Tanrım!" Çıldırmak üzereydim. Bir hayalimin gerçekleşmekte olduğuna inanamıyordum. Sanat eserimi, tutkumu bir galeride yüzlerce insanın önünde sergileyecektim.

Nasıl bu kadar şanslı oldum?

"Vay anasını, bunlardan birine girebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Jeff. "Tebrikler, bebeğim! Bu çok büyük bir şey!"

Jeff'e bakarken Damian'ın ifadesinde bir değişiklik yakaladım, sonra bana döndü ve ifadesine nezaket geri geldi. "Çok iyi hak ettin, tebrikler Stella."

O bakış neydi?

"Teşekkür ederim. Hepiniz gelmelisiniz! Yani, eğer istersen. Perşembe akşamı ve eğer gelmek istemiyorsanız, gelmek zorunda değilsiniz ama-"

"Orada olacağım," dedi Damian ve Jeff aynı

anda. Birbirlerine bir bakış attılar.

Gecenin gerilimine dayanarak ikisinin gelecekte en iyi arkadaşlar olacağından şüpheliydim.

Kelsey de gelmeyi kabul ederek daha sonra katıldı.

"Belki seninle çıkabilirim, Damian?" Kelsey sordu.

Jeff'in kaşları düştü ama tek kelime etmedi. Damian'ın dudakları yüzünü buruşturdu ama Kelsey'e hak verdi.

"Harika," dedi ellerini birbirine vurarak ve bir elini Damian'ın kalçasına dayadı. Bu ilk buluşma için biraz fazla görünüyordu. Gerçekten pençelerini onun üzerine koymak zorunda mıydı?

Kes şunu Stella. Başka tarafa bak.

"Bunu kutlamak için bir tur içkiye ihtiyacımız var!" Jeff sunucuya el sallayarak şöyle dedi. "Ben ısmarlıyorum."

"Jeff, hayır, sorun değil. Gerçekten." Biraz yüzümü buruşturdum, zaten çok fazla içtiğini düşündüm. Ayrıca, sanki her şey serbestmiş gibi para harcıyordu ki bu endişe vericiydi. "Daha fazla içkiye ihtiyacımız yok."

"Senin derdin ne, ha? Seni kutlamaya çalışıyorum!" diye tersledi. "O

zaman onunla bir yükmüş gibi konuşmasan nasıl olur," dedi Damian.

dışarı fırladı. Gözleri Jeff'e karşı kızgınlıkla doluydu ve midemde bir rahatsızlık hissettim. "Ayrıca, buraya arabayla geldin. Muhtemelen daha fazla içmemelisin."

"Affedersiniz?" Jeff bakışlarını Damian'a çevirerek sordu. "Geri çekilmeye ne dersin? Kız arkadaşımla istediğim gibi konuşabilirim."

"Doğru. Sadece neden onunla bu şekilde konuşmayı seçtiğini anlamıyorum," dedi Damian, daha dik oturarak. İki adam sanki bir nedenle savaşa girmek üzereymiş gibi göğüslerini şişiriyorlardı ve neyse ki Kelsey bunu çok gerginleşmeden durdurdu.

Şarap kadehini havaya kaldırarak, "Stella ve onun ilk sanat sergisi için kadeh kaldıralım!" dedi. "Bu birçoğunun ilki olsun!"

haykırdı.

Adamlar kendilerini toparladılar ve göğüslerini şişirdiler. Bardaklarını havaya kaldırdılar ve bana tezahürat yaptılar.

Neyse ki yemeklerimizi kan dökülmeden bitirdiğimiz için bu rahatsızlık anı ortadan kalktı. Arabayla tesise geri döndük ve Kelsey, Damian'la numaralarını değiş tokuş ettikten sonra yoluna devam etti.

Gerçekten mi? Ona numarasını mı vermiş? Sanırım bu iyiydi. Haklısın. Öyleydi. Olmasını istediğim şey buydu. Elbette. Tabii ki.

Çarşamba günü olduğu için Jeff'le birlikte dönmek üzere gece çantamı hazırlamıştım bile.

"İçeri girip çantamı alacağım, sonra gidebiliriz," dedim

Jeff'e. "Evet, burada bekliyor olacağım."

Eşyalarımı almak için hızla içeri girdim ve mutfakta durmuş bir bardak su almakta olan Damian'a baktım. "Bu gece geldiğin için tekrar teşekkürler. Kelsey ile iyi anlaşıyor gibiydiniz. Sen ve Jeff de garip anlar ve-"

"Neden onunla

birliktesin?" "Ne?"

"Jeff. Neden onunla birliktesin? O tam bir beyin özürlü ve kendisi dışındaki herkesi umursama becerisi çok saçma."

"Bu doğru değil..."

"Öyle ve bunun doğru olduğunu bilecek kadar zeki olduğunu biliyorum. Bunu sık sık yapar mı?" Damian sordu.

"Ne yapmak?"

"Seni ve hayallerini baltalamak mı?"

"Hayır. Yani, muhtemelen vitrinle ilgili haberlere verdiği tepkiyi yanlış anladınız. Jeff gerçekçi biri. Sanatımın g e ç i m i m i sağlayacak kadar iyi olmadığını, biraz uçarı olabileceğimi ve

Rüya gibi bir zihin kendi yoluna gidiyor. Hayatımı sadece sanat eserlerimden kazandığım çılgın bir yaşam hayal ediyorum ve bu çok saçma."

"Neden?"

"Çünkü yeterince iyi değilim."

"Yeterince iyi olmadığını kim söyledi sana?"

Nereden başlayacağım?

Gülümsedim. "Sorun değil Damian. Tüm hayalperestlerin hayalleri gerçekleşmez. Bazıları gerçeğe geri gönderilir."

Yüzünü buruşturdu ve su bardağını doldurmaya geri döndü.

"Tamam, size iyi geceler. Bu gece geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Çok rahat bir durum olmadığını biliyorum." Gitmek için dönmeye başladım ama onun konuşmaya başladığını duyunca durakladım.

"Ya Maple olsaydı?" diye sordu.

"Ne?"

"Ya Jeff Maple'a hayallerinin çok gerçek dışı olduğunu ve onları gerçekleştirecek kadar yetenekli olmadığını söyleseydi? Bu sana nasıl hissettirirdi?"

"Çok öfkelenirdim."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Öyleyse yap şunu." "Ne yapacağım?"

"Sevdiğiniz insanlara gösterdiğiniz sevgi ve korumanın aynısını kendinize de gösterin. Bilgin olsun, sanat eserlerini gördüm." Bana doğru yürüdü, yüzümden birkaç santim uzakta durdu ve sesini alçalttı. "Yeterince iyisin."

Kelimeler.

Bunlar sadece basit kelimelerdi, ama Damian bunları bana her sunduğunda, içten içe bana daha fazlasını vermesini istiyordum.

Damian'ın kontrolsüzce çarptırdığı kalbim sakinleşmeye çalışırken, beni orada öylece sersemlemiş bir halde bıraktı ve vücudumu ürpertti.

18

Stella

"NEFES AL, STELLA, NEFES AL," diye mırıldandım kendi kendime.

Sanat sergisinin olduğu gün sinir küpüydüm. Jeff'le bütün gün iletişim kuramadığım için durumum daha da iyiye gitmiyordu. Bir gece önce bir gösterisi vardı ve DJ'lik işlerinden sonra toparlanmasının biraz zaman aldığını biliyordum, ancak ertesi akşam kariyerimin en büyük gününün gerçekleşeceğini bilerek bu kadar çok eğlenmeyeceğini umuyordum.

Stella: Neredesin?

Jeff'e dört kez mesaj atmış ve beş kez aramıştım ama yanıt alamamıştım. "Gelecektir. Bugün beni ekmesine imkân yok. Günlerdir. Eminim telefonunun şarjı bitmiştir. Eminim benim için en önemli günde burada olmamasının bir nedeni vardır."

Galerideki sergimde banyo aynasının önünde durmuş, tüm sinirlerimi ve Jeff'in henüz gelmemiş olduğu gerçeğini üzerimden atmaya çalışıyordum. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu ve gösteri sekizde başlıyordu. Yine de,

erkek arkadaşımı hiçbir yerde bulamadım. Banyoda saklanmayı bırakmalıydım. Aksi takdirde insanlar sanatçının neden kendi sergisinde dolaşmadığını merak etmeye başlayacaklardı.

"Stella? Az önce gelen biri seni görmek için beklediğini söyledi. Sanırım erkek arkadaşın," dedi etkinliğin organizatörü Marie banyo kapısının dışından.

Kapıyı açtım ve Jeff'in nihayet geldiğini bilmek midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Geç kaldığı için ona kızmak istiyordum ama tek umursadığım sanat eserimi değer verdiğim biriyle paylaşmaktı.

"O burada mı?" Banyo kapısını açmak için sallanırken sordum. Ellerimi beyaz önlüğümün üzerinde gezdirdim ve onun geldiği düşüncesiyle gülümsemekten yanaklarımın acıdığını hissettim. Sanki bu galeri sergisini Jeff'le paylaşmak benim için çok önemliymiş gibi hissediyordum çünkü uzun zamandır bana bir rüyadan başka bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki sonunda ona gösterecek bir şeyim varmış gibi hissediyordum. Onun gurur duyacağı bir şey. Onun kendi kariyerini ciddiye aldığı gibi benim de kendi kariyerimi ciddiye aldığımı kanıtlayacak bir şey.

"Evet, o burada. Ayrıca, ne kadar yakışıklı olduğunu atladığınız için şok oldum. Tanrım, çok yakışıklı bir adam." Marie ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ama açık olmak gerekirse, ona asla asılmam. Bunu yapabileceğim kendi erkeğim var," diye şaka yaptı.

Jeff'in gelişini haber verdiği için Marie'ye teşekkür ettim ama banyodan çıktığımda erkek arkadaşımın ortalıkta olmadığını görünce şok oldum. Oysa karşımda çok iyi giyimli bir kocam vardı. Damian her zamanki gibi şık giyinmiş, duvarlardaki sanat eserleri galerisine bakıyordu.

Erkek arkadaşımın ortalıkta olmadığı gerçeğini üzerimden attıktan sonra Damian'ı selamlamak için yanına gittim. "Beast," dedim, en sevdiğim parçalardan birine bakarken arkasında durarak. Başlığı *Mavi* idi. "Gelmişsin."

"Sana söz verdim."

"Keşke başkalarının sözleri de seninkiler kadar anlamlı olsaydı," diye mırıldandım. Meraklı bir kaşını kaldırdı.

Başımı salladım ve bir gülümseme yaydım. "Boş ver. Kelsey seninle mi?"

"Yemeğe gittik ama birlikte katılmamaya karar verdik."

"Hayır, aranızdaki her şey yolunda mı? Senin hakkında çok iyi şeyler söyledi-"

"Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Kaşlarımı çattım, sanki bir şeyler ters gitmiş gibi hissediyordum ama onu zorlamak da istemiyordum. Damian'ı zorlandığında susacağını bilecek kadar tanıyordum. "Sana etrafı gösterebilirim."

"Tamam."

Galeride dolaşmaya başladık ve ne zaman çalışmalarıma iltifat etse ona sarılmayı düşündüm. Onun yerine, "Bu gece geldiğiniz için teşekkürler." dedim.

"Bu senin için önemli."

"Evet."

"O halde davet edilmek benim için bir onurdur."

Oh, Damian.

Kalbimin hızlı atışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

Sertleşmiş bir canavar için, yumuşaklık anları olduğu kesindi.

"Bu akşamki dizinin teması keder. Yıllar önce, henüz küçük bir kızken, annem vefat ettikten sonra başladım. Sonra Kevin'in vefatından sonra son parçayı bitirdim. Bir araya getirmek için karakalem ve akrilik karışımı kullanıyorum. Yakın zamanda boya dökmeye başladım, ancak bu parçaların hiçbiri bu gecenin son seçimleri arasına giremedi çünkü teknikler konusunda kimseye sergileyecek kadar kendime güvenmiyorum."

"Eğer bunların yarısı kadar bile iyilerse, o zaman elinizde başyapıtlar var demektir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu Canavar'dan bir iltifat mıydı?"

"Kafana girmesine izin verme." "Egom zaten şişiyor."

Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ama hemen ardından gülümsemeyi bıraktı. "Kaç tane sattınız?"

"Henüz yok. Dürüst olmak gerekirse, hiç satmayabilirim. Birkaç kişi uğradı ama hiçbiri satın alma ihtiyacı duymadı. Bu da iyi bir şey. İnsanların çalışmalarımı görmesi heyecan verici. Ayrıca, muhtemelen bu benim hatam. Fiyatları düşürmeliydim. Muhtemelen kendimi fazla satıyorum."

Damian bana doğru bakarken kaşlarını indirdi, sonra fiyat etiketine bakmak için resme yaklaştı.

Öfkelendi. "Daha fazla ücret almalıydın. Sen bundan daha değerlisin."

Kalbim yine o atlama şeyini yaptı.

"Alana giren ve çıkan kişilere QR kodları dağıttınız mı?"

"Hayır. Yine de onlara parçaları satın alabilecekleri web sitemi söyledim."

Hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "İnsanlar tembel. Tembelliklerinden daha da kötüsü, yeni yürümeye başlayan çocukların odak noktasına sahipler. Toplum sizi insanların yeni yürümeye başlayan çocuk evresinden çıktıklarına ikna edebilir ama dürüst olmak gerekirse, boyları uzuyor ve hâlâ çocuk gibi davranıyorlar. Her şeyin gözlerinin önünde olmasına ihtiyaç duyarlar, yoksa odak noktaları değişir."

"Katılıyorum. Ama gösteriye kısa bir süre kala-"

"Bir dahaki sefere bana gelin," diye teklif etti. "Dünyadaki en iyi asistanlardan birine sahibim. Sizin için her şeyi halledebilir."

"Ben... vay canına. Damian, teşekkür ederim. Bu gerçekten inanılmaz bir teklif." "Kartvizitler."

"Ne?"

"Kartvizitiniz var mı?" "Hayır... henüz yok."

İçini çekti ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Damian boğazını temizledi ve ellerini tekrar ceplerine soktu. Tam o sırada, birkaç kişi

ön kapıdan içeri girdi. Bakışları onlara doğru kaydı.

"Kendi başıma etrafa bakabilirim. Sen git misafirlerini ağırla," dedi.

"Doğru, elbette. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, nerede bulacağını biliyorsun.

Ben."

"Haber bültenleri," diye yanıtladı.

Bir kaşımı kaldırdım. İç çekti. "Bülteninize kaydolmalarını sağlayın."

"Benim bir bültenim yok."

"Bugünden sonra yapacaksın. E-postalarını bir kağıda not edin."

Ona gülümsedim ve dediğini yaptım. Daha sonra gelen herkes içeri girerken e-posta adreslerini benimle paylaştı. Aldığım küçük koleksiyon için minnettardım. Damian galeri boyunca başından ayrılmadı ve her bir parçayı sanki ona bir hikaye anlatıyorlarmış gibi uzun süre inceledi.

Etkinlik sona erdiğinde, diğer sanatçılar ve benim dışımda orada kalan son kişi oydu.

Bana doğru yürüdü ve takım elbisesini düzeltti. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, Stella."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Sanki söyleyecek başka bir şeyi varmış gibi ağzını araladı ama kapattı. Ardından, "Eve döndüğünde görüşürüz," diye devam etti. Ön kapıyı iterek açtı.

"Damian, bekle. Ne söyleyecektin?" "Hiçbir şey. Beni ilgilendirmez."

"Seni ilgilendirmeyen ne?" "Stella, önemli değil."

"Ama benim için önemli olsaydı?" Israr ettim.

İçini çekti ve avucunun içiyle ensesini ovuşturdu. "Jeff nerede?"

"Ben... Ben emin değilim." İlk galeri sergimi açtığımı ve Jeff'in gelmediğini anladığımda duygularımın gözlerime vurduğunu hissettim. "Eminim bir şeyler çıkmıştır."

"Ağlama."

"Güneşim Balık, Ayım Yengeç ve yükselenim İkizler, Damian."

"Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kestirip attı. "Ama kulağa çok Maple'vari geldi."

"Gerçekten de Akçaağaç'a çok benziyor." Şaşkınlığına kıs kıs güldüm. "Bu sadece ağlamanın benim işim olduğu anlamına geliyor."

"En azından gözyaşlarınızı önemli bir şey için harcayın."

Duygusal bir gülümseme yaydım ve gözyaşlarımı sildim. "İyi geceler, Damian."

Kapıyı bir kez daha açmak için döndü ve sonra tekrar kapanmasına izin vererek bana baktı. "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ve beni tanımanın hiç de kolay olmadığını biliyorum. Ben iyi bir insan değilim ama sen öylesin. Kendini göstermeye değersin, Stella. Senin için ortaya çıkmayan hiç kimse gözyaşlarını hak etmiyor."

Galeriden çıktı, beni çılgın bir kalp ve birkaç damla gözyaşıyla baş başa bıraktı.

Marie bana doğru yürüdü ve gülümsedi. "Cidden, Stella. Erkek arkadaşın çok seksi."

"O benim erkek arkadaşım

değil." "Oh?"

"O benim kocam."

Saniyeler içinde ona seslendim. "Damian, bekle!" diye haykırdım ve binadan hızla ona doğru koştum. Dönüp bana baktı ve o okyanus mavisi gözlerinin içinde yıkıcı bir şekilde incinmiş görünüyordu. Ona yaklaşırken yüz ifadesi beni biraz şaşırttı. "Bekle, sorun ne?"

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun. Neyin var? İyi misin?" diye sordum. Hiç düşünmeden elimi kolunun üzerine koydum. Dokunuşumuza baktı, sonra başını kaldırıp bana baktı. Ondan alabileceğimi bildiğimden daha fazla duygu göstermenin eşiğinde görünüyordu.

Dudakları aralandı ve başparmağını burnunun kenarına vurdu. "Sen iyi bir insansın, Stella."

Kalp atışlarım... bir anlığına onun tarafından

kontrol edildi. "Teşekkür ederim, Damian."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Sen gerçekten iyi bir insansın. Her yerde ve herkesin içindeki iyiliği görüyorsun ama hepsi bunu hak etmiyor."

"Damian-"

"Sen iyi bir insansın, önemsiyorsun ve insanların önemsiyormuş gibi yaptığı o sahte saçmalıklardan değil, insanları çok derinden seviyorsun ve bu yüzden bu beni çok kızdırıyor çünkü iyi insanların başına pek çok kötü şey geliyor ama senin gibi insanların başına gelmemeli. Maple'ın bana açık sözlü olmama yeteneğine sahip olduğumu söylediğini biliyorum ama bu konuda nasıl açık sözlü olmayacağımı bilmiyorum ve bu da beni kızdırıyor."

Şimdi gerilmeye başlamıştım. "Neler oluyor, Damian?"

"Kelsey bu gece benimle gelmedi çünkü önce yemeğe gittik." "Oh?

Bir şeyler mi ters gitti?"

"Evet. Birkaç gözlemime dayanarak zaten tahmin ediyordum ama bu bilgiyi size aktarmadan önce daha somut bir kanıta ihtiyacım vardı. Bu yüzden yemeğe çıktık."

"Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlayamadım."

Eli ağzının üzerinde geziniyordu ve sinirleri benimkileri de bozuyordu. Konuştuğunda kelimeleri yabancı bir dil gibi geliyordu. "Birlikte uyuyorlar."

Duraksadım, sözleri beni şaşırttı. "Pardon, ne dedin? Kim yatıyor?"

"Jeff ve Kelsey. Birlikte yatıyorlar ve içimden bir ses bunun bir süredir devam ettiğini söylüyor."

Güldüm çünkü başka ne yapabilirdim ki? "Bu çok saçma." "Bu doğru."

"Ne? Hayır. Değil." Böyle bir şey söylemesi bile beni şaşkına çevirirken başım sallandı. "Sen neden bahsediyorsun? Hayır, değiller."

"Evet, Stella, öyleler."

"Neyin var senin? Neden böyle bir şey söyledin ki? Ben... bu mantıklı bile değil. Kelsey senden hoşlanıyor."

"Hayır. Öyle değil."

"Evet, biliyor! Az önce bana söyledi! İş yerinde deli gibi senden bahsediyormuş ve-"

"Birlikte uyuyorlar."

"Şunu söylemeyi kes," diye ağzımdan kaçırdım, şoktan göğsümün sıkıştığını hissediyordum. "Yanılıyorsun."

"Keşke olsaydım."

"Hayır, sen! Bak, anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum Damian, ama bu çok ileri gitti. Bu ne cüret. Onlar benim hayatımda çok önemli iki insan. -"

"Sen iyi bir insansın," diye araya girdi. "Şunu söylemeyi kes," diye fısıldadım.

"Yapamam çünkü bu yüzden göremiyorsun. Görüyorum çünkü ben iyi bir insan değilim. Görüyorum çünkü insanların içindeki karanlığı görebiliyorum. Sen sadece en iyisini görebilirken ben en kötüsünü görebiliyorum. İşte bu yüzden göremiyorsun."

Öfkelendim. "Bana saf mı diyorsun?"

"Hayır." Sorum karşısında şaşırmış gibi gözlerini kıstı. "Sana iyi bir insan diyorum."

"Bunu küçümseyici bir şekilde söylüyorsun." "Küçümsemiyorum. Bu sadece gerçek."

"En yakın arkadaşımın erkek arkadaşımla birlikte olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olduğumu söylüyorsunuz."

"Sana asla aptal demedim, Stella."

"Ama sen yaptın! Öylesin! Ben sadece... Ben..." Zihnim Damian'ın neyi suçladığını anlamaya çalışırken kelimelerim birbirine karışıyordu. Bunu neden yapsın ki? Çok iyi bir noktaya gelmiştik. Bir dostluk kuruyorduk, en azından ben öyle sanıyordum. Ama şimdi, bunu neden yapmıştı? "Ben içeri dönüyorum."

Yüzünü buruşturdu ve konuşmak için ağzını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Ne var,

Damian?

Söyle.

Bir şey söyle. Özür dile. Her şeyi geri al.

Söylemediği sözler, konuşmanın bittiğini anlamam için yeterliydi.

Seslendiğinde içeri girmek için döndüm.

"Kelsey'e sor. Doğrudan. Sana söyleyecektir. Belki kelimelerle değil ama gözleriyle. Jeff yetenekli bir yalancı. Kalpsizdir ve suçluluk duygusu içinde taşıdığı bir şey değildir. Ama Kelsey... size sadece gözleriyle gerçeği söyleyecektir." Ağzının kenarı seğirdi ve o gözlerde daha önce hiç görmediğim kadar çok duygu gördüm. "Aptal olduğunu düşünmüyorum ve sözlerimi bu şekilde anladıysan özür dilerim. Açık sözlü olduğumu biliyorum. Bir şeyleri nasıl doğru söyleyeceğimi bilmediğimi biliyorum ama seninle konuşurken sadece en üst düzeyde saygı duyuyorum. Seni incitmek istemiyorum. Eğer sözlerim bunu yaparsa özür dilerim çünkü sen benim arkadaşımsın Stella. Sen benim arkadaşımsın ve aptal olmaktan çok uzaksın."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve kaybolmuş hissederek beni terk etti.

Eve geldiğimde Damian çoktan yatak odasına girmiş ve kapısını kapatmıştı. Odama gittiğimde, etkileşimimiz yüzünden hâlâ midemde düğümler hissediyordum. Damian'ın bana Kelsey ve Jeff hakkında söylediği her şeyi tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yatağımda uzanırken elimi yüzüme götürdüm, Kelsey ve Jeff'e mesajlar yazıp silerken midemin bulandığını hissettim. Onları bu kadar zalimce bir şeyle suçlayacak mesajları gönderecek cesareti kendimde bulamıyordum. Zaten bunu mesaj yoluyla yapamayacağımı da biliyordum.

Gözlerini

görmeliydim. En

azından Kelsey'nin.

Gece yarısına doğru yatağımdan kalktım, tenis ayakkabılarımı giydim ve ön kapıdan çıktım. Yirmi dakika içinde Kelsey'nin verandasında durmuş, kapıyı defalarca çalıyordum.

Kapıyı açtığında beni orada görünce şaşırmış görünüyordu. Dudakları uzun zamandır tanıdığım o sıcak gülümsemeye dönüştü ve Damian'ın iddia ettiği şekilde bana ihanet ettiğine bir an bile inanamadım. Ama yine de, neden bu konuda yalan söylesin ki?

Beni en çok yaralayan şey, benim için önemli olan üç kişiden en az birinin bir tür yalancı olduğunu bilmekti.

"Stella, selam. Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kollarını kavuştururken.

Serin bir esinti tenime değerek vücudumda ürpertiler yarattı. "Jeff'le mi yatıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

O haklıydı.

Gözleriydi.

Yer

değiştirdiler.

Ağzının konuşamadığı hikâyeler anlattılar. "Aman

Tanrım," dedim geriye doğru sendeleyerek.

"Stella, bekle, ben, yani, ben..." Elini ağzına götürürken gözleri doldu ve başını ileri geri sallayarak elini kapattı. "Ben..."

Derin nefesler. Titrek vücut. Suçlu beden. Suçlu arkadaş. Arkadaş. Kelsey.

Hayır.

"Çok üzgünüm Stella. Sadece bir kez olması gerekiyordu. Onun konserlerinden birine gitmiştim. Sonra da çok fazla içtik," diye itiraf etti, gözyaşları sanki ihanete uğrayan kendisiymiş gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sanki acı çeken kendisiymiş gibi. Sanki onu teselli etmemi istiyordu. "Ama sonra duygular büyüdü ve şey... Jeff bir süre sonra kendini suçlu hissetti ve yapmamamız gerektiğini söyledi... ve yapmadık! Kevin öldüğünden beri, sana yemin ederim Stella! Bu yüzden Damian'la çıkmanın buna bir son vereceğini düşündüm ve öyle de oldu. Jeff ve ben bittik. Söz veriyorum."

Söz veriyorum.

Söz vermek onun için ne anlama

geliyordu? "Ne kadar sürecek?"

Nefes aldım.

"Stella lütfen-"

"*Ne kadar sürecek*?!" İçimden öfke ya da üzüntü fışkırdığını hissederek tersledim. Belki ikisi birden? Kafa karışıklığı? Endişe? Acı mı? Neşenin zıttı olan her duygu sistemimde hızla ilerledi.

"Ben... uh, üç yıl."

Üç yıl.

Üç yıl birlikte tatil yaptık. Doğum günlerini kutladığımız üç yıl. Gözlerimin içine bakıp beni sevdiklerini söylerken arkamdan gizli bir ilişki yaşadıkları üç yıl.

Geriye doğru bir adım attım ve bir adımı kaçırdığım için bileğim büküldü. Yuvarlandım, ön verandanın beş basamağından aşağı düştüm, sert bir gümbürtüyle alttaki betona çarptım ve ellerim yerde kayarken kesildi.

"Stella! İyi misin?" Kelsey bana doğru koşarak, "Stella!" dedi. "Elin kanıyor." Kalkmama yardım etmek için eğildi, ama ben elini ittim.

"Bana dokunma. Benimle bir daha asla konuşma. Seninle işim bitti," dedim, ayak bileğim zonklarken kendimi yerden kaldırarak

kontrolsüzce. Arabama doğru yürüdüm ve her şeyi bu kadar derinden hissedemeyen bir kız olmaktan başka bir şey istemeyerek eve döndüm.

19

Damian

STELLA EVDEN ÇIKTIĞINDA, nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamadım. Uyumak yerine, çalışmak için evdeki ofisime gittim. Zaten yetişmem gereken çok şey vardı.

Eve geldiğinde onu duydum. Onu kontrol etmeye gitmedim çünkü ona açıkladığım şeyden sonra beni görmek istemeyeceğinden emindim. Kelsey ile takılırken fark ettiğim şeyi ona söylediğim için bile kendimi bok gibi hissettim. Jeff hakkında orada burada yaptığı ince yorumlar her şeyi gün gibi açıklıyordu. İnsanları öğrenmekte, neden öyle olduklarını anlamakta ustaydım. Kendileri hakkında fark etmedikleri küçük şeyleri bile fark ediyordum. Derin karanlık sırlarını daha onlar konuşmadan fark ediyordum.

Çoğu insan karanlıkları hakkında konuşmazdı. Benim ortaya çıkarmada bir yeteneğim vardı.

o.

Mezarları açmakta çok iyi olduğum için Connor bana mezar kazıcı derdi. herhangi biri hakkında. Yine de, Kelsey ve Jeff ile birlikte, somut bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

skandallarının kanıtı. İnançlarım konusunda haklı olmama ihtimalim olsaydı Stella'nın kalbini asla kırmazdım.

Yemeğe çıktığımızda Kelsey cep telefonunu masanın üzerinde unutunca, onu aldım ve Jeff'ten mesaj var mı diye mesajlarını kontrol ettim. Ne yazık ki yüzlerce mesaj vardı. Sayfalar dolusu konuşmalar, ilişkilerinin detaylı itirafları.

Okurken midem bulandı.

Kelsey geri döndüğünde, ondan nefret ettiğimi bile bilmiyordu. Onun gezegendeki en büyük pislik olduğunu düşündüğümü bilmiyordu. Stella gibi bir kadını incitecek kadar cüretkâr olan herkes benim gözümde değersizdi.

Yine de poker suratımı korudum. Stella'yı bildiklerimden haberdar etme fırsatım olana kadar bildiklerimi öğrenmesini istemiyordum.

Açıkçası, bunu daha iyi bir şekilde duyurabilirdim.

Sabah iki sularında Stella ofisime daldı.

"Gerçekten yeterince iyi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu elinde bir kadeh şarapla. Belli ki biraz sarhoştu, çünkü ayık Stella asla davet edilmeden içeri dalmazdı. Ayrıca, sorusu son derece rastlantısal görünüyordu, sanki durup dururken sormuş gibiydi. Ama düşüncelerin nasıl işlediğini biliyordum. Muhtemelen saatlerdir bunun üzerinde düşünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Neden?"

"Neden yeterince iyi olduğunu düşündüğüm önemli değil. Önemli olan senin iyi olmadığını düşünmen."

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve şarabını yudumlarken kendini gülünç derecede rahat hissetti.

"Neden yeterince iyi olmadığımı düşünüyorum?" diye sordu bana.

"Bilemiyorum. Çoğu zaman bu tür düşünceler başkalarının fikirlerini dinlemekten kaynaklanır."

"Hiç böyle hissettin mi? Sanki yeterince iyi değilmişsin gibi."

"Hayatımın çoğunda."

"Bunun üstesinden nasıl geldin?"

"Etrafımdaki insan tipini değiştirdim." Omuz silktim. "Bana yeterince iyi olduğumu söyleyen biriyle tanıştım. Ve ben de buna inanmaya başlayana kadar bunu yapmaya devam etti."

"Connor?"

Başımı

salladım.

"O senin en iyi

arkadaşın." "O benim

ailem."

Gülümsedi ve bardağının kenarını okşadı. "Ona güvenecek kadar sana nasıl yaklaşabildi? Seni tanımak çok zor görünüyor."

"Hayır cevabını kabul etmeyen acımasız bir baş belasıydı. Ben onu itmeye çalıştığımda, o daha da yaklaştı. Ben kendimden vazgeçtiğimde bile o benden vazgeçmedi."

"BIR UB."

"Bir ne?"

"Evrensel bir kutsama. Büyükannemin uydurduğu bir şey. Evrenin bir hediyesi gibi hissettiren bir kişi ya da şey. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir şey. Birinin hayatındaki en parlak nokta. Evrensel bir lütuf. Connor sizin için böyle bir şey."

İlginç bir kadından ilginç bir konsept. "Onun gibi bir şey." "Belki bir

gün o kadar yaklaşmama izin verirsin."

Kısık bir kahkaha attım. "Çoğu insan çok erken pes eder."

"Evet, ama ben çoğu insan değilim." Şarabını bitirdi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bunu yaparken biraz tökezledi ve ben de onu desteklemek için masama uzandım.

"Dikkatli ol," diye uyardım.

Kıkırdadı ve tenine dokunuşuma bakarak sözlerimi tekrarladı. "Dikkatli ol," diye yineledi.

Kalbim garip bir şey çekti. Bu çok
garipti.
Elimi ondan çektim ve o da dik durdu.
Sanki benim hakkımda henüz aklına bile gelmemiş sorulara cevap bulmaya çalışıyormuş gibi bana baktı.
Gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Bazen sakar
oluyorum." "Sorun değil."
"Jeff her zaman bunun sinir bozucu
olduğunu söylerdi." "Jeff pisliğin
teki."
Sözlerim karşısında biraz afallamış bir halde bana baktı.
Doğru olsalar bile, söylediklerimden anında pişman oldum. "Özür
dilerim," diye mırıldandım. "Sorun yok." Etrafına bakındı ve sonra öne
doğru eğilip
fısıldayarak. "Aramızda kalsın, o tam bir pislik."
Ben de onun ses seviyesine uydum. "Pislik eğilimleri olan bir tip mi?"
"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece büyük bir sucuk kafalı
pislik."
Sırıttım. "Bolonya kafalı. Bunu bireylere yönelik hakaret listeme ekleyeceğim."
"Eğer ilgileniyorsanız, pislikler için bir dizi yapışkan ismim var. Osuruk suratlı sikici gibi. Göt deliği piçi. Sivilce patlatan baş belası."
Güldüm. "Bunların hepsi çok saçma."
"Saçmalığın tanımı benim."
"Senin için işe yarıyor," diye fısıldadım uzun bir fısıldaşma turundan
sonra. "Neden fısıldıyorsun?" diye sordu, sesi hala sessizdi.
Fare.
"Çünkü öylesin. Neden fısıldıyorsun?" diye sordum.
"Çünkü sarhoşum, aptal." Sözleri beni gülümsetti. Parmağını dudaklarıma dokundurdu. "Ayıldığımda, dudaklarınla bunu daha fazla yapabilir misin?"
"Neyin daha fazlası?"

Geri adım attı ve parmağının ağzıma değme hissini özledim. Oradayken yavaşça emmek için bir dürtü duydum, bu yüzden muhtemelen onu çekmesi en iyisiydi.

Dudaklarına doğru bir işaret yaptı ve kocaman bir sırıtış yarattı. "Gülümse. Gülümsemeni seviyorum."

"Seninkini daha çok seviyorum," diye itiraf ettim ve bunu söylemek benim için son derece savunmasız hissettirdi.

"Sen de benimkilerden verirsen ben de seninkilerden veririm."

Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, kadın, diye düşündüm kendi kendime. Zihnim onun yorumlarıyla mücadele etmek için yeterince iyi kelimeler yaratamadı,

Bu yüzden onun karşısındayken ne yapacağımı bilemez bir halde kıpırdamadan durdum. Neyse ki benim beceriksizliğimi fark edemeyecek kadar sarhoştu.

"Oradaydı," dedi bana doğru bakarak.

"Neydi?"

Gözleri duygularla parladı. "Gerçek onun gözlerindeydi," diye söz etti.

"Kelsey."

Başını salladı.

"Evet." "Üzgünüm,

Stella."

"Biliyorum. Hey, Beast?" diye

sordu. "Evet?"

"Benimle okyanus kıyısına gidip biraz daha şarap içmek ve dalgaları saymak ister misin?" Evraklarla kaplı masama baktı. "Meşgul değilsen tabii."

"Yetiştirmem gereken bir sürü iş var."

Kaşlarını çattı. Bundan nefret ederdim.

"Peki, tamam. Bir molaya ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Odadan çıktı ve ben de tekrar masama oturdum. Tek sorun şu anda aklımın onu düşünmeden duramamasıydı. Aklımdan geçen her düşüncenin başında Stella vardı.

Sanki uzun zaman önce ofisimden ayrılmış gibi görünüyordu, ancak onu bulmak için odadan çıktığımda hala mutfaktaydı ve bir kadeh şarabını dolduruyordu.

"Sanırım şimdi bir molaya ihtiyacım var," dedim, onu irkilttim, çünkü biraz sıçradı ve beni görmek için arkasını döndü. Farkına vardığında neşelendi ve şarabım için bir bardak daha almadan önce ellerini çırptı. Kadehi ağzına kadar doldurdu, ağır bir doldurucuydu. Bu da muhtemelen tökezlemesini açıklıyordu.

"Al bakalım," dedi ve kadehi bana uzatırken şarabın bir kısmını döktü. "Oh! Kadeh kaldırmalıyız! Sen yapabilirsin."

"Daha önce hiç kadeh kaldırmamıştım."

"Merak etmeyin. Gerçekten yanlış anlayamazsın. Ayrıca, gerçekten umursamayacak kadar sarhoşum."

"Pekala o zaman. İşte... sana."

"Bana mı?"

"Sen."

"Ah." Kadehini benimkiyle tokuşturmak için kaldırdığında gözleri duygularla doldu. "Hiç kimse bana ve sadece bana tezahürat yapmadı."

"Her şeyin bir ilki vardır." "Biz de

sana tezahürat yapabilir miyiz?"

"Sadece sen istersen."

Bardağını daha yukarı kaldırdı. "Bu bana. Bu sana. Bize içelim."

Bardakları tokuşturduk. "Şerefimize," diye kabul ettim.

Biz.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Gülümsedi ve beni okyanusun dalgalarına doğru götürdü. Çoğu geceyi o dalgaların yanında geçirirdi ve ilk kez beni de kendisine katılmaya davet etmişti.

Çırpınan dalgalara bakarken içinde bir şeyler değişti. Biraz hüzünlendi ve geceye bakarken gözleri cam gibi oldu.

"Sence beni hiç sevdi mi Damian? Jeff'i?"

"Hayır."

Çok hızlı söyledim ama bu şimdiye kadar verdiğim en kolay hayır cevabıydı.

Cevabımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşı Jeff'in sevgisizliğini zaten bildiğini gösteriyordu.

"Bence onu ne kadar çok sevdiğini seviyordu. Senin için en azını bile yapmasına gerek yokken, onu mutlu etmek için nasıl geriye doğru eğildiğini."

Gözyaşları öncekinden daha fazla döküldü.

Biraz yüzümü buruşturdum ve ellerimi bardağın boynuna doladım. Onun rahatsızlığı beni de rahatsız ediyordu. Onun üzüntüsü beni üzüyordu. Başkalarının duygularını hisseden biri değildim. Çoğu zaman insanların duygularını abarttığını ve dramatikleştirdiğini düşünürdüm. Ama ağlayan Stella'nın yanında otururken tek yapmak istediğim onun acısını dindirmek ve onun yerine hissetmekti.

"Sence onu seviyor muyum?" diye sordu.

"Evet." Bunu da tereddüt etmeden söyledim. "Ama bu şaşırtıcı değil çünkü bence sen tüm dünyayı seviyorsun."

"Peki dünyanın ne kadarını seviyorsun?"

"Hiçbirini."

Bu onu daha çok ağlattı. "Bu

gerçekten üzücü, Damian."

Omuz silktim, pek bir şey hissetmiyordum. "Böylesi daha kolay." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü dünyayı sevmezseniz, o size zarar veremez."

"Evet, ama dünyayı sevmezseniz, o da sizi sevemez." "Aynen öyle.

İşin içine aşk girince işler karışıyor."

Bir taş aldı ve okyanusa doğru fırlattı. "Hiç sevmemektense karmaşık bir şekilde sevmeyi tercih ederim."

"Herkesin kendi şarabı," diye cevap verdim şarabımı yudumlarken. Kadehi yere bıraktım ve midemde bir düğüm hissettim. Hiç sormamam gereken sorular sormak istiyordum. Haddimi aşan şeyler öğrenmek istiyordum. Normalde düşüncelerimi kendime saklardım ama elimde değildi. İçimi kemiriyorlardı.

"Neden onunla birlikteydin?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı. "Jeff'le mi?"

"Evet. Alınma ama ortak bir noktanız varmış gibi görünmüyor. Ve sana bok gibi davrandı."

"Onunla sadece iki kez karşılaştın."

"Nasıl bir adam olduğunu bir saat içinde anladım." "Peki ne tür bir adamdı?"

"Senin için yeterince iyi olmayan biri."

"Yeterince iyi olduğum için mi?" diye sordu. "Daha fazlası."

"O zaman neden inanmıyorum?" diye fısıldadı, sesinde kızgınlık damlaları vardı.

Ne söyleyeceğimden emin değildim çünkü üzgün olduğu belliydi ama aynı zamanda çok da üzgündü. İnsanları teselli etmekte iyi değildim. Aklıma gelen tek şey gidip Jeff'in burnunu kırmaktı, ama bunun Stella'ya şu anki durumunda yardımcı olacağından şüpheliydim.

"Sana kendini değersiz hissettiren ilk kişi kimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Evet, öyle. İlk kalp kırıklıklarını asla unutmazsın. Güven bana. İyi düşün."

Ayağa kalkmadan önce kaşlarını indirdi. Suya doğru yürüdü, biraz tökezleyerek bir yudum daha içmeye ihtiyacı olmadığını belli etti.

Şarap. "Yanlışlıkla" onun şarabını devirdim ve benimkini de döktüm. Fark etmedi bile.

"Stella, iyi bir kız olmalısın, yoksa Kevin seni sevmeyi bırakacak," dedi sanki başka birinden alıntı yapar gibi. Kalçaları dengesiz bir şekilde ileri geri sallanırken konuştu. "Otur, çocuğum. Uslu dur, çocuğum. Onu giyme çocuğum. Çok yüksek sesle konuşma kızım. O kadar kısa etek giyme kızım. O adama gülümse, tatlım. Orospu suratı yapma. Onlarla ilgilen. Onları rencide etme. Karşılık verme. Otur. Diz çökün. Dua edin. Sessiz olun. Bayanlar görülür, duyulmaz. Susun. Yüksek sesle konuş. Otur, çocuğum. Terbiyeli ol, çocuğum. Onu giyme, çocuğum. Çok şişmansın, Stella. Çok çirkinsin, Stella. Asla yeterli olamayacaksın." Tökezlerken kendi kendine kıs kıs güldü, sonra ayağı takıldı ve inmeye başladı. Bileğinin bükülme şekli beni ürpertti. En hafif deyimiyle acı verici görünüyordu.

Yere düşmeden önce onu yakaladım.

Beni canlı hissetmeye zorlayan o gözlerle bana baktı. "Şuna bakar mısın? Canavar Cinderstella'yı kurtarıyor."

"Özür dilerim Stella," dedim, on yıllardır hissetmediğim bir duygu seviyesinin eşiğindeydim.

"Ne için?"

"Seni inciten herkes için."

Başını biraz eğdi. "Çok fazla özür diledin," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki sözlerini kaçırabilirdim. Ona tamamen zoom yapmamış olsaydım kaçırabilirdim. Ama yakınlaştırılmıştım. İstesem de odağımı ondan ayıramazdım.

"Bu sözleri sana kim söyledi?" diye sordum. "Asla yeterli olamayacağın hakkında."

"Cehennemden gelen üç üvey anne," diye yanıtladı. "Beni herkesin duygularının benimkilerden daha geçerli olduğuna inandırdılar."

"Yani, daha iyisini hak etmediğinize inandığınız için her türlü muameleye izin verdiniz."

"Tek yapmak istediğim onları mutlu etmekti," diye açıkladı. "Tek yapmak istediğim insanları mutlu etmekti."

"Kendi mutluluğunuz pahasına da olsa mı?"

"Her zaman pahasına." Elimden kurtuldu ve ben de onu bıraktım.

Ona kırık bir gülümseme verdim ve kahretsin, çoğu insana gülümsemezdim. Bu yüzden saniyeler içinde yüzüm buruştu. Başparmağını dudaklarına götürdü ve bir süre bana baktı.

"Neredeyse oradaydı," diye fısıldadı, parmağıyla alt dudağını okşayarak. "Tam dudaklarına değiyordu."

"Neredeyse orada ne vardı?"

"Ruhun. Ayrıca bunu gözlerinde de görebiliyorum."

Döndü ve topallayarak yürümeye başladı. "Bileğin," diye seslendim. Belli ki acı çekiyordu.

"Ben iyiyim" diye mırıldanırken bana dönüp bakmadı. Stella'nın acı çekmesine neden olan herkesi tek tek öldürmek isteyerek beni orada öylece bıraktı.

"DAMIAN, DAMIAN, UYAN."

Uykumdan silkinip doğruldum ve savunma moduna geçtim. Oda hala karanlıktı ve pencerelerden içeri ışık girmiyordu, bu da güneşin henüz uyanmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Ne oluyor be?" Avuç içlerimi gözlerime sürterek homurdandım. Onları kaldırdığımda, son birkaç haftadır beni hipnotize eden o kahverengi gözleri buldum. "Stella, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yüzü o akşam yaptığı tüm makyajdan arınmıştı ve gözleri endişeli bir bakışla doluydu. Uyandığımda hissettiğim savunmacı tavır

Endişesini gördüğümde anında kayboldu.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Bileğim," dedi usulca, gözünden bir damla yaş süzülürken. Hızlıca sildi ama başını bacağına doğru sallarken biraz burnunu çekti.

Komodinin üzerindeki lambaya doğru uzanırken biraz homurdandım. Lambayı yaktığımda gözlerim onun ayak bileğine takıldı. "Siktir!" Bir kavun büyüklüğündeki ayak bileğine bakarak bağırdım. Bacağının yukarısı siyah ve maviydi. Bunun ne kadar acı verici olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Seni acil servise götürmeliyiz," dedim, tamamen uyanmış bir halde yatağımdan kalkarak.

"Tamam." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye devam ediyordu ve inişlerini durdurmaya bile çalışmadı. Çok acımış olmalıydı, çünkü Stella zayıflık gösterecek biri değildi. "Beni götürebilir misin?"

Tereddüt ettim. "Bizi alması için bir şoför çağıracağım."

"Hayır. Sorun değil. Benim arabamı kullanabilirsin," dedi. "Anahtarlar ön salonda."

Telefonumu çoktan çıkarmış ve şoförümü aramıştım. "Evet, Chris? Gelip beni almanı istiyorum. Stella'yı acil servise götürmeliyiz. Tamam." Telefonu kapattım. "Yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak."

Karşı çıkmak için dudaklarını araladı ama sonra kapattı. Belli ki acısı, esprili bir geri dönüş için çok fazlaydı.

Bileğine baktım. "Buz koymalıyız." "Tamam."

"Sen de çıkmalısın," dedim ona. "Seni oturma odasına taşıyabilir miyim?"

Başını salladı, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

Dolabıma doğru yürüdüm ve gri bir tişört aldım ve ona doğru ilerlemeden önce bir çift siyah eşofman altı giydim. Ellerimi ona doğru uzattım ve durakladım. "Alabilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı.

Yaralı ayak bileğine yaklaşmamaya dikkat ederek kollarımı ona doladım ve onu kucağıma aldım. Diğer erkeklere yaptığına tanık olduğum gibi gerilmedi. Bunun yerine bana doğru eğildi ve başının omzuma yaslanmasına izin verdi.

Onu oturma odasındaki kanepeye yatırdım ve ayak bileği için buz getirmeye gittim. Geri döndüğümde kanepede gözleri kapalı bir şekilde rahatlamıştı.

"Buz geliyor," diye uyardım, böylece tenine çarpan soğukluk onu şaşırtmayacaktı. Bileğine koyduğumda, rahatlamadan önce biraz irkildi.

Chris'in gelmesi uzun sürmedi ve Stella'yı arabaya kadar taşıdım. Tam bir sessizlik içinde hastaneye doğru yola çıktık. Bekleme odasında bir saat otuz dakikadan fazla oturduk. Resepsiyondaki görevlilerin masalarına gelip neden bu kadar uzun sürdüğünü sormamdan bıktıklarından emindim.

Stella bana iyi olduğunu söyledi, ama bu bana doğru gelmedi. Ayak bileği tamamen fil gibiydi ve ona sanki kolunda bir çizik varmış gibi baktılar.

Kontrol için geri dönme zamanı geldiğinde, bir erkek çalışan Stella'yı geri götürmek için dışarı çıktı.

Stella biraz gerildi, sonra bana döndü. "Sen de gelir misin?" diye sordu, rahatsız olduğu belliydi ama cesur bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Tabii ki."

Yaralı bacağına ağırlık vermemesi için ona yaslanması için kolumu uzattım.

Çalışan bizi arka tarafa götürdü, sağ olsun Stella'nın oturması için bir tekerlekli sandalye verdi. Onun için iterek bize verilen hasta odasına götürdüm. Çalışan bize bir hemşirenin kısa süre içinde yanımızda olacağını bildirdi.

Stella'nın yanına oturdum. Üst dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken parmaklarıyla kıpırdanmaya devam etti. Hemşire gelip bileğini kontrol ettiğinde, kötü bir burkulmadan başka bir şey olmadığını duyunca rahatladık. Ona biraz ağrı kesici verdiler, sardılar ve bir süre kullanması için bir çift koltuk değneği verdiler.

Onlar gittikten sonra, taburcu belgelerini bekledik. Stella ve ben bütün bu süre boyunca tek kelime konuşmamıştık. Ben çene çalmayı pek sevmezdim, o da ayıkken pek sevmezdi. Ama bana doğru baktığında, "Nasıl olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Neyi nasıl?"

"Araba

sürmeyi."

Koltuğumda biraz kıpırdandım ve omuz silktim. "New York'ta büyüdüm. Metro beni istediğim yere götürebilecekken öğrenmek için bir nedenim olmadı. O da olmazsa taksiyle giderdim."

"Bu durum Kaliforniya için pek de iyi olmadı."

"Bana mı söylüyorsun," diye homurdandım. Bir şey sadece beş mil uzakta olsa bile, varması yaklaşık on beş yıl sürüyordu. Kaliforniya'da nefret ettiğim pek çok şey vardı ama trafik sorunu listemin en başında yer alıyordu. En azından New York'ta metrolar düzenli bir programla çalışırdı ve biz de ışıklarda ya da otoyollarda durmak zorunda kalmazdık.

Başı hastane yastığının üzerinde, bana doğru eğik duruyordu. Derin bir nefes aldı, bana arkasını döndü ve "Tamam" dedi.

"Tamam mı?"

"Sana öğreteceğim."

"Bana araba kullanmayı öğretir

misin?" "Evet."

"Hayır, teşekkürler. İlgilenmiyorum."

"Seni durmadan gezdirmesi için birine para vermek yerine paradan ne kadar tasarruf edebileceğini biliyor musun? Ayrıca, insanlardan nefret ettiğini biliyorum. Arabada hiç kimse olmadan kendin sürmek istemez miydin?"

"Şoförüm benimle konuşmaması gerektiğini biliyor."

"Evet, ama sen sensin, yani muhtemelen seninle aynı araçta oturan birinden nefret ediyorsundur."

Touché.

"Ayrıca"-omuz silkti-"Hayatım boyunca araba kullandım. Sekiz yaşındayken Kevin'dan öğrendim."

Böyle olmasını istemediğini biliyorum, ama bu enayi yumruğu gibi hissettirdi. Bana böyle şeyler öğretmesi gereken adam, bunun yerine başka çocuklara öğretti.

İçten içe bunun Stella'nın hatası olmadığını biliyordum, ama yine de beni rahatsız ediyordu. "Özür dilerim," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "O adam
senin için orada değildi."

"Sen nasıl...?" Neredeyse düşüncelerimi benden çekip aldığı için irkilerek başladım. Poker surat becerilerimle gurur duyardım. Bir şeyler beni rahatsız ettiğinde, bunu dışarıya yansıtmazdım. Şeytanlarım içimde kalırdı.

"Ağzının köşesi. Üzgün olduğunda seğiriyor." Biraz gülümsedi. "Kocam olarak benimle ilgili ipuçlarını yakalayabiliyorsun, ama ben de karın olarak seninle ilgili şeyleri fark ediyorum."

"Başka ne fark ettiniz?"

"Kızgın olduğunuzda gözlerinizin etrafındaki kırışıklıklar derinleşir ve burnunuz alevlenir. Sevmediğiniz bir şey yediğinizde çeneniz kenetlenir. İşle ilgili stresli olduğunuzda, bir dizi ağır homurtu çıkarırsınız. Gergin olduğunuzda, avucunuzun içini kaşıyorsunuz. Benim için endişelendiğinde... göz teması kuruyorsun."

"Mutlu olduğumda ne yaparım?"

Kaşlarını çattı ve başını öne eğdi. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Pekala, bayanlar ve baylar, hepiniz gitmeye hazırsınız. İşte taburculuğunuz
Evrak işleri," dedi hemşire gülerek. "Ayak bileğine dikkat et, olur mu?" diye Stella'yı uyardı.

"Yapacağım."

Hemşire bana döndü. "Ve siz de ona iyi bakın, bayım."

Bana bakan Stella'ya baktım. "Bakacağım."

Güneş gökyüzünü aydınlatırken eve vardık ve Stella'yı yatak odasına götürüp koltuk değnekleriyle yatağına yerleşmesine yardım ettim.

"İyi misin?" Onu yatağa yatırdıktan sonra sordum.

Bunu ben yaptım.

Onu yatağa yatırdım.

Ne zamandan beri insanları yatağa atan bir adam oldum?

Bana ne yapıyorsun, kadın?

"Ben iyiyim. Her şey için teşekkürler Damian."

"Dinlen," dedim ona ve sonra iyi geceler diledim.

20

Damian

Yemek kokusuyla uyandım. Çikolata parçacıklarının kokusu her yeri kapladı ve pişmiş ürünlerin kokusundan midem guruldadı.

Yataktan kalkıp telefonuma baktım.

Öğleden sonra 1:03.

Bu uzun zamandır uyuduğum en geç saatti, ama dürüst olmak gerekirse, Stella ve ben acil servisten eve ancak sabah altı gibi dönebildik.

Kendimi yataktan dışarı attım ve kapımın önünde şarkı söylendiğini duyduğum anda durakladım.

Sesler ortaya çıktıkça göğsümde bir düğüm oluştu. "Uyan huysuz surat, sabah mutluluğunu tatma zamanı."

Göğsümdeki düğümün bir düğüm olmadığı ortaya çıktı. Kalbimmiş. Kalbim tekliyordu. Kalbim onun yüzünden çarpıyordu. Stella'nın kapımın önünde, bana inandığımı bile bilmediğim bir cenneti hatırlatan bir sesle şarkı söylemesi kalbimi hoplattı.

Vur, vur, atla, atla.

Hepsi onun yüzünden.

Ayağa kalktım, kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Elinde bir tepsi, yüzünde orantısız bir gülümseme, koltuk değnekleri üzerinde vücudunu dengede tutarak önünde bir tepsi yemek ve küçük bir vazoda duran siyah bir gülle duruyordu.

"Tanrım, Stella, ne yapıyorsun?" Elindeki tıka basa dolu tepsiyi alarak homurdandım. "Bütün bunları taşımamalısın. Bileğin nasıl?" Yarasının üzerine çok fazla yük bindirdiğinden endişelenerek sordum.

Eşofmanını yukarı çekti ve bana neyse ki küçülmüş olan ayak bileğini gösterdi. Hâlâ şişti ama dünyalar kadar iyileşti.

"Acıyor ama iyiyim," dedi çabucak.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hâlâ sarhoş

musun?" Başını salladı. "Hayır."

Göğsümdeki o kas mı?

Vur, vur, atla, atla.

"Benim için yemek yapmana gerek yoktu."

"Sana bir tabak yemekten çok daha fazlasını borçluyum. Bu sadece dün gece için bile değil. Bugüne kadar geçen her gün için. Bana karşı dürüst olmayı seçtiğin her an için. Acıtsa bile."

Ağzımın sol tarafı hafifçe seğirdi. "Sana klişe bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bayat şeylere bayılırım."

Söyleyeceğim şeyi söylemek üzere olduğuma inanamıyordum ama elimde değildi. Kendimi gülünç hissederek boğazımı temizledim. "Bana artık yapabileceğimi bilmediğim bir şey yapıyorsun."

"Ne gibi?"

"Beni tekrar önemsiyorsun."

Gülümsedi, ve adamım, o gülümseme...

Göğsümde hissedebileceğimi bile bilmediğim bir çekilme hissettim, bu yüzden konuşmayı bana o kadar yabancı olmayan bir şeye kaydırdım. "Sen de

ilaç?"

"Yaptım." Biraz kızardı ve omuz silkti. "Önemsediğin için teşekkür ederim." "Beni yaptığın için teşekkür ederim."

Koltuk değneklerinin üzerinde gergin bir şekilde dengede durdu ve ahşap zemine baktı. "Her neyse, sana kahvaltı getirmek istedim. Elma parçaları ve çikolata parçalarıyla biraz krep hazırladım."

"Bu benim-"

"En sevdiğim," dedi başını sallayarak. "Her hafta sonu yaptığını fark ettim. Seninkiler kadar iyi olduklarından şüpheliyim ama denedim." Başını kaldırırken hafifçe kızardı ve göz göze geldik. "Dün geceki davranışım için en büyük özrü sana borçluyum. Normalde içki içmem," diye usulca konuştu, utanmış ve kendinden utanmıştı.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Ben daha çok senin iyi olman konusunda endişeliyim."

Hayatımda tanık olduğum en kırık sırıtışla gülümsedi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Uzaklaşmak için döndü ve ben de arkasından seslendim.

Bakışlarımı takip ederken yemek tepsisini işaret ettim. "İki kişiye yetecek kadar var."

Dolgun dudakları aralandı ve gözlerini kıstı. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen. Yani, eğer istersen."

Lütfen kal.

Bir kez daha tepsiyi işaret ettim. "Dediğim gibi, iki kişiye yetecek kadar var."

Keskin bir nefes alırken hüzünlü gözleri biraz ışıkla parladı.

Sonra yanımdan geçip odaya girdi. O yatağın sol tarafına oturdu, ben de sağ tarafa oturdum ve yemeği ikimizin arasına yerleştirdim.

Bir süre sessizce yemek yedikten sonra boğazını temizledi ve "Bugün Jeff'le konuşmam gerekiyor. Beni durmadan arıyor ama cevap vermiyorum. Eminim Kelsey ona neler olduğunu bildiğimi söylemiştir."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Olma. Ben bir aptaldım. Görmezden gelmeyi seçtiğim o kadar çok kırmızı bayrak vardı ki."

"Hayır. Sana küçük yaşta kırmızı bayrakların kırmızı olmadığı öğretildi. Onları görmemek senin suçun değil. Konu açılmışken... üvey anneleriniz size karşı neden bu kadar canavardı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Büyürken onları örnek aldım. Annemi kaybettikten sonra, sanırım içten içe onlara yakınlaşmayı umdum. Annemin yerini almaları için falan değil ama hayatımda güvenebileceğim başka bir kadın olmasını çok isterdim. Ama hiç de öyle olmadı. Kevin yüzünden bana katlandılar, hepsi bu."

"Berbat görünüyorlar. Rosalina'nın öyle olduğunu söyleyebilirim ama diğer ikisi için de aynı şeyi düşüneceğimden eminim."

"Evet ama yine de onlar için üzülüyorum."

Güldüm. "Kötüler için üzülemezsin."

"Tabii ki yapabilirsin. Bizi onlardan farklı kılan da bu." "Bu onların kim olduğunu değiştirmez."

"Belki de haklısındır." Krepleri dürterken gözlerini kıstı. "Neyin benim için bir travma tepkisi olup olmadığını asla ayırt edemeyeceğimden korkuyorum."

"Yapabilirsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen sensin ve her şeyi yapabilirsin." Bu klişe bir romantik komedi filminden bir replik gibi görünüyordu ama yapabilirdi. "Sadece sana yardım edecek doğru insanları bulmalısın. Eğer gerekirse, ben senin yardımcın olacağım. Herhangi bir konuda bunaldığında ya da kafan karıştığında bana gelebilirsin."

Sanki teklif ettiğim şeyden utanmış gibi yüzü kızardı. "Hayır, Damian. Senden bunu benim için yapmanı isteyemem."

"İstiyorum.

" "Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum." İltifatıma şaşırmış bir şekilde güldü. Bir kaşımı kaldırdım. "Bunun neresi komik?"

"Çünkü bu hiç mantıklı değil. Benden hoşlanmıyorsun." "Evet, Stella, hoşlanıyorum."

"Benim neyimden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Buna cevap versem bile -ki kolayca verebilirim- bana inanmazsınız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen kendini nasıl seveceğini bile bilmezken, benim sende neyi sevdiğime nasıl inanabilirsin ki?"

"Kendimi seviyorum," diye iddia etti. "En azından belli kısımlarını."

"Tamam, harika." Elimi pantolonumun cebine soktum ve duvara yaslandım. "O zaman sen söyle."

"Sana ne söyleyeyim?"

"Kendinle ilgili neyi seviyorsun?"

Dudakları aralandı ve sonra dondu kaldı. Zihninin aşırı hızda çalıştığını, bana sunmak için hızla bir şeyler -herhangi bir şey- bulmaya çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Ama hiçbir şey gelmedi. Dudaklarını kapattı. Gözleri sulanmıştı. Tek yapmak istediğim, son zamanlarda yapmak istediğim tek şey onu rahatlatmaktı. Bu ruhumu kemiriyordu çünkü tek yapmak istediğim onu kollarımla sarmak ve iyi olacağını bilmesini sağlamaktı.

"Kendimi sevmeyi ne zaman bıraktım?" diye fısıldadı. Sesi çatladı, bu da benim soğuk kalbimin de çatlamasına neden oldu.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de dünya sana yalan söylediğinde ve sevilmeye layık olmadığını söylediğinde."

"Kendimi bulmama gerçekten yardım edecek misin?"

"Eğer yardımımı istersen. Bunun tek başına olmasını istiyorsan, haddimi aşmayacağım."

"Hayır, ben, şey, isterim ki..." Sertçe yutkundu ve gülümsedi. Bundan daha fazlasını istedim. Onun gülümsemesini daha çok istiyordum. "Bu konuda yardımını istiyorum."

"O zaman yardımım
seninle." Daha fazla
gülümsedi.

Onu öpmeyi düşündüm.

Elbette yapmadım, ama düşünce orada yaşıyordu.

Telefonu çaldı ve Jeff'in adının çıktığını gördüm. Neden bilmiyorum ama içimde bir kıskançlık hissi uyandı.

"Jeff'le konuşmak için hazırlanmalıyım." Yataktan kalktı ve ellerini bir peçeteye silerek temizledi. "Teşekkür ederim, Damian."

"Her zaman, Stella."

Her zaman dedim ve işin kötü tarafı sanırım ben de bunu kastetmiştim.

Peçeteyi tepsiye bırakırken eli neredeyse benimkine değecekti.

Olmadı tabii ki, ama olmasını isterdim.

Koltuk değnekleriyle zıplayarak uzaklaşmaya başladığında konuşmaya başladım ve onun yerinde duraksamasına neden oldum. "Bir şeyleri fark etme şeklini seviyorum. Kimse bakmıyorken ne kadar dikkatli olduğunu. Bulutlara ve yanından geçtiğin her sarı çiçeğe gülümsemen. Duşta ıslık çalman, kendi kendine yüksek sesle konuşman. İnsanları nasıl sevdiğini. Sanatını. Yeteneğiniz. Gözleriniz. Bu yüzeysel ve yüzeyselliği boş ver, ama gözlerini seviyorum. Radyoda mırıldanmanı ve başkaları konuşurken dinlemeni seviyorum. Hareketlerini seviyorum. Vücudunun kıvrımlarını seviyorum. Ve kalbini seviyorum. Hayatın ona yaptığı onca şeyden sonra bile hala atıyor olması" dedim. Sözlerimden dolayı sinirden hafifçe titreyen vücudunu izlerken sırtı hâlâ bana dönüktü. Onu duygusallaştırmak istememiştim ama onunla ilgili pek çok şeyin sevgiye değer olduğunu bilmesini istiyordum. Boğazımı temizledim. "Kendinle ilgili sevilecek şeylerin bir listesine ihtiyacın olabilir diye."

Romatizmalı gözlerle bana doğru döndü.

"Damian?" "Evet?"

"Kocam olduğun için mutluyum."

Bunu söylemedim ama karım gibi güzel bir kadına sahip olduğum için şanslı bir piçtim.

STELLA Jeff ile buluşmaya giderken, benim de Denise ile bir akşam planım vardı. Bizim için planladığı geziyi dört gözle beklemiyordum, özellikle de kadınların korkunç hikayelerini ve Stella'ya nasıl davrandıklarını duyduktan sonra.

Bu duruma zaten göğsümde oturan nefretle giriyordum.

Pahalı bir restoran seçti ve sanki Oscar'a gidiyormuş gibi bir elbiseyle geldi. Duruşuyla ilgili her şey, etrafındaki herkesten daha iyi olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

Yabancılara nasıl davrandıklarına bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Hatta garsonlara -yardım etmek için orada olan insanlara- nasıl davrandıklarına bakarak daha da fazlasını.

Denise toplum için bir tehditti.

Denise, "Tereyağının yumuşatılmasını istemiştim ama bu kaya gibi sert," diye azarladı on dokuz yaşından büyük olmayan zavallı sunucuyu.

Kız, Josie, Denise'in ses tonundan neredeyse titriyordu. "Bunun için çok üzgünüm hanımefendi, izin verin size geri getireyim-"

"Bazı insanların bu kadar beceriksiz olduğuna gerçekten inanamıyorum. Kolay bir istekti ama yine de berbat etmeyi başardınız," diye azarladı Denise.

Josie tekrar özür diledi, ona endişelenmemesini söyledim ve aceleyle uzaklaştı.

"Aklını başından alıyor, değil mi?" Denise dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle büzerek konuştu. "Vasatların en basit hataları yapmakta nasıl bu kadar iyi oldukları."

"Sen lanet olası bir iblissin," diye mırıldandım nefesimin altında. "O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey."

Lütfen annem olma.

"Sunucu bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?" Denise, aşırı özür dileyen garson ona yumuşatılmış tereyağlı bir tabak getirdikten sonra sordu. O da hızla uzaklaştı.

"Kim o?"

"Stella," diye nefes aldı. "Bu kadın parasını ödese bile omurgalı olamaz. Ayrıca, en kolay görevi bile eline yüzüne bulaştırdı ve-hey! Nereye gidiyorsun?!" Ben masadan kalkarken Denise de aynı şeyi söyledi.

Buradan çok çok uzakta.

21

Stella
On İki Yaşında

Denise mutfakta dururken, "Senden çöpü çıkarmanı istediğimi sanıyordum, Stella," dedi. Çöp kutusu ardına kadar açıktı ve sanki başına gelebilecek en kötü şeymişim gibi bana bakıyordu.

Onu daha önce çıkardığıma yemin edebilirim.

Yani, sanırım ben yaptım?

Bazen Denise benden bir şeyleri temizlememi isterdi ve ben farkına bile varmadan sihirli bir şekilde daha fazla ev işi ortaya çıkardı.

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Bunu zaten yaptım mı?"

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?" diye sordu, parmaklarını şıklatarak Ben.

"Bir ifade," diye mırıldandım, sesim titriyordu. Kevin işe gitmemişti, İşe gitmesinden nefret e d e r d i m çünkü o zaman Denise ile yalnız kalırdım. Kevin etraftayken iyi davranıyordu, ama ne zaman

O gittiğinde, sanki o güzel yüzünü çıkarır ve bana gerçekten kötü davranırdı. Ona hiç kötü bir şey yapmadığım halde.

"O zaman açık konuş Stella ve mırıldanmayı kes. Tanrım, Kevin'in senin böyle davranmana izin vermesine bile şaşırıyorum. Şimdi şu çöpü dışarı çıkar," dedi bana.

Çöp torbasını hızla kaptım ve koşarak uzaklaştım. Dışarı koştum ve çöp kutusuna attım. İçeri dönmek için döndüm ama kalbim hızla çarpıyordu. Bunun yerine çöp kutusunun yanına eğildim ve ileri geri sallanırken kolumu bacaklarıma doladım.

"Daha iyisini yap, Stella, sadece daha iyisini yap," dedim kendi kendime, Denise'in benim yüzümden üzgün olduğunu fark ettiğimde karnımın ağrıdığını hissettim. Yanlış bir şey yapmıştım ve şimdi bana kızgındı. Bana kızmasını istemiyordum, çünkü belki Kevin'e söyleyecekti ve ben de onun kızmasını istemiyordum.

Daha iyi ol.

Sadece karnım değil, göğsüm de ağrıyordu. Ağır ağır nefes almaya başladım, ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuştururken daha hızlı ve daha hızlı sallanıyordum. Her şey bulanıklaşırken tırnaklarım derimi çiziyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Neyim vardı benim? Neden böyle hissediyordum?

Daha iyisini yap. Normal ol. Denise'in istediği gibi ol.

Ellerim terledi ve onları pantolonumun paçalarına sürttüm. Ellerim titriyordu ama adımı duyduğumda ayağa fırladım.

"Stella!" Denise evin içinden çığlık attı.

Göğsüm hâlâ acıyor, midem hâlâ iğrenç hissediyordu ama eve geri dönmek için olabildiğince hızlı koştum. Hızlı olmak zorundaydım. Aksi takdirde Denise yavaş olduğum için bana bağıracaktı. Mutfağa girdiğim anda sert gözlerle bana bakıyordu. Önünde, yerde dağınık bir şekilde duran smoothie'si duruyordu.

"Bak bana ne yaptırdın, Stella!" Denise şöyle dedi.

"BEN...BEN...BEN..." Kekeledim,

titriyordum. "Sen ne?"

"Ben burada değildim," diye tükürdüm. Benim hatam olamazdı. Buralarda değildim. Benim hatam mıydı? Bunu nasıl yaptım? Neyi yanlış yapmıştım?

Daha iyisini yap.

Daha iyi ol.

"Evet, sen yaptın. Sen etraftayken her şey berbat oluyor. Her şey senin suçun. Şimdi aşağı in ve temizle," diye emretti ve bana bir bez fırlattı.

Dediğini yaptım ve yüzünde bir sırıtışla beni izledi.

"İşte bu yüzden Kevin'e de söylediğim gibi yatılı okula gitmen gerekiyor. Karşılaştığın herkes için tam bir baş ağrısı oluyorsun. Gerçekten, nasıl bu kadar dağınık olabiliyorsun?" Denise beni azarladı.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" dedi bir ses, Denise'in sözlerini keserek.

Kafamı kaldırdığımda Kevin'in orada durup bize baktığını gördüm. Ellerim Denise'in kırmızı smoothie'siyle kaplıydı. Kevin aceleyle yanıma geldi ve yerden kalkmama yardım etti. "Ne yapıyorsun Stella? Bunu temizlemek zorunda değilsin."

Denise'in tüm kişiliği, rol yaptığı hoş hanımefendiye dönüştü. "Tatlım, burada ne yapıyorsun? Geç saate kadar çalışacağını sanıyordum."

"Bu akşam ailemle birlikte yemek yemenin iyi olacağını düşündüm," dedi ona.

Denise gülümsemeye devam etti. "Tabii ki. Bize rezervasyon

yaptırabilirim ve-" "Denise," diye araya girdi Kevin.

"Evet?"

"Bavullarını toplayıp buradan hemen ayrılman gerekiyor."

"Pardon?" dedi şaşkın bir ifadeyle.

"Beni duydun. Ona nasıl bağırdığını duydum. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem ve senin de böyle konuşmanın normal olduğunu düşünmen

Kızıma böyle davranırsan aklını kaçırmışsın demektir," dedi Kevin.

"Kızın mı? Lütfen. Kevin, o senin çocuğun bile değil."

Kevin'in bacağının arkasına geçtim, hâlâ dışarıda olduğu gibi titriyordum.

"Stella senin asla olamayacağın kadar benim," dedi. "Şimdi, eşyalarını topla ve git."

Bir süre ileri geri tartıştılar ama konuşmanın sonunda Denise eşyalarını toplayıp gitti. Kevin smoothie'nin etkisinden kurtulmak için gidip duş almamı söyledi, ben de dediğini yaptım. Dışarı çıktığımda benimle konuşmak için odamda bekliyordu.

"İyi misin Stella?"

Midem hala düğüm düğüm olsa da başımı salladım.

"Denise seninle ilk kez mi böyle konuşuyor?" diye sordu.

Başımı salladım.

Nefesinin altında söylememe izin vermediği bir kelime mırıldandı, sonra bana bakmadan önce başparmağını burnuna sürttü. Gözleri sulandı ve burnunu çekti.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim Kevin," dedim ona.

"Hayır. Hayır, yapmadın tatlım." Beni kucakladı ve alnımdan öptü. "Bu benim hatam, biliyorsun. O kadını evimize getirdiğim için bile özür dilerim. Sanırım yanlış insanlarda bir şeyler arıyordum."

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. Söyleyecek bir şeyi vardı ama yine de söylemedi. Onun yerine, "Akşam yemeği yemeye ne dersin? Sadece sen ve ben?"

"Belki büyükannem de?"

Gülümsedi. "Evet, tabii ki. O da öyle."

22

Stella
Günümüz

"CİDDİ OLAMAZSIN," dedi Jeff, ben ondan ayrıldıktan sonra şaşkın şaşkın dururken. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra benden ayrılmaya nasıl cüret edersin?"

"Benim için yaptığın her şey? Jeff, beni üç yıl boyunca iş arkadaşımla aldattın. Yüzüme karşı yalan söyledin. Ve Tanrı bilir başka kimlerle yattın."

"Yani ben bir hata yapıyorum ve sen beni kaldırıma mı atıyorsun?"

Bir hata mı? Ciddi miydi? Bir hata pizzayı yakmaktı, arkadaşımı defalarca becermek değil. Bu bir hata değildi, bu bir seçimdi. Kendine çok güvendiği bir seçim.

Üçümüzün birlikte olduğu tüm zamanları düşündüğümde kendimi aptal gibi hissediyordum. Arkamdan iş çevirdiklerine dair herhangi bir işaret olup olmadığını fazla düşünmüştüm. Damian'ın skandalı bu kadar çabuk fark etmesine bakılırsa, belli ki vardı.

Keşke ben de onun gibi insanları okuyabilseydim. Muhtemelen kendimi bir sürü kalp ağrısından kurtarırdım.

"Bu tek hatalık bir şey değil. Bana ihanet ettin," diye açıkladım.

Gözlerini devirdi. "Beni rahat bırak, Stella. Bütün bu iyi kız rolü çok yorucu. Sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. On lanet yıl boyunca senin duygularına katlandım. Aşırı kilo almanla uğraştım ve yine de seni becerdim. Bir ucube gibi okyanusla konuşma takıntınla uğraştım ve aptal rüyalarını dinledim. Sana destek oldum! Ve sen sanki masum bir kurbanmışsın gibi beni kullanılmış bir köpek yavrusu gibi bir kenara atacak kadar küstah mısın?"

Ama ben...

Ben masumdum.

Sözleri ve hakaretleri karşısında sarsılarak birkaç kez göz kırptım. Sonra boğazımı temizledim. "Bu ev benim adıma ve faturalarını ben ödüyorum. Taşınmanı istiyorum."

"Pardon? Hayır. Tamam, yavaşla. Bunu halledebiliriz. Yani, evet, ikimiz de sadakatsizdik ve-"

"Biz mi?!" Nefes nefese kaldım. "Jeff, sana sadık olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Oh, lütfen, Stella. İyi kız rolünü bırak. Beni aptal mı sanıyorsun? Damian'a nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Ya da onun sana nasıl baktığını? Sana güneşmişsin gibi bakıyor. Bunca zamandır sevişmediğinize inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, çünkü kesinlikle yapmadık. Bunu asla yapmam!" Ayrıca Damian bana öyle bakmıyordu. O sadece bir arkadaştı.

Jeff burun kemiğini sıktı. "Sen lanet bir yalancısın! Eminim en başından beri onu beceriyordun. Çünkü zayıfsın ve kendini ayartmaktan alıkoyamıyorsun. Yani, kahretsin, Stella. Erkek arkadaşın varken bir adamla evlendin."

"Senin yüzünden! Bunu yapmamı sen söyledin. Bu anlaşmayı kabul etmemi sen söyledin."

"Şaka yapıyordum!" dedi. "Neden on yıllık kız arkadaşımın başka bir adamla evlenmesini isteyeyim ki? Aklını kullan, Stella. Bunu yapmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Bana gaz lambası tutuyordu. Gözlerimin önünde gelişen tüm durumu çarpıtmaya başladığında bunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Beni hiç sevmediği belli olan bir adama sonuna kadar sadık kaldığım halde beni hikâyemizin kötü adamı yapıyordu.

Konuşmak, kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama bir anlam göremedim. Bazı insanlar, verdikleri acıdan dolayı duydukları suçluluk duygusunu hafifletmek için sizi yanlış anlamaya kararlıydı.

"Anahtarlarınızı tezgâhın üzerine bırakın. Boş günümde bazı şeyleri gözden geçirmek için geri geleceğim," diye açıkladım.

"Vay be..." Bir sıcak hava bulutu üfledi. "Öylece mi? Benimle işin bitti mi? Birlikte geçirdiğimiz bunca yıldan sonra? Altı haftadır tanıdığın bu adamın içeri girip bu kadar sağlam olan bir şeyi mahvetmesine gerçekten izin mi vereceksin?"

"Gerçekten sağlam mıydık bilmiyorum Jeff." Öyle olsaydık, bu kadar kolay yıkılmazdık. Aşk ve güven denklemin bir parçası değilse, bir ilişkide uzun ömürlülüğün hiçbir anlamı olmadığı ortaya çıktı. Milyonlarca çift uzun süre birlikte kaldı çünkü çok fazla gün geçti ve bunun gitmek için çok geç olduğu anlamına geldiğini düşündüler.

Annem ve Kevin benim için bunu istemezdi. Sevginin var olmadığı bir yerde kalmamı asla istemezlerdi.

"Kredilerim ne olacak?" diye

sordu. "Ne?"

"Aldığım ve harcadığım para. Bir yığın borç içindeyim, Stella."

"Sana o parayı almamanı söylemiştim. Bu asla planın bir parçası değildi."

"Tamam, ama beni ortada bırakamazsın! Sen öyle bir sürtük değilsin."

Gözlerimi kıstım. "Haklısın. Ben bir sürtük değilim. Ama senin kötü seçimlerinden de sorumlu değilim."

"Bu sen değilsin. Bu o pislik, değil mi? Rol yaptığın gibi kendinden emin ya da güçlü değilsin. O göt kafana girmiş ve düşüncelerini karıştırıyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sadece Damian yüzünden mi kendimi savunduğumu söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

Sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona baktım. Benim hakkımda gerçekten bu kadar az mı düşünüyordu? Bir erkeğin benim kim olduğum hakkında böylesine korkunç şeylere inanmasına gerçekten izin vermiş miydim? Jeff'in bana karşı hissettiklerinin içinde zerre kadar sevgi olduğunu düşünecek kadar nasıl aptal olabildim? Eğer bu sevgiyse, nefreti tercih ederdim.

Yine de bir bakıma haksız sayılmazdı. Damian, sahip olmayı hak ettiğimi bile bilmediğim özgüveni bulmama yardımcı oldu.

"Anahtarı bırak Jeff. Birkaç gün içinde döneceğim."

Yürümek için döndüm ve midemde bir sinir havuzuyla evden çıktım.

Beni sokağa kadar kovaladı, "Buna pişman olacaksın!" diye bağırdı. Seni asla umursamayacak. O sadece çek için bu işin içinde, Stella. Sonra yalnız kalacaksın. Seni severek sana hizmet ediyordum."

Ona bakarken gözlerim doldu, soğukluğu karşısında şaşkına döndüm. Son on yıldır sevdiğim bu canavar kimdi? "Hoşça kal Jeff," diye fısıldadım titrek bir sesle.

Kıkırdadı, hâlâ çekip gitme kararıma şaşırmıştı. "Ona şu tavsiyeyi ver: Seni ışıklar kapalıyken becermeli. Hepinizin midesini daha kolay kaldırır."

Eve dönerken yol boyunca ağladım. Sonra arabamda oturdum ve birkaç saat daha ağladım. Yatağa gittim ve gecenin geri kalanında ağladım.

Ertesi sabah Damian'ı yemek odasında buldum. İçeri girdiğim anda ayağa kalktı. Hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım çünkü gözleri hüzünle doluydu. O gözlerden bana doğru fırlattığı acıma duygusunu neredeyse hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedim usulca.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Denise ile gezintiniz nasıldı?"

Yüzünü buruşturdu.

Doğru gibi görünüyordu.

"Bu insanlarla birlikte büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm. Birinin kafasını nasıl karıştırdıklarını anlayabiliyorum. Sunucuya karşı ona çok fazla gaz veriliyordu."

"Denise insanların deli olduklarını düşünmelerini sağlamakta çok başarılı," diye şaka yaptım. "Muhtemelen bu benim bazı sorunlarımı açıklıyor."

"Ondan nefret ediyorum."

"Yapma. Ayrıca... o senin annen olabilir."

"Umurumda değil. Ondan hâlâ nefret ediyorum." Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemez bir halde etrafına bakındı. Boğazını temizledi ve boynunu kaşıdı. "Sen iyi misin? Dün geceki konuşmandan sonra?"

"Hayır."

"Hiç uyudun mu?"

Başımı salladım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu.

"Hayır." "Ağlama."

"Tama

m."

Ağladı

m.

Bir adım daha yaklaştı. "Ağlıyorsun."

"Özür dilerim."

"Özür yok."

"Tamam."

Elini cebine attı ve bir mendil çıkardı. "Ağlayabileceğini düşündüm, o yüzden bunları cebime attım."

"Teşekkürler." Aldım ve gözlerimi sildim.

"Bugün sadece tek kelimelik cevaplar mı veriyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet." Başka bir kelime daha edersem, tamamen dağılma yoluna girecektim. Olanlar hakkında konuşmak istemiyordum çünkü çok acı veriyordu. Arkadaşımın ve erkek arkadaşımın kim bilir ne kadar zamandır arkamdan iş çevirdiği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Eğer konuşursam, paramparça olacaktım.

"Ben... Yani... Onlar..." Kelimelerde bocaladım. Beynim tam bir cümle kurmaya bile çalışamayacak kadar yorgun ve bunalmıştı.

"Kelimeler abartılıyor," dedi yere bakarak. Başını kaldırdığında dudakları ağır bir şekilde çatılmıştı. "Yine de beni üzüyor."

"Ne yapar?"

"Pislikler seni ağlattığında. Ben de sana bir şey yaptım."

Meraklı bir kaş kaldırdım.

Ellerini gri eşofmanının ceplerine soktu. "Ne zaman öfkelensem ya da içim acıyla dolsa, bir öfke odası bulurum. Enerjini vücudundan atmak için gidip bir sürü şeyi kırabileceğin bir yer. Senin bunu benim kadar sevmeyeceğini düşündüm ve sana başka bir şey yaptım."

"Ne oldu?"

"Beni takip

et."

Dediğini yaptım. Bizi dışarıya, havuz evine doğru götürdü ve kapıları açtığında zeminin plastik olduğunu görünce şok oldum. Tüm mobilyalar kaldırılmıştı ve duvarlar sanki yeni boyanmış gibi görünüyordu. Havuz evinin mutfak bölümü goblenle kaplıydı ve açık alanda boya kovaları vardı. Tam olarak yirmi dört kova, çeşitli renklerde. Yanlarında bir çift gözlük duruyordu.

Damian'a dönüp baktım. "Bu da ne böyle?"

"Bir öfke odası-Stella tarzı. Tüm alanı kullanın. Duvarlar, tavan, hepsi sizin tuvaliniz. Eşyaların kırıldığı öfke odalarımın aksine... Öfkenizi alıp güzel bir şey yapabileceğinizi düşündüm."

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha döküldü. "Hissettiklerimin güzel çıkacağını sanmıyorum."

"Sanat eserlerini gördüm. Güven bana. Çok güzel

olacak." "Bunu benim için neden yapıyorsun?"

"Canın yanıyor. Ben de sana yardım edebileceğimi düşündüm çünkü arkadaşlar böyle yapar."

Kalbim birkaç kez çarptı. "Arkadaş mı?"

"Arkadaşlar," diye yineledi.

Ellerim göğsümün üzerine düştü. "Arkadaşım olmak mı istiyorsun?"

Ağır bir iç çekti. "Büyütme bunu Cinderstella," dedi, lakabımı kullanırken nazikti. "Lütfen ağlama."

"Az önce arkadaşım olmak istediğini söyledin Beast. Bu gözyaşları için bir sebep."

"Aslında öyle değil. Duygulardan vazgeçmek için çok çok

uzak bir neden." "Duyguların olmadığı için böyle

söylüyorsun."

"Belki."

Gülümse

dim.

Belki.

Gözlüklere doğru yürüdü, onları aldı ve gözlerimin üzerine yerleştirdi. "Ortalığı dağıt. Yapabileceğin en büyük pisliği yap. Bağır. Çığlık at. Dağıl. Hepsini çıkar, ben sonra temizlerim."

Beni boya kovalarıyla baş başa bırakarak mekândan çıktı ve ben de dediğini yaptım. Duygularımla savaşa girdim, ellerimi boya kovalarına daldırdım ve boş duvarlara doğru fırlattım. Ellerimi duvarlara sürerken çığlık attım. İçimde biriken tüm öfkeyi hissederken ağladım. Duvarları ve kendimi kırmızılar, maviler, morlar, yeşillerle kapladım. Boya parmak uçlarımdan, dirseklerimden aşağı damladı,

giysilerime karşı. Ayak parmaklarım boyayla kaplıydı ve boyayı duvarlara vururken kalbim haykırıyordu.

Jeff'in ihanetinin acısını kırmak için sanatı kullanmanın enerjisi güçlü hissettirdi. Sanki acı çekiyor olsam da, bu yıkımdan güzel bir şey yaratılabilirdi.

Saatler sonra bitirdiğimde duvarlar hayatla kaplanmıştı. Sadece ellerimi kullanarak hiç bu kadar duygu dolu bir şey yaratmamıştım. Yarattığım şeye hayranlıkla baktım ve sonra dizlerimin üzerine çöküp ağladım. Eskiden olduğum kız için ağladım. Ailemi bir arada tutmak için belli bir şekilde olmam gerektiğini düşünen kız için. Karşılaştığım ihanet için ağladım. Ağladım çünkü büyük bir parçam Jeff ve Kelsey'i öğrendiğim için minnettardı.

Sonunda özgür hissetmek için bu nedene ihtiyacım vardı.

Duygularımın içimde yarışmasına, her bir duyguyu hissetmeme izin vermeyi bitirdikten sonra evin içine geri döndüm. Damian'ın ofisine doğru yürüdüm, orada olacağını biliyordum ve içeri baktım çünkü kapısı ardına kadar açıktı.

Birlikte yaşamaya başladığımız ilk zamanlarda kapısı hiç açık değildi ama şimdi her geçişimde onun gözleriyle karşılaşıyordum.

Bir zamanlar soğuk olduğunu düşündüğüm o mavi gözler. Gerçekte ise, sadece yalnızdılar.

Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Daha iyi misin?" Başımı salladım.

"Daha iyiyim."

"Sana güzel olacağını söylemiştim," dedi, tekrar evraklarına bakarken.

Biraz güldüm. "Daha görmedin bile."

"Evet." O baktı geri için Ben yukarı ve evrakları. aşağı önce "Yaptım." dönüyor

Geceyi sonlandırmak için birkaç kalp taklası daha. "İyi geceler Beast," diye fısıldadım.

Başını kaldırmadı ama "İyi geceler, Cinderstella" diye cevap verdi.

23

Damian

Stella önümde dururken sert bir sesle "HAYIR," dedim. Yoğun geçen hafta sonunun üzerinden birkaç gün geçmişti ve yavaş yavaş yeni bir düzene giriyorduk. Hafta içi onunla pek karşılaşmıyordum çünkü gün doğmadan işe gidiyordum ve güneş battıktan sonra eve geç dönüyordum.

Stella da sanat modundaydı. Yaratım alanına girdiğinde, sıkı sıkıya kilitlenirdi ve onu başyapıtlarından alıkoymaya gerek görmezdim. Zaten onlar da başyapıttı. Hayatımda onunki gibi bir sanat görmemiştim. Belki karım olduğu için önyargılıydım ama o gördüğüm en iyi yaratıcıydı.

O bilmiyordu ama ben ona müşteri gönderiyordum. Bir mülk sattığımda, onun için komisyon parçaları satın alabilmeleri için onlara kartını da veriyordum. Muhtemelen bunu yaptığım fikrinden nefret ederdi ama umurumda değildi.

Dünya onun eserlerini büyük bir şema üzerinde görmeyi hak ediyordu. Her neyse.

Bunun o anda olan hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

Stella önümde durdu, artık etrafta dolaşmak için sadece bir koltuk değneği kullanıyordu ve aptal bir insan gibi sırıtıyordu. "Hadi, Damian! Bunu kesinlikle yapmalıyız."

"Tekrar söylüyorum, hayır," dedim. "Bunu yapmamızın hiçbir yolu yok."

"Lütfen?" diye yalvardı. "Bugün Cuma gecesi ve nihayet ikimiz de aynı saatte evdeyiz. Ben sıkıldım, sen de sıkıldın, bu yüzden takılıp bir şeyler yapmamızın tek mantıklı yolu bu."

"O şey olmadığı sürece seninle takılmak ve bir şeyler yapmak benim için sorun değil."

Anahtarları yüzümün önünde sallandırırken alt dudağını kocaman bir dudak büküşüyle dışarı itti ve sızlandı. "Lütfeneee?"

Bu kadar sevimli olduğu için ondan nefret ediyordum. Bu, rahatsız edilmeyen kişiliğimi korumamı zorlaştırıyordu. Çünkü ne zaman suratımı assa, tek yapmak istediğim ona istediği her şeyi vermekti.

"Bunu yapma," diye
uyardım. "Neyi
yapmayayım?"

Çok mükemmel ol.

Gözlerimi devirdim. "İnsanlara araba kullanmayı öğretmek için eğitim aldın mı?"

İçini çekti. "İnsanlara araba kullanmayı öğretmek için eğitim almana gerek yok Damian. Böyle bir şey yok."

"Bunun bir şey olduğundan oldukça eminim."

"Dramatik olmayı bırak. Bu harika olacak. Hadi ama. Lütfen. Seninle gerçekten biraz zaman geçirmek istiyorum."

Bu beni etkiledi. Benimle zaman geçirmek istediğini itiraf etti ve donmuş kalbim mikrodalgadaki katı bir tavuk göğsü gibi çözülmeye başladı. Bu kadın için lastik gibi olmuştum.

"Arazide kalacağız," dedim ona.

Beni planı kabul edecek kadar kırdığını anladığı an, küçük bir jigle yaptı.

Stella'da sevdiğim şeylerin listesine bu şirinliği de ekleyin.

Son zamanlarda birbirimize baktığımızda gülümsemenin ön planda olması hoşuma gidiyordu.

"Bu hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Yumuşak olmanı izlemek hoşuma gidiyor."

Daha fazla şey söylemek istedim. Ona beni bir su birikintisine çevirdiğini, duygularımı karıştırdığını ve hissetmek istemediğim, hissedilebileceğini bile bilmediğim şeyleri hissettirdiğini söylemek istedim ama bunun yerine omuz silktim ve anahtarları elinden aldım.

"Hadi açık yola çıkalım. Garaj yolu olarak da bilinir," dedim.

Dışarı çıktık ve ben berbat bir sürücüydüm.

"Sorun yok, Damian." Ben arabayı bir aptal gibi ileri geri sallarken Stella güldü. Vitesli araba kullanmanın doğru olduğuna kim karar vermişti? "Hem güzel olup hem de harika bir sürücü olamazsın. Hayatta her şeyi dengede tutmalıyız."

Sırıttım ve arabayı ileri doğru ittim. "Sence ben seksi

miyim?" Gözlerini devirdi. "Kafana girmesine izin verme."

Aklıma geldi ama muhtemelen onun bahsetmediği bir şeydi.

Son zamanlarda ne zaman yanıma gelse ona el sallamak isteyen ve giderek büyüyen canavarı fark etmesin diye koltukta kıpırdandım ve kot pantolonumu yeniden ayarladım. "Hayır, hayır. Devam et. Bana ne kadar yakışıklı olduğumu tekrar söyle," diye şaka yaptım.

İnledi. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum çünkü çoğu insanın büyük alnın yüzünden seni çirkin bulduğunu biliyorum. Garip bir şekilde çok güzelsin. Evet, kulak memelerin aşağı sarkıyor ve gövden kelimelerle ifade edilemeyecek kadar uzun. Ve evet, dudakların sönük krepler gibi ama en azından burnun var." Başını eğdi ve bana baktı. "Ah, bekle. O da çarpık."

Güldüm. "Benimle alay mı ediyorsunuz Bayan Blackstone?"

"Belki biraz, Bay Blackstone."

Onun bu yönüne aşık oluyordum.

Benimle alay edişine kanıyordum.

Onun aptal suratına aşık oluyordum. Ona aşık oluyordum.

Araba bir kez daha ileri doğru sarsıldı ve Stella'nın kahkahası içeriyi Ha
va. doldurdu. İşte o anda ben onun olmuştum ve o bunu bilmiyordu bile.

"NOEL'I BIRLIKTE GEÇIREBILIR MIYIZ?" Stella bir başka sürüş dersinden sonra sordu. Noel'e iki hafta kalmıştı ve Kaliforniya'ya dair hiçbir şey Noel'e uygun gelmiyordu. Yılın bu zamanlarında pis kara ve New York sokaklarında yürürken yabancıların size küfretmesine alışmıştım.

"Noel kızı mısın?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. Stella saldırgan bir şekilde başını sallarken gözleri parladı. "Ben bir Noel kızıyım. Milyon kere milyon. Yarın evi süslemeleri için birilerini tuttum ama belki birlikte eğlenceli Noel etkinlikleri yapabiliriz diye de düşünüyordum. Kuzeye kızakla kaymaya gitmek gibi. Ya da Noel ışıklarını görmeye gideriz ya da-"

"Sıcak kakao içerken *The Holiday*, *Love Actually* ya da *Four Christmases*'ı izlemek ister misiniz?" Ben sordum.

Parmağıyla beni işaret ederken çenesi düştü. "Bu filmleri nereden biliyorsun?"

"Noel'i zaten sevdiğini bildiğimden, seninle birlikte izlemek için Noel romantik komedilerini araştırmış olabilirim. Ayrıca *Fındıkkıran*'ı izlemek için bilet almıştım."

"Noel'i sevdiğimi nereden bildin?"

"Sadece seni inceliyorum, hepsi bu. Toplum içinde olaylara nasıl tepki verdiğinizi görüyorum ve hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm şeyleri zihnime not ediyorum."

İnançsızlıkla başını sallarken elleri göğsüne düştü. "Benim sert humusum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

"Bir şey yok. Önemli bir şey değil. Ben sadece..." Ağlıyordu ama sorun değildi. Duygularını gözyaşlarıyla paylaştığını erkenden öğrenmiştim. Onu mutlu gözyaşlarıyla ağlatmak bir ayrıcalık gibi geliyordu. Hüzünlü gözyaşları döktürmek ise kalp kırıklığı. Yine de bunların mutlu olduğunu biliyordum, bu da beni mutlu ediyordu.

Ayrıca nazik kızım için cebimde mendil taşımayı da öğrenmiştim.

Benim nazik kızım mı?

Hayır. O benim değildi ama bazen yaralı kalbim rol yapmayı severdi.

Burnunu çekti ve bana gülümsedi. "Sen tanıdığım en nazik adamsın."

"Sen de bu gezegendeki en harika kadınsın," diye cevap verdim

düşünmeden. Onu öpmeyi düşündüm.

Ben yapmadım, ama... evet. Bunu

düşündüm. "Yapma bunu Damian," diye

fısıldadı. "Neyi yapmayayım?"

"Kalbim senin için çarpıyor."

Noel'den önceki günleri mümkün olan her tatil şeyini yaparak geçirdik. Stella'nın gözlerinin en küçük şeylere bile hayretle parlayışını izledim. Noel ışıklarına hayranlıkla bakarak sokaklarda yürüdük. Kendi ağacımızı kesmek için kuzeye gittik ve onu annesiyle yaptığı gibi patlamış mısır dizileriyle ve bir zamanlar koruyucu ailemle yaptığım gibi Froot Loops dizileriyle süsledik.

Noel'den bir hafta önce kanepede oturmuş, sıcak kakao içiyor ve bir Noel filmi daha izliyorduk. Bu sefer, *It's a*

Harika Hayat. Ben hiç izlememiştim ama Stella bana her yıl Kevin ile birlikte izlediğini söylemişti.

Son zamanlarda ondan bahsederken artık nefret hissetmiyordum. Merak hissettim. İçten içe onu yetiştiren ve beni de yetiştirme şansı bulamayan adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Bu bizim geleneğimiz olabilir miydi? O da benimle çörek yer miydi?

Kanepeye oturduk ve filmin sonunda kasaba George için bir araya geldiğinde duygulanmadım desem yalan olur.

"Ağlıyor musun?" Stella bana doğru bakarak sordu. Elbette gözyaşları içindeydi.

Diğer yandan ben mi? Burnumu çektim. "Hayır.

Alerjim var." Güldü ve beni kolumdan dürtükledi.

"Yalan mı söylüyorsun?" "Evet." Yalan.

Bana her dokunduğunda vücudum ürpererek tepki veriyordu.

Beni tekrar dürt, Stella.

"Senin bu yanını seviyorum, biliyorsun," diye açıkladı. "Yumuşak

tarafını." "Nedense sadece senin yanında ortaya çıkıyor."

"Benimleyken kendini güvende hissediyor musun, Beast?"

Alaycı bir yorum yapmak, yorumunu geçiştirmek istedim çünkü sanki duygularım konusunda çok savunmasızmışım gibi geldi. Sahip olduğumu bile bilmediğim duygular. Bunun yerine, "Evet." dedim.

Gülümsedi ve Tanrım, o gülümsemeyi öpmek ve dudaklarında erimek istedim.

"Güzel," dedi kakaosundan bir yudum alarak. "Çünkü senin yanında kendimi güvende hissediyorum."

Vur, vur, kalp, kalp.

"Ah! Düşünüyordum da! Gizli Noel Baba yapmalıyız!" dedi ve yanındaki sehpanın üzerinde duran bir kaseye uzandı. "Aslında isimlerimizi bir kaseye koydum, böylece isimleri çekebiliriz."

Güldüm. "Sadece ikimiz varız."

"Evet, ama yine de Gizli Noel Baba'nın eğlencelerinden biri de isim seçmek." "Tamam." Sırıttım, kasenin içine uzandım ve bir parça kağıt. Açtım ve kendi adımı okudum. "Damian."

Stella'nın burnu kıvrıldı ve elimdeki kâğıt parçasını kaptı. "Hayır, hayır. Tekrar seç."

Güldüm ve dediğini yaptım. Tam adını yüksek sesle okuyacaktım ki ellerini havaya kaldırdı. "Hayır! Bana kim olduğunu söyleme! Bu bir sır!" dedi.

"Sana tapıyorum." Kıkırdadım.

Sözlerim üzerine kahverengi gözleri büyüdü. Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyordum. Düşünmeden konuşuyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, itirafımdan biraz utanarak. "Hayır, hayır. Olma. Sen sadece... bana öyle şeyler söylüyorsun ki insanlar daha önce hiç söylemedim."

"Ne gibi?"

"Bunun gibi. Ya da bana ezberci diyorsunuz. Ya da şaşırtıcı. Ya da olağanüstü. Hiç kimse beni tanımlamak için bu kelimeleri kullanmadı."

Yüzümü buruşturdum. Bu beni üzdü. "Daha önce hiç kimse sana gerçeği söylemediği için üzgünüm Stella. Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın."

Utangaçlık onu keşfederken yanakları yükseldi ve kızardı. "Teşekkür ederim, kocacığım."

"Hoş geldin, karıcığım."

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, birbirimiz hakkında o kadar çok şey öğrendik. En sevdiğimiz tatil anılarımızı paylaştık. Onunkilerden biri Maple ile Colorado'da kayak yapmaktı, benimkilerden biri de Noel'i koruyucu bir aileyle geçirdiğim ve onların yeni bir köpek yavrusu aldıkları zamandı. Sadece mutlu anılar hakkında konuşmadık. Hüzünlü olanları da keşfettik. Bir gece başka bir

romantik komedisinde, kendisini hastanelik eden yeme bozukluğuyla mücadelesini paylaştı.

"Ondan sonra Kevin, ben taşındıktan sonra bile günde üç öğün benimle yemek yemeye özen gösterdi. İyi olduğumdan emin olmak için öğle yemeği molaları verirdi," diye açıklıyor Stella. "Uzun zaman aldı ama kendime geldim."

"İyi olmana sevindim. Ve artık kendi bedeninde rahat olmana da sevindim."

Omuz silkti. "Bu günlük bir mücadele. Örneğin, onunla ilişkimi kestiğimde

Jeff, bana birkaç isim taktı. Kilom hakkında yorum yaptı ve o küçük sesler geri geldi. 'Kahvaltıyı atla' sesleri ve 'belki bu hafta karbonhidrat yok' fısıltıları. Bu günlük bir savaş."

"Ondan nefret ediyorum," dedim.

"Ben de," diye kabul etti. "Ama yine de ona hâlâ inanan yanlarımdan nefret ediyorum."

"Bunu seni pohpohlamak ya da daha iyi hissetmeni sağlamak için söylemiyorum Stella, sadece doğru olduğu için söylüyorum." Kanepeye yaslandım ve ona döndüm. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en çarpıcı kadınsın. Başının tepesinden ayak tabanlarına kadar nefes kesicisin. Buna kişiliğini de eklersek... senden daha güzeli yok."

Utangaçlığı geri döndü ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Bana güzel denmesine alışık değilim."

"Tamam," diye kabul ettim, "o zaman daha sık yaparım."

Gülümsedi ve başını salladı. "Bu sadece komik. Jeff bana nasıl baktığın konusunda çok endişeliydi. Bana sanki benmişim gibi baktığını söyledi-"

"Güneş," diye bitirdim.

Gözleri şaşkınlıkla biraz açıldı. "Evet, güneş gibi."

"Şey"-omzumu silktim-"Sanırım o da benim onu okuduğum kadar iyi okuyordu beni."

24

Stella

Damian ile sohbetlerimiz inanamayacağım şekilde gelişti. Nereden başladığımızı ve sadece iki ay içinde aramızdaki bağın ne kadar ilerlediğini görmek inanılmazdı. Oturma odasında Noel filmi izlerken yaptığımız itiraflar her akşamın en sevdiğim parçası haline gelmişti.

Sonunda bana çalışmalarından bazılarını gösterirken ona "Fotoğrafçılığın harika," dedim.

Yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Bu sadece bir hobi."

"Bu bir hobi olamayacak kadar güzel." Koltukta biraz doğruldum. "Benim yaptığım gibi bir galeri sergisi yapmalısın."

Güldü. "O kadar da iyi değil, Cinderstella."

"Ama öyle," diye karşı çıktım. Fotoğraflarına göz gezdirirken, ne kadar güçlü oldukları beni şaşırttı. Sanki öznelerini her zamankinden daha iyi yakalamış gibiydi. "İnanılmazsın Damian. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Kevin'in çalışmalarını gördüm. O daha iyi."

"Hayır." Başımı salladım. "O sadece farklı. Bunu açıklayamam ama çalışmalarına baktığımda ağlamak istiyorum çünkü çok nefes kesici."

Dudaklarında küçük bir utangaçlık kıvrımı belirdi.

"Teşekkürler, sanırım." "Bana bir söz verir misin?"

"Ne olduğuna bağlı."

"Hazır olduğunuzda çalışmalarınızı sergileyeceğinize dair bana söz verin. Bunu dünyayla paylaşacaksın."

Güldü. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Tamam. Hazır olduğumda yapacağım."

Gözlerimi kısmıştım. "Bana söz ver."

"Sana veriyorum."

Alt dudağımı ısırdım. "Sözün senin için ne kadar önemli?" Bana sorduğu ilk şeylerden birini yineleyerek sordum.

"Her şey," diye fısıldadı, bakışları dudaklarıma düşerken. Sonra gözleri bir kez daha yükselip benimkilere kilitlendiğinde daha yüksek sesle, "Bu her şey demek" dedi. Ayağa kalktı ve odadan çıktı, sonra elinde fotoğraf makinesiyle tekrar içeri girdi. Eliyle bana doğru işaret etti. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Biraz daha dik oturdum ve minderin üzerinde kaydım. "Nasıl poz vermeliyim?" Şakayla karışık kollarımı havada savurarak saçma sapan pozlar vermeye başladım.

"Sadece kendin ol," dedi fotoğraf çekmeye başlarken. Güldüm, kendimi aptal ve biraz da utangaç hissediyordum. Gülümsedi ve alt dudağını ısırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Aynen böyle."

Ona doğru gülümseyerek, Kevin'in hayatım boyunca katılmasını izlediğim tutkusuna kapılmasını izlerken, midemin çukuruna bir sıcaklık havuzu düştüğünü hissettim. Babasını hiç tanımamış olsa da Damian'ın ruhunda Kevin'ın parçalarının hâlâ var olduğu bir sır değildi.

Ve o anda, elinde kamerayla Damian mutlu görünüyordu. Hatta özgür. Daha önce hiç olmadığı kadar kendine benziyordu.

Aynen böyle, Damian.
Aynen böyle.

BAZEN akşam sohbetlerimiz hiç tahmin etmediğim yerlere giderdi.

"Sana hiç oral seks yapmadı da ne demek?" Damian son derece endişeli görünerek sordu. "Bir erkeğin kadınını memnun etmek için yapması gereken en asgari şey budur."

Omuz silktim. "İlk ilişkiye girdiğimizde gençtik. Bunu yapma fikrinden hoşlanmadığını söyledi. İğrenç olduğunu söyledi ve fikrini hiç değiştirmedi."

"Sadece bir aptal böyle aptalca bir şey söyleyebilir. Bir kadınla yatmak, en sevdiğiniz restorana gidip oranın lüks bir açık büfe olduğunu öğrenmek gibidir."

Güldüm. "Sanki dünyanın en mutlu yeri Disney World'müş gibi konuşuyorsun."

"Güven bana Stella, bir kadını dışarıda yemek Disney'deki herhangi bir gezintiden daha iyidir." Durakladı ve sonra dirseklerinin üzerine oturup beni inceledi. "Bekle. Jeff'ten önce kaç erkekle birlikte oldun?"

"Hiçbiri. O benim bir tanem ve tekim."

Kanepeden doğrulmak için kendini zorladığında endişesi daha da derinleşti. "Yani Jeff sana oral seks yapmadığı gibi, sen de bunca yıllık hayatın boyunca hiç bir erkek sana oral seks yapmadı mı?"

Başımı salladım.

İçini çekti ve ardından düğmeli pantolonunun manşetlerini açıp kollarını sıvamaya başladı. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Dirseklerimin üzerine oturdum. "Ne?"

"Hayatımda hiç bu kadar iç karartıcı bir şey duymadım, bu yüzden kocan olarak bu acı haberi düzelteceğim. Sana ne olduğunu göstereceğim.

özlüyorsun."

"Ciddi olamazsın." Karnımdaki kelebekler çılgına dönmüş olsa da hafifçe kıkırdadım. Tabii ki şaka yapıyordu.

Bana bir kaşını kaldırdı ve şaşkınlıkla başını eğdi. "Tabii ki, şaka yapmıyorum."

Ona tamamen inanmaz bir halde bakarken kalbim göğsümde deli g i b i çarpıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Eğer istemiyorsan-"

"Hayır!" Başımı sallayarak "Hayır!" dedim. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Koltuktan kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Senin odan mı benimki mi?"

"Işıkları kapatmak istemediğine emin misin?" Sütyenim ve külotumla vücudumu örterek orada otururken sinirlerimin arttığını hissederek sordum.

"Kesinlikle ışıkların kapanmasını istemiyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. Yatağın üzerine oturdu. "Şimdi gel göğsüme otur."

Söylediğini yaptım, içimin ürperdiğini hissettim.

"Stella," diye fısıldadı sertçe, kucağına oturduğumda doğruldum. Vücudunun üzerinde asılı duruyordum, onu ezeceğim korkusuyla tüm ağırlığımı göğsüne vermemeye dikkat ediyordum. Elleri belime doğru indi. "Göğsüme otur dediğimde" -vücudumu hafifçe çekiştirerek beni daha da alçalttı, böylece tamamen onun üzerine oturmuş oldum- "göğsüme otur demek istiyorum."

Alt dudağımı ısırdım. "Ya sana zarar

verirsem?" "Bana zarar veremezsin."

"Ama-"

"Bana zarar v e r e m e z s i n," diye tekrarladı, bir şekilde beni zaten olduğumdan daha da fazla tahrik eden bir güvenle.

Vücudumu tamamen gevşetmiştim. Ben ona karşı gevşedikçe o daha çok gülümsüyordu. O gülümsedikçe ben daha çok gevşiyordum. Bu şekilde birlikte çalışmamız benim için çılgıncaydı. İkimiz de sadece kendimiz olarak birbirimizi nasıl güvende hissettiriyorduk.

"Aferin kızıma," dedi öne doğru eğilip dilini push-up sütyenimin dikleştirdiği göğüslerimin kıvrımlarında gezdirirken. Bana iyi kız derken bacaklarımın arasına bir sıcaklık havuzu düştü ve sınıfında mükemmel itaatkâr bir öğrenciden daha azı olmak istememe neden oldu.

Onu ezeceğim korkusu, vücudumda gezdirdiği her bir öpücükle yavaş yavaş dağıldı. Güvensizliklerimi okşuyor, onları öpüyor ve büyük bir huşu içinde masaj yapıyordu. Elleri üzerimde dolaşırken gözlerimi kapadım, karnımdaki kıvrımlardan kaçınmadı, Jeff'in hiç keşfetmediği yerlerime dokunmaktan korkmadı, ışıklar açıkken beni öpmekten korkmadı. Beni daha da tahrik eden şey, onun da en az benim kadar tahrik olduğunu görebilmemdi. Sertliği uyluğumun iç kısmına baskı yapıyor, boxer'ını indirip ağzımı penisiyle buluşturmaktan başka bir şey yapmak istememe neden oluyordu.

Ayrıca, bana bakışı.

Bana sanki güneşmişim gibi baktı.

Daha fazla kelebek oluştu. Hiç gitmeyeceklerinden şüpheliydim.

"Şimdi," dedi, arkasına yaslandı ve beni ona yaslanmam için bıraktı. Kalp atışlarıma hükmeden o gözlerle ve dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Yüzüme otur."

Aynı anda hem nefesim kesildi hem de güldüm. "Ne? Yok artık. Bu daha küçük kızlar için bir şey."

"Bu sen de dahil olmak üzere tüm kadınlar için bir şey. Şimdi, dediğim gibi. Yüzüme otur."

Gözlerimi kısmıştım. "Üzerinde gezinmek gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Eğer havada asılı kalmanı isteseydim, bunu söylerdim."

Alt dudağımı ısırdım. "Ya boğulursan?" Güldü ve ben de koluna vurdum. "Ben ciddiyim, Damian! Ya çok ağırsam?"

Kendini yukarı kaldırdı ve ağırlığımı değiştirdi, böylece külotum onun sertliğine doğru fırçalanıyordu. Biraz öğütmeye başladı, havayı on kat yoğunlaştırdı. Parmakları daha sonra G-string'imin etrafına dolandı ve onu kalçalarımdan aşağı çekmeye başladı. "Stella... bunu söylediğimde bana inan..." Dili kulağıma gitti ve kulak mememi emmeden önce yavaşça yaladı ve fısıldadı, "Senin hakkında benim için çok fazla olan hiçbir şey yok." Külotumu çıkarıp odanın kenarına fırlatmadan önce bana güvence verdi. "Şimdi," diye uyardı, tekrar uzanarak. "Otur." Hiç çaba harcamadan kalçalarımı biraz kaldırdı. "Hadi." Bir kaşını kaldırdı. "Benim." Kıç yanaklarıma masaj yaptı. "Yüz."

"Beni zorlayabilirsen yaparım."

Bir saniye bile tereddüt etmeden beni kaldırdı ve yüzüne yasladı. Biraz direndiğimi fark edince, "Etrafta dolaşmak yok," diye uyardı. "Rahatlayın Bayan Blackstone," dedi endişelerim eriyip giderken. "Seni yakaladım," diye söz verdi.

Kendimi tamamen alçalttım, ellerimle yatak başlığını kavradım ve

-

"Aman Tanrım," diye inledim, başıma gelenler beni şaşkına çevirmişti. Damian'ın kolları kalçalarıma sarılmıştı, ağzı, dili... Aman Tanrım, dili.

Kalçalarım yüzüne sürtünmeye başladığında dilini içime sokup çıkardı. Beni yavaş bir tempoda yiyip bitirirken inlemelerimi bile tutamıyordum, ama o hiçbir uyarıda bulunmadan hızlanıyordu ve bu da benden hiçbir şikâyete yol açmıyordu. Yavaş yavaş tadıma bakmaktan, kendisine sunulan yemekten zevkle iç çekerken beni mahvetmeye geçiyordu.

Buna bayıldı, bu da beni daha da rahatlattı. Dili içimde çok derin hissederken tüm endişelerimi bıraktım. İçimde değilken dudakları klitorisimi emiyor, beni zevk içinde döndürüp duruyordu. Başlık

Benimle birlikte sallanmaya başladı, bana karşı yaptığı numaralardan mutluluk içinde haykırırken duvara çarptı.

"Ben... Damian, ben..." Nefes alıp verdim, gözlerim coşkuyla başımın arkasına yuvarlanırken tam bir cümle kuramadım. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum-

"*Evet*!" Ellerini bacaklarıma daha sıkı kavrarken haykırdım. Yüzüne karşı orgazm olmaya başladım, uyluklarım şimdiye kadar gerçekten yaşadığım en iyi -ve belki de tek- orgazmın tam ve mutlak şokuyla titriyordu. Dili, sanki beni her damla zevkten mahrum bırakmaya çalışıyormuş gibi dudaklarımda aşağı yukarı geziniyordu, ama o yedikçe, vücudum patlayıcı miktarda istek ve ihtiyaçla sarsılırken daha da ıslandım.

Onu istedim.

Ona
ihtiyacım
vardı.

"Damian," diye yalvardım, kendimi biraz geri çekerek.

Yüzü benim ıslaklığımla parlarken gözleri benimkilerle buluştu. "Sen...?" diye sordum.

Başka söze gerek yoktu.

Beni belimden yakaladı ve yatağa doğru çevirdi. Boxerını odanın öbür ucuna fırlatırken ruhunun derinliklerinden gelen alçak bir hırıltıyla irileşmiş gözleri bana dikildi. Komodine uzandı ve prezervatif paketini yırtarak açtı. Prezervatifi elinden aldım ve sert, zonklayan sikinden aşağı yuvarlamak için hareket ettim. Dokunuşumla gözlerini kapattı. Ellerimi sertliğinin etrafına sardım, elimdeyken genişliğine biraz şaşırdım.

"Tanrım, Stella... bunu yaptığında... seni istiyorum," dedi gözlerini açıp benimkilere bakarken. Üstüme doğru biraz alçaldı ve dudakları dudaklarıma değerken fısıldadı, "Seni o kadar çok istiyorum ki, bu beni öldürüyor."

"Seninim," diye söz verdim, dudaklarını öptüm, o da beni öperken isteklerini hissettim. "Tamamen seninim," diye yemin ettim.

Kendini içime kaydırdığında, böyle hissedebileceğimi bilmediğim için haykırdım. Seksi kastetmemiştim bile. Bağlantıyı kastetmiştim. Birini, onun sizi istediği kadar istemenin gücü. Bu isteği ifade etmek için kelimelere bile ihtiyaç duymamanın, bedenlerinizin birbirine dolanarak konuşmasına izin vermenin gücü.

Damian sanki en değerli varlığı üzerinde çalışıyormuş gibi vücudum üzerinde çalıştı. Ben onu keşfederken o da bana zaman ayırdı. Senkronize hareket ettik. Aynı ritimde, aynı tempoda seviştik.

Sevişmek.

Biri tarafından, onu arzuladığınız gibi arzulanmak böyle bir şeydi.

Sana aşık oluyorum... Aşık oluyorum... Aşık oluyorum...

İçime girip çıkarken bu sözler zihnimde dönüp duruyordu, her bir itiş gücü uzun zamandır kafeste tutulan bir parçamın kilidini açıyordu.

Düşüyo
r.
Düşüyo
r.
Düşüyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadı kulağıma, ben onun adını inlerken. Çok fazla duyguyla doluydu. "Ben de," dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Sanki onun düşünceleri benimkilerle eşleşiyormuş gibi. Sanki iki beden arasında bölünmüş tek bir ruhmuşuz gibi.

Ruh eşlerine inandığımdan emin değildim ama o gece inandım.
Biz.

Ve bu benim için yeterli olurdu.

25

Stella

Haftanın geri kalanında Damian'ın yatağında uyandım. Bana yatak odasında hiç bilmediğim her şeyi öğretti. Bedenimi, bedenlerin bükülebileceğini bile bilmediğim şekillerde büktü. Kendisi hiç zevk almadan önce beni -birçok kez- memnun etti. Ne yaptığımızdan bile emin değildim ama birbirimize düşme şeklimizi seviyordum. Çıkıyor muyduk? Çıkarları olan arkadaşlar mıydık? Duygularımızın ne yaptığına dair hiçbir fikri olmayan evli bir çift miydik?

Fazla düşünmemeye çalıştım çünkü uzun zamandır ilk kez sevinç hissettim. Sahte gülümsemeler ve içsel kaygılarla dolu olmayan gerçek bir sevinç.

Yine de düğünümüzde bana verdiği yüzüğü takmaya başladım. Noel sabahı geldiğinde, ondan önce kalkacağımdan neredeyse emindim. Noel heyecanımdan dolayı Damian'ı yatağımda göremedim ama şaşırdığım bir şey oldu, yatağıma döndüğümde artık yatakta değildi. Ayağa kalktım ve terliklerimi giyip yatak odasından aceleyle çıkmadan önce gerindim. Kahvaltı kokuları burnuma çarptığında gülümsedim.

Taze hamur işleri ve mutluluk gibi kokuyordu.

Mutfağa girdiğimde Damian'ı unla kaplı önlüğüyle fırının önünde dikilirken buldum. Sırtı bana dönüktü ve içeri girdiğimi duymamıştı.

"Mutlu Noeller!" diye bağırdım ve yüzünü bana dönmeden önce biraz sıçramasına neden oldum.

"Beni korkuttun." Gülümsedi ve bana doğru yürüdü. Beni kollarıyla sararak göğsüne yaklaştırdı ve dudaklarını alnıma yerleştirdi.

Midemde kelebekler oluştu.

Okyanus öpücükleri.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadı bana daha sıkı sarılarak. Dostça bir kucaklaşmadan daha fazlası gibi geldi. Ya da belki de umduğum şey buydu - arkadaştan daha fazlası.

"Hâlâ uyuyacağını sanıyordum," dedi ve eserini kontrol etmek için fırına geri döndü.

"Oh, hayır. Noel'de uyumak diye bir şey hiç olmadı. Ben çocukken Kevin'i sabahın dördünde hediyeleri açmak için uyandırırdım. Benim için her zaman çok özel bir zaman olmuştur. Ama bugün biraz uyudum," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Saat sabahın dört buçuğu."

"Biliyorum!" "Biliyorum!" diye haykırdım. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum. Lafı açılmışken, sen ne yapıyorsun?"

"Noel hediyenizin bir kısmını bitiriyordum." Kaşlarını çattı. "Ama şimdi diğer her şey hazır değil. Sana tam bir kahvaltı hazırlayacaktım."

"Bu iyi! Yine de nefis kokuyor. Nedir bu?"

Fırın eldiveni ile fırına uzandı ve bir tepsi çörek çıkardı.

Ev yapımı yaban mersinli çörekler.

"Noel'in Cumartesi gününe denk geleceğini düşünmemiştim ve fırın zaten haftalar önce tatil siparişi vermeyi bıraktı. Bu yüzden size Cumartesi çöreklerinizi getiremedim. Ben de kendim yapmayı deneyeyim dedim."

Kalbim...

"Bana yaban mersinli çörek mi yaptın?" Şaşırmış bir şekilde sordum.

"Evet. Daha önce hiç yapmamıştım, bu yüzden geçen hafta sen işteyken birkaç deneme yaptım, ama sanırım hallettim. Jerry'ninkiler kadar iyi değiller ama-"

"Benim için çörek yapma alıştırması mı yaptın?" Ben araya girdim.

"Evet. Hediyenin bir parçası olarak sana saçmalık vermek istemedim." Yüzünü buruşturdu ve burnunu sıktı. "Ama dürüst olmak gerekirse, onları güzel bir mavi kutuya saracak ve şık bir hale getirecektim. Erken kalkabileceğini düşünmeliydim ve-"

Daha sözünü bitiremeden önünde durmuş, dudaklarımı dudaklarına dayamış, onu sertçe öpüyor ve gözlerimin ardındaki duygularla savaşmaya çalışıyordum. "Bu şimdiye kadarki en tatlı hediye."

Güldü. "Sadece çörek." "Hayır.

Kesinlikle bundan daha fazlası."

Onu tekrar öptüm, daha fazlası olup olmadığını görmek için. Arkadaştan daha fazlası. Görücü usulü bir evlilikten daha fazlası. Daha fazlası...

O da beni öptü ve kollarını belime doladı. Parmaklarıyla tenime masaj yaptı ve biz birbirimize kenetlenmiş halde dururken ellerim göğsüne düştü.

"Seni bir süreliğine yatağına geri götürsem ne kadar kötü olur?" diye sordu.

Gülümsedim. "Biraz dinlenebilirim," diye cevap verdim, nazlanarak.

"Güven bana, Cinderstella. Orada dinlenmeyeceğiz."

Elimi tuttu ve beni odamıza doğru götürdü. Odamıza mı? Bizim odamız mıydı?

Biz bir 'bizim' miydik?

Şimdi burada ol, Stella. Fazla düşünme.

O haklıydı. Dinlenmedik. Birlikte düştük, pencerenin önündeki beyaz Noel ışıkları karanlık odada parıldarken en tutkulu şekilde seviştik. Damian bana her dokunduğunda romantik, huzurlu ve doğru hissettiriyordu.

Daha sonra, nefes nefese, ter içinde ve yoğun bir şekilde nefes alarak orada yattık. Onun üstünden düştüm -çünkü artık üstte olmaktan korkmuyordum- ve yorgunluktan nefes nefese kaldım.

"Bu..." Ağır bir nefes verdim.

"Evet," diye cevap verdi, kendi zevk iç çekişiyle birlikte.

Karanlıkta, içimizdeki ışıktan başka hiçbir şey hissetmeden, birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde yattık. Sonra dudaklarına yerleşen hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Kulağa ne hoş geliyor biliyor musun?" diye sordu.

Sanki aklını okuyabiliyormuşum gibi daha büyük gülümsedim. "Yaban mersinli çörek."

Mutfağa çıplak olarak gittik ve taze çörekleri aldık. Damian bir fincan kahve yaptı ve sonra yemek odasına geçtik. Ben onun kucağına oturdum, o da bana çörek yedirdi ve biz birbirimize sarılıp koridorda parıldayan güzel Noel ağacına baktık.

"Bu çörekler Jerry'ninkilerden daha iyi olabilir," dedim bir ısırık daha alarak. Güldü. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, gerçekten. Artık her Noel sabahı buna ihtiyacım var."

"Bunu gerçekleştirebiliriz," dedi omuzlarını silkerek. "Benim için sakıncası yok."

Aşırı düşünen zihnim devreye girdi ve ona doğru eğilip başımı omzuna yasladığımda düşüncelerimi kendime saklayamadım. "Sana karşı bir saniyeliğine savunmasız olabilir miyim ve sana bir soru sorabilir miyim?" Mırıldandım.

"Her zaman."

"Neyiz biz?" Dişlerimi alt dudağıma sürttüm. "Yani, kağıt üzerinde karı koca olduğumuzu biliyorum. Arkadaş olduğumuzu da biliyorum. Ama biz sadece çıkarları olan arkadaşlar mıyız, yoksa... bundan daha fazlası mıyız?"

Soru karşısında biraz utanarak başımı öne eğdim.

"Stella..." Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve başımı kaldırdı. "Ne kadar uzun zamandır seninle olmaktan daha fazlasını istediğimi bilemezsin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Jeff'le olan ilişkin yeni sona erdiği için bu konuyu açmamam gerektiğini düşündüm. Ama tek istediğim bu. Tek istediğim sensin. Her şeyini. Bedenin ve ruhun."

Çok sert gülümsediğim için yanaklarım acıdı. "Ben de." *Çok fazla ben de.*

"Karşılıklı bir şey olması her zaman güzeldir," diye

şaka yaptı. "Biraz daha kolaylaştırıyor," diye kabul

ettim.

Biraz utandı ve bizi sandalyede kaydırdı. "Benim hiç kız arkadaşım olmadı."

"Şanslısın ki bir karın var ve söylentilere göre gelmiş geçmiş en iyi koca olmuşsun."

Güldü ve bu sese bayıldım. "Öyle mi?" "Evet.

Karın söyledi."

"O oldukça şaşırtıcı."

Omuz silktim. "Noel için sana ne aldığını görmek için beklemelisin. Muhtemelen ona gerçekten

bayılacaksın." Beni öptü.

Bayıldım.

"Bu geçirdiğim en güzel Noel," diye yemin etti, beni vücuduna yakın tutarak. Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm ve sandalyeye oturdum. Kollarım boynuna dolandı ve ona sımsıkı sarıldım. "Öyle mi?"

"Öyle. Bana hediye olarak senden daha iyi ne alabileceğini düşünemiyorum bile."

Güldüm. "Romantik bir komedi gibi konuşmaya başladınız, efendim."

"Stella etkisi." Bana daha fazla okyanus öpücüğü vererek kıkırdadı. "Senin etrafında çok fazla takılıyorum."

"Hediyeni şimdi mi istiyorsun? Büyükanneme misafirhaneden getirtmem gerekiyor ama büyükannemi tanıyorsam çoktan uyanmış olduğundan eminim."

"Bu harika. O zaman ona aldığım hediyeyi verebilirim," dedi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Büyükanneme de mi hediye almıştı?

Bunu biliyor muydu? Bu kadar iyi bir insan olduğunu biliyor muydu?

Giyindikten sonra büyükannemi çağırdık ve o da elinde Damian ve benim için hediyelerle geldi.

"Mutlu Noeller!" dedi, kulaktan kulağa sırıtarak içeri girerken. Hepimiz birbirimize sarılıp selamlaştıktan sonra oturma odasına geçip büyükannemin hediyelerini açtık, o da bizimkileri açtı.

"Yeni tarot kartları mı?" diye sordu Damian'ın hediye setini açarken. İçinde adaçayı ve çayın yanı sıra kristaller ve büyü kitapları da vardı. "Bu inanılmaz."

"Bu şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bana seni hatırlattığını düşündüm."

"Beni iyi tanıyorsun," diye yorum yaptı.

İkisi kucaklaşırken gülmekten kendimi alamadım. Sonra büyükanneme benden aldığı hediyeyi uzattım.

"Bu kadar komik olan ne?"

diye sordu. "Göreceksin. Aç,"

diye cevap verdim.

Dediğimi yaptı ve Damian'ın ona verdiği tarot kartları destesini çıkarırken güldü. "Siz ikiniz bana aynı kartları aldığınızı bilmiyor muydunuz?"

"Hiç de değil," dedim ona.

"Akraba ruhlar," dedi ikimize doğru gülümseyerek. "Ruhlarınız birbirine karışmış olmalı."

Damian'a doğru gülümsedim, o da bana doğru gülümsedi.

Büyükanne sırıttı ve ellerini birbirine vurdu. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Ben sordum.

Damian ve bana doğru işaret etti. "Bu."

Kızardım ve yorumuna bir şey demedim ama o da keşfi hakkında daha fazla ayrıntıya girmedi. Sadece hediyelerimizi dağıttı. Her birimize birer tane dağıttı. Bana bir set vermişti.

yeni boya fırçaları ve sanat malzemeleri, ki tam da ihtiyacım olan şeydi. Damian'ın hediyesi ekstra özeldi. Paketi aldı ve açtı.

Kevin'in en değerli eşyalarından biriydi - fotoğrafçılık için kullandığı en sevdiği fotoğraf makinesiydi.

"Onu sana vermemi istedi," dedi Grams. "Ona iyi bakacağını söyledi. Ayrıca işinizin nasıl parladığını görmeyi dilediğinden de bahsetti."

Damian'ın gözleri, hiç tanışamadığı babasından gelen bir şeyi tutarken duyguyla doldu. Boğazını temizledi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Teşekkür ederim, Maple."

"En sevdiğiydi," dedim ona. En büyük sanat eserlerini o fotoğraf makinesiyle çekti.

Sinirlerini yatıştırmaya çalışarak, "Bunun kıymetini bileceğim," dedi.

"Pekâlâ, ikinizle birlikte duygusallaşmak isterdim ama Stella'nın hediyesi ön verandada bekliyor ve orada çok uzun süre kalmaması gerekiyor. Bu yüzden ben eve gideceğim ve siz ikinizin hediyeleri değiş tokuş etmenize izin vereceğim." Büyükannem masadan kalktı ve okyanus öpücükleriyle birlikte bana sarıldı, ardından Damian'ı kucakladı. Sarıldıktan sonra ellerini Damian'ın yanaklarına koydu. "Çok iyisin."

Bu gözlerimi cam gibi yaptı.

O gittikten sonra derin bir nefes aldım ve ellerimi çırptım. "Hazır mısın?"

"Sanırım öyle."

"Tamam, beni ön verandaya kadar takip edin."

Dışarı çıkmadan önce kapının önünde durdum. "Dünyaları hak ettiğini düşündüğümü söyleyerek önsöze başlamam gerektiğini hissediyorum Damian.

Sen harika bir insansın ve dünyanın seni incittiğini bilmek kalbimi kırıyor. Bu yüzden, senden alınan bir şeyi sana getirebileceğimi düşündüm. Aynı olmasa da, umarım sevgiyi hissedersin." İçimi çektim, hediyeyi düşünürken sinirlerimin tavan yaptığını hissettim.

"Her ne ise, fazlasıyla yeterli olacaktır."

Umarım öyledir.

Kenara çekilerek verandaya doğru yürümesine izin verdim. Onu yakından takip ettim, midemde sinirden düğümler hissediyordum.

Gözleri hediyeyle buluştuğunda ne olduğu anlaşıldı. Verandada, üzerinde kocaman bir fiyonk bulunan bir kafes duruyordu. Kafesin içinde Damian'ın çocukken kısa bir süreliğine sahip olduğu golden retriever cinsi bir köpek yavrusu vardı.

Tepkisini okuyamadım. Sırtını bana dönerek ona doğru adım attı ve tek kelime etmedi. Sonra balkona doğru yürüdü ve yavru köpeğin yanına gitmeden uzaklara baktı. Ellerinin korkulukları kavrayışını izlerken kalbim duracak gibi oldu. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve sinirlerimin sistemimde fırlamasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye söze girdim, sanki en büyük hatayı yapmışım gibi hissediyordum. "Çocukken bana anlattığın Noel köpeği hikâyesini ve başka bir eve taşındıktan sonra onu nasıl kaybettiğini hatırladım. Ve düşündüm ki... Tanrım. Bu berbat bir fikirdi ve eğer-"

"Stella," diye fısıldadı, sırtı hâlâ bana dönüktü. Durakladığında kalbim boğazıma oturdu. Yavaşça bana doğru döndü ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Damian'ı daha önce de gözyaşlarının eşiğinde görmüştüm, sadece birkaç dakika önce Büyükannem ona Kevin'den aldığı hediyeyi verirken, ama onun bu duyguları serbest bıraktığını hiç görmemiştim.

Boğazını temizledi ve kollarını kavuşturdu, bunalmış bir halde burnunu çekti. "O benim mi?" diye sordu, sesi kısık ve titriyordu.

"Sonsuza dek," dedim ona. "Eğer ona sahip olursan."

Kafese doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Alabilir miyim?" diye sordu.

Güldüm. "Kuyruğunu nasıl salladığına bakılırsa, sanırım bu hoşuna giderdi." Damian köpeğe doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Adı Milo," dedim ona. "İki yaşında ve pek de iyi olmayan bir ortamda büyüdü. Sahipleri kötü davranıyordu ve eğitilemeyeceğini söyledikleri için birçok kez evden eve taşındı ama ben buna inanmadım. Aslında onu uyutmayı düşünüyorlardı ama onu gördüğümde ruhumda onun size ait olduğunu hissettim."

"Ve ben de onunum," dedi sessizce.

Gergin köpek kafesten çıkıp ona doğru yürümeye başladığında Damian'ın gözyaşları akmaya devam etti. Damian'ın bacağına sürtündü ve sonra Damian'ın onu kucağına almasına izin verdi. Milo başını Damian'ın omzuna yasladı ve sanki hep birlikte olmak için yaratılmışlar gibi ona sarıldı.

"Teşekkür ederim Stella," dedi Damian bana doğru bakarak. "Onun bir şansı daha hak ettiğine inandığın için. Benim de hak ettiğime inandığın için."

Yanına yaklaştım ve gözyaşlarını sildim. "Mutlu Noeller, Damian."

"Sana aşık oluyorum," diye cevap verdi, kelimeler dilinden takla atarak döküldü. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. Sonra durakladı ve başını salladı. "Bekle, hayır. Üzgün değilim. Seni tanıdığım için mutluyum ve senin etrafında olduğum için şanslıyım. Gülünç ve naziksin ve sana aşık oluyorum. Güzel ve komiksin ve ben sana aşık oluyorum. Sabah ilk aklıma gelen ve akşam son aklıma gelen sensin ve ben sana aşık oluyorum. Stella..." Bir koluyla Milo'yu tutarken diğer eliyle yanağımı hafifçe okşadı. "Sana aşık oluyorum."

"I-"

"Bekle." Boğazını temizledi. "Sırf sana söyledim diye karşılık vermek zorunda değilsin. Bekleyebilirsin. Kısa bir süre önce bir ilişkiden çıktığını biliyorum ve kimseye bana herhangi bir şey söylemesi için baskı yapmak istemem ve-"

"Sana aşık olmayacağım." Boştaki elini kendi elime aldım. "Ben zaten tamamen aşık oldum."

Alnını benimkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Buna sahip olabileceğimi bilmiyordum."

"Neyi?" "Seni."

Kalbim, kalplerin bayılabileceğini bilmediğim bir şekilde bayıldı.

"Ve Milo bizim mi?" diye mırıldandı, sanki yeni arkadaşının gerçek olup olmadığından hâlâ emin değilmiş gibi.

Bizi
mkil
er.

Biz.

Biz.

Cinderstella ve Canavar.

"Evet," diye cevap verdim.

Beni öptü ve dudaklarının tadı rüyaların gerçeğe dönüşmesi gibiydi. "Şimdi sana hediyemi gösterebilir miyim?" diye sordu.

"Evet."

"Tamam, ama ayakkabılarını giymelisin ve bizi oraya ben götürmeliyim." Biraz şaşırmış bir halde arkama yaslandım. "Arabayı sen mi kullanacaksın?"

Sırıttı ve boğazını temizledi. "Ehliyetimi birkaç gün önce almış olabilirim."

"Damian! Hayır, yapmadın!" Koluna şakacı bir tokat attım. O da güldü. "Ağlama."

"Yapmayacağım."

"Öylesin."

"Biliyorum." Güldüm ve gözyaşlarımı sildim. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Başını bana doğru sallayarak kıs kıs gülmeye devam etti. "Hadi gidelim. Milo senin kucağına binebilir."

Arabayla yaklaşık on beş dakika gittikten sonra bir mülkün önünde durdu.

Arabayı park etti -eklemeliyim ki inanılmaz bir sürüş becerisiyle- ve binaya baktı. "Bunu birkaç müşterime emlak gösterirken buldum. İncelediğimde senin için olduğunu anladım."

"Benim için demekle ne demek istiyorsun?"

Cebine uzanarak bir anahtar çıkardı ve elime tutuşturdu. "Sana bir sanat atölyesi aldım."

Kalbim.

Ters

döndü.

Büküldü.

Yükseldi.

"Sen ne?"

"Yani, eğer nefret ediyorsan-"

"Sen ne?!" Sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde tekrar haykırdım. "Bana bir sanat atölyesi mi aldın?!"

"Evet. Çalışmak için çok fazla alanın olmadığını biliyorum ve galeri serginden bu yana muhtemelen çok daha fazla komisyon alacağın için, bunu gerçekleştirmek için alana ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Damian."

"Evet?"

"Sana tapıyorum."

Güldü ve Milo'yu kucağından kaldırdı. "Daha görmedin bile.
Bundan nefret edebilirsin."

"Bundan nefret etmemin hiçbir yolu yok." Başım dönmeye ve ellerimi ovuşturmaya başladım. "Gidip bakabilir miyiz?"

"Tabii ki."

İçeri girdik ve kapı tokmağını çevirdiğim anda kalbim boğazıma düğümlendi. Çok güzeldi, içeriye çok fazla doğal ışık giriyordu. Tavandan tabana pencerelerle tamamen beyaza boyanmıştı ve malzemelerimi kurabileceğim farklı istasyonlar vardı.

"Burası üç bin metrekarenin üzerinde ve sanat eserlerinizi sergilemek için burada kendi vitrinlerinizi açabileceğinizi düşündüm. Bu kez doğru fiyatlandırılmış eserlerinizle süslü galalar yapabilirsiniz. Sana da birkaç kartvizit hazırladım. Tasarımını beğenmezseniz değiştirebilirsiniz elbette ama-"

Dudaklarımı onunkilere değdirerek sözünü kestim. Milo'yu yere bıraktı ve sonra beni kucakladı.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Bunu hak etmiyorum."

"Bu dünyada iyi olan her şeyi hak ediyorsun, Stella."

Ve işte böyle, bu adama duyduğum sevgi ruhumda derinleşti.

Stüdyoda -benim stüdyomda- biraz zaman geçirdikten sonra eve döndük. Milo günün büyük bir kısmını Damian ve benim aramda kucaklaşarak geçirdi. Akşam olduğunda Milo'yu yatağına yatırdık ve okyanusa doğru yürüdük.

Suyun ayak parmaklarımızı yıkamasına izin verirken Damian elimi tuttu. Zihnimde, Damian'ı hayatıma soktuğu için Kevin'a teşekkür ettim. Sessizce anneme belki de uzun zamandır ilk kez mutlu olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu söyledim.

Artık Damian'ın da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etmeme bile gerek yoktu çünkü bana her dokunduğunda biliyordum.

Noel sabahı seviştik ve Noel gecesi kumda seviştik.

26

Stella

NOEL'DEN BİRKAÇ GÜN SONRA, tatilin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Milo ve Damian ayrılmaz ikiliydi ve onları birlikte her gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Sabahı stüdyom için her şeyi organize ederek geçirdim. Bilgisayarımın başına oturdum, ihtiyaç duyacağım şeylerin listesini yaptım ve mekânı nasıl kuracağıma karar verdim. Stüdyonun nasıl kullanılabileceğine dair pek çok olasılık vardı ve hepsini keşfetmek için fazlasıyla heyecanlıydım.

Bilgisayarımın başında otururken bir e-posta gelince nefesim kesildi. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Gelen kutuma komisyonlar yağmaya başladı ve büyük bir heyecan hissettim. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Oturma odasından koşarak Damian'ın yanına gittim ve hiç beklemeden "Beş!" diye bağırdım.

Çalışırken bir kaşını kaldırdı. "Beş mi?"

"Özür dilerim. Heyecanlıyım. Yani, öncelikle, patlamadan önce, merhaba, nasılsın? Günün nasıl geçti?" Heyecanımı kontrol etmeye çalışarak sordum.

Biraz kıs kıs güldü. "İyi ve güzel. Şimdi, patlamadan önce bana haberlerini anlat."

"Yapmam gereken beş iş var!" Küçük bir jig yaptım ve zıplarken topuklarımı birbirine vurdum.

Masasından kalkarken gözleri şok içinde açılmıştı. "Vay anasını, bu inanılmaz!"

"Biliyorum. Web sitemi yeni açtım ve sosyal medyada neredeyse hiç tanıtım yapmıyorum. Bu yüzden bunun gerçekleşiyor olması bile beni şaşırttı."

"İnanılmazsın. İnsanların bunu dikkate alması şaşırtıcı değil."

Damian bana iltifat ettiğinde her zaman olduğu gibi yanaklarımın biraz ısındığını hissettim. "Çok fazla olmadığını biliyorum. Demek istediğim, insanlar muhtemelen bundan çok daha fazla proje alıyordur ve-"

"Hayır."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek hayır?"

"Yani, hayır, bunu yapmayacağız."

"Ne yapmak?"

"Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğu konusundaki heyecanını azalt." Masasının etrafında yürüdü, sonra kenarına oturdu ve bana bakarken kollarını kavuşturdu. "Bu akşam bunu kutlamalıyız. Seni yemeğe çıkarayım."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "O kadar da büyük bir mesele değil. Ayrıca, telefonda ne kadar çok işi tamamlamanız gerektiğinden bahsettiğinizi duydum. Kusura bakma, çalışma programının çılgınca olduğunu bildiğim için ofisine gelmemeliydim."

"Evet, öyle. Ve evet, meşgulüm ama asla senin için çok meşgul değilim. Ve evet, seni bu akşam yemeğe çıkaracağım."

Gülümsedim. "Gerçekten zorunda değilsin Damian. Özür dilerim. Heyecanıma yenik düştüm."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, ardından ahşap zemine baktı ve bana doğru yürüdü. Ovaladı

onun eller yukarı ve aşağı benim Silahlar. "Be hazır at Sekiz. Ben rezervasyon yaptırın."

"Damian-"

"Seninle gurur duyuyorum."

Altı kelime.

Altı kalp atlaması.

Altı saniye sonra gözlerim yaşlarla doldu.

Kevin dışında en son ne zaman bir erkeğin benimle gurur duyduğunu söylediğini hatırlamıyordum.

"Teşekkür ederim," diye

mırıldandım. "Her zaman," diye

yanıtladı.

İşine geri dönmesine izin vermek için döndüm, ama arkamdan seslendi. "Stella, bekle."

"Evet?"

Başparmağını burnuna götürdü ve sandalyesinde geriye yaslandı. Dudakları aşık olduğum o gülümsemeyle kıvrıldı ve "Merhaba" dedi.

Kelebekler. Utangaç bir şekilde "Merhaba" diye cevap verirken bir sürü kelebek.

27

Damian

ARALIK ayı mutluluğu keşfetme, Ocak ayı ise sevişme ayıydı.

Bu kadar.

Bu ayın özeti buydu.

Oturma odasında, mutfak tezgahında, sahilde, duşta. Evin her santimetresinde Stella'nın vücudu benimkine yaslanmıştı. Onunla her seviştiğimde, sanki bana sonsuza dek söz veriyormuş gibi hissettiğime yemin ederdim.

Umarım sessizce verdiğim sözleri o da hissetmiştir.

Hiç sonsuza kadar yaşamamıştım, ama şimdi tek istediğim onunla birlikte olmaktı.

Akşamları stüdyosunda çalışmaya başladı ve ben onun adına daha mutlu olamazdım. Bazı günler, projelerim üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarımı stüdyoya götürüyordum çünkü onu kendi ortamında izleyebilmeyi seviyordum. O gecelerde pek konuşmazdık ama sadece onun yanında olmak bile ziyaretlere değiyordu.

Milo benim için mükemmel bir arkadaştan da öteydi. Her gün ona baktığımda, herhangi birinin bu tatlı adama zarar verebileceği ya da eğitilmesi biraz zor olduğu için hayatına son vermeyi düşünebileceği aklımı başımdan alıyordu.

O ve benim birçok ortak noktamız vardı. İkimiz de yanmıştık ama bir şekilde aşkı yeniden içimize almayı başarmıştık. Bu yeteneğinden dolayı Stella'yı suçladım - en üzgün ruhları bulup onlara aşkın nasıl göründüğünü, nasıl hissettirdiğini hatırlattığı için.

Stella ve ben de sohbetlerimizi ilerletmeye devam ettik. Bir Pazar sabahı, bir başka seks turundan sonra birbirimizin yatağına uzandık ve onu kollarımın arasına aldım. Bazen benimle ve ellerimin vücuduna değmesiyle rahat olmasına rağmen, kendisiyle ilgili biraz rahatsızlık duyuyor gibi göründüğünü fark ediyordum.

"Benimle bu konuda konuşabilirsin, biliyorsun," dedim ona. "Rahatsızlıkların.
Uğraştığınız herhangi bir sorun varsa."

Bakışlarımı karşılamak için başını biraz eğdi. "Beni okumakta o kadar iyisin, ha?"

"Benim bir yeteneğim var."

Stella omuz silkti ve konuyu geçiştirdi. "Ben sadece çok duygusalım. Bu yüzden, ne zaman üzücü düşünceler aklıma gelse, onları çok çok aşağıya itiyorum. Bu çok sağlıklı," diye şaka yaptı.

Gülmedim.

"Kendinize hiç üzgün olmak için izin veriyor musunuz? Yani uzun bir süre için. Kevin'i kaybettikten sonra şakalar yapıyordun. Ya da Jeff'le yaşadıklarınızdan sonra duygularınızla yüzleşmeyi erteleyip tatil moduna geçtiniz. Peki, üzüntünün içinde oturmana izin veriyor musun?"

"Tanrım, hayır. Kulağa korkunç geliyor. Üzgün kalmanın pek bir işe yaramadığını biliyorum, bu yüzden ben mutluluktan yanayım."

"Bu sağlıklı değil."

Güldü. "Depresyon da değil. Mutluluğu her zaman üzüntüye tercih ederim."

"Ama bu sadece sahte bir mutluluk. Ayrıca, bence üzüntüde de güzellik olabilir. Kendinize bir süreliğine bunu hissetmek için izin vermelisiniz. Tüm duyguları ortaya çıktıklarında hissetmek için kendinize izin vermelisiniz. Aksi takdirde hepsi birbirine karışır."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Evet." Başımı salladım. "Eskiden sadece üzüntüyü değil, mutluluğu da derinlere iterdim. Kırılma noktama gelene kadar tüm duygulara karşı hissizdim. Bu bir baraj gibi. Duygularını içinde tutmak için bir baraj inşa ediyorsun. İnanın bana, duygularınızı her aştığınızda baraj biraz çatlar. Sonra zamanla tamamen çöküyor."

Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırdı. "Henüz her şeyi hissetmeye hazır mıyım bilmiyorum."

"Sorun değil. Sadece barajın yıkılabileceğinin farkında olun, o zaman bunaltıcı olur."

"Seninki hiç kırıldı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ne zaman?"

"On altı yaşındaydım. Hayatıma son vermeye çalıştım."

Gözleri irileşti ve şok içinde doğruldu. "Aman Tanrım, Damian..."

"Sorun yok," diye onu yatıştırdım, gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. "Ben hâlâ buradayım. Bunu atlattım. Ama o duygular bana çarptığında o kadar bunaldım ki neredeyse beni bitiriyorlardı. Senin için bunu istemiyorum. Duygularını hisset, Stella... zor olanları bile."

Tekrar uzandı ve onu kendime çektim. Başı göğsüme yaslanırken bana iyice sokuldu. "Damian?"

"Evet?"

"Hâlâ burada olmana çok sevindim."

BİR AKŞAM gerçek ofisimde geç saatlere kadar çalışıp, kapattığım anlaşmalarla ilgili birkaç sözleşmeyi bitirirken, kapımı çalan birini görünce şaşırdım.

"Damian, doğru mu?" Catherine kapımın önünde durarak sordu. Tasarım ayakkabılarıyla birlikte tasarım güneş gözlüklerini de takmıştı. Gözlüğünü çıkarırken dudaklarını büzmüştü.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. Ofisimde göreceğimi düşündüğüm son kişiydi. "Nerede çalıştığımı nasıl öğrendin?"

"Bir insan kararlıysa izini bulmak oldukça kolaydır." Davetsiz bir şekilde odaya girdi ve masamın karşısına oturdu. "Sanırım birbirimizle sohbet etmemizin zamanı geldi de geçiyor. Vasiyete göre, birlikte bir gece geçirmemiz gerekiyor."

"Farkındayım ve hazır olduğumda sizinle irtibata geçeceğim."

Ona bakmak benim için çok zordu çünkü Stella'nın bana Catherine hakkında anlattığı hikâyelerden başka bir şey düşünemiyordum. Stella'nın bu kadar kaygılı olmasının nedenlerinden birinin o olduğunu. Özsaygı sorunları. Değerinden şüphe etmesinin.

Eğer nefret bir insansa, o da Catherine Michaels'dı. Ve Rosalina. Ve Denise de. Kevin'in iyi olduğu bir şey varsa, o da berbat eşler seçmekti.

"Katılmanız gerektiğini düşündüğüm bir etkinlik yaklaşıyor. Ay sonunda gerçekleşen büyük bir hayır etkinliğini yönetiyorum. Her yıl büyük miktarda bağışta bulunuyoruz. En iyinin de en iyisi."

"Tamam mı?"

"Sen de gelmelisin. İyi bir amaç için. Tehlikeli ortamlardaki çocuklara yardım eden bir hayır programı için. Eminim bu sizin de yüreğinizi sızlatıyordur."

Siktir et onu.

Sistemin içinde büyümenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. New York'ta birkaç programa geri dönme konusunda bu kadar tutkulu olmamın nedeni de buydu.

"Ben de koruyucu aile sistemi içinde büyüdüm, biliyorsun," dedi bana.

Bu beni de rahatsız etti ama belli etmedim. "Burada işimiz bitti mi? Bitirmem gereken işler var."

Elini cebine attı ve bir kart çıkardı. "Bu gala etkinliği. En azından bu fikri bir kenara atmadan önce gelip ne yaptığımızı görün."

Kartı ondan aldım ve cevap vermedim.

Sandalyesinden kalktı, memnun görünüyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Catherine sordu ama sesi daha çok bana bir emir verecekmiş gibi çıkıyordu.

"O da ne?"

"Stella'yı getirmeyin. Galaya katılmanın getirdiği belli bir prestij seviyesi var ve Stella bu standarda uymuyor."

"Not edildi."

Bir şey başarmış gibi hissederek girdiği ofisimden aynı kendini beğenmiş bakışlarla çıktı. İşten sonra Stella'nın sanat atölyesine gittim. Orada bir proje üzerinde çalıştığını, içeriden gelen eski tarz R&B sesini duyunca anladım.

Pencereler açıktı, esintinin içeri girip çıkmasına izin veriyordu ve ön kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap alamadım.

Pencereden baktım ve kapının çalındığını neden duymadığını anladım. Tuvalin önünde Toni Braxton'ın müziği eşliğinde dans etmekle meşguldü. Beyaz tulumunu giymişti ve tulum boya içindeydi. Yaratmakta olduğu şaheserin renk sıçramaları dışında ayakları çıplaktı. Yüksek sesle şarkı söylerken tulumunun sol askısı omzuna doğru sarkıyor, her bir şarkı sözünü en dramatik şekilde canlandırıyordu. Kalçaları ileri geri sallanıyordu ve ben de onları izliyordum. Onun hareketlerini tıpkı geceleri dalgaları izlediği gibi izledim - tamamen büyülenmiş bir şekilde.

Dönüp omzunun üzerinden baktığında onu izlediğimi görünce çığlık attı. Kendimi bir sürüngen gibi hissederek dik durdum, ama cevap veremeden iç çekti ve güldü. Aceleyle müziğin yanına gitti ve kapattı. Birkaç saniye içinde kapıda durmuş, bana doğru gülümsüyordu.

"Beni korkuttun!" dedi, başparmağını burnuna sürterek, yüzüne biraz sarı boya yaydığının farkında olmadan.

"Üzgünüm, kapıyı çaldım ama

müzik..." "İçinde biraz

kayboluyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok."

Başparmağını yanağına sürttü. Daha fazla boya. "Ne oldu?"

Bir an için düşüncelerimi kaybettim. Yüz hatlarına çok odaklanmıştım. Bana düşüncelerimi kaybettirme şekli benim için vahşiceydi.

Odaklan, Damian.

"Sana bir sorum var." "Tüh."

"Görünüşe göre, Catherine'in her yıl ev sahipliği yaptığı büyük bir hayır galası var."

"Ah, evet. Lüks kış galası. Bu bir zımbadır." Bir kaşını kaldırdı. "Onun için düzenlediğiniz etkinlik bu mu?"

"Sanırım öyle olabilir."

"Bu oldukça büyük bir olay. Eşyaları açık artırmayla

satıyorlar falan." "Ondan nefret ediyorum," dedim.

"Neden?"

"Bana anlattığın hikâyeler yüzünden. Sana nasıl davrandığı yüzünden."

"Oh... benim yüzümden ondan nefret etmek zorunda değilsin, Damian."

"Evet," diye karşı çıktım. "Evet. Ama ne olursa olsun, beni galaya davet etti ve bu onu vasiyetten kurtarmak için iyi bir yol."

Stella gülümsedi. "Bu oldukça büyük bir olay."

"Ben de öyle duydum." Ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. "Seni davet etmememi söyledi."

"Oh?"

"Evet. Peki... benimle gelmek ister misin?"

Dudaklarına küçük bir kaş çatma ifadesi yerleşti. Bunu oraya koyanın ben olmasından nefret ediyordum. "Bu yüzden mi bana soruyorsun? Beni orada istemediği için mi?"

"Kısmen." Yalan söyleyemezdim. Bir kısmı da bana ne yapacağımı söylemeye çalıştığı için Catherine'den öç almaktı. "Ama daha çok, çoğu insandan nefret ettiğim için. Özellikle de Catherine gibilerden ve etkinlikte onun gibi pek çok insan olacağını düşündüm."

Güldü. "Bu çok doğru."

"Bu tür kalabalıklardan nefret ediyorum ve o çevrelerde iyi değilim. Gerçekten hoşlandığım bir kişi olursa çok memnun olurum."

"O zaman beni de artı birin olarak say."

Hiç düşünmeden başparmağımı dilimle ıslattım ve burnunun kenarındaki boyayı sildim.

"Boya," diye mırıldandım ve ona sarı başparmağımı gösterdim.

"Oh. Teşekkürler. Eminim şu anda birçok yerimde boya vardır. Görünmeyen kısımları bile."

Oh, Stella. Bu fikri aklıma sokma. Çünkü vücudunu boyadan temizlemeyi çok isterim. Özellikle de görünmeyen kısımlarını.

Şimdi olmaz.

Çalışıyor, Damian.

"İşinize dönmenize izin vereceğim, ama sadece uğrayıp..." *Seni görmek. Yanında ol. O gözlerin içine bak.* "Gelmeni istiyorum. Ama aynı zamanda, eve döndüğünde, boyayı temizlemene yardım etmem için duşta sana katılmama izin ver."

Beni öptü ve ben buna bayıldım.

"Bu yıl gala için bir kıyafet kuralı var mı?" diye sordu.

"Sen elbiseyi seç, ben de kendimi sana uydurayım."

Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırdı. "Bu beni endişelendiriyor çünkü Catherine tam bir güzellik kraliçesi ve benimle ilgili hep olumsuz düşünceleri vardı.

giyim ve görünüş."

"Kimin umurunda? Artık çocuk değilsin. Onun fikrini boş ver. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Bana aksini söyleyen anılardan oluşan bir kütüphanem varken bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

28

Stella On
Beş Yaşında

Catherine, okul balosuna gitmek için seçtiğim elbiseyi görmek için yatak odama girdiğinde, "Dürüst olmak gerekirse bunu giymeyi düşünüyor olamazsın," dedi. Elbise sarıydı, tabii ki annemin en sevdiği renkti ve tam dizlerimin üzerine oturuyordu.

Önce aynaya sonra da Catherine'e baktım. Kevin geçen hafta bir iş toplantısı için gitmişti, bu yüzden evde sadece Catherine ve onun benim hakkımdaki olumsuz düşünceleri vardı.

Rosalina ve Denise çoktan gitmiş olsalar da, onların olumsuz düşünceleri hâlâ kafamın içinde dilediğimden daha fazla dolaşıyordu.

"Bunun nesi yanlış?" Asla nişanlanmamam gerektiğini bildiğim halde ne yapacağımı bilemediğim bir güvensizlik hissederek sordum. İyi göründüğümü düşünüyordum. Hatta güzel. Gerçi Catherine bana aksini söylemeyi ihmal etmiyordu.

"Bunun içinde tombul görünüyorsun. Diz kapakların da tuhaf. Ayrıca çok kısa. Senin gibi kızlar bu kadar kısa elbise giymemeli. Hiç hanımefendi gibi değilsin. Ayrıca aylarca denesen o topuklularla yürüyemezsin, topuklularla hindi gibi görünürsün."

Sözleri zihnime yerleştikçe midem düğüm düğüm olmaya başladı. Bu sözlerin benim için tek bir anlamı vardı: *Yeterince iyi değilsin.*

Bana doğru yürüdü ve elini çenemin altına koydu. Başımı kaldırdı ve hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı. "Ve yüzün sivilce içinde. Senin için hazırladığım cilt bakım rutinine uyuyor musun?"

"Her gece yirmi adımdan fazla atıyorum," dedim sinirlenerek. "Ve bazı şeyler cildime değdiğinde yanıyor."

"Güzellik acıdır, Stella." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama senin o kadar acı çekmediğin açık."

Bana doğru bakarken ağlayacak gibi oldum. Farkında mıydı? Sözlerinin beni ne kadar incittiğinin?

"Neden benden hoşlanmıyorsun, Catherine?" Duygularımın beni ele geçirmeye başladığını hissederek ağzımdan kaçırdım. Karşısında oturmuş, benimkilere hiç benzemeyen gözlerine bakarken bedenim titriyordu. Ağzımı ayırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Kelimelerim titrek ve dengesizdi. "Ben sana ne yaptım ki? Neden senin için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım?"

Catherine'in gözleri duygularla parladı. Hissedebildiğini bile bilmiyordum. Gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. "Ah, tatlım." Yüzümü kavradı ve dudaklarını alnıma yerleştirdi. "Senden o kadar hoşlanıyorum ki kusurlarını gösterecek kadar cesurum. Aşk budur, biliyor musun? Sana gerçeği söyleyecek birine sahip olmak."

Bana okyanus öpücükleri verdi, ama kuraklık gibi hissettim.

"Başını dik tut," dedi gözyaşlarımı silerken. "İzin ver makyajını yapayım. Daha iyi bir elbise de seçeriz."

Beni hazırladı, her bir açımı değiştirdi ve milyonlarca kat makyaj yaptı. Bana siyah bir elbise giydirdi çünkü çok fazla göze çarpmak istememem gerektiğini söyledi. Vücudumu hiç göstermeyen, büyük siyah patates çuvalı gibi bir elbise. Sonra beni aynanın karşısına dikti ve yaptığı esere gülümsedi.

"Gördün mü? Daha iyi değil mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Kendime hiç benzemiyorum."

"Biliyorum." Burnuma dokundu ve kulaktan kulağa sırıttı. "Aynen öyle."

29

Stella
Günümüz

Damian'ın yatak odasından çıkarken *People* dergisi için Yaşayan En Seksi Erkek seçilmiş gibi göründüğünü görünce "VAY CANINA," diye nefes aldım. Beyaz düğmeli bir gömlek ve üzerine mavi süet bir blazer ceket giymişti. Vücuduna tam oturuyordu ve altın bir saat, deri bir bilezik ve iki kahverengi yüzükle aksesuarlarını tamamlıyordu. Sakalı mükemmel bir şekilde kesilmişti ve koyu kahverengi saçları zahmetsizce başına dökülüyordu.

Olağanüstü görünüyordu.

"Vay canına," diye cevap verdi bana bakarak.

Ben de mavi süet bir elbise giymiştim ama Damian'a yaptığı etkiyi bana yapmamıştı. Gözleri o kadar çok parlıyordu ki, çok çarpıcı olduğu için ona b a k m a k neredeyse zordu.

"Stella, çok güzel görünüyorsun," dedi bana.

Elbisemi çekiştirirken bir belirsizlik dalgası beni buldu. "Çok dar olabilir mi?"

"Güven bana," diye hayranlıkla iç geçirdi ve yanıma gelip ellerini kalçalarıma koydu. "Öyle değil."

"Biraz fazla gösterişli. Çok fazla göze çarpmak istemiyorum. Üstümü değiştirmeliyim." Damian'dan uzaklaşmaya başladım ama o beni yerimde tuttu.

"Stella," diye fısıldadı, beni kendine doğru çekerek. Dudakları enseme düştü ve beni nazikçe öperken sıcak nefesi tenimde eridi. "Seslere aldırma."

"Sesler mi?"

"Kafanın içinde sana yalan söyleyenler. Onlar senin değil.
Kazanmalarına izin vermeyin."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Damian'la geçirdiğim zaman arttıkça, hayatım boyunca düşüncelerimin bana ait olmadığını fark etmeye başladım. Onlar bir zamanlar etrafımı saran insanların düşüncelerinin bir koleksiyonuydu.

Keşke büyürken etrafımda daha iyi insanlar olsaydı. Belki bu daha iyi şeyler düşünmemi kolaylaştırırdı.

Damian boynumu bir kez daha öperken ağırlaşmış bir nefes bıraktım. "Fazlasıyla yeterli."

Yeterinden fazla.

Galaya doğru yola çıktık ve etkinlikteki diğer herkesin yanında kendimi yersiz hissetsem de Damian'ın kolu koluma dolanmışken kendimi evimde gibi hissediyordum. O yanımdayken hayatımın çok daha iyi olduğuna inanmaya başlamıştım. Sadece birkaç ay önce birbirimize yabancı olduğumuzu hayal etmek bile zordu. Şimdi, Damian Blackstone'un var olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

O gece beni kendine yakın tutmaya özen gösterdi ve etrafımızı saran vücut standardına uymadığım için yaşadığım sıkıntılı sinirleri yatıştırmakta oldukça başarılıydı. Bazı kadınlar benim önümde ona asıldığında, Damian'ın kolu her zaman belime dolanır ve beni k e n d i n e doğru çekerdi.

Bir ara bana doğru eğildi ve "Benim" kelimesini fısıldadı.

Kulak. Ona doğru eğildim ve fısıldamadan önce kulak memesini nazikçe emdim "Benim."

Ait olmadığımız bir dünya tarafından kuşatılmış iki uyumsuzduk. Yine de birbirimize sahip olduğumuz için kendimizi rahat hissediyorduk. Bu benim için yeni bir rahatlık türüydü ve zahmetsiz hissettiriyordu.

"Bana bir su getirebilir misin?" Damian'a sordum. "Kendimi biraz kötü hissediyorum." "Elbette," dedi Damian alnımdan öperek. "Hemen döneceğim."

Masaya otururken başımı salladım. Sorgusuz sualsiz bana su getirmeye gittiğinde, Jeff'in kendim almadığım için bana nasıl tembel diyeceğini düşünmeden edemedim. Damian bunu hiçbir olumsuz düşünceye kapılmadan yaptı. Onun gibi erkeklerin romantik komediler dışında gerçekten var olduğunu bilmiyordum. Bazen huysuzlaşan kalbime karşı nazikti ve yine de bana fazlasıyla yeterli olduğumu söylüyordu.

O uzaklaşırken, Catherine'in bana yaklaştığını gördüğüm an yüzümü buruşturdum. Nefes kesici görünüyordu, ki bu sürpriz değildi. Yine de yüzünü buruşturması, sanki sadece onun onayını isteyen o küçük kızmışım gibi hissetmeme neden oldu.

"Stella," dedi soğuk bir ifadeyle. "Damian'a seni getirmemesini söylediğimi sanıyordum." "Kurallara pek uyan biri değil," dedim gülümseyerek. I

Sandalyemden kalktım, biraz başım dönüyordu ama elimden geldiğince silkindim. "Harika görünüyorsun, Catherine."

"Evet," diye başını salladı, "biliyorum. Ve sen de..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve dudaklarını büzdü. "Bir şeye benziyorsun sanırım."

Alttan alta yaptığı yorumlar içimde kancalar oluşturmaya çalıştıkça endişemin arttığını hissettim. Sinirlerimi o kadar bozdular ki kusacakmışım gibi hissettim.

Bekle.

Hayır.

Kusuyordum.

Aman Tanrım.

Catherine'in tasarım ayakkabılarına

kustum. Bütün oda inanamayarak bana

baktı.

Bir özür dilemeyi bile düşünemeden, başka bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ve beni tuvalete koşmaya ve bir kabine düşmeye zorladı. Ne olduğunu anlamadan şiddetli bir şekilde kusuyordum. Midemdekileri boşaltırken iki elin sallanan saçlarımı sardığını ve tuvaletin önünden çektiğini hissettim.

Kusmaktan kurtulduğumda topuklarımın üzerine

oturdum. "Sen iyi misin?" Damian sordu.

Cevap vermeye gittim ama tekrar kusmaya başladım.

"Gıda zehirlenmesi olabilir mi?" diye merak etti ama ben kafamda hesap yapmaya çalışırken düşüncelerim farklı bir yöne sapmıştı. En son ne zaman regl olmuştum? O kadar uzun zaman önce olamazdı, değil mi? Yine de her zaman düzensizdi.

Başımı sallarken zihnim hızla çalışıyordu. "Beni bir yere götürecek misin?" diye sordum.

Süslü kıyafetlerimizle eczanenin tampon reyonunda durduk, ama ne yazık ki tampon almak için orada değildik.

Önümdeki farklı hamilelik testlerine baktım. Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ama bunun daha önce hasta olduğumdan mı yoksa hamile olabileceğim fikrinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Hangisini alacağımı bilemiyorum," diye fısıldadım Damian'a.

"O zaman hepsini al," dedi ve bir tonunu araklayıp benim için taşıdığı sepete attı.

Hamile olma fikri beni sarsmış olsa da, Damian'ın çocuğunu taşıma fikri beni olması gerektiği kadar korkutmamıştı. Daha fazla paniklemem gerekirdi, ama Damian'ın sakin tavrı bir şekilde ruhumu biraz rahatlattı. Birlikte yattığımız her seferde güvendeydik, ama yine de her zaman bir şekilde hata yapma ve bir kaza geçirme ihtimalimiz vardı.

Genç bir kız olan kasiyere doğru yürüdük. Sakızıyla baloncuklar üflerken test sepetine baktı ve başını salladı. "Tebrikler," dedi kutuları kaydırarak. "Ya da negatif çıkarsa başınız sağ olsun," dedi. "Ya da olumluysa da başınız sağ olsun. Bilmiyorum. Her neyse."

Yorumuna cevap vermedik. Damian sadece testlerin parasını ödedi ve biz de yolumuza devam ettik. Eve dönerken pek konuşmadı. Düzeltiyorum: hiçbir şey söylemedi. Sadece arabayı sürdü, sonra eve vardığımızda benim için kapıyı açtı ve ben yanındayken içeri girdi.

"Şimdi bir tane alayım mı?" Ben

sordum. "İstiyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Belki mi? Tanrım. Neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

"İyi olacaksın. Şimdi iki tane al, ihtiyacın olursa daha sonra da alabilirsin." Rastgele testlerden ikisini bana doğru uzattı ve onları alırken derin bir nefes aldım. Banyoya gitmek için döndüğümde, elini ön koluma koydu. "Stella."

"Evet?"

"Ne olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, ben varım."

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama hiçbir kelime çıkmadı. Her nasılsa, onun sözleri bana aradığım cesareti vermek için fazlasıyla yeterliydi. İki testi açtım, çubuklara işedim, tezgahın üzerine koydum, sonra Damian'ı banyoya çağırdım.

Zamanlayıcı kurdum. Her iki bacağımızı da bükerek banyonun zeminine oturduk. Onun kolu benimkine dolanmıştı. On dakika boyunca hiç kıpırdamadan oturduk ve tek kelime konuşmadık. Arada bir eli ön koluma hafifçe sürtünüyor, beni rahatlatıyordu.

Zamanlayıcı çaldı. Damian bana baktı.

"Kontrol edebilir misin? Çok gerginim," diye mırıldandım, midem bulanıyordu.

Ayağa kalktı, iki teste baktı ve onları havaya kaldırdı. Ağzını araladı ve konuştu: "Bebeğim."

"Bebeğim?" Çabucak ayağa kalktım. Elindeki testleri aldım ve kalbimin göğsümden fırlamasına saniyeler kalmış gibi hissettim.
"Bebeğim."

"Evet."

Damian'a baktım, ne düşündüğünü merak ediyordum, iyi olup olmadığını merak ediyordum, her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyordum. "Mutlu musun yoksa korkuyor musun?" Yavaşça sordum.

Testleri tezgâhın üzerine bıraktı, parmaklarımızı birleştirdi ve daha da yaklaştı. Ben gözlerimi kapatırken alnı benimkine yaslandı. "Mutluyum." Yanaklarımda gözyaşları hissettim ama bunlar benim değildi. Damian'ın duyguları beni daha da yakın tutarken gözlerinden dökülüyordu. "Çok mutluyum."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, elimi dudaklarına götürüp avucumu nazikçe öperken bir anlık korkunun gözlerinin önünden geçtiğini gördüm. "Mutlu musun yoksa korkuyor musun?" diye sordu.

Ardından gözyaşlarım döküldü. Kalbim hızla çarpıyordu ama bu korkudan değil, umuttan kaynaklanıyordu. Dehşete kapılmalıydım. Büyükanneme koşup olanları anlatmalıydım. Birkaç ay önce tanımadığım bir adamdan hamile kaldığım için ağlamalıydım.

Bunların hiçbiri olmadı. Sadece "Mutlu" hissettim.

Beni kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki. Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarının vahşiliğini dinledim. Ben de hissettim. Mutluluğunu

hissettim.

30

Damian

BIR BEBEK.

Bebeğimiz.

Stella hamileydi. Zihnim hâlâ bu kavramı kavramak için elinden geleni yapıyordu. Bu beni dehşete düşürmeliydi, ama tek düşünebildiğim hayatımın nihayet daha iyiye doğru değişmekte olduğuydu. Her zaman istediğim tek şeye, bir aileye sahip olacaktım. Benim olan, dokunabileceğim, hissedebileceğim ve tutunabileceğim bir şey. Başka biri olsaydı, geri çekilirdim, ama Stella ile?

Ne istediğimi bilmeden önce tek istediğim oydu.

O gece onu kollarımda tuttum, sinirlerini yatıştırdım ve sırtının alt kısmını ovdum.

Büyük, kahverengi gözleri bana bakıyordu ve her baktığında onun büyüsüne kapılıyordum. Maple'ın tarot kartlarına ve adaçayı saçmalıklarına inanmıyordum ama Stella'da sihirli bir şeyler olduğuna inanıyordum. Çünkü ona her baktığımda hipnotize oluyordum.

"Her zaman baba olmak istemişimdir," diye fısıldadım dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzaktayken.

"Öyle mi?" Sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı.

Git.

Hiçbir yere gitmiyorum, Stella.

Başımı salladım. "Evet. Çocukken bile. Bazı koruyucu ailelerde Kocaların kendi çocuklarıyla nasıl olduklarını ve benimle nasıl olduklarını izlediğimi hatırlıyorum. Şansım olsaydı daha iyi olurdum diye düşündüğümü hatırlıyorum. Daha sabırlı olurdum. Daha sevgi dolu. Daha çok. Çoğu zaman kocalar, eşlerinin bu konuda çenelerini kapatmalarını sağlamak için evlat edinmeye razı oluyorlardı. Bazıları bunu çek için yapıyordu."

"Hiç iyi bir koruyucu baba figürünün yanında kaldınız mı?"

"Evet." Geçmişi düşünerek başımı salladım. "Adı Peter'dı. O ve karısı Sandy yaşlı bir çiftti. Altı ay boyunca onlarla kaldım. Yaklaşık on iki yaşındaydım ve on iki yaşındaki bir çocuğun olması gerekenden daha bıkkındım. Ama Peter bana nasıl basketbol oynanacağını öğretti. O altı ayın her gecesini benimle birlikte basketbol sahasında geçirdi ve smaç becerilerimi geliştirmeme yardımcı oldu. Daha sonra her hafta beni dondurma yemeye götürür ve benimle hayat ve diğer şeyler hakkında konuşurdu."

"Sana söylediği en iyi şeylerden biri neydi?"

Kaşlarım çatıldı. "Yeterince iyi olduğumu." "O

zaman ona inandın mı?"

"Hayır."

"Şimdi ona inanıyor musun?"

Gülümsedim ama cevap vermedim, bu da bana yeterince iyi bir cevap gibi geldi.

Onu.

Stella'nın elleri yüzüme indi ve beni kendine doğru çekti, dudaklarını benimkilere dayadı. Alnı benimkine yaslandı. "Fazlasıyla yeterli, Damian."

İçimi usulca çektim, bir duygu dalgasının sistemimi zorladığını hissettim. "Yeterince fazla mı?"

"Daha fazla," diye tekrarladı.

Ona sarıldığımda gözlerim kapandı. "Onu ya da onu mahvetmekten korkuyorum. Onlar için, senin için yeterince iyi olamayacağımdan korkuyorum. Geçmişimin bunu bizim için mahvetmesinden korkuyorum."

"Bunun sadece seninle ilgili olduğunu sanmıyorum. Ben de çok korkuyorum. Bence tüm ebeveynler ilk başta korkar."

"Gelmiş geçmiş en iyi anne olacaksın."

Gülümsedi. "Umarım öyledir. Ben en iyisinden geldim."

Stella kendi annesi hakkında pek konuşmazdı, ama ben daha fazlasını bilmek istiyordum. Stella'yı o kadın yapan her şey hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Bana ondan biraz daha bahseder

misin?" diye sordum. O da anlattı.

Adı Sophie'ydi ve bir araba kazasında öldü. Stella'yı en yakın arkadaşı Kevin'in yardımıyla tek başına büyütmüştü. Birbirlerini ilkokuldan beri tanıyorlardı. Maple, Kevin'in ailesi için çalışıyordu ve Stella ile annesi şu anda yaşadığımız arazide büyümüşlerdi. Stella evde doğum yaptı ve Kevin en iyi arkadaşının kordonunu kesti. Aralarında her zaman platonik bir ilişki vardı ama Stella ruh ikizi olduklarından neredeyse emindi.

Hikâye anlatmayı bıraktı ve bana baktı. "Özür dilerim. Kevin'in başına gelenleri duymak zor olmalı..."

Omuz silktim. "Ona uzun süre kızgındım ama varlığımdan haberi olmadığını fark edince ondan nefret etmek biraz zorlaştı. Ayrıca, o olmasaydı seni bulamazdım. Yani, bilirsin işte..."

Gülümsedi ve bu çok hoşuma gitti. "O iyi bir adamdı. Senin baban olmaktan onur duyardı."

"Sence beni sever miydi?"

Elini yanağıma koydu. "Nasıl yapmaz?"

"Bana onun hakkında daha fazla şey
anlatabilir misin?" "Ne bilmek
istiyorsunuz?"

Sertçe yutkundum, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Her şeyi."

Yürüyüş yapmayı sever ve ahudududan nefret ederdi. Sabahları kahvesine viski, akşamları da viskisine bir shot espresso katarak içerdi. Hastalanıncaya kadar puro içerdi, sonra yakmadan sadece alışkanlıktan dolayı ucunu çiğnerdi. Stella'yı severdi - Stella bunu bana söylemedi ama ben söyleyebilirim. Stella ondan gözlerinde yıldızlarla bahsederdi ve bir parçam onunla asla tanışma fırsatım olmayacağını bildiğim için acı çekerdi. Stella'nın benimle paylaştığı her hikâyeyi dinledim ve birlikte yaşamaya başladığımızda Maple'ın bana getirdiği fotoğraf kitabını karıştırdık. Daha önce bunu yapmaya cesaret edemiyordum, ama onun yanımda olması işimi kolaylaştırdı.

Eski fotoğraflarına bakarken Stella'ya "Çok sevimli bir çocuktun," dedim. "Ve sen annenin ikiziydin." Annesi de Stella ile aynı canlı gülümsemeye sahipti. Fotoğraflarda onun ruhunun ışığını görebiliyordunuz.

"Sana Kevin'in annem ve benim için yaptığı koleksiyonu göstereyim," dedi Stella ayağa kalkarak. Parmak uçlarında hızla odasına gitti - çünkü Stella bir peri gibi parmak uçlarında hareket eden bir kadındı. Geri döndüğünde elinde büyük bir fotoğraf albümü vardı. Kitabın ön yüzünde şöyle yazıyordu: UB

Stella'nın daha önce bundan bahsettiğini hatırlayarak, "Evrensel kutsamalar," dedim.

"Evet. Annem ve benim onun en büyük nimetleri olduğumuza yemin ederdi hep."

"Sizce ona aşık mıydı? Belki de eski eşlerinin sana karşı bu kadar sert davranmasının nedeni budur - çünkü biliyorlardı?"

"Hep merak etmişimdir. Belki de onlara annemi çok fazla hatırlatıyordum." "Bu mantıklı." Kitabın sayfalarını çevirdim, Kevin'ın fotoğrafçılık becerileri. Işığı böylesine özel bir şekilde yakalamakta harikaydı. Ayrıca, Stella'nın annesinin kızına bakışı...

Aşkın fotoğraflarla sonsuza dek yaşayabileceğini hiç bilmezdim.

"Keşke buna sahip olsaydım," diye itiraf ettim. "Annemin fotoğrafları. Aptalca olduğunu biliyorum ama en büyük dileklerimden biri onun kim olduğunu bilmekti. Şimdi, o üç kadından biri olduğunu bilmek... şey... sonsuza dek mutlu olamayacağım."

"Üzgünüm, Damian. Belki de tüm bunların sonunda ne olduğunu öğrendiğinde her şey daha iyiye gidebilir?"

"Sorun değil, gerçekten, Stella. Ayrıca, belki de yeni geleceğimize odaklanmak için geçmişi unutmam gerekiyordur."

Bazen insan daha iyi yarınlara ulaşmak için dününü bırakmak zorunda kalır.

STELLA doktor randevusuna onunla gelmemi istedi, ben de tabii ki gittim. Her şey için orada olmak istedim. Her giriş ve çıkışta, yolculuğun her anında.

"Kız mı erkek mi olduğunu öğrenecek miyiz?" Ultrason için doktorun gelmesini beklerken ona sordum.

Güldü. "Sanırım bunun için biraz erken."

"Doğru, tabii ki." Yüzümü buruşturdum.

"Sadece merak ettim."

"Kız mı erkek mi istiyorsun?" diye sordu. Elim onun elini tutuyordu ve yakın zamanda bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Her iki durumda da mutlu olurum."

Doktor ultrasona başlamak için içeri girdi ve ben sinirlerimi gizleyemedim. Ellerim terlemişti, bacaklarım titriyordu. Stella'nın karnına şeffaf bir jel yerleştirip bir aleti karnının üzerinde gezdirmeye başladığında, ben seslendim. "Bu kalp atışı mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece makine," diye açıkladı doktor. "Oh." Stella bana kıkırdarken kaşlarımı çattım.

"Ama bu," dedi bana doğru gülümseyerek, "kalp atışı."

Stella ağlamaya başladı, biz ekrana bakarken ağzını kapattı. Bana baktı ve bir doktorun önünde açığa vurmamaya çalıştığım duygularımı gördü. "Bu bizimki," diye fısıldadı Stella.

Ona doğru eğildim ve gözyaşlarını tekrar öptüm.

"Aslında ne kadar çok şey görebildiğime şaşırdım," diye yorumladı Stella.

"Evet, bu inanılmaz, değil mi? Sadece iki ya da üç hafta içinde cinsiyetini öğrenebileceksin," dedi doktor.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunu bu kadar erken söyleyebilir miyiz?"

"Evet, zaten üç buçuk aylık olduğunuza göre, eğer bilmek isterseniz bunu yapabiliriz."

Stella dik oturdu. "Özür dilerim, ne dedin?"

Doktor aletin hareketini durdurdu. "Özür dilerim, bir sorun mu var?"

"Uh, evet. Az önce üç aylık hamile olduğumu söyledin."

"Evet. Özür dilerim, bildiğinizi sanıyordum." Doktor ikimize de baktı ve paniklediğimizi gördü.

Hayır.

Bilmiyorduk.

Stella ve ben üç ay önce birbirimizle yatmıyorduk. Stella ve ben

arkadaş bile sayılmazdık.

Yani çocuk... bebek... bizim bebeğimiz... onun

bebeği...

Benim değildi.

Sanki bir yarı kamyon göğsüme çarpmış ve içine yerleşmeye bile vakit bulamadığım bir rüyayı söküp almış gibi hissettim. Arzuladığım bir gerçeklik artık benim değildi.

Çocuk Jeff'indi, benim değil. Zaten hırpalanmış ve çürümüş olan kalbim milyonlarca parçaya daha bölündü.

31

Stella

SESSIZCE EVE DÖNDÜK. İkimiz de birbirimize ne söyleyeceğimizden emin değildik. Damian'a bir özür borçluymuşum gibi hissediyordum ama bunu nasıl ifade edeceğimden emin değildim.

Hey, berbat bir insan olduğum ve tüm hayatınız boyunca bir aile kurmak için çabaladıktan sonra sizi bir çocuk fikriyle heyecanlandırdığım için özür dilerim, sadece sizi çok mutlu eden bu hayalin yüzünüzden sökülüp alınması için, ha-ha. Benim hatam. Donmuş yoğurt yemeye gitmek ister misin?

Evet, hayır. Yaşayan en kötü insan gibi hissettim.

Evin önüne geldiğimizde Damian hızla arabadan indi, yanıma geldi ve inmeme yardım etti. Hâlâ tek kelime etmemişti. Gözlerinden akan hüznü gördüm ama yine de gülümsedi. Gülümsemelerin kaşları bu kadar derinden yansıtabileceğini hiç bilmezdim.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Cevap olarak başını salladı, kelime bulamıyordu.

İçeri girdik ve biraz iş yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Onu zorlamadım çünkü zihninin hızlı çalışıyor olması gerektiğini biliyordum. Yatak odamda cep telefonuma bakarak biraz zaman geçirdim, Jeff'e ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Yani, ona söylemeliydim, değil mi? Tabii ki söylemeliydim.

Onunla konuşma düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Önce Damian'la aramı düzeltmeye çalışmadan bu fikirle başa çıkamazdım bile.

Midemde biraz fazla döndükten sonra kafeinsiz nane çayı hazırlamak için mutfağa gittim. Tezgâha ulaştığımda okyanusa baktım ve çocukluğumun geçtiği eve geri döndüğümden beri görmediğim bir şey gördüm. Damian dışarıdaydı, gömleksizdi ve pantolonu kıvrılmış, okyanusta duruyordu.

Yapılı vücudu rahattı ve orada ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Bardağımı yere bıraktım ve suya doğru yürümeye başladım. Dalgalara ulaştığımda ona seslendim.

"Damian? İyi misin?"

Beni görmek için döndü ve duyguları ruhundan taştı. Tek kelime etmedi.

Kollarımı kavuşturdum, içimi bir endişe kaplayınca biraz üşüdüğümü hissettim. "Neyin var? Burası çok soğuk. Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı ve cebinden bir şey çıkardı. Beyaz çiçekler. "Okyanusla konuşuyordum. Ona bazı adaklar verecek ve seni güvende tutmalarını isteyecektim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Okyanusla mı konuşuyorsun?"

"Sadece senin için." Bana doğru yürüdü, ellerimi ellerinin arasına aldı ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. "Bugünün zor olduğunu biliyorum ama daha önce söylediğimde şaka yapmıyordum. Ne olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, ben varım," diye tekrarladı ve beni ona daha çok aşık etti.

"Jeff'in olsa bile mi?" Sesim titreyerek sordum. Bu sözleri söylemek ruhumu yaraladı.

"Olsa bile."

"Damian?"

"Evet?"

"Sana aşığım."

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Evet."

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yumuşamıştı. Avucumun içini öperken bakışlarında bir nezaket vardı. "Sanırım aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce sana aşık olmuştum."

Hiçbir parçam Jeff'i görmek istemiyordu. Ona ulaştığımda bana karşı soğuk davrandı ama yeni dairesine uğramama izin verdi. Ev tekinsiz bir mahalledeydi ve içeri girdiğimde mideme bir suçluluk duygusu yerleşti.

Jeff stüdyo dairesini göstererek, "Cennete hoş geldiniz," diye şaka yaptı. Darmadağınıktı. Küçük mutfak tezgâhının üzerine içki şişeleri ve bira kutuları saçılmıştı. Eski pizza kutuları sehpanın üzerine yığılmıştı ve yatak toplanmamıştı. Bir yığın kazı kazan piyango bileti vardı ki hepsinin sahte olduğundan neredeyse emindim.

"İyi misin Jeff?" diye sordum. Umurumda olmamasını diledim ama elimde değildi. Sarhoş görünüyordu ama en azından kelimeleri gevelemiyordu.

"Ne istiyorsun Stella?" diye homurdanarak küçük koltuğuna çöktü. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve çantama sarıldım.

"Şey, haberlerim var."

"Çıkar ağzındaki

baklayı."

Derin bir nefes aldım. "Hamileyim."

Bir kaşını kaldırdı. "Benimle mi yoksa o pislikle
mi?" "Seninle."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Ne de olsa ikimizle de aynı anda yatıyordun."

"Ne dedin? Hayır, değildim."

"Lütfen Stella. Ben aptal değilim." Oturduğu yerden kalktı ve bir bira çıkarmak için buzdolabına doğru ilerledi. "İkinizin seviştiği en başından beri gün gibi ortadaydı."

"Kes şunu Jeff. Bu hiç de doğru değil. Sadakatsiz olan sendin, ben değil."

"Peki, birlikte geçirdiğimiz on yılın yasını tutman ne kadar sürdü? Onu aynı gece mi becerdin? Belki bir hafta sonra? İki hafta? Bekle. Burada oturup onunla yatmıyormuş gibi mi davranacaksın?"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Jeff birasını açtı. "Aynen öyle." Birasını yudumladı.

Sandalyeden kalktım. "Dinle, sadece hamileliği sana bildirmek istedim. Bu işe karışmak ister misin bilmiyorum ama işte. İleride nasıl dahil olmak istediğini konuşabiliriz, tabii dahil olmak istiyorsan."

Gözlerini devirdi. "İşte pasif-agresif Stella sahneye geliyor, millet."

Çok acı, çok soğuk hissettiriyordu. Ona baktım ve sonsuza dek mutlu olacağım yolun o olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ettim.

"Bunu şu anda yapmayacağım Jeff." "O
zaman git."

"Yapacağım." Çantamın askısını koluma geçirdim ve ön kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda, o konuşurken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"On beş yaşındayken yaptığın şeyi her zaman yapabilirsin, biliyorsun. O zamanlar senin için yeterince kolay görünüyordu."

Bu sözler ruhumun bir parçasını acıttı ama bunları söylerken acıtacağını biliyordu. "Ne zaman bu kadar acımasız oldun Jeff?"

"Ben her zaman kendim oldum, Stella," diye yanıtladı. "Sen bunu görmezden gelmeyi seçtin. Ve eğer Damian gibi bir adamın senin gibi bir kadına sadık kalacağını bir an için bile düşündüysen, gerçekten safsın. İnsanlar senin gibi insanlara aşık kalmazlar. Her zaman ayrılırlar. Sen insanlar için bir maaş çekinden başka bir şey değilsin."

İşte böyle, içimdeki barajın çatlamaya başladığını hissedebiliyordum.

32

Damian

STELLA ofisimin kapısında belirdi, yenilmiş görünüyordu. Sandalyemi masamdan geriye ittim ve bugünün onun için zor bir gün olduğunu bilerek ona küçük bir gülümseme verdim.

"Merhaba," diye fısıldadı kapının pervazına yaslanarak.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Ne istiyorsunuz?"

İç çekti ve ellerini yüzüne sürdü. "Sarılmak mı?" Yeterince kolaydı.

Onu kendime çektim ve o da bedenime sarıldı. Başını omzuma yasladı ve konuşurken gözlerini kapattı. "Fıstık ezmeli turşu da olabilir mi?" dedi masumca. "Mızraklı turşulardan, bütün olanlardan değil. Herkesin tatlarının aynı olduğunu söylediğini biliyorum ama kesinlikle aynı değiller."

Güldüm. "Tamamdır. Ben dükkana gidiyorum." "Teşekkür ederim."

Onu oturma odasındaki kanepede battaniyelerle rahat ettirdim ve izlemesi için romantik bir komedi hazırladım.

"Mağazadan başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedim ve alnına bir öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim."

"Her zaman." Uzaklaşmaya başladım ve Stella kanepenin kenarından bakıp adımı seslendi. "Evet?"

"Belki biraz da taco?"

"Tamamdır."

"Tamam, teşekkür ederim." Tekrar kanepeye kaydı, sonra tekrar ayağa kalktı. "Oh, ve Damian?"

"Evet?"

"Senin için çok minnettarım."

Yetişkin erkeklerde kelebekler olur mu bilmiyordum ama eğer oluyorsa, bana her iltifat ettiğinde ya da onaylayıcı sözler söylediğinde ortaya çıkıyorlardı. "Hemen döneceğim."

Eve döndüğümde Jeff'in arabasını evimizin önüne park etmiş görünce şok oldum. Ön kapı ardına kadar açıktı ve Jeff'in bağırma sesiyle eve girdiğimde anında paniğe kapıldım.

"Sarhoşsun, Jeff," dedi Stella titrek bir sesle, antrede durmuş merdivene sırtını dayamıştı.

"Neler oluyor?" Bakışlarımı aklını kaçırmış olduğu her halinden belli olan Jeff'e dikerek sordum. Stella'nın önünde durmuş, delirmiş gibi görünüyordu. Saniyeler içinde ikisinin arasına girdim ve onu yana fırlattım. Geriye doğru tökezledi, aklı başından gitmişti.

"Siktir git, ahbap. Burada Stella ile olan çocuğum hakkında konuşuyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandı.

"Yüzüne bakınca öyle oluyor."

"Drama için burada değilim." Omuz silkti ve bana aylar önce onunla ilk tanıştığım zamanki halini hatırlattı. "Tek söylediğim, eğer bu bebeği doğuracaksa Stella'nın parasının bir kısmını hak ettiğim. Çocuk benimle kaldığında da aynı kalitede bir yaşamı hak ediyor."

"Bu kadar sarhoşken bebeğin seninle kalmasına imkân yok, Jeff. Yardıma ihtiyacın var," dedi Stella sakince, gözlerindeki korkuyu görebilmeme rağmen.

"Siktir git Stella. Bu çocuk benim de çocuğum."

"Biliyorum ve avukatlarla birlikte çalışabiliriz-"

"Avukatlarınızın canı cehenneme!" diye bağırdı. "Bana çocuğumla ne yapabileceğimi söyleme hakkına sahip olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Sonuncusunu öldürdüğünde zaten elimden almıştın, şimdi de bunu benden uzak tutmaya çalışıyorsun. Lanet olsun, Stella! Senin için yaptığım onca şeyden sonra! O kredileri bizim için aldım. Tüm bu parayı geleceğimiz için ödünç aldım ve şimdi sen çocuğumla birlikte bu sik kafalıyla yeni bir hayata başlamaya çalışıyorsun!"

"Hiç de öyle değil, Jeff. Sağlıklı düşünemiyorsun," dedi Stella, hâlâ onun saçmalıklarına bir anlam vermeye çalışarak.

"Benden daha iyi değilsin, Stella," dedi ona.

Kaşlarını çattı. "Bu öyle bir şey değil Jeff. Dinle, belki de biraz dinlenmeli ve ayılmalısın. Sana su getirebilirim-" Mutfağa doğru ilerlerken Jeff onu yakalayacakmış gibi ona doğru hamle yaptı. O bunu yapamadan ben hiç düşünmeden tepki verdim ve yumruğumu suratına indirdim. Yere düştü ve bayıldı.

"Aman Tanrım!" Stella gözlerinde yaşlarla soluk soluğa kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Jeff'e bakarak başımı salladım. "Özür dilerim Stella. Sadece sana zarar vereceğini düşündüm ve tepki gösterdim..."

"Sorun değil. Belki ayılması için onu arka odaya koyabiliriz. Zaten o haldeyken araba kullanmasını istemiyordum."

Kibarlığını hak etmeyenlere karşı bile çok şefkatliydi.

Jeff'i arka odaya taşıdım ve yatağa attım. Horlamaya başladı, bu benim için yeterince iyi bir yaşam belirtisiydi.

Stella'yı kontrol etmek için oturma odasına döndüğümde, ayakta duruyordu ve elleri kollarında aşağı yukarı hareket ederken sinirleri gerilmişti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Jeff'in önceki hamileliğim hakkında söyledikleri... Yani, muhtemelen benim hakkımda böyle düşüncelere sahip olduğunuzu biliyorum. Ama izin ver-"

"Stella-"

Bir elini kaldırdı. "Bekleyin. Lütfen, kendimi açıklamama izin verin. Jeff yıllardır hamile kalmamı istiyor. Hamile kalmakta zorlandım ve birçok düşük yaptım. Sonuncusunda açık komplikasyon belirtileri vardı ve hamileliği sonlandırmak en iyi seçenekti. Bugün hâlâ içimi kemiriyor ama o dönemde yapabileceğim en iyi seçimi yaptığıma gerçekten inanıyorum. Muhtemelen hakkımda en kötüsünü düşündüğünüzü biliyorum ama..." Vücudu titremeye başlarken kelimeleri kekeledi.

Ona doğru yürüdüm ve sinirlerini yatıştırmak için ellerini ellerimin arasına aldım. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Bu senin suçun değil. Bunu yapmayı ben seçtim ve-"

"Hayır. Yani, hayatındaki seçimleri bana açıklamak zorunda kalacağın izlenimini verdiğim için özür dilerim. Her ne yaptıysan, bunu yaptın çünkü bir seçim yaptın ve bu seçim sana aitti. Bunun için seni asla yargılamam. Yaptığın hiçbir şey için seni asla yargılamam ve yargılayacağımı düşündüğün için üzgünüm. Sana bunu yapabilecek bir adam olduğuma inandığın için üzgünüm. Stella, bana göre sen yanlış yapamazsın. Bunu sana açıklamak için daha iyisini yapacağım. Senin için daha iyi olacağım."

Tıkanırken gözleri duygularla doldu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı kahverengi gözleriyle bana bakarken. "Ağrıyan yanlarımı nasıl huzurlu hissettiriyorsun?"

"Aynı senin benim için yaptığın gibi."

Stella'yı yatak odama -son zamanlarda bizim yatak odamıza- romantik bir komedi ile yerleştirdim, sonra Jeff'in yattığı misafir odasının dışında bekledim. Uyanması saatler sürdü, ama uyandığında baş ağrısından yakındı. Çenesine attığım yumruktan ya da kendini alkole boğmasından kaynaklanmış olabilirdi. Her iki durumda da acı çekiyordu.

"Bu da ne...?" diye mırıldandı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Ne oldu?"

"Bayıldın," dedim ona. "Stella'ya bok gibi davrandıktan sonra."

"Uzun bir gün oldu. Her gün bir çocuğunuzun yolda olduğunu öğrenmiyorsunuz."

"Evet, ama onunla konuşma şeklinin hiçbir mazereti yok. Yardıma ihtiyacın var Jeff."

"Biliyorum. Bu yüzden buraya geldim, kredilerimi ödemek için para almak ve
-"

"İçki içmen için profesyonel yardımdan bahsediyorum."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Dinle, adamım. İhtiyacım olan son şey senin bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Sana ne yapacağını söylemeye çalışmıyorum. Ama Stella? O hamile ve o çocuk bir babayı hak ediyor. Her çocuk bir babayı hak eder, ama bu her babanın çocuğunu hak ettiği anlamına gelmez. Daha iyisini yap. Daha iyi ol."

"Yardım almak için param yok," dedi.

"Bulduğunuz her kliniğin parasını ödeyeceğim. Para sorun değil."

Öfkelendi. "Kendini bir tür süper kahraman mı sanıyorsun? Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Stella ile konuşmam gerek."

"Şimdi olmaz. Eve gitmeli ve gerçekten ne istediğine ve bu çocuğun hayatında nasıl yer almak istediğine karar vermelisin."

Homurdandı ama kabul etti. O ön kapıdan çıkarken ben de verandadan onu izledim. Ellerimi ceplerime soktum. "Jeff?"

"Öyle mi?"

"Bir daha asla evime davetsiz gelme ve bir daha Stella'ya doğru agresif bir adım atarsan boynunu kırarım."

Cevap vermek için ağzını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Ben de şaka yapmıyordum. Stella'yı ve o çocuğu korumak için o adamı ikiye bölerdim.

"Jeff, bekle," dedi Stella, arkamda belirerek. Başını kaldırdı ve onun yorumunu bekledi. Masaya doğru yürüdü ve çantasını aldı. "Bu çocuğun hayatında olmak mı istiyorsun, yoksa para mı istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu çocuğu sevmek mi istiyorsun, yoksa para sahibi olmayı mı tercih edersin?" diye sordu. Bir çek defteri çıkardı. "Çünkü söz konusu olan paraysa, çocuğumuzun hayatında olmanı istemiyorum. Eğer sadece para kazanmanın hızlı bir yolunu arıyorsan, bu bebek için bunu istemiyorum. Ya hayatımızın bir parçası olursun ve bir baba olursun... ya da sana bir çek yazarım."

"Stella," diye uyardım.

Susturucu bir el kaldırdı.

Jeff bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bizi rahat bırakmanız için size para ödeyeceğim. Ne kadar

istiyorsun?" Kaşlarını indirdi. "Ciddi misin sen?"

"Evet, ama çocuğu büyütme hakkından vazgeçtiğine dair bir sözleşme imzalaman gerekecek. Onların hayatında olmayacaksın," dedi Stella ona.

"Yarım milyon," dedi hiç düşünmeden.

Jeff'in bir pislikten başka bir şey olmadığını anladığında Stella'nın yüzündeki rengin biraz azaldığını gördüm.

Sanırım nazik kalbi farklı bir cevap bekliyordu ve ışığının bir kısmı o anda soldu. Bundan nefret ettim. Onun nazik kalbinin dünyaya karşı katılaşmaya başlamasından nefret ediyordum. *Benim gibi olma, Stella. Sonsuza kadar sen olarak kal.*

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra çeki karalamaya başladı. "Yarısını şimdi, yarısını da sözleşme imzalandığında vereceğim." Çeki yırttı ve Jeff'e doğru tuttu.

Bir an bile düşünmeden aldı ve bir sıçan gibi kaçmaya başladı.

Arabası uzaklaşırken Stella'ya doğru döndüm.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"İkinizin konuşmasına kulak misafiri oldum," dedi ne yazık ki daha çok kaş çatmaya benzeyen bir gülümsemeyle. "Haklıymışsınız. Her çocuk bir babayı hak eder. Her baba bir çocuğu hak etmez."

Ellerini ellerime aldım ve onu kendime doğru çektim. Alnım onunkine yaslandı. "Bunun seni katılaştırmasına izin verme," diye fısıldadım. "Jeff gibi insanların kalbini katılaştırmasına izin verme."

"Etrafım seninle çevriliyken kalbim nasıl katılaşabilir?"

Sözlerini duydum ama hafif bir soğukluk hissettim. Bir kalbin kapanmaya başlamasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Onu alnından öptüm. *Benimle kal, Stella.* "Benimle okyanusa gitmek ister misin?"

Başını iki yana salladı ve ellerini karnına dayadı. "Hayır. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bir süreliğine yatacağım."

O gece, Stella'yı tanıdığım son aylar içinde okyanusa adım atmadığı ilk geceydi. Bunun beni neden bu kadar huzursuz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

33

Stella

DAMIAN BİLMİYORDU ama oldu, barajım yıkıldı.

Son birkaç haftadır artan bir endişe hissediyordum.

Bundan önceki her hamileliğim aynı korkuyla başlamıştı: bebeği kaybetme ihtimali. Daha da kötüsü bu sefer kendimi iyi hissetmiyordum. Sanki ruhumun beni yaklaşmakta olan korkunç bir şeye karşı uyardığını hissediyordum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, gerçekten açıklayamadığım yeni bir endişe düzeyi hissettim. Suya gitmemiştim ve nedenini bile bilmiyordum. Her sabah gözyaşlarının eşiğinde uyandım ve her gece uykuya dalmakta zorlandım.

Okyanusa gitmeyi bıraktım çünkü ne zaman dalgaların ayaklarıma vurduğunu hissetsem içime garip bir hüzün çöküyordu. Sanki annemin sevgisi çok uzaklardaymış gibi. Her dalga daha da kopuk hissettiriyordu. Belki ben, belki de zihnim. Her iki durumda da, suyun bana verdiği sakinlik daha fazla endişeyle doldu.

Damian bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu ama nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Onu suçlamıyordum çünkü bana nasıl yaklaşılmasını istediğimden bile emin değildim. İlk başta Jeff'in bebeğin hayatında olmaması fikrinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama öyle değildi. Gizliden gizliye, bu gerçekten dolayı bir rahatlama hissettim.

Son birkaç gündür annem ve Kevin hakkında düşünmeden edemiyordum. Sanki üzerimde karanlık bir bulut varmış gibi hissediyordum ve bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum.

Yemek masasında otururken büyükannem bana boyun masajı yaparak, "Zihnini yavaşlat bebeğim," dedi.

"Yapamam, büyükanne. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum." Yüzümü ona döndüm ve kaşlarımı çattım. "Benim için bir fal bakabilir misin? Her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini bilmem için küçük bir tarot falı?"

Kaşlarını çattı. "Stella, kurallarımı biliyorsun. Birinin kaygısı yüksek olduğunda, büyümüze başvurmayız. Yeteneklerimizi kullanmak için kendimizle uyumlu olmalıyız. Ayrıca son olaydan sonra..." Kelimeler ağzında gevelendi.

"Düşükler," dedim.

Kaşlarını çattı, bu konuşmadan nefret ediyordu ama beni daha önce de böyle gördüğünü biliyordu. Daha önce hamile kaldığım her seferinde aynı korkuyu yaşamıştım. "Kesinlikle," dedi bana. "Sadece evrene güvenmeliyiz."

"Evren bana daha önce de kazık attı," diye araya girdim.

Büyükannemin gözleri benim için endişeyle doldu. Kurtulmak için elimden geleni yaptım. "Hayır, biliyorum. Biliyorum, muhtemelen seni endişelendiriyorum ama ben iyiyim büyükanne.

Ama lütfen, ben sadece, ben hissediyorum... lütfen?" Yalvardım. "Sadece bir okuma mı?"

Gözleri yaşlarla doldu. Elimi avuçlarının arasına alırken duygu seline kapıldı. "Her şey en iyisi için yoluna girecek. Sadece buna inan."

Elimi ondan çektim. "Bu da ne demek oluyor?" "Stella-"

"Benim üzerimde bir okuma yaptın mı?"
Kadın sustu.

"Büyükanne, söyle bana."

"Belki de sahil şeridinde yürümeliyiz. Ayaklarımızı okyanusa sokalım."

"Ayaklarımı okyanusa sokmak istemiyorum, büyükanne. Ne oldu? Ne gördün?"

Bana okyanus öpücüğü vermek için yaklaştı ama ben geri

çektim. "Hayır. Korkuyorum büyükanne. Korkuyorum. Bana

ne gördüğünü anlat." "İyisin, Stella. Sen iyisin ve bebek de

iyi." "O zaman bana söylemekten kaçındığın şey ne?"

"Sana söylediğim her şey sadece bir olasılık, her neyse, tatlı kız. Hiçbir şey kesin değildir."

"Bana en son söylediğinde öyleydi," dedim ona. "O yüzden tekrar söyle."

"Son kaybınla ne kadar acı çektiğini gördüm Stella. Kalp kırıklığını gördüm ve bu kartlarla ya da aptalca okumalarla sistemine daha fazla şüphe ya da korku sokmayı reddediyorum."

"Şimdi de aptal mı oldular?"

"Evet," dedi sertçe. "Kendin yerine onlara bağımlı hale geldiğinde aptallaşırlar. Sen iyisin. Bebek iyi. Benim tatlı çocuğum," ellerini yüzüme koydu ve onu kucakladı. "Şimdi burada ol. Şu anda hâlâ hayal olan bir geleceği kovalamayı bırak. Şimdi burada ol."

Ne gördüğünü söylemedi. Midem bulandı ve anında kendimi hasta hissettim. Sandalyesinden kalktım ve evime doğru yöneldim, adımı seslenen büyükannemi duymazdan geldim. Eve girdiğimde Damian'ı ofisinde bir iş görüşmesi yaparken buldum. Gözlerimiz kilitlendiği anda ayağa kalktı.

"Sizi sonra ararım," dedi diğer hattaki kişiye ve hemen telefonu kapattı.

Kolları saniyeler içinde beni sardı ve ben onun kollarında ağlarken bana sıkıca sarıldı.

Üç hafta daha sürdü.

Üç hafta daha endişe. Üç hafta daha panik atak. Olay gerçekleşmeden önce etrafımda dolaşan ağır bir acı hissiyle geçen üç hafta daha.

Yatakta Damian'ın yanında yatarken yan tarafımda keskin bir ağrı hissettim. Nefes alış verişlerim yoğunlaştığında, uyuyan kocamın yanında doğruldum ve elim karnıma gitti. Yanımdaki lambayı yaktım ve çarşaflara bakıp kırmızıyı gördüğümde büyük bir korku hissettim.

Bebeğim.

"Damian," diye bağırdım, titreyen ellerimle bedenini sarsarak. "Damian, uyan."

Doğrulup boğazını temizledi ve gözlerindeki yorgunluğu sildi. "İyi misin?" diye sordu.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

Gözleri daha fazla açıldı ve rüya halinden çıkmaya odaklandı. Kanı gördüğünde tamamen uyandı ve tetikte oldu.

"Bebeğim," diye tekrarladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Beni aceleyle hastaneye götürdü.

Ama ne olacağını zaten biliyordum.

Gözlerimde yaşlarla, tamamen inanmaz bir halde doktora baktım. "Her şey yolunda mı?" Doktora yüzüncü kez sordum. Damian'ın eli benimkine sarılmıştı. Sinirlerim bozulmuş olsa da onun rahatlığı beni sımsıkı sarıyordu.

"Evet. Tekrar ediyorum, buna preeklampsi deniyor. Geçmişte yaşadığınız hamilelik sıkıntıları nedeniyle bu durumu yakından takip etmenin önemli olduğuna inanıyorum. Tansiyonunuzun bu kadar yüksek olması ve ayak bileklerinizin şişmesi nedeniyle hamileliğinizin geri kalanında yatak istirahati önereceğim. Ayrıca bir liste de var

Buna yardımcı olmak için planınıza ekleyebileceğimiz diyet değişiklikleri ve daha önce bahsettiğim ilaçlar."

"Bunun sebebi kilom mu?" Titreyerek sordum. Aklımın bir köşesinde Jeff'in önceki hamileliklerimi kaybetmemin benim suçum olduğunu söylediğini duydum. "Bunu ben mi yaptım?"

Doktor başını sallarken gülümsedi. "Aslında preeklampsinin pek çok nedeni olabilir. Önemli olan tek şey bunu yeterince erken yakalamış olmamız ve bundan sonra da takip edebilmemiz."

"Yatak istirahatinden kastınız tamamen yatmak mı yoksa...?" Damian sordu.

"Güzel soru. Evet, Stella'nın kan değerleri ve tansiyonuna dayanarak tam yatak istirahati talep edeceğiz," dedi doktor.

Göğsüm sıkıştı. "Sadece beş aylık hamileyim. Önümüzdeki dört ay boyunca yatak istirahatinde, yatağımda olmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Kaşlarını çattı, bunun en ideal fikir olmadığını biliyordu. "Bunun üstesinden gelmek için çok fazla şey olabileceğini biliyorum-"

"Şaka mı yapıyorsun? Benim bir işim var. Komisyon projelerim var. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum" diye açıkladım. "Peki bunun bebeğe bir faydası olacak mı? Onu kaybetme ihtimalim hâlâ var mı?"

Elimi sıktığını hissettim ve Damian'a baktım. Okyanus mavisi gözleri benim panik dolu bakışlarıma kilitlendi. "Bir yolunu bulacağız."

"Ama..."

"Seninle ilgileneceğim, Stella," diye fısıldadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken cevap vermek için dudaklarımı araladım. Hiçbir kelime gelmedi. Gözlerimi kapattım, söz konusu bebeği kaybetme fikrinden bunalmış hissediyordum.

"Seninle ilgileneceğim," diye tekrarladı ve sistemime bir rahatlama dalgası gönderdi. Daha sonra doktorla konuştu ve önümüzdeki birkaç ay boyunca dikkat etmemiz gereken şeylerin bir listesini istedi.

Doktor bu kadar çok yatmanın bacaklarda kan pıhtılaşmasına yol açabileceğinden bahsettiğinde Damian gülümseyerek endişelerimi hafifletmeye çalıştı. "Sanırım masaj yapma sırası bende."

O bizimle ilgilenecek, diye düşündüm kendi kendime, alabildiğim kadar çok nefes alarak.

Damian bizi eve bıraktı ve tüm bu süre boyunca sessiz kaldım, ancak düşüncelerim çığlık atıyordu. Konuştuğumda, sözlerim muhtemelen Damian'ın benden duymaya alışık olduğu olumlu sözler değildi.

"Bebeğe bunu yaptığıma inanamıyorum," diye usulca konuştum. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Stella."

"Yaptım. Yaptığımı biliyorum. Tıpkı öncekilerde olduğu gibi. Bu benim kilom. Her zaman benim kilomdu. Eğer yapmasaydım... Eğer yıllar önce bana forma girmemi söyleyen üvey annelerimi dinleseydim. Eğer sadece -"

"Sen fazlasıyla yeterlisin," dedi, bir elini uzatıp bacağımı ovuşturarak. "Yapma bunu Stella. Bu senin hatan değil. Kendini suçlama."

Bunu yapmamak neredeyse imkansızdı.

Eve vardıktan sonra Damian arabayı park etti ve bana döndü. "İyi misin?" diye sordu.

İleri baktım. Donmuştum. Cevap veremiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Arabadan indi ve kapıma doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve içeri uzanıp beni kollarına aldı. Beni eve, yatak odasına taşıdı ve yatağımıza yatırdı. Ben yan döndüm, o da karşıma uzandı. Gözlerimiz kilitlendi ve yüzümün önüne düşen bir tutam saçı kaldırdı.

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladı.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. İçimde onlardan daha fazla kaldığından emin değildim.

Eğilip öptü ve sonra alnını benimkine yasladı.

"Bu senin hatan değil," dedi bir kez daha. Dört kelime.

Gecenin geri kalanında konuştuğu tek dört kelime bunlardı. Onları sanki sonsuz bir döngüde çalan bir plakmış gibi tekrarladı. Nefes alışlarım zorlanırken ve nefes verişlerim acıyla doluyken onları çaldı. Gözlerim ağırlaşırken o dört kelimeyi çaldı. Uyku beni yavaşça bulduğunda ve vücudu benimkiyle iç içe geçtiğinde bu dört kelimeyi çaldı.

O bana o dört kelimeyi verdi ve gece karanlık ruhumu ele geçirmeden önce ben de ona dört kelimeyle karşılık verdim. Sessiz, kırık dökük ve yaralıydılar ama saatlerce bu kadar yakınımda kaldıktan sonra ona sunabileceğim tek şey onlardı.

Gözlerim kapalıyken dudaklarımı ayırdım ve "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

Bir huzursuzluk havuzunun içinde oturuyor, bir şeylerin ters gittiğine dair sinirlerimi bir türlü üzerimden atamıyordum. Göğsümde beni gelecekten çok korkutan bir ağırlık vardı. Zihnim en karanlık yere gitti. Bebekle ilgili bir sorun vardı. Olduğunu biliyordum. En çok değer verdiğim şeyde bir sorun olduğunu karnımın derinliklerinde hissediyordum.

Yalnız kalamazdım.

Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum ama yalnızken kaygım çok yüksekti. Bir şeylerin ters gitmesinden ve bana yardım edecek kimsenin olmamasından endişeleniyordum. Gecenin bir yarısı panik atak geçirmekten ve Damian'ın ruhumu sakinleştirmek için yanımda olmamasından endişeleniyordum.

Panik ataklarım nedeniyle sanat çalışmalarım zarar görüyordu. Yapmam gerektiği gibi yaratamıyordum, bu da içime suçluluk dalgaları gönderiyordu.

komisyon işlerimin gerisinde kaldığım için daha fazla paniğe kapılmama neden oldu. Bu da beni başka bir panik atak seviyesine gönderdi. Yıka, durula, tekrarla.

Hamile kalmaktan korkuyordum. Dürüst olmak gerekirse, son seferden sonra bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum. En azından doktorların bana söylediği buydu. Yaptığım herhangi bir şeyin başka bir varlığa zarar verebileceği korkunç bir gerçekti.

Benim
varlığım.

Bebeğim
benim.

Ben bunu yapamam. Ben yeterli değilim.

34

Damian

Stella'yı yatak istirahatinde izlemek tanık olunabilecek en zor şeydi. İstediği gibi hareket edemediği için değil, umutsuz bir zihniyete saplanıp kaldığı için. Zihninin dinlenmesine hiç izin vermemişti ve ışığı sönmüştü.

Keşke onu geri getirebilseydim. Onun acısını sarıp sarmalayıp kendi göğsümün derinliklerine itebilmeyi diledim. Onun gibi insanlar böyle acı çekmek için yaratılmamıştı. O saftı ve bu tür bir karanlığı bilmeyi hak etmiyordu.

Acı çekmemesi gerekiyordu.

"Benim için en önemli olan her şeyi kaybettim," diye fısıldadı, yorgunluk göz kapaklarına ağır bir şekilde oturmuştu. İyi uyuyamıyordu ve onu suçlayamazdım ama yine de gözlerini dinlendirmesini istedim. Zihninin vahşiliğinden kurtulmasını istedim. Onun acısını alıp kendi ruhumun karşısına koymak istedim.

"Önce annem, sonra Kevin, önceki hamileliklerim... şimdi de bebeğimi kaybedebilirim... canım yanıyor Damian," dedi elimde titreyerek. "Acıtıyor

nefes almak için."

"Çok üzgünüm Stella. Ama bebek iyi... her şey yoluna girecek."

"Bundan emin olamazsın."

Haklıydı... ama her şeyin yoluna girmesine ihtiyacım vardı. Olmasaydı hayatta kalabileceğini sanmıyordum.

Ben ona sımsıkı sarıldıkça o da bana daha çok sokuldu. Sonunda gözlerini kapadı ve başını göğsüme yasladı. "Bana kalacağına söz ver," dedi, bana o kadar gömülmüştü ki nerede başlayıp nerede bittiğinden bile emin değildim. "Sabahları burada, geceleri de yanımda olacağına söz ver."

"Sana söz

veriyorum."

"Sonsuza kadar

mı?" "Ve

sonsuza dek."

Uykuya daldı ve ben kafamda tekrar tekrar bu sözü vermeye devam ettim.

"ONUN İÇİN ENDİŞELENİYORUM," dedim Maple'a yemek masasında oturup iğrenç çayını içerken. Mart ve Nisan ayları kalp ağrısı aylarıydı. Stella'nın kendisiyle mücadele etmesini, sürekli bir korku içinde yaşamasını izlemek, tanık olduğum en yürek parçalayıcı acıydı.

"Kendine gelecektir. Zaman alacak," diye yemin etti Maple ve beni rahatlatmak için elimi hafifçe okşadı. Stella'nın ruhuna aktarabilmeyi dilediğim bir teselli.

"Evet, ama haftalar oldu ve kendisi gibi değil. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onu kendine getirmeye nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Tatlım..." Maple içini çekti ve bana kırık bir gülümseme verdi. "Böyle korkunç bir haberden sonra, bu zaman alır. Belki de asıl soru şu: Bu hamilelik sona erene kadar onun eskiden olduğu kişi olmamasını ne kadar kabul ediyorsun?"

"Onun her versiyonu benim sevdiğim versiyonudur. Eğer bu oysa, o zaman bu versiyonunu seveceğim. Ama keşke sanatını yapabilseydi. Keşke hala okyanusla konuşabilseydi."

Aradan haftalar geçmişti ve Stella okyanusa gitmemişti.

Her sabah ona katılmamı isteyip istemediğini sordum, ama davetimi reddetti.

"Geçmişte su onu iyileştirmişti," dedi Maple çayını karıştırırken. "Sanki dünya ona ihanet etmiş gibi hissediyor. Ya öyle ya da iyileşmeyi hak etmediğini düşünüyor. Eğer Stella'yı tanıyorsam, o zaman kendini suçladığını da biliyorum."

"Ona yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Tatlım, bu çok kolay. Sadece kal. Güven bana," dedi hüzünlenerek ve pencereden dışarı, suya doğru bakarak. "Bir sonraki bölüm için sana ihtiyacı olacak."

"Ne oldu?" Sözlerinden değil ama bakışlarından bahsederek sordum. Maple'ın göğsünde bir şeyin ağır bastığı belliydi. "Hatırladın mı? İnsanları okumakta iyiyimdir."

"Sadece... ben de endişeleniyorum. Bir gün artık buralarda olmayacağım ve Stella'nın kalbi için endişeleniyorum. Bu yüzden, eğer bir parçanız kaçacakmış gibi hissediyorsa... eğer bir parçanız bununla başa çıkamayacağınızı düşünüyorsa, şimdi konuşmanızı istiyorum. Aksi takdirde, Stella'nın yalnız kalmasından korkuyorum ve bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

Sözlerini anladığımda kaşlarım çatıldı. "Biliyor muydun? Vasiyet hakkında?" Sözlerinin ardındaki alt metne girerek sordum. "Anlaşmalı evlilikten haberin var mıydı?"

Bana baktı ve başını salladı. "Evet. Yaptım. Kevin senin varlığını öğrendiğinde benden yardım istedi. İkimiz de Stella'nın kendi sesine güvenmekte zorlandığını biliyorduk ve Kevin'in hasta olduğunu öğrendiğinde, zihninin çöküşünü izliyordum. Sonra Kevin'in aklına

Böylece Jeff'in aksine hayatında iyi biri olacaktı."

"Bu çok saçma. İkiniz de benim onun için iyi olacağımı nereden biliyorsunuz?"

Gülümsedi, elimi kendi elinin içine aldı ve okşadı. "Kevin geçen yıl seyahat edemedi. Senin izini bulduğumuzda New York'a uçtum ve seni buldum. Arkadaşın Aaliyah'a bakıyordun ve ben bunu gördüm, ruhundaki yumuşaklığı. Kendi kendime, Stella gerçek aşkı bulsaydı, bunun böyle bir adamla olmasını umardım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Dışarısı karanlık olduğunda bile yanında olan bir adamla. Evet, güneşin altında sevmek ve önemsemek kolaydır ama gerçek aşk en çok bulutlar içeri girdiğinde ve korku ateşlendiğinde ortaya çıkar. Gerçek aşk en yüksek gelgitlerde ortaya çıkar ve yine de kalır."

Yüzümü buruşturdum, her şeyi anladım. Maple bana bu haberi verirken kafamın çok karışık olduğunu hissettim. Sarmal düşüncelerimin içinde kaybolduğumu hissettim. "Yani... tüm bunların arkasında sen mi vardın? Stella ve beni bir araya mı getirdin?"

"Evet. Ve eğer bu sizin için çok fazlaysa

özür dilerim-" "Maple."

"Evet, Damian?"

Boğazımı temizledim ve göstermeye çalışan gözyaşlarımla savaştım. "Teşekkür ederim."

Onun sayesinde aşkı keşfettim.

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Her zaman."

"Gidip onu kontrol edeceğim, bir şeye ihtiyacı var mı diye bakacağım," dedim ve masadan kalktım. Yürümeye başladığımda durakladım ve Maple'a dönüp baktım. "Yine de bir sorum var."

"Ateş et."

"Kevin'in bu anlaşmayı yapmasına yardım ettiysen, bu annemin kim olduğunu bildiğin anlamına mı geliyor?"

"Biliyorum ve altı ay dolduktan sonra sana söylemem emredilmişti, ama tatlım," diye bana o sıcak Akçaağaç gülümsemesini verdi, "Ben

Bence sen de zaten biliyorsun. Biliyor musun, senin deyiminle tüm bu saçmalıklarla insanları okumakta iyiyim, ama sen de insanları okumakta iyisin. Bunu nasıl yapıyorsun, Damian?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanları nasıl okuyorsun?"

Elimi çeneme götürürken kaşlarımı indirdim. "Gözleri yüzünden," dedim.

"Evet." Başını salladı. "Onların gözlerinden ruhlarını görüyorsun."

SADECE mecbur kaldığımda veya emlak mülklerine götürmem gereken müşterilerim olduğunda ofise gidiyordum. Çoğu zaman evden çalışmak için elimden geleni yapıyordum ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Bir Perşembe öğleden sonra ofisime gittiğimde, uğraşacak zamanım ya da enerjim olmayan üç kişiyle karşı karşıya kaldım.

"Siz hanımlar burada ne yapıyorsunuz?" Denise, Rosalina ve Catherine davetsiz olarak ofisime girdiklerinde onlara sordum.

"Özür dilerim Damian. Onlara meşgul olduğunu söyledim ama içeri daldılar," dedi asistanım Peter, arkalarından koşarak içeri girerken.

"Sorun yok, Peter. Ben hallederim," diye cevap verdim. Stella'nın hayatındaki üç trolle savaşamayacağından neredeyse emindim.

Peter kadınlara baktı ama sonra geri çekildi.

Sandalyemde kayarak arkama yaslandım ve üçüne de çok az duyguyla baktım. "Size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar? Çabuk olun. Meşgulüm."

"Kimi seçiyorsun?" Denise doğrudan konuya girdi. "Üvey anne para ödülü için."

"Evet. Bize söylemek için bu kadar beklemen çok saçma, özellikle de üçümüzle de çıktığını öğrendikten sonra," diye onayladı Rosalina.

Catherine, "Yine de, gezintimin Stella yüzünden yarıda kesilmesi pek adil değil," diye homurdandı. "Her şeyi mahvetmek gibi bir huyu vardır."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye yineledi Denise.

Rosalina, "Onunla birlikte yaşamaya zorlandığında hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünü ancak hayal edebilirim," dedi. "Neyse ki bu senin için neredeyse sona erdi."

Koltuğumda daha dik otururken vücudum gerildi. "Stella konusunu açtığınıza sevindim. Parayı alacak olan kadını açıklamamı kolaylaştırıyor."

"Anlat," diye emretti Denise.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Hiçbiriniz."

"Ne?!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

"Ciddi olamazsın," dedi Catherine. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi!"

"Aslında öyleydi," dedim. "Hiçbirinizin bir kuruşa bile layık olmadığınızı anladıktan sonra Joe ile sözleşmeyi ve vasiyeti gözden geçirdim. Eğer üçünüzden birini para için uygun bulmazsam, paranın hayır kurumlarına bağışlanacağı açıkça belirtilmişti." Sahte bir gülümseme takındım. "Çocuklar nazik bağışınız için size teşekkür edecekler."

"Seni pislik!" Denise şöyle dedi.

"Bunu yapamazsın," diye bağırdı Rosalina. "Onun benim olması gerekiyordu!" "Oh, lütfen, Rosalina. Sanki gerçekten para kazanma şansın varmış gibi! Bu
benim olması gerekiyordu!" Catherine bunu belirtti.

Üçü de, ben onları bu konuda uyarana kadar oldukları gibi sinir bozucu pislikler gibi didişmeye başladılar. "Konuşmanızı başka yerde yapın. Hepinize ayıracak zamanım yok," dedim.

"Hepimiz için zaman mı? Bizi resmen soyuyorsun!" Denise dışarı fırladı.

"Tıpkı sizin Stella'nın özgüvenini yok ettiğiniz gibi mi? Siz hanımlardan sevginiz dışında hiçbir şey istemedi. Onun yerine tek yaptığınız onu yıkmak oldu. Kıskançlıktan, kinden. Sebeplerinizi bilmiyorum ama üçünüzün de zalim ve değersiz olduğunuzu biliyorum. Ve biliyorum ki

ama gerçekten umurumda değil. Çünkü hayatımın aşkına karşı bu kadar kötü olabiliyorsanız, bu gezegende geçirdiğim zamanın geri kalanında sizinle hiçbir şey yapmamayı tercih ederim. İyi günler hanımlar."

Tartışmadan gitmediler, ben de güvenliğin onları sürükleyerek götürmesini sağlamak zorunda kaldım. Üçü benim için en son endişe kaynağıydı. Tek yapmak istediğim Stella'nın iyi olduğundan emin olmak için bir yol bulmaktı.

İşimi bitirdikten sonra eve döndüm.

OKYANUSA GITTIM. Ne yaptığımı ya da onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum ama denedim. Stella'nın bir tür iyileşmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum ve doğrusu her şeyi denemeye hazırdım.

Kevin ile konuştum. Maple'ın bahsettiği, suya çiçek koyan tanrıçayla konuştum. Ama en çok Sophie'yle konuştum.

Stella'nın annesi beni hiç tanımadı. Adımı ya da kızına olan sevgimi hiç bilmedi. Asla elimi sıkmadı ya da beni kucaklamadı. Ama eğer bir Tanrı varsa ve okyanus gerçekten Stella'nın annesinin kalp atışlarını taşıyorsa, onunla konuşmam gerekiyordu. Bunu düzeltmesine, kızını iyileştirmesine ihtiyacım vardı. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiğini söylemesine.

Suya girerken dua ettim. Muhtemelen ben de berbattım ama Sophie'ye Stella'ya göz kulak olması için yalvardım. Ona sadece okyanusta aşkıyla birlikte olması için değil, aynı zamanda kumda ve havada da olması için yalvardım. Stella'nın kalp atışlarında. Onu diğer taraftan koruması, Stella sevilmediğini hissettiğinde onu sevmesi için yalvardım. Karanlık günlerde bile yanından hiç ayrılmaması için.

Özellikle de karanlık günlerde.

Saatlerce suyun içinde kaldım. Sophie'den yardım istediğimde gün geceye dönüştü.

"Merhaba Sophie. Beni tanımadığını biliyorum ama bu Stella için. Sadece sana ihtiyacım var..." Derin bir nefes aldım. "Onu düzelt. Bunu düzelt. Stella'yı ve bebeği koru. İkisinin de iyi olduğundan emin ol. İkisinin de bu durumdan kurtulmasını sağla. Tek istediğim bu. Eğer bir ruha ihtiyacın varsa, benimkini al. Al beni, Sophie. Ama lütfen..." Sesim çatlayarak fısıldadım. "Kızlarımı almayın."

Kendimi suya bıraktım. Kendimi dalgaların içinde kaybettim. Dışarı çıktığımda, kıyıda durmuş bana doğru bakan birini görünce şok oldum.

"Burada ne yapıyorsun?" Denise'in orada dikildiğini görünce şaşkınlıkla sordum.

Gözlerindeki şaşkınlıkla ona doğru yürüdüm. Darmadağınık ve biraz gergin görünüyordu.

"Selam, Damian."

"Bugün ofiste seninle ya da diğerleriyle hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Evet, biliyorum." Hâlâ orada durmuş, deli gibi bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Evet." Başını salladı. "Sadece sana gerçeği söylemek istedim."

"Gerçek mi?" Bu muydu? Annem olduğunu mu itiraf ediyordu? Bunca zaman sonra bana söylemeye hazır olduğunu mu söylüyordu?

Cevap vermeden önce bana doğru yürüdü ve elini ön koluma sürttü. Zihnim dönüyor, birazdan alacağım haberi solumaya çalışıyordum. Sonra çantasından bir şey çıkardı ve saniyeler içinde kolumda bir bıçak darbesi hissettim. Yere baktığımda kolumda bir iğne gördüm ve kafam karıştı.

Bu kaltak beni bıçakladı mı?

"Bu da ne, De-" Kelimeler dilimden düşmeden önce bayılmıştım.

35

Damian

GÖZLERİM AĞIRLAŞTI ve onları açmak için mücadele ettim. Sol tarafıma doğru şiddetle kusmaya başladım. Midem sanki içten içe parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Ne oluyor lan?" Sandalyede kayarak sordum. Başımın döndüğünü hissettim. Ellerim bir şekilde arkamda metalle zorlanıyordu. Boğazıma oturan asit tadından kurtulmaya çalışırken zihnim karmakarışıktı.

"Oh, uyandı! Kalktı! Hanımlar, buraya gelin," dedi bir ses fısıltıyla bağırarak. Denise'e ait olduğundan emin olduğum bir sesti bu.

"Ona ne kadar verdin, Denise?! Zombi gibi görünüyor," diye cevap verdi bir başkası. Onun Catherine olduğundan oldukça emindim.

"Bana bağırma!" Denise bağırarak karşılık verdi. "Bu devi arabana yüklemek zorunda olan sen değildin. Ona yeterince yük verdim, tamam mı?"

"Onu arabaya bindirmene yardım etmemiş gibi davranma," diye gözlemledi Rosalina. Vay anasını.

Öldüm ve kendi kişisel cehennemime mi gittim?

Gözlerim açılmaya çalışırken kendimi üç kötü üvey anneye bakarken buldum. Ben oturma odasının ortasında otururken onlar üç sandalyede sıra sıra oturuyorlardı. Ellerim bağlıydı. Lanet bir iğneyle bıçaklandıktan sonra.

"Neler oluyor?" Önümdeki kadınlardan rahatsız olmuş bir şekilde mırıldandım. Ellerimi bağlı tutan şeyin ne olduğuna arkamdan baktım. "Ve tüylü kelepçeler?"

"Bunlar tasarımcı kelepçeleri, " dedi Rosalina. "Versace.
Son derece ayrıcalıklı."

"Oh, lütfen, Rosalina. O taklitleri New York'un ara sokaklarından aldığını biliyoruz. Bu Versace değil, Versac-no," dedi Catherine.

"Sahte Malibu Barbie'nin çakma ürünlerden bahsetmediğini biliyorum. Burnunun bir Kardashian'ın, göğüslerinin de Pamela Anderson'ın kopyası olduğunu görüyorum," diye karşılık verdi Rosalina.

Catherine alay etti. "Sen tam bir sürtüksün. Biliyor musun-"

"*Ne oluyor lan burada*?!" Bağırarak tartışmaların durmasını sağladım. Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu, ama elimden g e l d i ğ i n c e onu bastırdım.

Hepsi de benim patlamam karşısında şaşırmış gibi sandalyelerine geri oturdular.

"Bağırmak zorunda değilsin," dedi Rosalina. "Ve bu tavır gerçekten gerekli değil."

"Kim bilir ne ile bıçaklandıktan ve üç psikopat tarafından kaçırıldıktan sonra ayak bileklerim bağlı bir şekilde sandalyeye kelepçelendim."

"Gerçekten de pek iyi bir adam değilsin," diye yorumladı Denise. "Ayrıca, sadece bir doz ketamindi. Doktorumdan masanın altından aldım. İnsanı bayıltıyor, değil mi?" dedi sanki deli olmaktan gurur duyuyormuş gibi.

Bir kaşımı kaldırdım. Koluma bir kramp girerken sandalyede yerimi değiştirmeye çalıştım. "Çöz beni."

"Yapamayız," dedi Rosalina. "Yani, tabii ki yapacağız ama şimdi yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni çözersek gidersin. Ve senin gitmene izin veremeyiz... en azından şimdilik," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Çünkü vasiyete göre, Stella ile kırk sekiz saatten fazla ayrı kalırsanız, sözleşme geçersiz olur ve para üçümüz arasında bölüşülür," diye açıkladı Catherine, kendisini ve batının diğer iki kötü cadısını işaret ederek.

"Bunu para için mi yapıyorsun?" Şaşırmış bir halde sordum. "Beni gerçekten kaçırdın ve uyuşturdun... para için mi?"

"Belli ki. Yüzyılın üvey annesi ödülü için hiçbirimizi seçmeye niyetiniz olmadığı ortaya çıkınca, işleri kendi elimize almak zorunda kaldık," dedi Denise.

"Beni kaçırarak ve tüylü kelepçelerle bağlayarak."

"Aynen öyle." Başını salladı. "Şimdi, bunun için kötü olduğumuzu düşünmeyin, gerçekten. Bize bir şans vermiş olsaydınız, her birimizin içindeki iyiliği görürdünüz."

Para için bir insanı kaçırmaya kadar giden deli kadınların içindeki iyiliği görmek biraz zordu. T u t u n a c a k pek iyi bir kız açısı yoktu.

Kelepçelerden nasıl kurtulabileceğimi düşündüm. Ayağa kalkıp sandalyeyi ikiye ayırmayı düşündüm ama o da metalden yapılmıştı.

"Eğer beni çözersen, paranın bana düşen kısmını sana veririm," diye teklif ettim.

"Pazarlık için biraz geç kaldın Damian. Endişelenme. Kırk sekiz saat sen farkına bile varmadan bitmiş olacak ve hiçbirimizin varlığından haberdar olmadığın hayatına geri dönebileceksin."

Tam o sırada telefonum tezgahın üzerinde çalmaya başladı. Rosalina yanıma geldi ve gözlerini devirdi. "Bu Stella'nın beşinci arayışı. Konuş

eş-bağımlılık sorunları hakkında," dedi.

Göğsümde bir sıkışma hissederek, "Telefonu bana ver," diye emrettim.

Rosalina başını salladı. "Ne? Olmaz öyle şey. Kırk sekiz saat sonra anlayacaksın. Ayrıca, Stella'nın kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesi gerekiyor. Kevin'le ayrılmamızın nedeni de tam olarak buydu - çünkü Stella çok muhtaçtı."

"Ayrıca, o sırada Kevin'in en iyi arkadaşıyla yatmıştın," diye ekledi Denise. "Ah, evet. Bunu unutmuşum."

"Bunu yapamazsın," diye karşı çıktım. "Gitmeme izin vermelisin."

Denise sandalyesinden kalktı ve kendine bir kadeh şarap doldurmaya gitti. "Evet, yapabiliriz, şu anda nasıl yaptığımıza bakarsak. Yine de o küçük kafanı yorma Damian. Seni nöbetleşe izleyeceğiz." Saatine bir göz attı. "Birlikte geçireceğimiz zaman için bu gece görüşürüz. Rosalina, önce sen kalk."

Denise ve Catherine eşyalarını toplayıp beni Rosalina'yla baş başa bıraktılar. "Rosalina, lütfen," diye yalvardım, ona yalvarmaktan başka bir şey yapmadan bakıyordum.

gözleri. "Stella'nın bana ihtiyacı var. O-"

"Şşşt," dedi Rosalina, ağzıma tasarım bir ipek eşarp sokarak. Başımı okşarken neredeyse öğürecektim. "İyi bir çocuk ol ve çeneni kapa."

36

Stella

Damian'ı tutamadım.

İlk başta, geç saatlere kadar işte olduğunu, bazı evrak işlerini bitirdiğini düşündüm, ancak mesajlarıma cevap vermemesi normal değildi.

Telefonunu birkaç kez çaldım ama cevap alamadım.

Akşam karanlığı çöktüğünde ve o hala evde olmadığında, endişem daha da arttı. Ya bir araba kazası geçirdiyse? Yeni bir sürücüydü ve Los Angeles sürücüleri yollarda biraz agresif olabiliyordu. Ya yaralandıysa? Ya korkunç bir şey olduysa?

Aman Tanrım, bir şey oldu.

Öyle olduğunu biliyordum. Yatakta uzanırken zihnim dönüyordu. Kalkmamam gerekiyordu ama başka ne yapacağımı düşünemiyordum. Bu yüzden büyükannemi aradım.

O da cevap vermedi.

Kendimi yataktan kaldırırken sinirlerim bozulmuştu. Son birkaç gündür yastıkların üzerinde olmalarına rağmen ayak bileklerim şişmişti.

haftalar. Düşüncelerimi mümkün olduğunca sakin tutmak için elimden geleni yaptım çünkü endişemin kan basıncımı yükselteceğini biliyordum ve buna izin veremezdim çünkü bu bebeğimi riske atardı. Yine de korkuyordum. O kadar uzun zamandır korkuyordum ki artık korkuyla ne yapacağımdan bile emin değildim.

Terliklerimi giydim ve büyükannemin misafirhanesine gidip giriş yapmak üzere evden çıktım. Saat geç olmuştu. Muhtemelen uyuduğundan emindim. Yine de Damian'ı bulmak için onun yardımına ihtiyacım vardı. O ne yapacağını bilirdi. O her zaman ne yapacağını bilirdi.

Kapısına doğru yürürken, büyükannemin yıllar önce bana verdiği anahtarı kullanmadan önce birkaç kez kapıyı çaldım. Onun evine girip çıkmak benim için ikinci doğaydı. Karanlık olan oturma odasına girdim ve doğruca yatak odasına gidip rahatlamak için onunla birlikte yatağa girmeye hazırlandım, ancak koridora bakıp koridorda yatan hareketsiz bedenini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

"Büyükanne!" Bağırdım, ona doğru koştum, eğildim. Vücudunu sallayarak onu uyandırmaya çalıştım. "Büyükanne, kalk! Büyükanne!" İçimdeki panikle haykırdım. Telefonumu çıkardım ve 911'i aradım. Ahizeye konuşurken ellerim titriyordu. "Merhaba, evet, ben büyükannem. Bilinci yerinde değil."

Nabzını kontrol etmemi istediler.

Oradaydı.

Silik.

Silik.

Zayıf.

Hâlâ nefes alıyordu ama nefesleri kısa ve azdı.

Bir ambulans geldi ve bizi aceleyle hastaneye götürdüler. Büyükannemi arka tarafa götürdüler ama benim takip etmeme izin verilmedi. Bağırdım, çığlık attım ve ağladım ama takip etmeme izin verilmedi.

Beklemek için bekleme odasına alındım.

Bekl

e.

Bekl

e.

Bekle...

Parmaklarımı kalçama vurarak otururken midem düğümlenmişti. Damian'a ihtiyacım vardı. O neredeydi?

Resepsiyon görevlisinin masasına doğru yürüdüm. "Merhaba, bir sorum var. Acaba sisteminizde bir ismi aratarak hastaneye kabul edilip edilmediğini öğrenebilir misiniz?"

"Özür dilerim hanımefendi, bunu yapmaya iznim yok."

"Evet, tamam, ama bak" -ellerimi karnıma koydum, nefes nefese kaldığımı hissediyordum- "büyükannem yoğun bakım ünitesinde ve benim de yatak istirahatinde olmam gerekiyor, ama kocama ulaşamıyorum ve kocam asla kaybolacak biri değil, bu yüzden başım dönüyor ve panikliyorum, korkuyorum ve-"

Resepsiyon görevlisi bana doğru uzanıp elini elimin üzerine koyduğunda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Gözleri ilgiyle doluydu. "Adı ne tatlım?"

"Damian." Yutkundum ve gözlerimi sildim. "Damian Blackstone."

Bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı ve kaşlarını çattı. "O burada değil." *O zaman neredesin Damian?*

"Teşekkür ederim."

Bekleme odasına geri döndüm ve titreyen bacaklarım ve şişmiş ayak bileklerimle oturdum.

Saatler geçti ve büyükannem hâlâ baygındı. Bana hiçbir şey söylemediler çünkü büyükannem kan bağıyla bana bağlı değildi ve bazen aile bağları geçmek için yeterli olmuyordu. Ertesi gün hastanede beklemeye ara verdiğimde, Damian'ın çalışma ofisine gidip içeride olup olmadığına baktım. Oraya hiç gitmemiştim ve resepsiyon görevlisini tanımıyordum ama içeri girdiğimde büyük ölçüde gülümsedi.

"Merhaba. Sen Stella'sın, değil mi?" diye sordu bana doğru bakarak. "Evet. Özür dilerim. Nereden biliyorsun...?"

"Ah, pardon. Ben Peter. Henüz tanışmadık ama Damian sizden çok bahsetti. Sanat eserleriniz harika."

"Sanat eserim mi? Gördünüz mü?"

"Evet, her gün. Damian'ın ofisinin her yerinde

var." "Ne? Görebilir miyim?"

"Tabii ki. Sorun edeceğini sanmam. Beni takip edin." Peter masasından kalktı ve beni Damian'ın ofisine götürdü. İçeri girdiğimde, Damian'ın duvarlarında aylar önceki galeri gecemden kalma beş sanat eserimin asılı olduğunu görünce nefesim kesildi. Masasının üzerinde, ofisine gelen müşterilere dağıtmak için hazırladığı benim için kartvizitler de duruyordu.

Tüm komisyon projelerimin nereden geldiğini tam olarak bildiğimi düşünmeye başlamıştım.

"Harikasın. Şu anda benim için bir parça üzerinde çalışıyorsun. Ben Peter Simmons. Bir süredir e-posta yoluyla yazışıyoruz," dedi. "Bu Damian'ın tüm çalışanlarına Noel hediyesiydi - sizden özel parçalar."

"Damian için kaç kişi çalışıyor?"

"Sadece beş kişiyiz."

Beş. Aylar önce bir gün içinde aldığım beş komisyon parçasında olduğu gibi.

Damian, neredesin?

"Aman Tanrım, evet. Gecikme için özür dilerim, hayatım biraz zorlaştı."

"Sorun değil. Sabırlıyımdır. Ayrıca, büyük sanat zaman alır, değil mi?"

Gülümsedim, ama hâlâ kendimi son derece huzursuz hissediyordum. "Pardon, Damian burada değil mi? Henüz gelmedi mi? Bir süredir onunla iletişim kuramıyorum."

Peter'ın kaşları çatıldı. "Bu çok garip. Normalde benden önce gelirdi ama onu henüz görmedim. Etrafa sorabilirim ve geldiğinde size haber veririm."

Eğer girebilirse.

Zihnim en kötü yerlere gidiyordu ve buna engel olamıyordum.

Bir kağıt parçası aldım ve bilgilerimi karaladım. Peter'a uzattım ve o da bir kez daha bir şey duyar duymaz bana ulaşacağını söyledi.

Büyükannem hakkında bilgi almak üzere hastaneye geri dönmek için arabama yöneldim. Arabamda oturmuş, tamamen dağılmamak için elimden geleni yaparken Damian'a mesaj atmaya başladım.

Stella: Neredesin?

Stella: Büyükannem yoğun bakımda. Bilinci yerinde değil.

Stella: Çıldırmak üzereyim. Sen iyi misin? Lütfen ara beni. Ya da mesaj at.

Herhangi bir şey.

Stella: Lütfen Damian, sana ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam.

Stella: Ara beni.

Stella: Seni seviyorum. Lütfen ara.

37

Damian

"ŞUNU BENIM IÇIN KONTROL EDER MISIN?" Catherine'e sahipsiz cep telefonumdan bahsederek sordum.

Rosalina'yla zaten çok fazla zaman geçirmiştim ve şimdi sıra Catherine'le bir tur atmaya gelmişti. Sanki kendi başına yemek yiyemeyen bir çocukmuşum gibi beni besliyor ve su veriyorlardı. Daha da kötüsü bana kullandırdıkları sidik kovasıydı. Neyse ki henüz sıçmak zorunda kalmamıştım ama sıçtığımda yüzlerine sürmeyi hayal ediyordum.

"Neden?" diye cevap verdi, kendi telefonunu karıştırırken. Muhtemelen kibirli bir şekilde kendi fotoğraflarına bakıyordu. Hayatımda hiç kendi yansımasına bu kadar takıntılı birini görmemiştim. "Biliyorsun, bunlar sadece muhtaç Stella'dan gelen mesajlar."

"O muhtaç değil, sürtük," diye çıkıştım ona.

Hınzır bir sırıtışla bana doğru baktı. "Benden bir şey isteyen biri için, yardımımı almak konusunda oldukça kaba bir yaklaşımın var."

"Bir grup psikopat yüzünden sandalyeye bağlıyken kibar davranmadığım için özür dilerim."

"Sosyopatlar daha olasıdır. En azından Denise için."

"Bu sana komik geliyor mu? Bu saçmalık seni gerçekten azdırıyor mu?"

Omuz silkti. "Sayılır aslında. Anlamıyorsunuz. Sevdiğim tek adam beni terk etti -iki kez- o kaltak karın yüzünden. Stella her şeyi mahvediyor. O velet yüzünden Kevin'in mutluluğa ulaşma şansı hiç olmadı. Onun yanında kalırsan senin de olmayacağına eminim."

"Bana ihtiyacı

var." "İhtiyacı

yok."

"Öyle."

"Yok."

"Var."

"*Yapmıyor*!" diye bağırdı, ellerini hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. "Tanrım, siz erkeklerin bu vasat kızla derdiniz ne? Nasıl oluyor da taşaklarınızı o yozlaşmış küçük ellerine doluyor? O iyi bir insan değil."

"Bunu beni sandalyeye zincirleyen kişi söylüyor."

"Onun yüzünden, seni aptal. Görmüyor musun? O her şeyi

mahvediyor." "Sana ne yaptı, Catherine?"

"Pardon?"

"Stella sana bu kadar kötülük yapacak ne yaptı? Onu ne zaman tanıdın? Beş yaşındayken mi? Altı yaşında mı? Sonra onlu yaşlarında? Lütfen bana onun hayatını nasıl mahvettiğini anlat."

"Sen anlamazsın." "Kulağa bir

kaçış gibi geliyor."

"Ama değil."

"Ya da öyle."

"Değil."

"Öyle."

"Bizim o olmamızı istedi!" Catherine sonunda tersledi. Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve derin bir hırıltı çıkardı. "Hepimizin bir şekilde Sophie'nin yerine geçmemizi istedi. Hakkında güneşmiş gibi konuştuğu kadının. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Ölen en iyi arkadaşının imajına uygun yaşamak? Yaptığın her şeyde onunla kıyaslanmak? İlk ayrıldığımızda, Sophie'nin vefat ettiği zamanlara denk geliyordu. Kevin'ın yas tuttuğunu düşündüm. Sonra tekrar bir araya geldiğimizde de aynı şey oldu. Sophie şöyle, Sophie böyle, sürekli."

Gözlerimi kıstım. "Özür dilerim, bunun Stella ile ne ilgisi var?" Ağır bir iç çekti. "Onun gözleri var," diye fısıldadı,

daha da hüzünleniyordu. "Onun kalbi vardı. Onun dünyasıydı, güneşiydi ve her şey onunla birlikte hep onun etrafında dönüyordu. Çünkü hayatının gerçek aşkının karbon kopyasıydı. Bunun bir insana ne yaptığını biliyor musunuz? Sizi umduğunuz şekilde sevme yeteneğine asla sahip olmayan bir adama aşık olmak?"

"Catherine..."

"Ben sadece o olmak istedim, anlıyor musun?" Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken, üç kadından herhangi birinde tanık olduğumdan daha fazla duygu gösteriyordu. "Onun en iyi arkadaşı olmak istedim. Ama bu rol beni atladı ve Kevin'in en gerçek aşkıyla olan ilişkisi nedeniyle doğrudan Stella'ya gitti."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Parçalanmasına saniyeler kaldığı çok açıktı.

Stella'nın bu parçalarının -iyiliğinin- ruhumda yaşamaya başlamasından nefret ediyordum çünkü Catherine için kalbimde daha önce hiç olmayan bir çekim vardı.

"Neden öldüğünü düşünüyorum biliyor musun?" Catherine sordu. Yanıt vermedim, ama devam ederken benden bir şey beklediğini de sanmıyordum. "Çünkü onu başka hiç kimsede bulamayacağını fark etti. O gerçek aşkı bir başkasında asla bulamayacaktı. Öldü çünkü kırık kalpler, atmayı bırakmadan önce ancak bu kadar uzun süre paramparça kalabilir."

Yüzümü buruşturdum. Elbette kalbimde hafif bir kıpırtı hissediyordum ama günün sonunda ben hâlâ bendim. Ayrıca, Catherine'in sözleri hâlâ asıl noktayı kaçırıyordu. "Görünüşe göre tüm bu durumun kendi berbat duygularını nasıl işleyeceğini bilmeyen yetişkinlerle çok daha fazla ilgisi var ve o dünyaya fırlatılan küçük bir kızla daha az ilgisi var. Stella'nın tüm sorunlarınızla hiçbir ilgisi yok. Kevin'in siz üç kadını aynı anda becermesini o sağlamadı. Seni onunla evlenmeye zorlamadı. Kevin'ı annesine aşık etmedi. Ve siz üç canavarın onun omuzlarına yüklediği zulmü hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bir adam sizi sevmedi diye bir çocuğun aklını ve duygularını mahvettiniz. Bunun ne kadar acınası olduğunu görmüyor musunuz? Güvensizliğinizin acısını ondan çıkardığınız için utanmalı ve mahcup olmalısınız."

Gözleri bana görmem gereken şeyi gösterdi, ona ulaşıyordum. Bu iyi bir şeydi. Eğer onu yıkarsam, belki beni bırakmasını sağlayabilirdim.

"Ben bir canavar değilim," diye tükürdü. "O zaman bir canavar gibi davranmayı bırak."

O cevap veremeden Denise ellerini birbirine sürterek odaya girdi. "Tamam, sanırım bebek bakıcılığı konusunda ben varım."

Catherine'in duyguları geri çekildi ve gözlerini silerek baĢını salladı. "O tamamen senin," dedi Denise'e. "Sadece tuvaleti kullandı ve öğle yemeğini yedi. Hazır olmalısın."

"Pekâlâ. Ben tuvalete gidiyorum, hemen geliyorum." Denise banyoya doğru yürüdü ve Catherine'le beni yalnız bıraktı.

Catherine eşyalarını toplamaya başladı ve ön kapıya yöneldi.

Gitmek için döndüğünde son bir kez daha denedim çünkü üç kadın arasında Catherine'in bu durumdan kurtulmak için en yakın şansım olduğunu biliyordum. "Seninle ilgili değildi," dedim ona.

"Affedersiniz?"

"Kevin'in seni sevememesinin senin sevilebilir olmanla hiçbir ilgisi yoktu. Seni sevememesi senin değerinden kaynaklanmıyordu. Bu onun hasarından kaynaklanıyordu. Kişisel değildi."

"Belki de değil," dedi, çantasının askısını koluna doğru iterken omuzlarını silkerek. "Ama kesinlikle öyle hissettirdi."

Gitmek için döndü ve ben de diğer iki kadına sorduğum soruyu ona sormaya devam ettiğimde içimde bir yumruk hissettim. "Catherine?"

"Evet?"

"Sen benim annem misin?"

Sözlerimin doğrudanlığı karşısında şaşkınlıkla başını eğerken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Başını salladı ve küçük, hüzünlü bir gülümsemeye izin verdi. "Öyle olsam bile, benim gibi kötü bir anne ister miydin gerçekten?" diye sordu. "Ya da Denise veya Rosalina gibi? Sana bir tavsiyem var. Biyolojik annenin kim olduğunu bulmaya çalışmayı bırak. Çünkü elbette, belki senin DNA'na sahipler ama günün sonunda göğsündeki o boşluğu asla dolduramayacaklar. Kafanda var olan aşk fikrine asla ulaşamayacağız. İnan bana, biliyorum. O yüzden o boşluğu dolduracak başka bir şey bul."

"Çoktan yaptım."

"Stella'da mı?"

"Evet. Ve ne var biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"O seni seviyordu. Gözlerine baktığında sadece Sophie'yi görebiliyor olsan da Stella seni görüyordu. Belki de Kevin'in göremediği bir şekilde. O seni sevdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Stella böyle yapar. O sever."

Bir anlığına gördüm. Catherine'in gözlerinden bir yumuşaklık parıltısı geçti, içine bir farkındalık düştü. "Sophie değil miydi?"

Başımı salladım. "Değildi."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken boğazını temizledi. "Ona karşı zalimdim. Mümkün olan her zaman ona karşı zalimdim."

"Ve yine de seni seviyordu."

Kendini toparlamaya çalışarak bir an için gözlerini benden kaçırdı. Ben de o anı kullanarak bir santim daha kibarlık göstermesini umdum.

Catherine. "Stella yatak

istirahatinde." "Ne?"

"Hamileliği yüksek riskli ve ona göz kulak olmam için yanında olmama ihtiyacı var. Korktuğundan eminim ve ona cevap veremiyorum. Senden beni bırakmanı istemiyorum, Catherine. Anlıyorum, buraya kadar geldin ve devam etmek en mantıklısı. Para umurumda değil. Tek istediğim Stella'nın iyi olduğumu bilmesini sağlamak. Lütfen telefonumu al ve ona yakında evde olacağımı mesaj at."

Ev bir bina değildi; bir insandı. Eve, onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum.

Catherine tereddüt etti ama tezgahın üzerindeki telefonuma doğru yürüdü ve kilidini açmak için benden şifremi istedi. Ona söyledim ve o da Stella'dan gelen mesajlarıma gitti.

Catherine'in yüzündeki renk soldu ve onun tepkisini görmek benim kalbimin neredeyse durmasına neden oldu.

"Olamaz," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı. "Ne oldu? O iyi mi?"

"Evet, yani, belki, yani..." Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Maple yoğun bakım ünitesinde, bilinci kapalı."

Hayır.

Olamaz.

"Catherine, lütfen," diye yalvardım, bir umutsuzluk dalgasının göğsüme çarptığını hissediyordum. Bunun Stella'nınki mi yoksa benimki mi olduğundan emin değildim. O kadar yakınlaşmıştık ki, ruhumun onunkinin sızısını hissedebildiğine yemin edebilirdim. "Bırak beni gideyim."

Sadece birkaç saniyeydi. Eğer gözümü kırparsam, o saniyeler başka bir şeye dönüşebilirdi.

Ama olmadı. Olanların ciddiyetini görebilmesi için bakışlarımı ona diktim. "Anne, lütfen," diye fısıldadım. "Bırak beni gideyim."

O olduğunu biliyordum. Üçü arasında beni dünyaya getirenin Catherine olduğunu biliyordum. Doğrusu, bir süredir biliyordum.

"Bana neden öyle dedin?" diye sordu, sesi titriyordu, gözleri irileşmişti.

"Çünkü sen benim annemsin."

"Hayır... Ben..." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Nasıl yaptın...?"

"Pek çok nedeni var ama asıl neden senin hayır kurumundu. Muhtemelen beni bıraktığın için hissettiğin suçluluk duygusundan dolayı evlatlık çocuklar için bir hayır kurumu açtın. Stella'nın hamileliğiyle ilgili sorunlar yaşadığını söylediğimde suçluluk hissettin çünkü sanırım sen de daha önce aynı şeyleri yaşadın. Bir de en büyük şey var."

"Ve bu?"

"Gözlerin bende." Biraz kıpırdandım ve ona yalvardım. "Lütfen, Catherine," diye yalvardım. "Eğer içinde bir parça insanlık kaldıysa, eğer kalbinde hâlâ iyilik varsa... lütfen... bırak gideyim."

"Siktir," diye mırıldandı kendi kendine. "Siktir, siktir, siktir!" diye mırıldandı, sonra tezgahın üzerindeki kelepçelerin anahtarını almak için çabalamaya başladı. Bana doğru yürüdü ve bileklerimdeki metal kancayı çözmeye başladı.

Denise odaya geri dönerek, "Bir süre kimse o banyoyu kullanmamalı," dedi. Neler olduğunu görür görmez Catherine'e doğru koştu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Catherine Denise'i sertçe iterek geriye doğru düĢmesine neden oldu. "Sus be kadın," diye tısladı. Sonra ayak bileklerimi çözmeye başladı ve beni zincirlerimden kurtardı. Ayağa kalktım ve telefonumu aldım. Catherine pişmanlık dolu gözlerle bana baktı. "Çok özür dilerim, Damian."

Ona tek kelime bile cevap vermedim.

Saniyeler içinde Stella'ya doğru yola çıktım.

Bekleme odasına girerken "STELLA," diye seslendim.

Sesimi duyar duymaz başını kaldırdı ve ben de ona doğru koştum. "Aman Tanrım," diye haykırdı. Kollarım onu sardı ve anında gözyaşları ve derin hıçkırıklar döküldü. "Bir şeyin yok! Bilmiyordum. Sana bir şey oldu diye çok korktum. Bir yerlerde ölmüş olmandan çok korktum. I-"

"Ben iyiyim," dedim ve onu daha da yakınıma çektim. Kollarımda kontrolsüzce titriyordu. "Yakında her şeyi açıklayacağım ama sadece iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Şu anda önemli olan tek şey Maple. O nasıl?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bana hemen hemen hiçbir şey söylemiyorlar. Ben onun gerçek torunu değilim, bu yüzden bana herhangi bir bilgi vermiyorlar. Maple uyandığında ve beni istediğinde verebileceklerini söylediler ama o zamana kadar..." Bana baktı ve derin bir üzüntü hissettim. Bu ne zaman oldu? Ne zaman onun ruhunu kendi ruhumda bu kadar derinden hissetmeye başladım? "Ya uyanmazsa? Ya geri dönmezse?"

"Yapacak."

"Bunu bilemezsiniz. Çünkü insanlar ölür. Ölürler. Gelirler ve sonra giderler ve bunun geldiğini asla göremezsiniz. Son vedanızın ne zaman olduğunu asla bilemezsiniz. Söylenmemiş sözlerle nasıl başa çıkacağını asla bilemezsin..." Bir nefes aldı. "Ya son konuşmamız gerçekten son konuşmamızsa? Onu sevdiğimi söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum. Bilmiyorum bile-"

"Bu son olmayacak." Böyle bir yemin etmem gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum ama ettim çünkü doğru hissettiriyordu. Sanki ona ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini söylemem gerekiyormuş gibi hissettim.

Umut gibi geldi.

Stella'dan önce hiç umudum olmamıştı. Göğsümde biraz yabancı hissediyordum ama tek istediğim içimde daha da büyümesiydi.

Saatlerce bekledik. Sonra günler. Sonra daha fazla gün.

Maple tam bir hafta boyunca baygındı. Stella tüm umudunu kaybettiğinde, ona daha sıkı sarıldım. Sadece kendim için değil, ikimiz için de. Ruhu paramparça olduğunda onun dayanağı oldum. Bana ihtiyaç duyduğunda ona sarıldım ve gerekli olmadığında bile ona sarıldım. Onun yanında kaldım çünkü kalbinin bana ihtiyacı olan şey buydu. Ve benim kalbim de bunu yapmak için can atıyordu.

Tek yapmak istediğim onun iyi olduğundan emin olmaktı.

Onu eve götürüp dinlendirmeye çalıştım ama kabul etmedi. Ben de şişmiş ayaklarına masaj yaparken bacaklarını dayaması için hastane sandalyelerinden bir yatak yaptım.

Sonunda bir hemşire lobiye çıktı ve "Stella Blackstone?" dedi.

Blackstone.

Benimkini.

Sonsuza kadar, umdum. Sonsuza

dek, diye dua ettim. "Evet, o

benim," dedi.

"Peki ya Damian Blackstone?" diye sordu

hemşire. "O da benim."

"Harika. Maple ikinizin de onu görmenizi istedi," diye açıkladı hemşire bize gülümseyerek.

"O iyi mi?!" Stella elini sıkıca elimde tutarken, "İyi mi?" diye sordu.

"Evet. Uyandı ve iyileşiyor. Beni takip edin, lütfen."

Dediğini yaptık ve Maple'ın odasına ulaşır ulaşmaz içeri daldık ve kendimizi özel kadının etrafına sardık.

Stella göğsüne kapanarak, "Büyükanne, çok korktum," diye hıçkırdı.

"Özür dilerim, tatlım. Seni korkutmak istememiştim. Ben iyiyim. Ben iyiyim," diyerek Maple'ı yatıştırdı. Bana baktı ve her zaman paylaştığı o sıcak gülümsemesini verdi. "Gerçi bazılarımız iyi olacağımı zaten biliyordu."

Ben de biraz sırıttım. "İyi olmana sevindim."

"Bu iş biter bitmez, sana göz kulak olabilmem için beni kaydettireceksin, tamam mı? Sağlık durumun hakkında bilgi alabileceğin birine ihtiyacın var, büyükanne," diye azarladı Stella. Bunun sadece

bunaltıcı bir durum olduğunu biliyordum.

Onun için duygu dolu bir andı. Maple için de öyle ve o da memnuniyetle kabul etti. "Bu muydu yani? Endişem. Bebekle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama sen miydin büyükanne? Gördüğün şey bu muydu?"

Stella'nın elini tuttu ve okşadı. "Seni korkutmak istemedim."

"Bunun için çok geç." Stella onun alnını öperken hafifçe kıkırdadı. "İyi olduğuna sevindim."

Doktor geldi ve Maple'a neler olduğunu bize bildirdi. Kalp krizi geçirmiş ve komaya girmişti. Bir süre çok sıkıntılı geçti ama biraz yoğun bakım ve zamanla iyi olacaktı.

Kalabildiğimiz kadar kaldık ama ziyaret saati dolunca yanından ayrılmak zorunda kaldık. "Yarın döneceğiz," diye söz verdim ona.

"Yapacağını biliyorum."

Alnından nazikçe öptüm ve gitmesine izin vermeden önce elini sıktım. "UB," dedim ona.

Gülümsedi. "Onu tekrar bulduğuna sevindim." "Neyi bulduğuma?"

"Senin ışığın."

Eve vardığımızda Stella'ya kötü üvey annelerle ilgili başıma gelen her şeyi anlattım. Şok halindeydi ve tüm bunları nasıl karşılayacağından tam olarak emin değildi.

"Harika insanlar olmadıklarını biliyordum ama bu kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemiştim," dedi yatağımızda birbirimize sarılmış yatarken.

"Evet, şey. Para için bir şeyler yapmakla öfkeyle bir şeyler yapmak arasında gidip geldim. Hepsi seni kıskanıyordu."

"Ne? Neden?"

"Çünkü Kevin'a anneni hatırlattın."

Gözleri yumuşadı ve başını salladı. "Yine de hiç birlikte olmadılar."

"Bir insana karşı en derin sevgiyi beslemek için onunla birlikte olmak zorunda değilsiniz. Kevin'in de annenize karşı böyle bir sevgi beslediğinden eminim. Eski fotoğraflarına baktığımda bunu görüyorum. Tek başına bir fotoğrafçı yaptığı işte iyidir. Ama aşık bir fotoğrafçı? Biraz daha farklı görünür. Fotoğraflarda çok daha fazla yürek var. İnanın bana, biliyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ama sanki bazı düşüncelerini saklıyor gibiydi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Yok bir şey, sadece... Gerçekten öldüklerine inanamıyorum, annem ve Kevin. Ve Maple neredeyse..."

"O iyi."

"Evet, ama olmaması için çok büyük bir şans vardı. Ve hâlâ aklanmadı. Yani, her an oraya gidebilir ve onu yine o halde bulabilirim ve..."

"Stella."

"Evet?"

"Zihnini yavaşlat."

Gülümsedi ve bir nefes aldı. "Evet, haklısın. Her şey y o l u n d a .
Her şey yolunda. Biraz dinlenmeliyim. Çok yorgunum."

Onun yanında yatarken içimi ağır bir huzursuzluk kapladı. Bu hissi biliyordum çünkü daha önce milyonlarca kez hissetmiştim. Söze dökülmeyen bir değişimin gerçekleşmekte olduğu hissi. Stella'da bir şeyler farklıydı ve bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

"Evet," dedi ve benden uzaklaşıp yan tarafına döndü.

Elimi koluna koydum ve gözlerini görebilmek için onu hafifçe döndürdüm. O kahverengi, kahverengi gözleri...

"İyi miyiz?" diye sordum.

Sonra onu gördüm.

Saniyenin bir parçasıydı. Çoğu kişinin kaçıracağı bir zaman dilimiydi ama ben kaçırmadım. Gözlerini kırpıştırıp gülümsemeden önce bakışlarındaki değişimi ve o anki kararsızlığı gördüm. "Evet," dedi eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak. "Öyleyiz."

Onu alnından öptüm. "Seni seviyorum," diye mırıldandım, sanki dünyanın yükü göğsümde oturuyormuş gibi hissediyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı yastığına gömülürken. Bu kalbimi kırdı çünkü onun "seni seviyorum "u daha çok bir veda gibiydi. Vedaları fark etmekte bu kadar iyi olmaktan nefret ediyordum.

38

Damian

On Altı Yaşında

Grup evinin yemek salonunda otururken Kyle, "O TAM BİR TUHAF," dedi. Kendi işime bakıyordum çünkü en iyi yaptığım şey buydu - kendi lanet işime bakmak.

İnsanlar beni uçurumun kenarına itmek için ellerinden geleni yaptılar. Yıllar geçtikçe, başkalarıyla fazla yakınlaşmamayı çabuk öğrenmiştim. Tek yaptığım içime kapanmak ve fotoğrafçılık becerilerim üzerinde çalışmaktı. Sosyal hizmet uzmanım Bayan Kelp birkaç yıl önce bana bir fotoğraf makinesi aldı ve her hafta yerel eczanede fotoğraflarımı banyo ettiriyor, sonra da benimle oturup fotoğraflara göz atıyordu.

Aptalca geliyordu ama doğrusu Bayan Kelp yıllar boyunca hayatımdaki tek tutarlı şeydi. Hayatımdaki en yakın kişi

Hayatınız sadece onun işi olduğu için oradaydı. Bayan Kelp bana bizim durumumuzun farklı olduğunu söyledi. Aramızda bir bağ varmış.

Birkaç kez başkalarıyla bağlantım koptuktan sonra artık bağlantılara pek inanmıyordum. Son yerleştirmemden sonra başka bir ailenin yanında kalmak için seçilmedim. Bu bir şok değildi. Koruyucu aile sisteminde yaşlandıkça seçilme şansınız da azalıyor. Çok yaşlanıyorsunuz. O kadar sevimli olmuyorsun. Peki ya travmanız? Açık ve net.

Kyle takipçilerinden birine beni rahatsız etmesini söyleyerek, "Git şunu ondan al," dedi. Onlara baktım ve yüzümü buruşturdum. Şimdiden sinirlenmiştim. Üzerime çullanmalarının normal olduğunu düşünmeleri tam bir baş belasıydı. Kimseyi rahatsız etmedim. Konuşmadım bile. Hayatımı cehenneme çevirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Fotoğraflarımı ve fotoğraf makinemi toplamaya başladım. Beni rahatsız etmeyi akıllarına koydukları anda bazı fotoğraflarımın bozulacağını biliyordum. Bu yüzden, onlar üstesinden gelene kadar arka odada ya da dolapta saklanacaktım.

Eşyalarımı topladım ve aceleyle uzaklaştım ama hemen beni kovalamaya başladılar. En yakın dolaba koştum ve onlar beni yakalayamadan kapıyı kapattım. Hepsi içeri girmeleri için bağırdı ve ben de kapının kolunu olabildiğince sıkıca çektim. Resimlerime yaklaşmalarına izin veremezdim. Bayan Kelp bugün ilerleyen saatlerde bana geçen sefer banyo ettirmeye gittiği fotoğrafları vermeye gelecekti.

Çok geçmeden, çocuklar siktir et dediler ve gittiler. Kurtulduğumu düşünmeden önce bir süre bekledim. Kapıyı ittim ama açılmadı. Bir şey onu engelliyordu. Tekrar ittim, yine olmadı.

İçimde panik oluşmaya başlarken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Vücudumu kapıya çarpmaya başladım.

Vücudumu ona doğru savurmaya devam ettim ama hiçbir şey kıpırdamadı. Her nasılsa, karanlık dolap geçen her anla birlikte daha da karanlıklaşıyordu.

Karanlıktan nefret ederdim. Hem de çok nefret ederdim. Mekânın köşesine oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. Derimi tırmalarken tırnaklarım bileklerime batmaya başladı. Kafamın içinden çıkamadan ileri geri sallanıyordum.

Ya çıkmama izin vermezlerse? Ya geri dönmezlerse? Ya kimse kaybolduğumu fark etmezse?

İki saatten fazla zaman geçmesine rağmen dışarı çıkmama izin verilmedi.

Kapı nihayet açıldığında Bayan Kelp orada durmuş, endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Damian, burada ne yapıyorsun?"

Kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Tırnaklarım bileklerime batarken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. İleri geri yaptığım kaşımalardan dolayı kanıyorlardı.

Bayan Kelp kollarıma baktı. "Oh, tatlım." Fotoğraf makinem ve fotoğraflarımla birlikte beni dolaptan çıkardı ve tekrar masaya oturttu. "Bunu sana kim yaptı?"

Cevap vermedim. Bir önemi yoktu. Onlara söylersem, o gittiğinde bana daha fazla zorbalık yaparlardı. Zaten sahip olduğum tek güvenlik ağıydı. Onsuz, hiçbir şeyim olmazdı.

Bayan Kelp ilk yardım çantasını getirip bileklerimi bantlarken sandalyemde kambur duruyordum.

"Sana kimin zorbalık yaptığını bize söylemelisin, Damian. Aksi takdirde yardım edemeyiz," dedi Bayan Kelp.

Ofladım ve nefesimin altında mırıldandım.

Zorbaları şikayet etmek, onların bana daha fazla zorbalık yapmasına neden oldu.

İç çekti. "Fotoğraflarını banyo ettirdim. Görmek ister misin?"

Başımı salladım, hâlâ sandalyede kambur duruyordum. Bana fotoğraf paketini uzattı ve ben de onları karıştırmaya başladım. Fotoğraflarımı görmek beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Son derece yeteneklisin Damian. Bence bu dünyada çok iyi şeyler yapacaksın," dedi bana. Bayan Kelp bu konuda çok iyiydi.

Muhtemelen hak etmediğim iltifatlarla.

Ona fotoğraflardan birini gösterdim. En sevdiğimi.

Gülümsedi. "Benim de favorim," dedi. "Buraya gelmeden önce onlara bakmış olabilirim. Sen yeteneklisin Damian."

Omuz silktim.

Herhangi bir yeteneğim varmış gibi hissetmedim.

Bir süre daha fotoğraflarıma baktım ve başımı kaldırıp Ms. Kelp, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kafam karışmış bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Bugün bazı haberlerim var Damian." Koltuğunda kıpırdandı. "Sen Babamın Detroit'te yaşadığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Pekala." Bayan Kelp kaşlarını çattı. "Geçen gün düştü ve durumu pek iyi değil. Geçtiğimiz hafta sonu onu kontrol etmek için dışarı çıkmak zorunda kaldım. Biraz düşündükten sonra, ki bu zor ve uzun bir süreçti, daha fazla yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdim. Bu yüzden, bakımına yardımcı olmak için Detroit'e geri dönüyorum."

"Ne?" Nefes nefese kaldım, daha dik oturdum. Anında gözlerim yaşardı. "Gidiyor musun?"

Bayan Kelp de ağlamaya başladı, çünkü ben ne zaman üzülsem o da üzülüyordu. "Evet, tatlım. Üzgünüm. Keşke başka bir seçenek olsaydı ama gidip babama bakmam gerekiyor."

"Peki ya ben?" Fısıldadım. Bencilce, muhtaççça ve kabaydı ama...

Peki ya ben?

Kelimelere gerçekten ihtiyaç duyulduğu zamanlar dışında pek konuşmazdım.

Bayan Kelp ellerimi ellerinin arasına aldı. "İyi olacaksın Damian," diye yemin etti ama bu bir yalanmış gibi geldi.

"Beni de yanında götür."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Üzgünüm, Damian. Bu mümkün değil."

"Ama sen... sen..."

Sahip olduğum tek şey sensin.

Konuşmaya devam etti ama ben yine sustum. Beni yanında götürmeyeceği açıktı. Günün sonunda onun için sadece bir iş olduğum, istediği zaman bırakabileceği bir şey olduğum açıktı. Arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ailem olduğunu sanıyordum. Asla gerçekten veda etmek zorunda kalmayacağımızı düşünmüştüm.

O gittiğinde, ev daha soğuk geldi. Kendimi yalnız hissettim. Çok yalnız. Zorbalar geri geldi ve benimle alay ettiler.

"Şuna bakar mısın? Bayan Kelp bile senin o tuhaf kıçını istemedi," dedi Kyle beni iterek.

Kaçacak gücüm yoktu. Kendimi kilitleyecek gücüm yoktu. Sadece olmasına izin verdim. Beni itip kaktılar. Fotoğraflarımı mahvettiler. Sonra da fotoğraf makinemi parçaladılar. Umurumda değildi. Hiçbir şey hissetmedim.

Hatta beni itip kaktılar. Bana vurdular. Benimle kavga ettiler. Ben karşılık vermedim.

Herkes yatmaya gittiğinde, evden çıktım. Gerçek bir yön olmadan saatlerce yürüdüm. Bir dükkandan aşırdığım bir şişe viskiyi buldum. Hepsini içtim.

Kimsem yoktu.

Bayan Kelp bile.

Gerçek ailesine geri dönüyordu. Bunun ben olduğumu düşünerek hata yaptım ama ben onun ailesi değildim. Ben onun hayatında geçici bir şeydim sadece.

Her şey geçiciydi. Her şey sona erdi.

Her şey-

"Hey! Hey! Ne yapıyorsun?" diye bir ses bana doğru seslendi.

Kendimi son fotoğraflarımı çektiğim bir binanın tepesinde buldum. Oradan tüm Doğu ışıklarını görebiliyordunuz. Herkesin dışarıda nasıl hayatlarını yaşadığını görebiliyordunuz. Muhtemelen aileleriyle birlikte.

Muhtemelen hayallerin gerçekleşmesiyle. Muhtemelen mutlulukla. Bu adil değildi. Hayat adil değildi ve ben artık bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Eğil dostum," dedi ses tekrar.

Binanın kenarında durdum. En az otuz kat yukarıda olmalıydım. Soğuk rüzgâr yüzüme doğru esiyordu ama kendimi uyuşmuş hissediyordum.

Adama dönüp baktım, bana korku dolu gözlerle bakıyordu.

Bir yabancı neden benim için bu kadar korkmuş görünsün ki? Ben önemli değildim. Biri ona bunu söylemeliydi. Biri ona benim önemsiz olduğumu söylemeliydi. Endişesi, bunu hak etmeyen biri için harcanıyordu.

"Git buradan," diye mırıldandım, ileri geri sallanırken.

"Yapamam! Hadi, in aşağı," dedi. "Senin için endişeleniyorum."

"Zahmet etme. Buna değmez," diye karşılık verdim.

Kafam bulanıktı ve kendimi sarhoş hissediyordum. Ve üzgün. Ve üzücü bir şekilde sarhoş. "Buna değer. Sen buna değersin."

"Siktir git," diye mırıldandım.

"Yapacağım. Aşağı indiğinde. Bana bak dostum. Sadece bir saniyeliğine," diye yalvardı. Bırakmak istememe rağmen. Uçurumun kenarından atlamak ve daha önce beni inciten şeylerin hiçbirini hatırlamamak istiyordum. Ona doğru döndüm. Ellerini göğsüne dayadı. "Anlıyorum. Dünya berbat bir yer. Daha yirmi beş yaşındayım ve hayatımda ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Kendimi bulmak için güneyden buraya taşındım ve bunun göründüğünden daha zor olduğunu fark ettim. Kaç yaşındasın, dostum?"

"Kimse için önemli değil."

"Benim için önemli."

Ağır bir kıkırdama çıkardım. Sonra bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Sanki gerçekten karşılaşmış gibiydi. "On altı," diye mırıldandım.

"On altı. Hala bir çocuk."

"Siktir git, hayal edebileceğinden çok daha fazla şey yaşadım!" Bağırdım, öfke hissettim, bu hissizleşmekten daha iyiydi belki de. Kim

biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Kahretsin, artık bunu yapmak istemiyordum. İnsanlarla tanışıp onları tekrar kaybetmek istemiyordum.

"Bunun doğru olduğuna eminim. Bunları yaşadığından hiç şüphem yok ama her şey daha iyi olabilir dostum. Sadece birkaç hafta önce, hayatımın tek yönlü gittiğini düşündüğüm bir dönemde biriyle tanıştım. Birlikte geçirdiğimiz bir gece her şeye bakış açımı değiştirdi. Ve evet, kulağa çok klişe geliyor ama o benim hayatımı değiştirdi. Ve şimdi, burada, bu çatıdayım, ileriye doğru ödeme yapma fırsatı veriliyor, ama aşağı inmezseniz bunu yapamam. O yüzden lütfen dostum. İn aşağı."

Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Herkes gidiyor. Bugün ölsem kimsenin haberi bile olmaz."

Bana yaklaştı. "Ben bilirdim. Bilirdim. Ve bu benim kalbimi kırardı, o yüzden hadi dostum." Elini bana doğru uzattı. "Eğil ve sana söz veriyorum, bu pisliği çözmene yardım edeceğim. Sana söz veriyorum, kalacağım."

İkna olmamış bir şekilde kıs kıs güldüm. "Senin sözün ne anlama geliyor ki?" "Her şey," dedi kesin bir ifadeyle. "Her şey demek."

Nedenini bilmiyordum ama elini tuttum. Beni çıkıntıdan çekti ve sonra ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir sarılmanın içine çekti. Sanki bir yabancıdan daha fazlasıymışım gibi beni sıkıca tutarken omzunda titreyerek dağıldım. Sanki önemliymişim gibi. Sanki önemliymişim gibi.

"Seni yakaladım, dostum. Yanındayım," diye yemin etti. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin." Ona doğru ağladım. O benim sıkıntılı kalbimi yatıştırırken ben bir yabancının kollarında dağıldım.

"Biliyorum, ama senin için olduğundan emin olmak için mümkün olan her şeyi yapacağım," dedi. "Adın ne dostum?"

"Damian," diye mırıldandım.

"Damian. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Connor, ve senin yeni arkadaşın olacağım, tamam mı? İhtiyacın olduğunda arkanda olacağım. Ne zaman kendini uçurumun kenarında hissedersen, gel beni bul."

39

Stella
Günümüz

ZIHNIM BENI ELE GEÇIRIYORDU. Büyükannemin iyi olacağını öğrendikten sonra anksiyetemin geçeceğini düşünmüştüm. Panik atakların ortadan kalkacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sadece her hafta geçtikçe yoğunlukları arttı.

Bebeği kaybettiğime dair kâbuslar görüyordum. Ter içinde uyanırdım, titrerdim. Bazı geceler rüyamda büyükannemin hayatını kaybettiğini ve benim onu zamanında bulamadığımı görürdüm. Sonra rüyamda Damian'ı görürdüm. Ölüyordu. Kayboluyor. Gidişini.

Günün sonunda herkes gitti.

Bir insan onların kalmasını ne kadar isterse istesin.

Annem gitmişti. Kevin gitmişti. Kırılıyordum, kırılıyordum, kırılıyordum... "Mola mı?" Damian önümde dikilirken şaşkınlıkla sordu. "Ne yapıyorsun?

Ne demek istiyorsun?"

"Vasiyetnamenin altı ayını yeni tamamladık. Bu altı ay içinde her şey çok hızlı gelişti ve açıkçası, tüm bu çılgınlığa yetişme şansımız olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarını yatak odasının zeminine indirirken kaşları çatıldı ve sonra başını kaldırıp bana baktı. "Yani benden uzaklaşmak mı istiyorsun? Bizden?"

Bundan nefret ediyordum. Onu incitmekten nefret ediyordum ama başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Kaybetme fikri beni o kadar tüketmişti ki tutunmaktan korkuyordum.

"Yani, evlilik başlangıçta gerçek değildi, biliyor musun? Birbirimize yakın olmaya zorlandık. Ayrıca, geçtiğimiz altı ay boyunca istediğin hayatı yaşamak için hiç şansın olmadı. Benden daha fazlasını hak ediyorsun. Ayrıca, başka bir adamın çocuğunu büyütmenin senin için sorun olmamasını bekleyemem."

"Bunu bekleyebilirsiniz çünkü ben bekleyeceğim ve onları kendi çocuğum gibi seveceğim."

Bunu o kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki, söylenmesi gerektiğini düşündüğüm şeyi söylemekten neredeyse vazgeçiyordum. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, gitme fikrini düşündükçe kalbim sızlıyordu ama gelecekte bir gün onu kaybetme fikrinin kendimi kaybetmeme neden olacağı kadar derin bir aşk yaşamaktansa şimdi bırakmayı tercih ederdim.

Kevin annemi kaybettiğinde olduğu gibi.

Böyle bir aradan sonra toparlanabileceğimden emin değildim.

"Ben..." Bir nefes aldım ve ondan uzağa baktım. Bırakırken o okyanus gözlerine bakamazdım. "Üzgünüm, şu anda bunu yapamam Damian. Her şey olup biterken olmaz. Sadece kendime odaklanmam, bebeği sağlıklı tutmam ve kendimi sağlıklı tutmam gerektiğini hissediyorum. Şu anda kendimi başka bir yere odaklayamam."

Geriye doğru adım attı ve ben de gördüm. Etrafındaki duvarlar yıkılıyordu. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Korkuyorsun. Anlıyorum. Onca kez yanlış yere konulduktan sonra beni tutması için kimseye yalvarmayacağıma dair kendime söz verdim ama burada olan bu.

Gitmeme izin veriyorsun çünkü ileride bir şey olmasından korkuyorsun. Ben de öyle düşünmüştüm.

Geride bırakılmaktan korkuyorsunuz ama bu korkunun i ç i n i z d e çok daha derinlerde olduğunu söyleyebilirim."

"Damian..."

"Sorun yok Stella," diye yemin ederek bana yaklaştı. Ellerini ellerimin arasına aldı ve avuç içlerimi nazikçe öptü. "Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Ama şunu bil ki, gerçekten hiçbir yere gitmiyorum. Beni tekrar içeri almaya hazır olduğunda hemen köşede olacağım, tamam mı?"

"Damian-"

"Beklemekten korkmuyorum, Stella. Hayatım boyunca bir yuva bulmak için bekledim ve onu senin içinde buldum. Yıllarca hiçbir şey hissetmedikten sonra bana yeniden hissetmeyi öğrettin." Dudaklarını alnıma dayadı ve fısıldadı, "Stella?"

"Evet?"

"Benimle kal."

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl kalacağımı ve onu bir yerlerde kaybetme fikrinden nasıl korkmayacağımı bilmiyordum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi benden önce konuştu. Alnı benimkine yaslandı. "Fiziksel olarak demek istemiyorum. Kendi alanına ihtiyacın var ve eğer bu her günü atlatmanı ve bebeği korumanı kolaylaştıracaksa, sorun değil. Sana bakması ve iyi olduğundan emin olması için bir hemşire bulacağız. Ama burada benimle kalmana ihtiyacım var," dedi elini göğsüme koyarak. "Kalbinle benimle kal. Sevginle benimle kal ve doğru zaman geldiğinde bu bizi tekrar bir araya getirmeye yetecektir. Sen hazır olduğunda."

"Senden beni beklemeni isteyemem Damian... Bu adil değil."

Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hayatım boyunca bu duyguyu tatmak için bekledim. Biraz daha beklesem ne olur ki?"

"Seni seviyorum," diye nefes verdim.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Aşk hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Sevginin en derin seviyesine sahip olmak için bir insanla birlikte olmanıza gerek yoktur ve bu

İşte bu. Bu sınırsız aşk. O yüzden seni bekleyeceğim. Bu geçici, Stella. Bunun sonunda birlikte olacağız. Bunun sonunda, sonsuza dek mutlu olacağız."

Damian'la ayrılığımızın üzerinden İKİ HAFTA geçmişti. Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özlüyordum ama korkularım konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Büyükannem tüm bu süre boyunca yanımda durdu, ruhum ve ruhum için endişelendi.

"Daha önce görmemiştim," diye mırıldandı bir gece iyi olup olmadığımı kontrol etmeye geldikten sonra. "Bunca zaman kalan kişinin sen olduğunu düşünmüştüm. Geride bırakılmaktan gerçekten korkan kişinin sen olduğunu hiç fark etmedim. Bunu kaçırdığım için üzgünüm, Stella. Kalbinin yıllar boyunca ne kadar yorulduğunu gözden kaçırdığım için üzgünüm. Sadece annen ve Kevin ile değil, kadınlardan biri Kevin'in hayatından her çıktığında, seni de terk ediyorlardı. Ve düşükler... Bu kadar çok insan seni terk ettiği için üzgünüm Stella. Ama lütfen... Damian'ın onlar gibi olmadığını bil. O kalanlardan biri. Acele etme, tatlım. Hislerini hisset. Sabah güneş yine doğacak."

40

Damian

"DAMIAN, hey. Burada ne işin var?" Connor, yanımda Milo'yla New York'taki çatı katına geldiğimde şaşırarak sordu. Çok yorgundum. Zihnim dönüyordu ve Stella'yı özlemiştim. Daha yollarımız ayrılmadan onu özlemiştim.

"Hey," diye boğuk bir ses çıkardım. Boğazımı temizledim ve kaşlarımı çattım. "Aramadığım için özür dilerim. Ben sadece, şey, bazı şeyler..." Ağzım kurumuştu ve kelimeleri çıkarmak zordu. "Aramadığım için özür dilerim," diye tekrarladım.

"Asla aramak zorunda değilsin. İçeri gel," dedi ve beni evine götürüp kapıyı arkasından kapattı. Yaşam alanı bebek eşyalarıyla doluydu ve her an onun ve Aaliyah'ın hayatlarının sonsuza dek değişeceği açıktı. Böyle bir zamanda hayatlarına girmeye ihtiyacım yoktu. Berbat durumumla onların sonsuza dek mutlu yaşamlarını bölmemeliydim.

"Özür dilerim. Aaliyah'ın her an doğabileceğini biliyorum. Gelmemeliydim," diye açıklayarak kapısına doğru ilerledim. "Özür dilerim, Con."

Bir el omzuma indi. Beni geri çekti. "Damian. Konuş benimle."

Ona döndüm ve zorlukla yutkundum. "Sadece..."

Derin nefes al. Sakin ol, Damian.

Konuşurken başparmağımı burnumun köprüsüne vurdum. "Şu anda sınıra çok yakınım. Bu yüzden seni bulmaya geldim."

"P e k â l â." Anlayışla başını salladı ve beni kucakladı. "Merak etme. Ben seni tutarım."

Bir hafta boyunca onlarla birlikte kaldım ve Maple'dan Stella hakkında güncel bilgiler aldım. Connor ve Aaliyah, mevcut durumda yalnız olmadığımı hissettirmek için ellerinden gelenin fazlasını yaptılar ve beni sevgileriyle o kadar sıkı sardılar ki neredeyse patlayacağımdan emindim.

Connor, Stella ve benim hakkımda "Sonunda her şey yoluna girecek," dedi. "Bunu içimde hissediyorum."

Umarım haklıydı.

Şehirdeyken Connor'a bazı gayrimenkuller konusunda yardım ediyor, ona fikirlerimi söylüyordum. Aaliyah yatak odasından çıktığında yemek masasında çalışıyorduk, hamile kadınların zaman zaman yaptığı gibi paytak paytak ileri geri yürüyordu. Sonra önümüzde durdu.

"Siz çocuklar," dedi.

"Öyle mi?" diye hep bir ağızdan cevap verdik. "Yani, suyum geldi."

"Siktir!" dedik bir kez daha, hep bir ağızdan. Masadan kalktık ve üçümüz aceleyle hastaneye gittik. Connor kasılmalar sırasında karısına koçluk yaparken ben de Aaliyah'ın hastane çantasını taşıdım. Aaliyah

Geldiğimizde tekerlekli sandalyeye oturtulmuştu ve Aaliyah seslendiğinde hemşire onu ve Connor'ı arka tarafa götürmeye başlamıştı.

"Bekle! Damian'ın da gelmesini istiyorum," dedi.

Hemşire gülümsedi. "Özür dilerim. Şu anda odaya sadece birinci derece yakınları girebiliyor."

"Aile benzerliğini görmüyor musun?" Aaliyah bana doğru işaret ederek şaka yaptı. Elini bana doğru uzattı ve ben de tuttum. "O benim kardeşim."

Her şey için oradaydım. O ıkınırken ben bir elini tuttum, Connor da diğerini. Aaliyah ıkınırken nefes almadığımın farkında bile değildim. Tüm bunlar olurken başımın döndüğünü bile fark etmedim. Ama bebek dışarı çıkıp ilk kez ağladığında, tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes aldığımı fark ettim.

Connor kordonu kestikten sonra personel bebeği temizledi. Daha sonra bebeği Aaliyah'ın göğsüne yatırdılar. Gözyaşları etrafa saçılıyordu.

"O mükemmel," dedi Connor. "Çok iyiydin Red," dedi Aaliyah'a ve onu alnından öptü.

Aaliyah, iki dünyanın çarpışarak yarattığı bebeğine baktı ve onun adını fısıldadı. "Dünyaya hoş geldin Grant Damian Roe."

Anında geri adım attım. "Damian?"

"Tabii ki. Grant baba figürümün, Damian da amcasının adını taşıyor," diye açıkladı Aaliyah. "Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu.

Sikeyim.

Ağlama, Damian.

"Lütfen," dedim kollarımı bebeğe doğru uzatarak. Connor onu kollarıma bıraktı ve vay canına. Birinin kollarında dünyanın bu kadar hafif hissedilebileceğini kim bilebilirdi? Yeni doğmuş bebeğin gözlerinin içine baktım ve bir koruma dalgasının beni sardığını hissettim. Ne olursa olsun, onun yanında olacağımı biliyordum.

Hayatımın geri kalanı için küçük adam. "Evine hoş geldin Grant Damian," diye fısıldadım. "Evine hoş geldin."

Connor ve Aaliyah ile birlikte kaldım ve birkaç hafta boyunca onlara yardım ettim. Kendilerini toparladıklarında, işe geri dönmek için Kaliforniya'ya gitme zamanımın geldiğini biliyordum. "Kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

"Sana en çok ihtiyaç duyduğumuz anda yanımızda olduğun için tekrar teşekkürler Damian." Connor bana sıkıca sarıldı ve Aaliyah da aynısını yaptı. Grant'in alnından öptüm ve onu en kısa zamanda göreceğime söz verdim. Sonra Milo ile birlikte havaalanına gittim ve kendi gerçekliğime dönmek üzere uçağa bindim.

41

Stella

BİR CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, hiç beklemediğim bir ziyaretçi beni şaşırttı.

"Aaliyah, burada ne yapıyorsun?" Ön verandamda dururken sordum. "Aman Tanrım! Bebeğiniz!" Taşıdığı araba koltuğuna bakarak bayıldım. Önümdeki güzel bebeğe bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Altı haftadan biraz fazla oldu. İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette, gel hadi," dedim, içeri girmesini işaret ederek.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ikisini oturma odasına götürdüm. "Onu tutmamın bir sakıncası var mı? Size biraz su getirebilir miyim? Tanrım, önce ellerimi yıkayayım," dedim ve mutfağa doğru yürüdüm. Ellerimi yıkadım, bir bardak su aldım ve oturma odasına geri döndüm.

"Buyurun," dedim ve ona suyu uzattım. Bardağı masaya koyarken ben de yanına oturdum, sonra minik bebeğini araba koltuğundan indirmeye başladı. Onu koltuktan kaldırdı ve benim koltuğuma yerleştirdi.

Silahlar. "O mükemmel," dedim, bunalmış hissederek. Daha önce kolayca ağladığımı biliyordum ama şimdi hamile olduğum için tüm duygular beni çok daha fazla etkiliyordu.

"O gerçekten başka bir şey. Grant Damian Roe," dedi. "Benim güneşim ve ayım."

İlk adının Grant olduğunu biliyordum, Aaliyah büyürken ona baba figürü gibi görünen bir adamın adı. Ama ona Damian'ın adını da vermişlerdi. Küçük Grant elini başparmağıma doladığında bu duygularımın harekete geçmesi için yeterliydi.

"Onu özlüyorsun," dedi Aaliyah.

Her gün, kendi kendime düşündüm.

Ona gülümsedim ve ben yüksek sesle tek bir kelime bile söylemeden cevabımı okudu.

"O da seni özlüyor," diye yemin etti.

Bu göğsümü ağrıttı. Damian'ı son gördüğümden bu yana iki hafta geçmişti ve zihnim her gün koşuşturuyordu. Ona ulaşmak, onu aramak, eve dönmesini ne kadar çok istediğimi söylemek istiyordum. Bana geri dönmesini. Ama bunu yapamadım. Artık düşünmem gereken kendi çocuğum vardı. Damian'ı onun hayatına sokamazdım, sonra işler sarpa sardığında kaçıp giderdi.

"Seni gördüğüme sevinmediğimden değil Aaliyah, çünkü sevindim, ama burada ne arıyorsun?"

"Burada seninle kalıyorum. En azından işler yoluna girene kadar. Yedi aylık hamilesin Stella ve eminim önümüzdeki iki ay boyunca bir arkadaşa ihtiyacın olacak. İşten doğum iznine ayrıldığım ve Connor da önümüzdeki birkaç ay boyunca Damian'a emlak şirketinde yardım edeceği için, sana uğrayıp yardım edebileceğimi düşündüm. Maple'ın da senin için burada olduğunu biliyorum ama başka bir dost yüzün de zararı olmaz diye düşündüm."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Aaliyah," dedim sesimin titrediğini hissederek. "Zamanını almak istemiyorum."

"Haklısın. Bunu yapmak zorunda değilim ama yapmak istiyorum. Ayrıca, Damian'a borçluyum. Connor ve ben zor bir dönemden geçerken yanımda kaldığını hatırlıyor musun? İşte ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum."

Başımı eğdim.

Aaliyah bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi.

"Korkuyorsun." "Evet."

"Korkuyorsun çünkü ne olduğunu biliyorsun... insanlar ve şeyler gidiyor. Annen ve Kevin gibi."

"Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Bence öyle. En çok sevdiğin insanlar gitti ve sonra muhtemelen sana sevgiyi hak etmediğini söyleyen eski sevgilin ve üvey annen gibi kötü insanlar oldu. Artı, düşükler... Sevginin senden alınması çok acı veriyor."

Bana bakan güzel erkek çocuğuna baktım. "Gerçek aşkın, onu kaybetme fikrinin bu kadar derinden acıtabileceğini hiç bilmezdim. Ve şimdi... bebeğimle ve Damian'la... Korkuyorum, Aaliyah. Onları kaybedersem... elimden alınırsa..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken gözlerim kapandı. "Sevdiğim insanları kaybetmeye devam edemem."

"Hayat böyle bir şey işte..." Aaliyah gözyaşlarımı sildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her hayat hikâyesinin bir sonu vardır. Hepimiz aynı şekilde başlar ve aynı karanlığa gömülmeyle biteriz. Ama en önemli kısım, en anlamlı zamanlar, hikayelerin başında ve sonunda değildir. Ortada yarattığımız içeriktir. Anılara dönüşen anlar ve en büyük hikayelerimiz haline gelen küçük şeylerdir. Sevme şeklimiz ve sevilme şeklimizdir. Hayat başlangıç ve sondan ibaret değildir. Aradaki tüm güzel şeylerle ilgilidir. Buna değer kılan da budur. Bu yüzden seviyoruz. Arada kalanlar için."

"Korkuyorum, Aaliyah. İnanılmaz derecede korkuyorum."

"Biliyorum." Grant'i kollarımdan aldı ve araba koltuğuna yerleştirdi. Sonra ellerimi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "İşte bu yüzden

Yanınızda duracak ve diğer tarafa geçebilmenizi sağlayacak arkadaşlarınız. Bu, hikayenin her şeyin biraz karanlık göründüğü bir kısmı ama sonunda her şey yoluna girecek."

"O nasıl?" Ben sordum.

"Seni özlüyor." Gülümsedi. "Ama o iyi. Sana da bir şey söylememi istedi."

"O da ne?"

"Sen fazlasıyla yeterlisin."

AALIYAH günlerce benimle kaldı, hem büyükannemle hem de benimle ilgilendi. Bir yandan kendi çocuğunu büyütürken bir yandan da her şeyin ötesine geçti. Connor da elbette Aaliyah'ın hak ettiği gibi bir baba ve koca olarak evde kaldı.

İkisini birlikte izlemek kalbimin Damian'a olan özlemini daha da artırıyordu. Cumartesi geldiğinde, verandamın önünde bir notla birlikte bir paket yaban mersinli çörek buluyordum.

Hala buradayım, Cinderstella.
Her zaman buradayım.
-Canavar

Uzun zamandır ilk defa kendimi sahil şeridinde durmuş, dalgaların bir içeri bir dışarı hareketini izlerken buldum. Şişmiş ayak bileklerim okyanusun öpücüklerini üzerimde hissederken derin bir nefes aldım. Son birkaç haftadır okyanustan neden kaçındığımı çok iyi biliyordum. Okyanus, benim için

Rahatlık. Okyanus ruhumu sakinleştirdi. Okyanus, annemin bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatma şekliydi.

Bir yanım bu teselliyi hak etmediğimden emindi. Başka bir parçam ise yaşadığım onca kalp kırıklığı ve korkudan sonra dalgaların yalanlarla dolu olduğuna inanıyordu ama işin aslı ne kadar korkmuş olursam olayım yine de teselliyi hak ediyordum. Korktuğumda yaslanabileceğim bir şeye sahip olmayı, en dip noktamdayken hissedebileceğim, dokunabileceğim, deneyimleyebileceğim bir şeyi hak ediyordum.

Özellikle o zaman.

"Anne, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, kendimi oturma pozisyonuna alçaltarak. Öğleden sonraya bakarken ayak parmaklarım kuma gömüldü. "Delirmeden her şeyi nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Mutluluk taklidi yapmakta iyi oldum. Bir maske takmakta ve etrafımdaki herkesin iyi hissettiğinden emin olmakta ustalaştım, böylece kendi mutluluğumun bir serap olduğunu fark etme fırsatı bile bulamadılar. Nereden başlayacağımı ya da ne yapacağımı bilmiyorum... Bu yüzden bana yardım et anne. Duygularımı nasıl anlayacağımı bulmama yardım et... huzuru bulmama yardım et."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken dalgalar üzerime sıçradı. Saatlerce orada oturdum, ne yapacağımı ya da nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Sonra aklıma bir teselli dürtüsü geldi.

Mektup.

O iki kelime zihnime çarptığında gözlerimi açtım. "Mektup," diye mırıldandım kendi kendime, ayak parmaklarımı kumun altından yavaşça çekerken.

Ayağa kalktım ve yatak odama döndüm. Kasım ayının başından beri komodinimin üzerinde duran zarfı aldım.

Elimde Kevin'in cenazesinin olduğu gün bana verilen mektup duruyordu. Bana verildiğinden beri okumaya bir türlü cesaret edemediğim mektup. Zarfın içindeki mektubu açarken nefesimi tuttum. Hayatımda sahip olduğum tek babaya veda ediyormuşum gibi hissettim.

biliniyor. Yine de, sanki ruhuma çöken ağırlığın bir kısmını hafifletebilmemin anahtarı da buymuş gibi hissettim.

Stella,

Farklı kişilere pek çok mektup yazmak zorunda kaldım, ancak bu en zoru çünkü en önemli kişiye gidiyor. Eğer sizi tanıyorsam, ki tanıdığıma inanıyorum, muhtemelen bu mektubu bir süreliğine bir kenara iteceksiniz. Eğer açarsan, gerçekten öldüğüm gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını hissedeceksin. Ama bir noktada açacaksın. Bahse girerim tam da doğru zamanda.

Sözlerini okurken kendi kendime kıs kıs güldüm. El yazısını incelerken. Onun fiziksel varlığını özlerken. Okumaya devam ettim.

Sana en derin özürleri borçluymuşum gibi hissediyorum çünkü seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni tanımaya layık olmayan kadınları etrafıma toplayarak seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Gece gündüz bu kayıp parçayı aradım ve nedense Denise, Rosalina ve Catherine'de var olduğunu düşündüm. Kısmen vardı. Bazen gülüşlerinde ya da giyim tarzlarında görülüyordu. Bazen de şaraplarını içişlerinde ya da dans edişlerinde. Aradığım şeyin sadece parçacıkları vardı ve ben onu olmadığı bir şey olmaya zorlamaya çalıştım. Gerçek aşkın var olmadığı bir yerde bir aşk hikayesi yaratmaya çalıştım.

O kadınlarda onu, anneni bulmayı umuyordum. Gerçek aşkımı, en iyi arkadaşımı.

Onun kalp atışlarını arıyordum çünkü her gün onları özlüyordum. Kalbimin onunki gibi çarpmasını sağlayacak bir eş arıyordum. Bunun sadece bu duyguyu yeniden yaratmak için kullanmaya çalıştığım kadınlar için değil, aynı zamanda söz konusu kadınlarla yakınlaşmaya zorlanan küçük kız için de ne kadar zehirli ve incitici olduğu ortaya çıktı. Bir parçam, hepsinin içlerinde anneni aradığımı bildiğine ve sana karşı duydukları acının muhtemelen buna bir yanıt olduğuna inanıyor. Verdiğim zarar için özür dilerim.

Sebep oldum. Yıllar boyunca yaşadığınız travma için özür dilerim.

Başkalarının onayını almak için ne kadar çok çalıştığını görüyorum. Kendi duygularınızı nasıl bir kenara ittiğinizi görüyorum çünkü tam benliğiniz olursanız sevilmez olacağınıza inanıyorsunuz, ama Stella, sen sevginin tanımısın. İnsanların sonsuza dek mutlu sonlara inanmasının sebebi sensin.

Anneni sevdiğimi fark ettiğimde artık çok geçti. İlk kez birlikte olduğumuzda Catherine'i terk etmeye hazırlanıyordum ve sonra Sophie ile kaza oldu. Ona her şeyi anlatacaktım. Ona gerçekten duymayı hak ettiği tüm sözleri söyleyecektim. Yine de, onun aynı şekilde hissetmeyeceği korkusuyla kendimi ortaya koyamayacak kadar korkaktım. Ona aşkımı anlatırsam, seninle birlikte en iyi arkadaşımı da kaybetme ihtimalimden korkuyordum.

Annene onu sevdiğimi söylememek hayatımın en büyük pişmanlığıydı.

Yarın beni sevmezse ne olacağından çok korkuyordum ve sevme nedenimizin bu olmadığını anlamamın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum. Biz yarın için sevmeyiz; bugün için severiz. Bu an için, tam burada ve şu anda. Seviyoruz çünkü bu yapabileceğimiz en kolay ve en korkutucu şey.

Ben de oğlum Damian'la evlenmen için bu anlaşmayı yaptım. Bana hiç tanıma şansı verilmeyen oğlumla. Biraz soğuk görünse de iyi bir kalbi olduğunu öğrendiğim oğlum. Onun yanında olmanı istedim çünkü gerçek duygularını hissetmeyi öğrenmene yardımcı olabileceğini düşündüm. Ayrıca bana en yakın kişinin sen olduğunu ve belki de seni tanıyarak benim onu nasıl sevebileceğimi biraz olsun öğrenebileceğini düşündüm.

Benim en büyük parçalarım senin içinde yaşıyor, Stella Maple.

Damian'la aranızda ne olacağını bilmiyorum ama umarım her şey yolunda gider. Umarım kendinizi öyle gerçek bir sevgiyle çevrelenmiş bulursunuz ki, yardım edemezsiniz ama buna izin verirsiniz. Umarım kendini keşfedersin ve hasarını iyileştirirsin.

Sebep olmuş olabilirim. Stella, umarım senin için yeterince iyi olmayan o ahmak erkek arkadaşından ayrılırsın.

Ama en önemlisi, umarım aşktan vazgeçmezsiniz - sizi korkutsa bile.

Bunu en çok sen hak ediyorsun.

Seni okyanus gibi seviyorum. Derin ve dolu.

Bunu duymam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama dalgaları dinlediğimde anneni duyabiliyorum.

O hep buradaydı ve şimdi ben de ona katılacağım.

Dalgaları hissettiğinizde, umarım beni de hissedebilirsiniz.

Her zaman,

Baba

Gözyaşlarımı sildim ve onun sözlerini tekrar tekrar okudum. *Aşktan vazgeçme. Seni korkutsa bile.* Damian'ı düşünmeden edemiyordum. Onun dokunuşunu, gözlerini, onu özlemekten kendimi alamıyordum. Kendimi arabamda bulmam uzun sürmedi, ofisine gidiyordum, çünkü onu kendime yakın tutmadan bir günün daha geçmesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

"Üzgünüm Stella, o burada değil," dedi Peter öğleden sonra altı sularında. "Aslında galerisinde."

"Onun galerisi mi?"

"Evet. Bana fotoğrafçılığından bahsetti ve çalışmalarını paylaşmak için bir sergi düzenledi. Şimdi oraya gidiyordum. Bu son gece."

"Sence sana katılabilir miyim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Elbette. Benim için hiç sorun olmaz, onun da olacağından şüpheliyim. Hadi gidelim."

Kendi arabamı sürerken Peter'ın arabasını takip ettim ve midemin çukurunda kelebeklerin ağır ağır oturduğunu hissettim. Başardı mı? Gerçekten kendi şovunu mu hazırlamıştı?

Onunla çok gurur duydum ve böyle bir deneyimi neredeyse kaçırdığım için kendime kızdım.

Aptal, aptal kız aşkını kaybetmekten korkuyor.

O kadar korkmuştum ki başıma gelen en iyi şeyi bir kenara atmayı seçtim.

Binanın önüne geldiğimde, vitrinin kapısının üzerindeki tabelaya bakarken kalbim birkaç kez çarptı.

Cinderstella-Romantik Komedi.

Aman Tanrım.

Arabadan indim ve binanın önünde durdum, tabelaya bakarken hayrete düştüm.

Peter yanıma geldi ve gülümsedi. "Çok güzel, değil mi?" "Bunu nasıl bu kadar çabuk bir araya getirebildi?"

"O yapmadı. Bana aylardır bu fikirden bahsediyordu. Bu tabelayı Şubat ayında sipariş etmişti. Bana hiçbir zaman çalışmalarını sergilemek istemediğini, çünkü gösterecek yeterince iyi bir konusu olmadığını söyledi. Sonra seni buldu."

Hiçbir kelime üretemiyordum. Son birkaç haftadır Damian'dan uzaklaşarak ne yaptığımı anlayamıyordum, oysa o her zaman böyle biriydi. Damian Blackstone aşkın tanımıydı ve bana aşıktı.

En azından öyle umuyordum.

Artık öyle değilse onu suçlayamam.

Binanın içine girdik ve Damian'ın çalışmalarının Kevin'in benim fotoğraflarımla karıştığına şahit olduğumda nefesim kesildi. Çocukluğumun, annemin bana hamile olduğu zamanların, güldüğüm anların fotoğrafları vardı. Okyanusta dans ederken. Fotoğrafımın çekildiğini bilmediğim zamanlarda karnımı tuttuğum fotoğraflar. Damian'la şapşallık yaparken çekilmiş fotoğraflarım. Bizim, hikayemizin, aşkın fotoğrafları.

Her bir fotoğrafa bakarken ve her bir parçanın yanındaki yorumu okurken gözyaşlarımın eşiğindeydim. Damian'ın benim hakkımdaki sözleri gözyaşlarımı akıtmaya yetti. Elimde yaban mersinli çörek tutarken güldüğüm bir fotoğrafın önünde durup yanındaki sözleri okudum.

En gerçek haliyle güzellik.

"Bu doğru," dedi arkamdan bir ses. Döndüğümde Damian'ın orada durduğunu gördüm, siyah bir takım elbise giymişti ve kelimelerin ötesinde mükemmel görünüyordu. "Sen en gerçek haliyle güzelsin."

Dudaklarım aralandı ama ilk başta hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar denedim ve çatladı. Bir kez daha denedim ama kendimi Damian'ın kollarına uçarken buldum.

O da beni karşıladı. Bir an bile tereddüt etmeden beni kollarına, kucağına aldı. Beni kendine doğru sardı, göğsünde erimeme izin verdi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü seni daha fazla içime almaktan korktum. Çünkü seni kaybetmekten korktum ama sana ihtiyacım var Damian. Sana kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var. Yaptıklarımdan sonra geri dönmek istememeni de anlıyorum. Ama bilmeni isterim ki seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve-"

"Stella?"

"Evet?"

Ellerini yüzüme koydu ve mavi gözlerini görmek için başımı kaldırdı.

Okyanus mavisi...

Barış dalgaları...

"Ben de seni

seviyorum."

Kederi hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Kederli olmanın bu kadar derin sevebildiğinizin bir işareti olduğunu hiç anlamamıştım. Sevdiklerinizi kaybettikten sonra bir kalbin hala atabiliyor olması gerçekten inanılmazdı. Ama o kalp hala

İçinde sevgi vardı ve sevdiğiniz kişi öldükten sonra hala hissetmek için her türlü yolu aradı. Hissettiğiniz duygular acı olsa bile.

Artık sevgiyi çevreleyen her duygunun hissetmeye değer olduğunu öğreniyordum. Zor duygular bile çünkü aşkın ne kadar gerçek ve ne kadar derin olabileceğini hatırlatıyordu.

Keder zordu ama kederden çıkmak en büyük hediyeydi çünkü dünyaya farklı bir şekilde bakıyordunuz.

Mesele sonsuza dek mutlu olmak değildi. Sonsuza dek mutlu olmakla ilgiliydi. Tam o anda ve orada. Anı yaşamak ve her günün neşesini kutlamakla ilgiliydi. Gerçek aşk şimdiki zamanda yaşanırdı, geçmişte ya da gelecekte değil. Her geçen saniyede gerçekleşiyordu. Ona her yakın olduğumda oluyordu.

Damian benim için öyleydi. O, hayatım boyunca keşfetmek için aradığım aşk vaadiydi. Mutlu ve hüzünlü günlerimdi. Güzellik ve acıydı. İnişler ve çıkışlar. Damian Blackstone benim dünyamdı. Benim en büyük ve evrensel nimetimdi.

42

Damian

"NEDEN geri dönmeyeceğinden korkmadın?" Maple, artık haftalık hale gelen kedi öpme-çay içme seanslarımız sırasında bana sordu. "Seninle tanıştığımda bir duvar örmüştün ve eski sen gitmiş ve asla arkasına bakmamıştı. Ne değişti?"

Gülümsedim ve omuz silktim. "Stella etkisi. Ayrıca, onu gördüm, biliyorsun. Seni ya da beni kaybetme fikrinden duyduğu korkuyu. Bu korkuyu biliyordum çünkü içimde çok uzun süre yaşadı. Benim acım onunkini fark etti ve ben de sabırlı olmaya fazlasıyla istekliydim."

"Teşekkür ederim Damian," dedi elimi avuçlarının içine alarak. "Kaçmadığın için. Kaldığın için teşekkür ederim."

"Kalan tek kişi ben değilim. Onun da sana ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı." Saatime baktım. "Gidip onu kontrol etmeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Ama sohbet için teşekkürler, Maple." Ayağa kalktım ve ona sarıldım.

Beni sıkarken kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı, "Lütfen Damian. Bana büyükanne de."

Bebeğin doğumuna kadar geçen sonraki birkaç ay hem Stella'nın hem de benim hayatımızın en güzel ama en sinir bozucu aylarıydı. Bu kez birbirimiz için daha derin yeminler ettik, dokuz ay önce sahil şeridinde durduğumuzda etmediğimiz yeminler.

Birbirimize hayatımızın son bölümüne kadar kalacağımıza söz verdik. Fırtınalar sırasında kalacağımıza ve parlak günlerde de kalacağımıza söz verdik. Birbirimize sonsuza dek söz verdik - korktuğumuzda bile.

Ve inanın bana, korku geldi.

"Çantayı aldım!" diye bağırdım, evden aceleyle çıktım ve kapıyı arkamdan çarptım. Arabaya gittim, çantayı arka koltuğa attım ve sonra sürücü koltuğuna atlayıp garaj yolundan çıktım.

"Zamanın geldiğine inanamıyorum," dedim yüksek sesle. Sonra Stella'nın elini tutmak için uzandım.

Oh, lanet olsun.

Stella'yı unuttum.

Saniyeler sonra, koşarak eve geri döndüm. "Karımı unuttum!" diye haykırdım, aceleyle yanına gittim. "Sanırım bebeği doğurmak için sana ihtiyacım olacak."

Ellerini sırtına dayayarak güldü. Bir süredir sırtı ağrıyordu ve iyi uyuyamıyordu ama bunun onu yeni doğmuş bir bebeğin getireceği uykusuzluğa hazırladığını söyledi.

Doğum sorunsuz geçti. Her şey boyunca oradaydım, ağlarken Stella'nın elini tuttum. Sonra kız bebek doğduğunda, odanın daha fazla ışıkla aydınlandığına yemin edebilirim. Stella'nın göğsüne yerleştirildi ve Stella onu kutsayarak ağladı.

Ben de ağladım, çünkü lanet olsun... en iyi şekilde bunaltıcıydı.

"Onu tutmak ister misin?" Stella bana doğru bakarak sordu.

"Lütfen," diye kabul ettim.

Onu kollarıma bıraktı ve bir anda aşık oldum.

Sophie'nin annesininki gibi kahverengi gözleri bana bakarken, anlık aşkın bir şey olduğunu biliyordum. O, şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi ve ona yakın olmak bir ayrıcalık gibi geliyordu.

Dudaklarımı küçük kızın alnına dayadım ve o anda sonsuza kadar onun parmağında, emrinde olacağımı fark ettim.

"Evine hoş geldin Sophie Blackstone," diye fısıldadım, alnına kondurduğum öpücükleri tekrarlayarak.

Home.

Bir yer değil, bir insan. İnsanlar. Stella ve Sophie. Ev.

Kızımın gözlerine baktığımda, içimi dolduran o büyük sevinç duygusunu açıklayamazdım.

"Stella?" Kızımızı göğsüme bastırarak fısıldadım. "Evet?"

"Bu sonbahar benimle tekrar evlenir misin?"

Biz mutluluk içinde birbirimize bakarken o gülümsedi ve başını yastığa yasladı. "Evet."

EPİLOG

Stella
Üç Ay Sonra

Tören geçen seferkiyle aynı unsurlara sahipti. Aaliyah ve Connor yine katıldı. Bu kez, her geçen gün daha da şirinleşen Grant ile birlikte. Töreni hala Maple yönetiyordu ve mavi bir şey olarak hala yaban mersinli çörekler vardı.

Yine de bu sefer birkaç farklı şey vardı. Connor benimle koridorda yürümek için gönüllü oldu ve ben geldiğimde Damian kızımızı kucağına almıştı. Dünyam önümde duruyordu ve ben de hayranlıkla ikisine bakıyordum.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Merhaba," diye cevap verdi.

Sinirlerim yok olmuştu ama yine de kelebekler uçuşmaya devam ediyordu. Saçımda çiçeklerle beyaz bir elbise giydim ve sunağa ulaştığımda, dalgalar yavaşça gelip geçerken Kevin ve annemin öpücüklerini ayak parmaklarımda hissettim.

Bu törenin sonunda, adımın sonuna Blackstone taktım ve Sophie'yi resmi olarak kızı yapmak için evrak imzaladım.

Okyanusun lütfuyla bir aile olmuştuk.

Blackstone'lar.

Kendi eşsiz peri masalımızdaki sonsuza dek mutlu son.

Damian
Beş Yıl Sonra

Aşkın sürekli büyüyen bir şey olduğunu bilmiyordum.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca Stella'ya her geçen gün daha fazla aşık olmuştum. Onun hak ettiği benlik sevgisine aşık olmuştum. Sophie doğduktan sonra, Stella duygularını gerçekten anlamayı kendine görev edindi. Üzüntüyle bir süre nasıl oturulacağını öğrenmekten, söz konusu duygudan nasıl çıkılacağını anlamaya kadar. Sadece kendi iyiliği için öğrenmek ve büyümek istemedi, aynı zamanda kızımızın da kendi duygularıyla başa çıkmak için gereken araçlara sahip olmasını sağlamak istedi.

Stella ile ne zaman tartışmaya girsek ve o çatışmadan kaçmak yerine bana bağırıp kızsa, ona biraz daha aşık olurdum. Çünkü o tam anlamıyla kendisi oluyordu. Bazen öfke ortaya çıksa bile, kendine en dolu haliyle var olabileceği bir alan tanıyordu. Aynı zamanda mutluluk içinde de yaşıyordu. Gerçek mutluluk. Güzel ruhunun en derin köşelerinden gelen türden bir mutluluk.

Stella'nın kendini sevmeyi öğrenmesini izlemek ona daha da aşık olmamı sağladı. Kim olduğunu bilen ve bunun için özür dilemesi gerekmediğini düşünen bir kadında çok çekici bir şey vardı.

Yaklaşık bir yıl önce, o ve ben ilk galeri dükkanımızı açtık: Cinderstella & the Beast. Birlikte çalışmaya başladık, onun sanat eserlerini benim fotoğraflarımla birleştirdik ve eserlerimizi düzenli olarak sattık. Roe Real Estate'i yönetmeye devam etsem de, fotoğrafçılığıma da odaklanacak zaman buldum, çünkü kendimi sanatıma vermenin ne kadar önemli olduğunu öğrenmiştim. Sevdiğim bir insanla birlikte sanat yapabiliyor olmak da tüm bunların bonusuydu.

İşler çoğunlukla Stella tarafından yürütülüyordu, sonunda masaj stüdyosundaki görevinden ayrılmak için kendini rahat hissediyordu. Şehir merkezindeki çocuklara da sanat dersleri veriyor, onların kendi becerilerini geliştirmelerine yardımcı oluyordu.

Kevin'in vasiyetindeki parayı aldıktan sonra uzun süre ona dokunmadık. Oturduk ve dünyaya olumlu bir şekilde geri verebileceğimiz bir yol bulduk. Bu da paranın büyük bir kısmını ve zamanımızı ihtiyacı olan çocuklara bağışlamak anlamına geliyordu. Hem Kaliforniya'da hem de benim eski uğrak yerim olan New York'ta. Stella ve ben temel inançlarımız ve bunların neleri kapsadığı hakkında birçok konuşma yaptık. Neyse ki aynı fikirdeydik: tek yapmak istediğimiz, bizimle aynı hediyelere sahip olmayanlara geri vermekti. "Merhaba," dedi Stella, evimizin arkasındaki kumsalda bana doğru yürürken.

mülk.

"Merhaba." Gülümsedim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Yorgunsun. Dinlenmelisin."

Omuz silkti. "Çocuklar gece yüzmesine katılmamı istediler ve ben kimim ki onları hayal kırıklığına uğratayım?"

Çocuklar

.

Çocuklar

ımız.

Ailem suda yüzerken güneş tepeden batıyordu. Bir insanın hayatının kısa bir süre içinde bu kadar değişebilmesi beni hayrete düşürüyordu. Stella ve ben yeminlerimizi tazeleyeli beş yıl olmuştu ve o zamandan beri bunu her sonbaharda yapıyorduk. Eğer aşk hakkında bir şey öğrendiysem, ona yeniden bağlanmak son derece önemliydi.

Her yıl ailemiz daha da büyüdü.

Sophie vardı, ilk gelen oydu ama en büyük o değildi. Sophie'nin birlikte büyümesi için ailemize iki kardeş daha ekledik. Jaden, küçüklüğünden beri koruyucu aile sisteminde olan on dört yaşında bir çocuktu. Altın gibi bir kalbi vardı ve onu sevebilmek benim için en büyük hediye gibiydi. Geçen gün onunla basketbol oynarken bana bunu, yani bir aileyi asla elde edemeyeceğini düşündüğünü söyledi.

Ben de evlat. Ben de.

Bazen dileklerin on katıyla gerçekleştiği ortaya çıktı.

Bir de Kai vardı, on bir yaşında küçük, güzel bir kız. Suya yakın olduğu zaman ruhu kendini güvende hisseden vahşi bir çocuktu. O küçük tatlı kızın güvenini kazanmak için çok zaman harcamıştım. Günlerinin çoğunu korkarak geçirmişti ve sekiz yaşında bize geldiğinde tek kelime bile konuşmamıştı. Şimdi ise onu ve kardeşlerini susturmak neredeyse imkânsızdı.

Evin gürültüsüne aldırış etmedim. Bu bana her gün sahip olduğum nimetleri hatırlattı.

Bir zamanlar sessiz duvarlar arasında yaşadım ve kendimi bir daha asla orada bulmamak için dua ettim.

Sonra bir sonraki geliyordu. Stella şu anda iki aylık hamileydi, ancak çocuklar bize bir kardeşin daha yolda olduğunu bilmiyorlardı. Bir süre daha bu bizim sırrımızdı ve diğer çocuklarımın onu yeni doğmuş bir bebek olarak kucaklarına alacakları günü iple çekiyordum.

"Baba, suya gir!" Sophie, Kai, Jaden ve gelmiş geçmiş en tatlı köpek olan Milo ile birlikte suya girerken çığlık atıyordu. Milo, yıllar boyunca hep yanımda olduktan sonra her gece Jaden'ın yanında uyuyordu.

En iyi hain türü. Jaden'ın Milo'ya benden daha çok ihtiyacı olduğuna ikna olmuştum. Belki Milo'nun da ona ihtiyacı vardı.

Birazdan suda onlara katılacaktım, ancak birkaç saniyeliğine, ailemin, dünyamın dalgaların içinde özgürce dans edişini izlerken huşu içinde geri çekildim. Kahkahalarını inceledim. Stella'nın kıkırdamaları da en az

Çocuklar. Onun sesleri hala en sevdiğim seslerdi ve bunun asla değişmeyeceğinden emindim. Ama çocuklarım...

Çocuklarım benim dünyamdı.

Elbette bana benzemiyorlardı. Bazılarının teni daha koyu, bazılarınınki daha açıktı. Bazılarının gözleri kahverengi, bazılarınınki ise yeşildi. Bunların hiçbiri benim için önemli değildi çünkü onları görüyordum. Geceleri onları her yatağa yatırdığımda görüyordum. Ödevlerine yardım ettiğimde gördüm. Onları kızdırdığımda yatak odalarının kapılarını çarptıklarında gördüm. Kollarını bana sarıp sımsıkı tuttuklarında gördüm.

Bunu gözlerinde gördüm.

En çok orada gördüm.

Onların gözlerinde ruhlarının benimkiyle nasıl örtüştüğünü gördüm. Kaderimizde her zaman bir aile olmak olduğunu onların gözlerinden anladım. Beni onlara götüreceğini bilseydim ben de hayatımla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim.

O çocuklar benimdi ve ben de onların babasıydım.

Kan bağıyla değil ama birbirine dolanmış ruhlarımızla birdik, bu da her şeyi çok daha güzel kılıyordu.

Stella ve çocuklar kalbimin içinde yaşayan kalp atışlarıydı. Onlar benim gerçekleşmiş dileklerim ve hayallerimdi. En sevdiğim evrensel nimetler.

Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

EPİLOG #2

Damian
Üç Ay Sonra

YAKLAŞAN TATİLLERLE birlikte hayatımın aşırı hızlandığını hissettim. Stella ve ben Noel'de çocuklar için her zaman elimizden geleni yapardık, bu da her zaman yorgun olduğumuz anlamına geliyordu. Yine de çok severdik. Noel sabahı yaban mersinli çörek pişirmek en sevdiğimiz geleneğimizdi. Ayrıca, yıllar geçtikçe daha fazla gelenek ekleyebildik.

Noel arifesinde ofiste umduğumdan biraz daha fazla kaldım, ancak önümüzdeki iki haftayı eşim ve çocuklarımla birlikte tatil modunda geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Dışarı çıkmak için masamdan kalktığımda her şeyin yolunda olduğundan emin oldum. Binadan çıktım ve ön kapıyı kilitlemeye başladım. Adımı söyleyen bir ses duyduğumda şaşırdım.

"Hey, Damian? Sen Damian Blackstone musun?" diye sordu bir yabancı.

Bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm. Çok tanıdık gelen bir çift göze baktığımda afalladım.

"Evet, öyleyim," diye cevap verdim, tetikteydim. Ellerimi ceketimin üzerinde düzelttim. "Seni tanıyor muyum?"

Avuç içini ensesine bastırırken gergin bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, değilsin. Yani, lanet olsun." Nefesinin altında mırıldandı ve burnunun kenarını sıktı. "Açıkçası senin varlığından bile haberim yoktu."

"Bekle bir dakika..." Gözlerimi kıstım ve parmağımla onu işaret ettim. "Seni tanıyorum."

Ellerini birbirine sürttü. "Yapmayacağını ummama rağmen yapabileceğini hissediyordum. İnsanlardan bunu çok duyuyorum."

"V a y anasını. Sen şu aktörsün."-parmaklarımı birbirine geçirdim
- "dan..."

"Oscar ödüllü filmim *Glory Years*?"

"Hayır. Hiç görmedim. Dilimin ucunda." Ellerimi sallayarak noktaları birleştirmeye çalıştım. "Nereden..."

"Emmy ödüllü programım *Unutulmuş*
mu?" "Hayır. Bunu hiç görmedim. Sen..."

İç çekti, yenilmişti. "Viral dans eden taco reklamı mı?"

"Evet!" Elimi bacağıma vurdum. "İşte bu! Bay Taco! Otobüste twerk yapan yürüyen taco!"

İnledi. "Dinle, bu sekiz yıl önceydi ve ben daha çocuktum. O zamanlar yeni bir aktördüm. Bir çek ya da iş için her şeyi yapardım."

"Ne olursa olsun, beni nereden tanıdığınız hâlâ kafamı karıştırıyor. Size satın alacak bir mülk bulmamı mı istiyorsunuz? Yoksa evinizi mi satmak istiyorsunuz?" Oyuncuların bana gelmesi alışılmadık bir durum değildi. Los Angeles'ta geçirdiğim süre boyunca ünlülerle olan etkileşimlerimden payıma düşeni aldım. "Aslında beş dakika öncesine kadar tatildeydim ama yeni yıldan sonra-"

"Hayır. Aslında bu yüzden burada değilim. Delilik bu. Yarın Chicago'da ailemle birlikte tatil için hazırlanıyor o l m a l ı y d ı m ama seninle buluşmak için buraya uçmak zorunda kaldım."

"Oh, um, neden?"

"Birkaç hafta önce Catherine adında bir kadından bir mektup aldım. Bana senden bahsetti, sonra da benden... benden bahsetti. İşte burada işler tuhaflaşıyor ama yuvarlak konuşmak yerine, sanırım söylemeye çalıştığım şey benim Aiden olduğum." Ağırlıklı iç çekişini bırakmadan önce derin bir nefes aldı. "Senin küçük kardeşin."

BONUS SAHNE

Brittainy Cherry'den Western Waves'ten özel bonus sahneler ister misiniz? Özel teklifi almak için bugün bültenine kaydolun!

Haber Bülteni: BCherry Books Bülteni

PUSULA SERİSİ

HEPSI BAĞIMSIZ ROMANLAR! BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Batı Dalgaları'nı beğendiyseniz, geri dönüp seriyi baştan okuyabilirsiniz!

Güney Fırtınaları Jax & Kennedy'nin hikayesini (genç bir Connor ile tanışacaksınız!) Ardından Doğu Işıkları Connor & Aaliyah'ın hikayesini okuyabilirsiniz.

Kuzey Yıldızları, Aiden'ın hikayesi 2022 İlkbaharında geliyor!

ELEMENTLER SERİSİ

HEPSI BIRBIRINE BAĞLI KARAKTERLER IÇERMEYEN BAĞIMSIZ ROMANLAR!
BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Biraz daha kızgınlık mı arıyorsunuz? Tam burada bulacak ve Element Serisinin erkeklerine aşık olacaksınız! Elements Serisi Koleksiyonunun tamamını Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak buradan indirebilirsiniz: Elements Serisinin Tamamı

Ya da kitapların her birine ayrı ayrı ulaşabilirsiniz (Hepsi tek başına ve Kindle Unlimited'ta ücretsiz): Soluduğu Hava

High & Lo Arasındaki Ateş

Sessiz Sular

Bizim Yerçekimimiz

AYRICA BRITTAINY C. TARAFINDAN KİRAZ

Sanat ve Ruh:

Genç Yetişkin

Romantizmi

Tamamen Saçma, Uydurma Noel İlişkimiz: Bir Tatil

Romantizmi

Aradaki Boşluk: Çağdaş

Bir Romantizm

Bay Daniels'ı seviyorum:

Parmaklıklar Ardında Bir

Öğrenci Öğretmen

Romantizmi :

İkinci Şans Romantizmi

Rezalet: Küçük

Kasaba Romantizmi

Eleanor & Grey:

İkinci Şans Romantizmi Landon

& Shay Birinci Bölüm:

Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

Landon & Shay İkinci

Bölüm: Düşmandan Sevgiliye

Bir Romantizm

YAZAR HAKKINDA

Brittainy Cherry ilk nefesini aldığından beri kelimelere aşık. Carroll Üniversitesi'nden tiyatro sanatları alanında lisans ve yaratıcı yazarlık alanında yan dal derecesiyle mezun oldu. Senaryo yazmayı, oyunculuk yapmayı ve dans etmeyi seviyor - tabii ki kötü bir şekilde. Kahve, chai çayı ve şarap, her insanın katılması gerektiğini düşündüğü üç şeydir. Cherry ailesiyle birlikte Milwaukee, Wisconsin'de yaşıyor. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.

BRITTAINY ILE BAĞLANTI KURUN:

BÜLTEN: BCherry Books Newsletter
FACEBOOK: facebook.com/brittainycherry
BOOKBUB: BookBub Güncellemeleri
INSTAGRAM: Instagram.com/bcherryauthor
TWITTER: twitter.com/brittainycherry WEB
SİTESİ: www.bcherrybooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.